

Nhân Duyên

Contents

Nhân Duyên	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	8
3. Chương 05-06	14
4. Chương 07-08	21
5. Chương 09-10	28
6. Chương 11-12	34
7. Chương 13-14	39
8. Chương 15	45
9. Chương 16	49
10. Chương 17-18	53
11. Chương 19-20	60
12. Chương 21-22	65
13. Chương 23-24	72
14. Chương 25-26	77
15. Chương 27-28	83
16. Chương 29	89
17. Chương 30	93
18. Chương 31	97
19. Chương 32	102
20. Chương 33	105
21. Chương 34	110
22. Chương 35	113
23. Chương 36	117
24. Chương 37	122
25. Chương 38-39	127
26. Chương 40	134
27. Chương 41	138
28. Chương 42	141
29. Chương 43	146
30. Chương 44	151
31. Chương 45	154
32. Chương 46	157
33. Chương 47	160
34. Chương 48	163
35. Phiên Ngoại	166

Nhân Duyên

Giới thiệu

“Cô là cô nương tốt” Tần Tổng ngữ khí ôn nhu nhẹ giọng nói, “Cô nương tốt... Không nên thích nam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-duyen>

1. Chương 01-02

Chương 1

Nói hôn nhân là một nắm mớ không sai, nhưng có thể nhập thổ vi an, nói chung so với phơi thây đầu đường vẫn tốt hơn chút ít.

Shopping cùng mẹ chồng tương lai, tình cờ bắt gặp chồng tương lai chuyện trò cười nói vui vẻ không ngớt với một cô gái xinh đẹp ở tầng một một quán cà phê, nên làm thế nào?

Khi đó Hàn Đình Đình bận an ủi mẹ chồng tương lai còn đang rầu rĩ mãi không thôi vì vừa mới ăn mặc đụng hàng với một vị phu nhân quen biết, vừa quay đầu đã thấy trong tiệm cà phê bên kia đường, Tần Tổng đang ngồi sau cửa sổ bằng kính nước, đối diện là một cô gái khuynh quốc khuynh thành xinh đẹp quyến rũ, gương mặt đẹp trai nhìn nghiêng của anh được cổ áo của chiếc sơ mi trắng tinh mới cứng dựng lên che đi một ít, đang nhẹ mỉm cười với cô gái khuynh quốc khuynh thành kia, hình ảnh tươi đẹp này quả thực... Nhìn mà giật mình.

Hàn Đình Đình thầm kêu khổ, lặng lẽ nghiêng người len lén chắn tầm mắt mẹ chồng tương lai, sau đó nói liên tục ba ba ba, lừa bà đến hàng kem bên cạnh.

Nhân lúc xếp hàng, cô gọi điện thoại ngay cho Tần Tổng: “Tôi và dì ở ngay đây bên cạnh! Tôi vừa mới... Nhìn thấy hai người.”

Tần Tổng “Ừm” bừa một tiếng. Đầu dây bên kia tiếng nhạc nhẹ nhàng tao nhã du dương, phối hợp với giọng điệu ngắn gọn của anh, khiến Hàn Đình Đình cảm thấy xa cách khác thường. Lòng bàn tay cô rịn lấm tấm mồ hôi, cảm di động cũng thấy khó, “VẬY... Anh đưa cô ấy đi nhanh đi!”

Tần Tổng dường như ngẩn người, hỏi: “Tại sao?”

Hàn Đình Đình bị anh hỏi đâm lúng túng, không biết nên sắp xếp từ ngữ trả lời anh thế nào ———- anh công khai hẹn hò với tình nhân, tôi mật báo cho đã coi như dốt tình dốt nghĩa rồi, còn hỏi tại sao nữa!

Lúc này đầu dây bên kia có tiếng phụ nữ nhỏ nhẹ nói câu gì đó, giọng Tần Tổng biến thành câu kính: “Cứ thế đi, tôi cúp máy.”

Hàn Đình Đình chỉ kịp hô một tiếng “A!” ngẩn ngui, trả lời cô, là tiếng “Tút tut tut ...” đơn điệu.

Nhân viên cửa hàng kem ly kiên nhẫn chờ cô nói chuyện điện thoại xong, ôn hòa hỏi: “Chị ơi, xin hỏi chị chọn loại nào?”

Hàn Đình Đình nhẹ thở dài, đôi lông mày thanh tú nhăn lại, gương mặt trẻ con nhăn nhó bất đắc dĩ: “Xin hỏi, ở chỗ này suất nào to nhất?”

**

Hậu quả của suất to nhất thật đáng sợ, mẹ chồng tương lai hết nôn lại ọe.

Tần Tổng vội vàng phóng về, vô cùng vất vả mới dẹp yên được tình cảnh rối loạn lúc ấy, khi cầm tay vị hôn thê bước ra khỏi cửa, sắc mặt anh đen xì như đất nồi.

“Hàn Đình Đình!” Tần Tổng kiểm chế đi qua đại sảnh, vừa đến gara bốn bề vắng lặng, tức khắc buông tay cô, “Cô cảm thấy việc làm của bản thân, có xứng đáng với danh hiệu ‘Kỹ sư trồng người’ không?”

Hàn Đình Đình đầu đã sắp gặp chín mươi độ, lí nhí như tiếng muỗi: “Tôi chỉ dạy trẻ con...”

“Bình thường cô vẫn cho những bạn nhỏ tiểu học lớp cô ăn hai suất lẩu kem? !”

“Tôi... Tôi không ngờ hôm nay đại hạ giá, mua một tặng một...” Hàn Đình Đình xấu hổ gần như sắp khóc, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không cam lòng, lại cãi: “Bảo anh đi trước anh lại không nghe. Anh cũng không đúng còn gì!”

Cô nói năng lộn xộn.

Tần Tổng tức quá hóa cười, “Tôi không đúng?”

Nụ cười kia khiến cho Tiểu Thổ Mân Thầu chưa hiểu sự đời từng chút.

Anh cười lên... Thật sự là rất đẹp. Cho dù khó chịu, cũng như ánh mặt trời bỗng nhiên tỏa ra, đẹp đến chói mắt.

Nghe nói trong sáu thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy của Lương Thị, anh là người đẹp trai nhất.

Thật ra lúc trước Tiểu Thổ Mân Thầu đồng ý cuộc hôn nhân này, một nguyên nhân rất lớn là vì Tần Tổng quả thật rất đẹp trai. Dù sao muốn tìm người để gả, gả cho trai đẹp, cả ngày có cảnh đẹp ý vui bên người, không còn gì tốt hơn.

Cô nghĩ như vậy, liền ngây luôn tại chỗ, thói quen phát tác hồn lại chu du trên mây...

Thấy tự nhiên cô không trả lời, ngơ ngơ ngác ngác nhìn mình chằm chằm, cánh tay Tần Tổng da gà nổi đầy cả. Trong lòng anh bắt đầu hối hận, vốn tưởng rằng chọn người già nhất chắc chắn sẽ bớt phải lo nhất, xem ra bây giờ là thế mà không hoàn toàn là thế.

“Đi thôi.” Anh nhìn kỹ sư trồng người đang thả hồn trên mây, thở dài, “Tôi đưa cô về.”

Hàn Đình Đình đang lúc bay bổng thì bị anh kéo một cái, cả người nghiêng về phía trước, chân trái xoắn chân phải, thiếu chút nữa ngã sắp xuống, cô nhanh trí túm lấy người bên cạnh giữ thăng bằng. Mà Tần Tổng bị cô dưới tình thế cấp bách túm mạnh một cái, móng tay đâm qua lớp áo sơ mi mỏng manh cắm thật mạnh vào phần hông, cả mảng thịt đau rát, anh không hít nổi lấy một hơi, nghiêm mặt lạnh lùng hung tợn trừng cô.

Phút chốc Hàn Đình Đình cảm thấy bản thân mình thật quá vụng về, đứng vững rồi, vội vàng buông tay, ngại ngùng: “A... Tôi xin lỗi...”

Tần Tổng buông cánh tay đang đỡ cô ra, căng hông lên, mím môi kìm nén khóe đang miệng co rúm, nửa ngày mới nghe được một câu qua kẽ răng: “Lên, xe.”

**

Về nhà, mẹ hỏi thu hoạch hôm nay, Hàn Đình Đình đương nhiên không dám nói thật là mình dùng một suất lẩu kem siêu lớn hạ gục mẹ chồng tương lai. Cô cầm lấy mấy túi hàng đưa cho mẹ xem, mẹ cười “Ồ” một tiếng, “Sao hôm nay lại mua liền mấy túi này thế?”

Không giống phong cách nhất quán của bà thông gia tương lai kia.

Hàn Đình Đình quanh co vài câu, “Lễ phục và giấy dùng trong hôn lễ đã đặt xong hết rồi, thật ra không còn gì cần phải mua đâu ạ.”

“Lần trước tiền đưa con có đủ không? Không đủ mẹ lại lấy thêm cho. Cả đời chỉ có một lần kết hôn, con đừng có xót tiền, thấy cái gì vừa ý thì cứ thả phanh!” Đình mẹ vui vẻ dặn dò.

Hàn Đình Đình lấy chiếc thẻ mẹ cho từ trong túi ra, “Mẹ... Dì nói hai nhà chúng ta đều con một, dù sao sau này có bao nhiêu cũng là của con và Tần Tổng, bảo con trước cứ mang về trả cho mẹ, giữ làm hồi môn.”

“Vậy con tự cầm cẩn thận đi, tiền này mẹ tích góp để đến lúc con kết hôn mà.” Đình mẹ nói, “Đến cả váy cưới cũng là do mẹ Tần Tổng lo liệu cho con, mẹ thật sự thấy ngại.” Mẹ của Đình Đình hiển nhiên rất áy náy, “Với con cũng thật không biết nên mua cái gì cho tốt, tuần trước nhà bọn họ mang quần áo tới cho con, mẹ vừa lật nhãn hiệu ra xem, mỗi một cái đều phải đáng giá vài năm tiền lương của bố con! Bảo nhà mình mua thật sự là mua không nổi.”

“Mẹ!” Đình Đình nhỏ giọng kháng nghị, “Mẹ đừng nói như vậy. Mẹ và cha vất vả nuôi con trưởng thành, phải là con mua này nọ cho cha mẹ mới đúng.”

“Cha mẹ cũng không cần mấy thứ quý giá gì đó!” Đình mẹ xua tay liên tục, “Đình Đình, con gả đi rồi sau này tuyệt đối phải nhớ kỹ, tuyệt đối đừng lấy tiền của nhà chồng mà mua cho mẹ và cha con cái này cái kia.”

“Con biết.” Hàn Đình Đình cúi đầu, vẻ mặt ẩn dưới mái tóc, ý tứ không rõ ràng, “Mẹ và cha cứ yên tâm, con sẽ sống hòa hợp với nhà người ta.”

**

Buổi tối có gió, cuối cùng cũng không còn oi bức như ban ngày. Hàn Đình Đình kỳ cọ tắm rửa xong, ngồi trên chiếc giường nhỏ đơn độc phía dưới tấm rèm cửa sổ màu xanh bằng lụa mỏng, mái tóc dài rối tung còn chưa có chải, khoanh chân gọi điện cho người bạn thân nhất.

Từ Đồ Từ Từ cười ha hả ở đầu dây bên kia: “Thật ra cậu muốn ăn đậu hũ Tần Tổng, cho nên mới có ý giả vờ ngã sắp xuống chứ gì?”

“...” Hàn Đình Đình thật muốn thò tay xuyên qua điện thoại, néo mặt đứa bạn một cái thật mạnh.

“Lễ phục phù dâu của cậu đã mua xong rồi, giày thì đi của tớ đi, như thế lúc cậu tới đừng mang hành lý theo.” Dáng người Từ Từ và cô tương tự nhau, cỡ giày giống nhau, tử nhỏ đã thường đối đồ dùng chung quần áo rồi, “Mấy giờ cậu đến? Tớ đặt vé máy bay cho.”

Thư ký của Tần Tổng ngày nào cũng bám theo cô hỏi xem có gì cần giúp đỡ, có lẽ đặt vé máy bay cho phù dâu, chắc không tính là quá đáng... Nhỉ?

Cùng lắm... Cùng lắm tiền vé máy bay cô tự bỏ ra cũng được.

Từ Từ cường điệu “Wow” một tiếng, “Thì ra là gả vào nhà đại gia làm con dâu nha! Bây giờ nói chuyện hoành tráng quá nha!”

“Từ, Đồ, Từ, Từ!” Hàn Đình Đình bị cô trêu ghẹo mà nổi cáu, “Cậu lại mĩa tôi, tôi gọi nhũ danh của cậu luôn đấy!”

Chọc đến tử huyệt, Từ Từ yên phận ngay tức khắc. Nói thêm một hồi những việc linh tinh trong hôn lễ, hai người cùng chúc nhau ngủ ngon.

Vừa mới cúp máy, điện thoại lại reo, vừa thấy tên Tần Tổng, Hàn Đình Đình lập tức nhấn nghe: “Hả?”

“Cô gọi điện với ai mà lâu thế hả!” Tần Tổng hơi mất kiên nhẫn hỏi. Trên thực tế trong quá trình tiếp xúc gần gũi giữa hai người, rất nhiều lúc anh đối xử với Hàn Đình Đình đều có phần không kiên nhẫn như vậy.

Dù sao cũng là hai người ở hai hành tinh khác nhau, thật sự không có tiếng nói chung.

“Chuyện gì thế?” Hàn Đình Đình hỏi.

“Ngày mai cha tôi xuất viện, cô theo tôi về nhà ăn cơm tối.” Tần Tổng hạ lệnh nói.

Hàn Đình Đình có chút chột dạ “Ah” một tiếng, bố chồng tương lai cưng vợ có tiếng, ngày mai hẳn là cô sẽ bị lườm nguýt thê thảm đây?

“Còn nữa, Hàn Đình Đình tiểu thư, tôi không hy vọng sau này chuyện giống hôm nay sẽ tái diễn. Trên tình thần hợp tác giữa hai chúng ta, mong cô luôn nhớ kỹ.” Tần Tổng lạnh nhạt nói, “Cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa gây ra phiền hà gì cho cô đâu.”

Lòng bàn tay Hàn Đình Đình lại bắt đầu rịn mồ hôi, có cảm giác bứt rứt như khi đến phiên trực nhật ở trường, vô tình đánh đổ chậu nước gây ra phiền phức cho các bạn học, “Nếu không phải tại hôm nay vô tình thấy anh đi cùng với bạn gái, tôi cũng sẽ không gọi suất kem lớn nhất! Anh cũng có sai còn gì?”

“Phi... Cô đường đường là một giáo viên dạy học rèn người, có thể cử xử đúng mực một chút được không? Bản thân mình làm sai mà còn trốn tránh trách nhiệm, cô như vậy làm sao giáo dục thế hệ tiếp theo của tổ quốc?” Tần Tổng bắt đầu nổi nóng, thật sự không hiểu tại sao cô cứ bừa bãi nói anh sai.

Hàn Đình Đình cũng nổi giận, “Sao anh cứ thích công kích nghề nghiệp của tôi thế!”

“Tại sao cô luôn làm những chuyện khiến người ta phải công kích công việc của cô?”

“Anh...” Cô giáo chỉ quen giao tiếp với các bạn nhỏ hiền lành ở nhà trẻ, bí từ.

Nhận thấy cô không biết nói gì mà chống đỡ, giọng nói đầu dây bên kia lập tức trở nên đặc ý hoan hỉ, “Tôi làm sao? Cô nói đi xem nào!”

“Anh...” Hàn Đình Đình ngập ngừng, “Mai mấy giờ tới đón tôi thế?”

Phụt... Người tạm thời vượt lên dẫn trước nào đó vốn đang đặc ý bưng cốc nước lên uống một ngụm, thành thơi chờ hỏa lực đáp trả yếu ớt của đối phương, không đoán được quân địch chẳng ngờ lại dứt khoát ôm mặt cúp đuôi chạy mất, nhất thời bất cẩn mà sặc nước.

“Thôi bỏ đi, tôi tự lái xe đến.” Quân địch lăm bầm lâu bầu, cuối cùng còn tự khẳng định “Ừm” một tiếng, sau đó liền tự ngắt điện thoại.

Tần Tổng ho đến thở không ra hơi, hai mắt lóe sáng ác độc...

[alobooks.vn]

Chương 2

Edit by Bing

Hàn Đình Đình sắp gả vào Tần gia, là danh gia vọng tộc nổi tiếng nơi này. Bố chồng tương lai Tần Uẩn theo nghề kinh doanh, là chủ môn của thế hệ nhà họ Tần hiện tại, quản lý “Công ty Tần Thị” to lớn. Mẹ chồng tương lai Trương Phác Ngọc xuất thân từ một gia đình cách mạng thanh danh hiển hách hơn cả Tần gia. Hai người chỉ sinh một đứa con trai duy nhất là Tần Tổng.

Trương Phác Ngọc học xong là lập gia đình ngay, cho tới bây giờ cuộc sống giàu có vô lo, cho nên giờ đây dù đã đến tuổi cưới con dâu, vẫn nhí nhảnh hết một thiếu nữ như trước, thỉnh thoảng thường gây ra những tiết mục ngây thơ như hôm qua ăn nhiều kem quá đồ bệnh.

Cũng may thiếu nữ ngây thơ này rất ngấm khí, cũng không khai Hàn Đình Đình ra, ngay cả bố chồng tương lai trước sau mặt nghiêm như một lúc nhìn thấy Tần Tổng nắm tay Hàn Đình Đình bước vào cửa, cũng hiếm có nở nụ cười với Đình Đình.

Tần Tổng vừa vào đến nhà cũng đã bắt đầu nhập vai, quàng tay ung dung kéo Hàn Đình Đình vào trong lòng.

Trên người anh có một thứ mùi tươi mát của đàn ông trẻ tuổi, nhàn nhạt mà ấm áp, thân thiết như vậy khiến trong nháy mắt Hàn Đình Đình vô cùng bối rối.

“Lại gần người! Gọi em đây!” Tần Tổng nhắc nhở cúi đầu nói nhỏ, tình ý miên man.

Hàn Đình Đình phục hồi lại tinh thần, vội vàng nở một nụ cười, “Chú ,dì, chúng con tới rồi ạ!”

Trương Phác Ngọc bệnh tới nhanh mà khỏe cũng mau, vui vẻ ngoắc ngoắc con dâu, “Đình Đình lại đây! Lại đây! Chúng ta cùng ăn tổ yến!”

“Dạ!” Hàn Đình Đình buông túi xuống, ngoan ngoãn đi qua.

Tần Tổng đi theo, ngồi xuống bên cạnh cô, tự nhiên như không cầm lấy cái bát từ trong tay cô mà cô vừa mới nhắc lên, phút cuối còn lén trừng mắt nhìn cô một cái. Hàn Đình Đình ngẩn người, yên lặng với tay lại lấy một cái bát khác.

Bố chồng tương lai khụ nhẹ một tiếng, hỏi: “Chuyện hôn lễ, chuẩn bị thế nào rồi.”

Tần Tổng cúi đầu chăm chú thưởng thức bát canh yến hảo hạng, dường như không nghe thấy câu hỏi của cha mình. Hàn Đình Đình buông bát trong tay, cung kính trả lời: “Vẫn đang hoàn thành lần lượt, tạm thời chưa có gì khó khăn đâu ạ.”

Thật là khó khăn... Mỗi lần nói chuyện với bố chồng tương lai, cô đều lo sợ bất an như phải báo cáo tổng kết công tác ở nhà trẻ.

“Cần cái gì cứ yêu cầu thoải mái, người một nhà không cần khách khí.” Tần Uẩn lại cười cười với Hàn Đình Đình. Trong lòng ông rất vừa lòng đứa con dâu tương lai này — gia đình đang hoàng, tướng tá đoan trang, cô giáo dạy trẻ tính cách cũng hiền lành, vô cùng phù hợp với thằng con ngây thơ kia của ông.

Trương Phác Ngọc cũng giống vậy, bà rất thích Hàn Đình Đình, “Đình Đình, rảnh thì đưa ba mẹ con tới chơi nhiều một chút!”

“Ừ,” Hiếm khi thấy tự nhiên bà xã lại hiểu chuyện như vậy, Tần Uẩn sung sướng gật đầu tán thành, “Đến khi con gả về đây rồi, chắc chắn ba mẹ con sẽ không thích ứng được việc bỗng nhiên trong nhà thiếu mất một người, cứ mời họ qua lại nhà chúng ta nhiều hơn đi.”

“Đúng thế!” Trương Phác Ngọc có được đồng minh, nhiệt tình càng tăng vọt, “Quả thật tương ớt của mẹ Đình Đình làm ăn rất ngon!”

Khụ khụ khụ... Chưởng môn Tần thị uy nghiêm vững vàng, giống người nào đó tối hôm qua, bị sắc nước...

**

Rốt cuộc thì sức khỏe của Tần Uẩn vẫn chưa tốt, ngồi hơi lâu một chút là đã hoa hết cả mắt, cả người uể oải. Tuy Tần Tổng không nói câu nào, thế nhưng chưa đến tám giờ, đã liên tục ám chỉ Hàn Đình Đình đứng dậy cáo từ.

Quả thực Hàn Đình Đình cũng đã sớm cân nhắc đến vị bố chồng tương lai vừa mới xuất viện, cần được nghỉ ngơi, bất đắc dĩ bị Trương Phác Ngọc kéo lại kể lể mấy chuyện xấu mới nhất của Tần Tang *, không thoát thân nổi.

Sau lại Tần Tổng thông thả bước lại đây, ngồi xuống bên cạnh cô. Một tay anh khoác lên sô pha sau lưng cô, nhìn thái độ như kiên nhẫn nghiêm túc nghe hai người nói chuyện phiếm.

Chẳng qua là đôi lúc anh chỉ nhìn mặt cô, ánh mắt chăm chú mà yêu chiều. Bàn tay kia cũng luôn nghịch nghịch những sợi tóc xoắn xuống trên vai Đình Đình, mức độ đậm sâu của tình yêu vô tình được thể hiện ra.

Đình Đình mặc áo không tay, lúc Tần Tổng gãi gãi mái tóc của cô, trong lúc đó ngón tay thường xuyên vô tình đụng tới đầu vai cô, độ ấm kia đến từ một sinh vật giống đực xa lạ, khiến cô dù không có chút động lòng, cũng không nén được mà đỏ mặt cúi thấp đầu, đáng vẻ khe khẽ thẹn thùng.

Trương Phác Ngọc dần dần ngừng lại, sau đó lặng lặng lẻ lẻ chạy về hướng ông xã nhà mình, mang theo nỗi tủi thân vô hạn vì bị con trai còn chưa có chính thức cưới vợ đã lạnh nhạt bỏ quên, ngẩn lệ trèo lên gác nghỉ ngơi...

Tần Tổng lập tức rút tay về, đứng lên, “Đi thôi!”

Hàn Đình Đình không nhúc nhích.

Tần Tổng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn cô, nhìn cô kỹ sư tâm hồn đang khẽ đỏ mặt, anh hơi nhúu mày, trầm giọng cực thấp: “Hàn Đình Đình, cô đang nghĩ cái gì vậy?”

**

Đưa cô về đến tầng lầu dưới nhà, Tần Tổng không đi ngay như bình thường. Anh tắt máy, bình tĩnh hỏi Hàn Đình Đình: “Điều kiện hợp tác tiên quyết giữa hai chúng ta, có còn nhớ rõ chứ?”

Hàn Đình Đình gạt đầu, “Không thích lẫn nhau.”

Về mặt và ngữ khí của cô chắc chắn giống như lúc trước, tim Tần Tổng nhẹ đi một nửa.

“Cô là một cô gái tốt,” Giọng điệu Tần Tổng hòa nhã hơn, “Cô gái tốt... Không nên yêu người đàn ông như tôi.”

Anh có thể nói một câu tỉnh táo biết rõ bản thân như vậy, đây quả thật là lần đầu tiên. Hàn Đình Đình sắc mặt giật mình.

“Tôi biết mà.” Cô chẳng nghĩ gì khác mà trả lời thành thật.

Hức... Sao anh ta có vẻ bỗng nhiên mất hứng vậy?

Tần Tổng đã dính một gậy mà tự mình rước lấy, lồng ngực nghẹn nghẹn khó chịu, thật sự muốn đập kỹ sư tâm hồn rơi khỏi xe, rú ga phóng đi.

Nghĩ lại tối nay lúc hai người chạm vào nhau, hình như cô có một chút gì đó mập mờ, vì để ngăn chặn hậu họa, cuối cùng anh vẫn quyết định cắn răng nhịn đau, hết sức thẳng thắn với cô: “Tôi cảm thấy có nhiều lúc thái độ của cô không thích hợp lắm, bây giờ cô có khả năng vẫn chưa tự ý thức được suy nghĩ ở sâu trong nội tâm mình, đôi khi, tình cảm là thứ không thể không chế...”

“Tôi không hiểu suy nghĩ sâu bên trong nội tâm mình —— chẳng lẽ là, anh lại còn hiểu nội tâm tôi hơn cả tôi?” Hàn Đình Đình chậm rãi nói, lại là một gậy nữa, lần này đánh thẳng vào đỉnh đầu Tần Tổng, anh tuyệt vọng ngậm miệng.

“Tần Tổng, sao anh lại nghĩ rằng tôi thích anh?” Hàn Đình Đình lần hỏi từ xuất phát điểm trong ý nghĩ của anh. Mỗi lần gặp phải cậu bạn nhỏ nào tính tình không tốt, cô đều từ từ dẫn lời như vậy.

Tần Tổng nghĩ nghĩ, quyết định không vòng vo nữa, lý luận hùng hồn: “Vậy tại sao cô luôn đỏ mặt nhìn tôi?”

“Khi nào vậy?” Hàn Đình Đình giật mình.

“Hôm qua lúc ở gara cô nhìn tôi rồi ngẩn người, hôm nay vì đuổi mẹ đi tôi có huých cô hai cái, mặt cô đỏ chẳng khác nào quả táo!”

“Nếu có cô gái xa lạ nào sờ tới sờ lui trên người anh, chẳng lẽ anh không đỏ mặt à?” Hàn Đình Đình hỏi lại.

Tần Tổng giật giật môi, anh sẽ không đỏ mặt, nhưng mà... Hửn là sẽ có phản ứng khác... Nhỉ?

Được rồi, vấn đề này coi như cô đã vượt qua.

“Thôi bỏ, dù sao cô cũng phải nhớ kỹ giao ước, đừng thích tôi! Đi xuống đi!” Anh cúi kính chào chào tóc, đuổi cô xuống.

Hàn Đình Đình trước giờ vẫn vô cùng nghe lời, ngoan ngoãn tháo dây an toàn, lễ phép nói tạm biệt với anh, cuối cùng vì yên lòng anh, lại vô cùng thành khẩn nói: “Tôi thích đàn ông trưởng thành vững vàng, mà anh lại không phải loại người như thế, cho nên, anh đừng lo, tôi sẽ không vi phạm giao ước của chúng ta. Gặp lại sau! Ngủ ngon nhé!”

Ngủ ngon...

Tần Tổng hóa đá trước vô lăng, không thể tin được, mình thế mà lại bị một cái Tiểu Thổ Mân Thầu ghét bỏ.

Cô dám công khai nói anh không trưởng thành không vững vàng?!

Lật bàn! Anh không trưởng thành không vững vàng chỗ nào!

Chỗ nào?!

**

Hàn Đình Đình bước dọc theo hành lang tối đen, đếm từng bậc từng bậc thang, cẩn thận lên tầng về nhà.

Cô không thích Tần Tổng, cô cũng giống như Tần Tổng, chẳng qua là còn một người thích hợp rồi kết hôn, làm yên lòng mọi người.

Ông nội Hàn Đình Đình là một quân nhân, từng làm vệ sĩ hơn mười năm cho Trương tư lệnh – ông ngoại của Tần Tổng. Khi cả nhà cô chuyển từ thành phố G đến thành phố C, ông nội Đình Đình giấu người cha chính trực ương bướng của cô, gọi một cú cho Trương tư lệnh.

Người nhà Trương tư lệnh đều vô cùng hiền lành tốt bụng, sau khi sắp xếp công tác ổn thỏa cho cha Đình Đình, còn thường xuyên mời bọn họ qua lại thăm hỏi, giống hệt như họ hàng thân thích. Khi đó sức khỏe Tần Uẩn đã không tốt, Tần gia và Trương gia đều xếp hôn sự của Tần Tổng lên trên đầu, quan trọng hơn cả công việc, bạn cùng lớp Hàn Đình Đình gia đình trong sạch, xinh xắn ngoan ngoãn, liền bị chọn làm một trong số những mục tiêu, cuối cùng trải qua tầng tầng lớp lớp sàng lọc, trở thành trở thành mục tiêu chính.

Khi ấy Tần Tổng đứng ngoài rìa đã gần như hết kiên nhẫn, lôi Hàn Đình Đình ra ngoài nói chuyện một lần, phát hiện ra mục đích của hai người không ngờ lại không mưu mà hợp, đập tay quyết định chọn cô tại trận!

Một năm. Một năm sau cô đi đường cô tôi đi đường tôi. Cuối cùng Tần Tổng còn tặng thêm một điều khoản đặc biệt: Trong một năm này, Hàn Đình Đình không thể yêu anh.

“Tôi cảm thấy, đổi thành : A và B hai bên không thể yêu nhau, có vẻ hợp hơn.”

Khi đó Hàn Đình Đình còn chưa được thưởng thức khả năng ngôn ngữ, sắc bén cay nghiệt của Tần Tổng, đơn giản chỉ là căn cứ vào nguyên tắc hợp tác hai bên bình đẳng mà lên tiếng đề nghị.

Mà Tần Tổng dùng ánh mắt không thể tin nhìn cô từ đầu đến chân một lượt. Đó là lần đầu tiên anh đánh giá cô thật cẩn thận, cũng là lúc mà bầu không khí giữa hai người bắt đầu trở nên không thân thiện.

“Sở thích của tôi, xin cô yên tâm.” Anh lạnh nhạt nói.

Khi đó trong lòng Hàn Đình Đình âm thầm mắng: Thằng nhóc thói tha! Không biết lễ phép!

A... Thật ra gần đây từ từ tiếp xúc với Tần Tổng nhiều hơn, cô đã dần dần không còn cảm giác xa cách như trước, thậm chí có nhiều lúc Hàn Đình Đình còn cảm thấy anh có chút ngây thơ.

Đại khái trong lòng mỗi người đàn ông đều có một thằng nhóc bướng bỉnh đi? Đôi lúc tính trẻ con trời dậy, làm những chuyện mà chính bản thân họ cũng cảm thấy bất ngờ.

Trong bóng đêm mật mù không chút ánh sáng, không còn bị ai nhận ra cảm xúc của mình, có người chẳng hề ngần ngại để lộ vẻ phiền muộn.

2. Chương 03-04

Chương 3

Edit by Bing

Hôn lễ tới gần, việc khiến Hàn Đình Đình vui mừng nhất, là bạn thân Tư Đồ Từ Từ chờ mong bấy lâu đã đến. Một loạt quá trình thử đồ, chọn đồ, SPA, đều có Từ Từ đi cùng, hai người cứ như trở lại hồi còn đến trường, cùng tiến cùng lui, thân thiết khăng khít.

Đối với việc này Tần Tổng rất là phản đối, một kỹ sư tâm hồn đã quá đủ, giờ lại còn một đôi, quả thực là họa vô đơn chí!

Hơn nữa cái họa vô đơn chí này, so với Hàn Đình Đình còn càng mồm miệng, chanh chua hơn.

Loại chuyện hai bạn nhỏ bất hòa gây ra kiểu này là Hàn Đình Đình thạo nhất. Huống hồ Tần Tổng cũng có một loạt nhiệm vụ nặng nề của chú rể phải hoàn thành, chẳng có bao nhiêu thời gian để đấu đá với Từ

Từ. Thời gian vù vù trôi qua giữa các công tác chuẩn bị loạn xạ, chớp mắt một cái đã đến ngày tổ chức hôn lễ.

Bởi vì sức khỏe của Tần Uẩn không thể chống đỡ được với các thủ tục rườm rà, cho nên hôn lễ lần này được làm long trọng mà đơn giản.

Đến giờ đón dâu, một đoàn xe đi trước mở đường, một đoàn đi theo dọn đường, sau đó là đoàn xe đón dâu, dọc đường một hàng dài bắt mắt uốn lượn mà đến. Đi cùng chú rể là năm người bạn, cộng thêm Tần Tổng, chính là “Lương Thị Lục Thiếu” tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố C. Hàn Đình Đình đã từng gặp người đứng hàng thứ năm trong đó là Lý Vi Nhiên, anh ta là anh họ của Tần Tổng, hai nhà quan hệ rất thân thiết.

Nhà họ Hàn sống trong căn kí túc xá được đơn vị của cha Đình Đình cấp, căn phòng này xây dựng đã lâu, có chút cũ kỹ, tuy đã được mẹ của Đình Đình dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, nhưng sáu người người nào người nấy phong độ lộng lẫy, đứng ở trong này nhìn kiểu gì cũng thấy quá lóa mắt.

Cha Đình Đình trước nay không giỏi nói chuyện, thấy thời gian đã sắp đến, vội thúc giục hai mẹ con còn đang nói chuyện đâu đâu: “Được rồi, để con bé đi thôi.”

Lời vừa thốt ra, nước mắt của mẹ Đình Đình đã “Ào” một cái tuôn rơi.

Hàn Đình Đình kéo mẹ, cẩn thận lau nước mắt cho bà, “Mẹ, con phải đi.”

“Đình Đình à, con... Con phải ngoan đấy...” Mẹ Đình Đình sụt sịt dằn dò, “Phải ngoan đấy!” Không biết nói gì cho phải, bà cứ gập đi lặp lại câu này.

Hàn Đình Đình gật đầu, “Mẹ cũng phải ngoan nha mẹ, đừng xâu hạt tiếp nữa, mắt mẹ kém rồi, phải nghỉ ngơi nhiều.” Mẹ Đình Đình vội gật đầu, khóc không thành tiếng. Cô lại quay sang phía cha: “Bố, bố cũng phải nghỉ ngơi nhiều, lúc điều tra vụ án đừng cố quá sức.”

“Con bé này! Nói linh tinh!” Cha Đình Đình từ trước đến giờ vẫn đầu duy trì nhiệt tình yêu nghề đối với công tác cảnh sát, nghiêm mặt theo phản xạ. Nhưng nghĩ đến hôm nay là ngày con gái về nhà chồng, ông lại dịu xuống, “... Biết rồi, bố sẽ cẩn thận. Đình Đình, con gả cho người ta, sau này là con dâu nhà người ta, lúc nào cũng phải tuân thủ quy củ của nhà Tần Tổng, nghe chưa?”

Cha Đình Đình cả đời nghiêm túc phép tắc, có thể nói với con gái những câu như vậy, đã xem như là xưa nay chưa từng có rồi.

Hàn Đình Đình lặng lẽ gật đầu.

Tần Tổng vẫn cố nén sự sốt ruột, đứng bên cạnh thờ ơ nhìn, lúc này rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt ép buộc của năm ông anh, không tình nguyện đứng ra, miễn cưỡng bày tỏ với hai bố mẹ vợ: “Bố, mẹ, con sẽ chăm sóc tốt cho... Đình Đình, bố mẹ yên tâm giao cô ấy cho con đi!”

Nói xong tự anh cũng cảm thấy nổi hết da gà.

Bố Đình Đình cầm tay anh theo phong cách cực kỳ quân nhân, Tần Tổng nghĩ chắc ông muốn trình trọng dặn dò mình đừng bắt nạt con gái rước nhà người ta, ai ngờ cha Đình Đình lại ngay thẳng nói với anh: “Tần Tổng, sau này Đình Đình có chỗ nào không tốt, con cứ việc uốn nắn nó!”

Tần Tổng vui vẻ, toét miệng gật đầu, hùng hục thưa: “Dạ!”

Tất cả mọi người trong phòng trừ cha mẹ Đình Đình, đều quay mặt đi hướng khác thở dài.

**

Bởi vì cũng không phải là kết hôn thật, cho nên trên thực tế ngoại trừ hơi hồi hộp, Hàn Đình Đình cũng chẳng có lấy một chút cảm xúc mà cô dâu nên có. Khi tạm biệt mẹ Đình Đình khóc đến sưng húp mắt, ngay cả sắt đá như cha Đình Đình cũng hơi hơi nghẹn ngào, cô thì một tẹo xúc động cũng không có.

Nhưng ra cửa trèo lên xe, xe chậm chậm lăn bánh, quay đầu nhìn lại, phía sau cha đang đỡ mẹ, bóng dáng dần dần lùi xa, mũi Hàn Đình Đình bỗng nhiên cay cay, chua xót đến đau buốt.

Mặc dù đi tới bước đường ngày hôm nay, là do bị hai người ép, nhưng cô vẫn yêu quý họ. Cả thế giới chỉ có hai người họ, trước sau như một, chẳng hề đổi dời, so với bất kỳ ai cũng đều sâu nặng hơn, yêu thương cô.

Cha mẹ, con xin lỗi.

“Haiz...” Tần Tổng vừa mới thả lỏng ngả về phía sau, bỗng phát hiện Tiểu Thổ Mân Thầu bên cạnh đang rơi lệ, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống găng tay ren hoa màu trắng của cổ, không kịp thấm vào lần luôn xuống tà váy bông, anh nhất thời giật mình ngăn ngợ.

“Khụ...” Tần Tổng háng giọng, Tư Đồ Từ Từ ngồi cạnh ghé lái nhìn vào kính, liếc mắt xem thường anh một cái, sau đó hoàn toàn chẳng thèm nhìn nữa. Tần Tổng bất đắc dĩ, rút chiếc khăn tay từ trong bộ đồ tây của chính mình ra, nhắm mắt đưa cho Hàn Đình Đình trước mặt.

Hàn Đình Đình càng nghĩ càng đau lòng, những tủi thân chưa nói được cùng ai suốt một năm qua, những tâm sự chất chứa cả một năm dằng dẳng, tờ giấy kết hôn sau này phải vĩnh viễn đeo trên lưng, lúc này hết thấy đều quay cuồng trong lòng cô. Mà hình ảnh cha mẹ vừa đỡ nhau trong gió khi nãy, giống như hình ảnh cuối cùng kết lại những si mê vọng tưởng trước kia của cô, khiến lòng cô đau như dao cắt.

Nước mắt nối nhau rơi xuống, lớp lông mi giả khê rung rung, giống như hai chiếc quạt nhỏ phe phẩy, phẩy cho tay chân Tần Tổng luống cuống cả lên.

“Này!” Anh trầm giọng, nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô đừng khóc nữa!”

“Đừng khóc!”

“Đừng khóc mà...”

“Cô đừng khóc có được không...”

“Được rồi...” Tần Tổng lắc lắc đầu, đưa tay cầm chiếc khăn chạm lên mặt cô, vụng về lau lau nước mắt, “Đừng khóc... Đừng khóc đừng khóc...” Anh thử đưa tay vỗ vỗ cô, hình như có hiệu quả, lại thử kéo cô dựa vào người mình, tay chân lỏng lẻo vỗ về an ủi.

Mới ngày nào cha mẹ thường nhẹ nhàng ôm chúng ta đang khóc lóc âm ỉ vào lòng vỗ về, sau này lớn lên, chúng ta có lẽ không cần như vậy nữa, nhưng nếu mỗi khi đau đớn, khổ sở, bất lực, giả sử có người có thể ôm chúng ta vào trong lòng, nhẹ nhàng dịu dàng vỗ về, giống như là dỗ trẻ con, thì vẫn sẽ khiến chúng ta cảm thấy yên tâm và ấm áp.

Tư Đồ Từ Từ tía vào kính chiếu hậu nhìn thấy hết được từ đầu đến cuối. Gã đàn ông vô lễ kiêu căng thói hoắc trong truyền thuyết, ôm người bạn thân đang khóc ướt hết mặt của Từ Từ, vỗ vỗ cô như thằng thiếu năng, vẻ mặt bối rối kia mặc dù rất đáng ghét, nhưng lại không mất đi vẻ đáng yêu.

Không phải nói vì cha bệnh nặng nên mới miễn cưỡng kết hôn sao? Còn lên giao hẹn một năm sau ly hôn... Tư Đồ từ Từ dời mắt nhìn ra ngoài cửa xe, ly hôn? A, để rồi xem ~

**

Phần chính của hôn lễ là tiệc cưới. Trước bữa tiệc người nhà tụ tập hết lại, đưa lễ ra mắt, làm lễ gọi tên, chính thức vào cửa. Sau đó Tần Uẩn sẽ đi nghỉ, những tiết mục sau để cho Tần Tổng một mình chống đỡ, dù sau anh cũng là người thừa kế duy nhất của Tần Thị, không muốn cũng phải đứng ra.

Trương Phác Ngọc đưa cho Hàn Đình Đình một chiếc vòng tay quý phi, có một đoạn vân đá màu xanh biếc, sợi vân cực nhỏ, là loại tốt nhất cực kỳ hiếm theo tiêu chuẩn phân loại phỉ thúy Lão Khanh*.

“Cái này là lúc mẹ được gả vào nhà, mẹ chồng của mẹ tặng cho, bây giờ mẹ tặng lại cho con.” Trương Phác Ngọc cười tủm tỉm đeo vào cho cô, ngắm lại một lần, “Uhm... Hình thức hơi quê mùa một chút, Đình Đình, nếu con không thích thì cất đi, sau này lại tặng cho con dâu là được!”

Khụ khụ khụ... Tần Uẩn lại bắt đầu ho khan...

“A Tổng, quần áo của con sao lại thế này?” Trương Phác Ngọc dời sự chú ý đến một mảng vết bẩn ở vai trái của bộ lễ phục màu trắng trên người con trai, “Con làm thế nào mà bẩn cả lễ phục!” Trương Phác Ngọc mắt húng kêu lên. Tần Uẩn cũng nhú mày.

Tần Tổng liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh kia, cô đã trang điểm lại xong xuôi, mặc một bộ váy trắng không tỳ vết, trên đầu đội một chiếc vương miện kim cương chế tác thủ công, sạch sẽ không một hạt bụi.

Còn dám cười nhạo anh! Tần Tổng cay cú hít một hơi, trừng mắt nhìn gương mặt cười cợt của Hàn Đình Đình, tức giận không thôi —— Cô ta, cô ta cô ta cô ta cô ta đúng là một cái Tiểu Thổ Mân Thầu vô lương tâm!

Hàn Đình Đình cười cười xin lỗi với Tần Tổng, lại bất ngờ bị đáp lễ bằng một ánh mắt hung dữ, cô gục đầu xuống, không dám nhìn lại.

Tiểu Thổ Mân Thầu hoàn toàn không thèm nhìn anh... Tần Tổng âm thầm nuốt muột ngụm máu vừa học lên vào bụng, trong lòng thâm thù, đợi sau khi kết hôn rồi, nhất định không cho cô ta được sống yên ổn! Tra tấn cô ta! Tra tấn cô ta tra tấn cô ta!

**

Lời xin lỗi dành cho Tần Tổng, Hàn Đình Đình vẫn giữ lại cho đến tận lúc vào động phòng.

Vừa rồi cô thay đến tám bộ quần áo, tám kiểu tóc, sáu đôi giày cao gót trung bình khoảng mười phân, đến khi cô đi đến phòng tân hôn đã được khách sạn chuẩn bị, phải nhờ Tư Đồ Từ Từ và Kỷ Nam Sam dìu vào cửa.

Tốn mấy tiếng đồng hồ trong cái phòng tắm còn to hơn cả nhà cô, mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng Hàn Đình Đình mới xử lý sạch được đủ loại keo xịt tóc và mấy miếng băng dính linh tinh loằng ngoằng được dán lên người để phòng lộ hàng đi.

Cô bị hơi nước nóng hun đỏ hết cả mặt, mặc chiếc áo tắm màu trắng của khách sạn, đi từ phòng tắm ra.

Cửa phòng tắm đối diện với cửa chính, cô vừa ngẩng đầu, Tần Tổng cũng đã đứng ở trước tầm mắt.

Lúc ấy đêm đã rất khuya, khách khứa giải tán hết, nguyên một tầng có phòng tân hôn của bọn họ đã bị thuê trọn luôn, vì thế xung quanh cực kỳ im ắng. Tần Tổng còn chưa kịp đóng cửa, ngọn đèn thủy tinh ngoài hành lang hắt ra thứ ánh sáng mờ mờ như có như không, chiếu vào phòng qua cánh cửa khép một nửa, hắt một cái bóng thật sẫm lên một nửa gương mặt đẹp trai của anh ta, trong nhất thời khó nhìn ra được vẻ mặt.

Anh ngây ngẩn, nhìn chằm chằm vào cô. Hàn Đình Đình theo bản năng đưa tay giữ chặt cổ áo tắm hình chữ V, căng thẳng nhìn anh.

Cánh cửa “Cạch” một tiếng, Hàn Đình Đình nhảy dựng lên, Tần Tổng bước ra từ bóng tối bên ngoài cánh cửa, mùi rượu nồng nặc sộc vào mũi, màu đỏ ngầu trong mắt anh vì hơi men mà càng đậm thêm, anh nhìn cô chằm chằm, không nói lời nào, chậm rãi tiến lại gần...

[alobooks.vn]

Chương 4

Edit by Bing

“Cô,” Anh cúi đầu nhìn cô, tỉ mỉ mà chăm chú, miệng nhẹ nhàng nói: “Nhìn thế này... Cũng xinh đấy.”

Hàn Đình Đình lúng túng, ngây ra như con búp bê gỗ, dần mất nhìn anh.

Tần Tổng nhẹ nhếch miệng cười, vươn hai tay bẹo hai bên má của cô, vui vẻ véo véo, “Trắng trắng mềm mềm... Cô quả nhiên là một cái Tiểu Thổ Mân Thầu.”

Ánh mắt anh dịu đi, hồn nhiên tươi cười chẳng hề che dấu. Tần Tổng say rượu —— Hàn Đình Đình rút cuộc cũng ý thức được tình hình.

Véo tới véo lui làm cho gương mặt trẻ con đáng yêu của cô dâu đỏ ửng một mảng, Tần Tổng mới hài lòng rút tay về, lại xoa xoa đầu cô như vuốt ve cún cưng. Sau đó thất tha thất thểu, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào trong phòng, Hàn Đình Đình tỉnh lại, chỉ mới “A!” một tiếng, chưa kịp mở miệng kêu, anh đã thả người lên chiếc giường tân hôn tinh xảo rắc đầy cánh hoa hồng.

“Bụp bụp bụp!” Liên tiếp vang lên.

“Aa a a!” Tần Tổng bị dọa nhảy dựng lên, chật vật lăn khỏi giường.

“Bóng bay trên giường... Còn chưa có bỏ ra...” Hàn Đình Đình yếu ớt nói nốt.

**

Tần Tổng – người vừa mới đề nổ hết mấy quả bóng bay hôn lễ hình tim trên giường, vừa giật mình lại vừa say nằm xụi lơ trên thảm, cong mông dán mặt xuống đất ngủ mê mệt. Hàn Đình Đình xắn tay áo, nghiêng rằng nâng anh lên. Nhưng Tần Tổng dù nhìn rất gầy, thật ra cơ bắp rắn chắc khắp người, cô chỉ có thể miễn cưỡng kéo lật anh lại, chèn cho anh một cái gối đầu mỏng.

“Tần Tổng,” Cô nhẹ nhàng gọi, “Anh muốn uống nước không?”

Tần Tổng nhắm hai mắt, quyết đoán vươn tay phải, bình tĩnh lắc lắc ngón trỏ rất manly, tỏ vẻ không cần. Sau đó bỗng nhiên, cánh tay đó rơi huych xuống, đầu vẹo sang một bên, tiếng thở bắt đầu trở nên sâu và đều đặn. Sau đó Hàn Đình Đình có gọi như thế nào nữa, anh cũng chẳng phản ứng gì.

Đêm yên tĩnh.

Hàn Đình Đình bố trí ổn thỏa cho Tần Tổng xong, nhặt hết cánh hoa hồng trên thảm và trên giường đi vứt. Căn phòng này rất đẹp để tinh tế, ngọn đèn lại mập mờ mơ màng, cô rón rén đi quanh phòng một vòng, vẫn không tìm thấy cái gì tương tự như cái thùng rác, đành phải vào toilet, đổ hết xuống bồn cầu. Đổ vào hơn phân nửa rồi, Hàn Đình Đình bỗng nhiên nhớ ra —— Mình không biết dùng cái bồn cầu công nghệ cao một đồng nút này! Vừa rồi vào toilet, cô phải lấy nước trong bồn rửa mặt dội vào.... Nhiều hoa thế này, một chậu nước chắc chắn không dội hết được, moi hết ra thôi! Bằng không ngày mai bị Tần Tổng nhìn thấy, quá mất mặt.

Đây là lần đầu tiên cô ở trong một nơi xa hoa như vậy, sờ vào cái gì cũng chẳng hiểu, có chút lúng túng.

Bận rộn một lượt, chờ đến khi cô lên giường đã là hơn hai giờ sáng.

Tần Tổng co thành hình chữ C trên chiếc thảm cạnh giường, ngủ tít mít, còn Phốc Phốc lại lẳng lặng dựa bên gối chờ cô, mở to đôi mắt như hai quả nho.

Phốc Phốc là một con gấu Teddy rất rất cũ, biết hết mọi bí mật của Hàn Đình Đình. Từ Từ từng rất ghen tỵ với Phốc Phốc, bởi vì rất nhiều việc ngay cả cô Hàn Đình Đình cũng không nói cho, chỉ kể với Phốc Phốc.

Nhớ tới Từ Từ đáng yêu đi nổi máu ghen với cả Phốc Phốc, Hàn Đình Đình nở nụ cười giữa màn đêm yên tĩnh.

Đạo trước Từ Từ kiên quyết phản đối cô tham gia vào cuộc hôn nhân này, hơn nữa còn từng một lần tức giận tuyên bố tuyệt giao với cô. Nhưng khi cô kiên trì muốn kết hôn, Từ Từ vẫn lặn lội ngàn dặm xa xôi bay đến làm phù dâu cho cô.

Bạn tốt chính là như vậy, lúc khất khe với bạn, khinh bỉ bạn thì hăng say hơn cả thế giới gộp lại, nhưng lúc bạn hạnh phúc, bạn sung sướng, cô ấy cũng quan tâm hơn tất cả mọi người trên thế giới.

Phía đông dần dần sáng lên. Hàn Đình Đình mệt mỏi nhắm mắt lại, cô rút cuộc cũng vẫn dần thân. Hôn nhân quả thật là một nắm mờ, nhưng có thể nhập thổ vi an, nói chung so với phơi thây đầu đường vẫn tốt hơn chút ít. Huống chi, cô ôm lấy tay Phốc Phốc, kết hôn lần này xong, một năm sau, cô sẽ lại ly hôn với anh ta.

Trong nắng sớm ban mai, có người chìm trong hồi ức mà từ từ thiếp đi.

Sáng sớm khi Tần Tổng rên rỉ tỉnh dậy từ trên thảm, khắp người chỗ nào cũng đau. Anh khởi động cái cổ, quay mặt nhìn về phía Hàn Đình Đình đang im lặng ngủ say trên giường. Tấm rèm dài chấm đất che cửa sổ thật kỹ, ánh mặt trời nóng bỏng bị chặn lại ở bên ngoài, rèm cửa sổ màu hồng lan ra ánh sáng lấp lánh, một tấm ảnh lớn, to như lúc đến trường thầy giáo chiếu máy chiếu, trên ảnh là hình của cái người đang nằm quay lưng về phía ánh sáng ngủ say trên giường kia, rõ đến từng chi tiết, quả nhiên mặt mày như họa.

Những hình ảnh tối qua dần dần tua lại trong đầu Tần Tổng.

“Cô như thế này rất xinh.”

“Trắng trắng mềm mềm... Cô quả nhiên là một cái Tiểu Thổ Mân Thầu.”

Ặc... Tại sao cái tật xấu cứ rượu say là nói thật lại mãi không sửa được?! Không ngờ anh... Anh lại nói với cô là cô rất dễ nhìn... Tần Tổng đau đầu chống tay lên trán, hé mắt cảm giận đánh giá gương mặt người đang ngủ im tít trên giường —— Dễ nhìn cái gì đâu! Chẳng qua chỉ là hơi trắng một tẹo hơi đáng yêu một tẹo, Tần lục thiếu anh qua vụn bụi hoa lá không dính người, làm sao lại đi chấm một cô nàng ngây thơ kiểu này?

Phì phì phì! Chấm với không chấm cái gì, sáng sớm tinh mơ đã nói gở, việc xấu không linh việc tốt mới linh! Phì phì phì!

Tần Tổng trừng mắt nhìn gương mặt Tiểu Thổ Mần Thầu vẫn chẳng hay biết gì, sau đó chống tay, đứng dậy đi vào phòng tắm.

**

Tiếng nước trong phòng tắm ào ào, Hàn Đình Đình mắc tiểu tỉnh dậy từ trong giấc mộng, dụi mắt trèo xuống khỏi giường chạy ra đẩy cửa phòng tắm, cửa khóa, cô liền gọi theo bản năng: “Bố nhanh một chút! Con muốn đi toilet.”

Tiếng động bên trong bỗng im bặt.

Tiếp theo cánh cửa bị đẩy ra hùnh hử, “Bố Đình Đình” mình trần quần khăn tắm nghiêm mặt, hung tợn trừng mắt nhìn cô.

Hàn Đình Đình bị gương mặt bốc lên từng tầng hơi nước và cơ ngực rắn chắc trước mặt dọa, hai mắt mở tròn xoe, nhất thời hết cả buồn ngủ, tỉnh táo vô cùng.

“Ai là bố cô?!” Tần Tổng nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô chỉ nhỏ hơn tôi năm tuổi thôi!” Đàn ông sắp ba mươi, đàn ông sắp ba mươi, nói cho chính xác thì là đàn ông ngây thơ sắp ba mươi, có chút miễn cảm đối với tuổi tác.

“Ặc... Ặc, thật xin lỗi!” Hàn Đình Đình bắt đầu lắp bắp, từ nhỏ hễ căng thẳng là cô lại không nói chuyện lưu loát được.

Mắt không biết nhìn vào đâu, cô né tránh làn da trần trước mặt, luống cuống tìm kiếm một chỗ để đặt tầm mắt. Cô nhìn ra sau lưng Tần Tổng, chiếc bồn tắm đôi lớn chính giữa phòng tắm bốc hơi nước ngùn ngụt, trên mặt nước tràn ngập sắc hồng, bập bênh nhấp nhô quẩn rữ theo sóng nước.

Hàn Đình Đình càng lắp bắp hơn: “Cái, cái... cái cánh hoa kia!”

Tần Tổng liếc mắt khinh bỉ cô một cái, “Chưa tắm hoa bao giờ phải không?” Anh đã lường trước Tiểu Thổ Mần Thầu kia nhất định lần đầu tiên nhìn thấy một cảnh xa hoa đẹp đẽ như vậy, xoay người nghênh ngang tiến lên, trước mặt cô, khoe khoang cất bước tiến vào trong chiếc bồn tắm, ra vẻ vô cùng sang khoái nằm xuống. Sóng nước màu đỏ bập bênh dưới chiếc cầm anh tuấn của anh, anh manly lau bọt nước và những cánh hoa trên mặt, liếc mắt nhìn Tiểu Thổ Mần Thầu một cái.

“Haiz, cô còn định đứng cửa nhìn đến bao giờ?” Tần Tổng nhàn nhã hỏi.

“Tần Tổng...” Hàn Đình Đình có chút khó xử, “Đóng cánh kia hoa... Không sạch đâu... Anh mau ra đây đi, đừng tắm nữa!”

Tần Tổng ngạo mạn vòng hai ra gối sau đầu, nói: “Đây là sản phẩm chăm sóc thẩm mỹ, đã trải qua quá trình chọn lọc và rửa sạch kỹ càng, làm sao có thể không sạch?” Vì để chứng minh cho lời nói của mình, anh bốc một nắm từ chiếc giỏ trúc bên cạnh bồn tắm, trực tiếp xoa lên mặt hướng thụ.

“Cô mau đi đi! Đừng cản trở tôi thư giãn!” Tần Tổng ra vẻ muốn cởi khăn tắm trên lưng, Hàn Đình Đình vội vàng đóng cửa lui ra ngoài.

Làm sao bây giờ? Hàn Đình Đình lo sợ không yên, trong lòng thầm cất lời ăn năn với người đang vui vẻ tắm trong bồn: Thật xin lỗi! Hôm qua tôi không nên lười như thế! Mọi hoa ra xong nên đi ra cửa tìm cái thùng rác vứt vào! Tần Tổng! Thật xin lỗi! Thật sự rất xin lỗi!

**

Theo kế hoạch hôm nay bọn họ nghỉ ở khách sạn, chín giờ tối lên máy bay sang châu Âu hưởng tuần trăng mật. Ăn cơm trưa xong Hàn Đình Đình bắt đầu thu dọn hành lý, Tần Tổng nhõn nhõn nhà nhả ngồi chơi trong phòng, thỉnh thoảng lại quay sang kiểm tra. Hàn Đình Đình đối phó với anh rất thành thạo.

“Đây là cái gì?” Tần Tổng túm tai một con gấu Teddy rách nát nhấc lên, cau mày hỏi, “Sao cô lại mang cái đồ như thế này đi du lịch?”

Hàn Đình Đình chân thành giới thiệu cho anh người bạn mới: “Đây là Phốc Phốc”

Tần Tổng vung tay ném con Teddy rách nát đi thật xa. Hàn Đình Đình nóng nảy, nhặt lên cẩn thận phải. Tần Tổng nhướn mày, “Mũi của tôi rất mẫn cảm với bụi bẩn, ba cái lông xù thế này cô ném nhanh đi!”

“Phốc Phốc không rụng lông...” Hàn Đình Đình giấu Phốc Phốc vào trong đồng quần áo của mình, “Tôi để nó ở trong phòng tôi không được sao? Cam đoan không để anh nhìn thấy nó!”

“Không được!” Tần Tổng rút cuộc cũng tìm được một chuyện để làm khó cô, tâm tình kích động, nhưng trên mặt vẫn giả vờ lạnh tanh.

Khi Trương Phác Ngọc gọi đến cũng là lúc Tần Tổng lại túm con gấu teddy rách nát ra định ném đi thêm một lần nữa, chợt nghe giọng mẹ trong điện thoại vô cùng lo lắng nói: “A Tổng! Bố Đình Đình xảy ra chuyện! Mọi người đều đang ở bệnh viện! Mẹ Đình Đình không cho mẹ nói với các con! Mẹ lên nói cho con biết, con đừng nói với Đình Đình nha! Để con bé vui vẻ đi hưởng tuần trăng mật!”

“...” Tần Tổng buông Phốc Phốc ra, lặng lẽ cúp máy.

“Anh làm sao thế?” Hàn Đình Đình vội vàng đem Phốc Phốc đi giấu, quay lại thấy sắc mặt Tần Tổng không tốt, cô quan tâm hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Bố cô đi bắt tội phạm bị ngã, bây giờ đang ở... Trong bệnh viện.” Tần Tổng không dám nói thật là bố vợ giờ đang ở trong phòng cấp cứu.

Hai chân Hàn Đình Đình lập tức mềm nhũn ngồi phịch xuống giường.

“Này!” Tần Tổng hoảng hốt, vội vàng an ủi, “Bố mẹ tôi đã chạy đến rồi, cô đừng sợ, không có việc gì đâu!”

Nhưng nghe xong lời này, sắc mặt Hàn Đình Đình càng trắng hơn —— Ngay cả bố mẹ Tần Tổng cũng đã đích thân chạy qua bên đó, chứng tỏ vết thương lần này rất nguy cấp a!

Cô hoàn toàn hoang mang lo sợ, Tần Tổng quyết định thật nhanh, gọi điện cho người dưới tầng chuẩn bị xe. Ngắt điện thoại xong anh kéo Hàn Đình Đình dậy, “Đi, bây giờ tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Còn tuần trăng mật thì làm sao bây giờ?” Hàn Đình Đình vẫn còn cầm vé máy bay trong tay, giọng nói đã bắt đầu nức nở, chân tay luống cuống hỏi.

“Sau này chúng ta lại đi!” Tần Tổng kéo cô, đi nhanh ra ngoài.

3. Chương 05-06

Chương 5

Edit by Bing

Tần Tổng đẩy Hàn Đình Đình ngồi vào ghế phụ, xách tài xế xuống, anh tự mình lái xe.

Trên đường đi anh gọi điện thoại cho bệnh viện tư trực thuộc Lương Thị, gọi bác sĩ giỏi nhất tới hỗ trợ. Hàn Đình Đình nghe thấy anh gọi toàn là bác sĩ khoa thần kinh, tim lại nảy lên.

Đến bệnh viện, xe vừa dừng cô đã nhảy phắt xuống, giống như con thỏ trong lúc lẩn trốn, Tần Tổng đuổi theo phía sau một không ra hơi.

Bệnh viện quá lớn, Hàn Đình Đình căn bản không mò ra được chỗ nào, Tần Tổng đuổi kịp túm chặt lấy cô, nhỏ giọng quát: “Cô chạy lung tung cái gì thế!”

Hàn Đình Đình sốt ruột cả đầu đầy mồ hôi, “Tần Tổng, cha tôi ở đâu?!”

Tần Tổng lắc lắc di động trong tay, thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Vừa mới nhận được điện thoại, cha cô đã ra khỏi phòng cấp cứu rồi, nào chỉ bị chấn thương nhẹ, không có gì đáng lo.”

Thần kinh Hàn Đình Đình lỏng ra, cả người cũng thoải mái hơn hẳn. Tần Tổng xách cô đi tìm phòng bệnh.

Lúc trước Trương Phác Ngọc gọi điện nói cho Tần Tổng, lúc ba đình bắt trộm bị ngã từ ban công xuống, cả đầu toàn là máu, hôn mê bất tỉnh, giờ đang trong phòng cấp cứu.

Não Tần Tổng tự động bổ sung rằng đây là ban công tầng bốn tầng năm, nghĩ rằng lần này chắc chắn không ổn.

Nhưng thật ra ban công kia... Ở tầng một.

Nửa đêm hôm qua Ba Đình ngồi rình tên trộm liên tục vào khu này hành nghề mấy ngày hôm nay, thời điểm Hàn Đình Đình ôm Phốc Phốc mơ màng đi vào giấc ngủ trong phòng tân hôn, chính là lúc ba Đình mất sáng như đuốc nhìn tia thấy tên trộm ranh đang rục rịch.

Nhưng tên trộm ranh kia chân tay quá nhanh nhẹn, sau khi bị vây bèn liều mạng phản kháng hồng chạy trốn, ba Đình phấn khởi xông lên, đầu tiên là mạnh mẽ anh dũng phi qua ban công, đáng tiếc nhất thời vô ý vấp chân một cái, ngã đập đầu xuống sân bất tỉnh nhân sự.

Sau khi tỉnh lại ba Đình vô cùng ngượng ngùng, cứng cổ ra vẻ trách mẹ Đình Đình chuyện bé xé ra to, quấy rầy đến cả con gái lẫn con rể, chuyển đi trăng mật cũng bị hoãn lại.

Hai mắt mẹ đình sưng đỏ, cúi đầu đắp lại chăn cho ông, không kêu ca một tiếng.

Trương Phác Ngọc cắn môi nhận tội: “Cái đó... Ông thông gia à, thực sự xin lỗi ông, là do tôi gọi điện thoại cho Tần Tổng...”

...

Ba Đình há hốc mồm, Tần Uẩn ngồi sa lông bên cạnh lặng lẽ quay mặt đi.

“Không có việc gì là tốt rồi. Mọi người cũng chưa ăn cơm trưa đúng không ạ? Để con gọi người mua thức ăn mang đến.” Tần Tổng ra mặt giảng hòa.

Trương Phác Ngọc hai mắt rục rịch sáng, hăng hái tích cực lên tiếng đề nghị: “Gọi ‘Thịnh Thế’ đưa đồ tới đây đi! Ở phòng ngoài có một cái bàn đó, chúng ta ngồi đó ăn, làm bữa cơm mừng tân hôn đầu tiên cho A Tổng và Đình Đình!”

Hàn gia một nhà ba người đều câm nín, Tần Tổng im lặng thở dài, mặt Tần Uẩn đã xoay đến mức người khác không nhìn thấy nổi.

Chuyến đi trăng mật không thực hiện được, Tần Tổng quyết đoán cắt thời gian nghỉ quay về đi làm. Hàn Đình Đình ở nhà dọn dẹp nhà tân hôn. Căn nhà mới là một trong số vô vàn bất động sản của Tần Tổng, ở trong một tiểu khu cao cấp yên tĩnh, một trăm năm mươi mét vuông phòng nối phòng, nội thất xa hoa. Tần Tổng chiếm lấy tầng trên, cô thì ở tầng dưới.

Bởi vì sợ bị nhìn ra sơ hở, trong nhà không thuê người giúp việc. Hàn Đình Đình nghĩ rằng phòng này là của Tần Tổng, cô ở đây không mất tiền, lo liệu chuyện nhà cũng là đương nhiên.

Phân chia phạm vi hành động và nghĩa vụ chức trách của mỗi người, chấm dứt thời kỳ gà bay chó sủa.

Ba Đình phải khâu sáu mũi trên đỉnh đầu, vết thương ở chân trái lại tái phát, nằm viện mất một tuần. Sau khi xuất viện chân trái vẫn không thể cử động, đành phải ở nhà nghỉ ngơi một thời gian. Hàn Đình Đình thu dọn nhà cửa đầu vào đầy xong, mỗi ngày đều chạy về nhà mẹ đẻ.

Phạm vi mấy km xung quanh tiểu khu này không có phương tiện giao thông công cộng hay taxi gì cả, mỗi sáng khi Tần Tổng đi làm đều đưa cô theo, buổi chiều cô tự bắt xe về nhà trước khi Tần Tổng về, nấu nướng ổn thỏa chờ anh. Nhưng sau vài ngày Đình Đình xót ruột năm mươi mấy đồng tiền chuyển về, vòng vèo chuyển qua ba xe bus, lại đi bộ thêm bốn mươi phút, cuối cùng lúc về đến nhà, Tần Tổng đã kêu đói ầm ĩ.

Hàn Đình Đình chột dạ xin lỗi: “Tôi đi nấu cơm đây!”

Mặt Tần Tổng dài mặt ra, chụp lấy chìa khóa xe đưa cho cô, “Từ mai cô tự lái xe đi! Lái xe về!”

Hàn Đình Đình giật mình rụt tay lại, “Tôi không lái xe đâu.”

“Cô có bằng lái!” Tần Tổng nổi giận, Tiểu Thổ Mần Thầu dám lừa anh, trên hồ sơ kết hôn rõ ràng viết cô có bằng giáo viên mẫu giáo, chứng chỉ Piano cấp 8, bằng lái xe loại C!

“Có bằng lái...” Hàn Đình Đình yếu ớt nói, “Không có nghĩa là biết lái xe mà...” Bằng lái xe là khi còn ở thành phố G, bị... người ấy ép đi thi, phần thi thực hành thi đến tám lần, thi qua không thành vấn đề. Cuối cùng đến khi cầm được bằng, người ấy còn mừng hơn cả cô, khen cô thông minh, lại đưa chiếc G500 vừa mua cho cô lái. Lái chưa đầy 10 phút, cô thiếu chút nữa trèo lên lề đường, may mà một tay người ấy vẫn giữ tay lái, thời khắc cuối cùng thay cô đánh vô lăng đổi hướng, đầu xe xuyết tí nữa bị quệt, không vấn đề gì.

Sau khi hoảng sợ tan đi, người ấy cười xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Là anh không tốt, Đình Đình của chúng ta không phải để lái xe. Thôi vậy, để anh cam chịu, tiếp tục lái xe cho em đi!”

Hàn Đình Đình đang cầm một tảng ngọc sen lớn trong tay, hốt hoảng nhớ lại chuyện ngày trước. Tần Tổng bị ánh mắt lơ đãng khó hiểu của cô làm sợ, quát một tiếng: “Này!”

Cô giật mình, ngọc sen trong tay nện “Cốp” một cái lên ngón chân thò ra khỏi dép của anh.

“Rất rất rất, rất xin lỗi!” Hàn Đình Đình đỡ lấy Tần Tổng đang đau đến gập người, “Anh không sao chứ?”

Khóe miệng Tần Tổng giật giật, “Hàn, Đình, Đình,” Anh nghiêng răng, rặn từng chữ từng chữ: “Sáng, mai, cô, tự, đi, đi! Tôi, không, liên, quan, đến, cô!”

“Rồi rồi rồi!” Hàn Đình Đình lơ đãng, ngược lại quan tâm đến vết thương của anh: “Chân anh còn đau không? Để tôi xem xem!”

Đe dọa không có tác dụng gì với cô, Tần Tổng ngoại thương lại thêm nội thương, nhất thời bi phần không thôi. Anh gờ tay ngăn không cho cô lại gần thêm, tím mặt giữ một chân, ôm cái bụng trống trơn, trèo lên tầng tự mình chữa thương.

Ngày hôm sau.

Bữa sáng là cháo ngũ cốc và dưa cải, trước mặt Tần Tổng theo thường lệ có một đĩa trứng ốp lếp xinh xắn vàng óng. Anh xì xụp chén sạch, ăn xong cũng không quay đầu lại mà bước luôn ra ngoài.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ Hàn Đình Đình ra khỏi cửa, mới ra khỏi cổng tiểu khu được khoảng 2 phút, sau lưng có tiếng xe lại gần, cửa kính xe hạ xuống, là hàng xóm đối diện nhà họ, có một đứa con đáng yêu tên là Tiểu Đào. Thấy Hàn Đình Đình đi bộ, ba Tiểu Đào tiện đường đưa cô đi một đoạn.

Về đến nhà mẹ đẻ, mẹ không có nhà, ba Đình nằm một mình trong phòng đọc sách.

“Bố, mẹ đi chợ ạ?” Hàn Đình Đình hỏi.

Ba Đình gãi đầu, “Không phải... Mẹ đi nhà máy lấy hàng.” Bố có chút mất tự nhiên, Hàn Đình Đình nhìn ra được.

Bất kể một người đàn ông nào nằm ở nhà, cần vợ phải ra ngoài tìm chút việc vặt kiếm tiền lo phí sinh hoạt, đều không tự nhiên nổi.

Hàn Đình Đình đau xót trong lòng, nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, nói chuyện với bố một lát, cô đi ra ngoài mua đồ ăn.

Lúc về mẹ đã ở nhà, thời tiết nắng gắt cuối thu ra oai, mái tóc lát hắt hoa râm của mẹ Đình bị mồ hôi làm ướt nhẹp, dính lên trên trán, trông có chút nhếch nhác.

Hàn Đình Đình cố ý mua sườn, giữa trưa hầm canh sườn, lại xào một đĩa cải xào nấm hương. Ba người ngồi xuống ăn, đĩa của ba mẹ đến đến đi đi, vẫn cứ loanh quanh ở đĩa rau xào nấm hương.

“Bố! Ăn thịt đi!” Cô cười tùm tùm gấp cho bố mẹ miếng sườn, “Mẹ, mẹ ăn sườn đi!”

Mẹ Đình cười, gấp miếng sườn cô gấp cho vào trong bát bố cô, “Ông Hàn, ông ăn nhiều một chút cho có dinh dưỡng, nhanh khỏi!”

“Mẹ cũng thế, ăn nhiều thịt một chút!” Hàn Đình Đình kéo đĩa rau về trước mặt mình, “Con muốn giảm béo, rau để con ăn, hai người đừng hòng tranh với con!”

“Con bé này,” Mẹ Đình cười, “Con không béo không gầy, vừa xinh rồi! Hơn nữa, nhà chồng cũng không thích con dâu gầy quá đâu, không chữa để được.”

“Dạ!” Hàn Đình Đình gật đầu, mỉm cười ngọt ngào, “Mẹ Tần Tổng cho con nhiều đồ ăn ngon lắm!”

Bố mẹ Đình Đình nhìn nhau cười, đều nghĩ mỗi này, thật sự là chuẩn rồi. Mà trong sự tươi cười của cha mẹ, cô yên lặng cúi đầu và cơm.

Hôm nay Hàn Đình Đình tiếp thu bài học ngày hôm qua, ba giờ chiều đã chạy về. Khi ra khỏi cửa mẹ cô đang làm hàng, trời nóng như vậy mà mẹ cô ôm một cái áo len dạ rất dày trong lòng, cúi đầu cầm một cái nhíp nhỏ rút từng sợi tua bên cạnh ra. Công việc cần cẩn thận, không thể bất quạ được, mẹ Đình làm một lát lại phải uống một cốc nước lạnh to.

Khi ra đến cửa, Hàn Đình Đình lén hỏi mẹ: “Bố nghỉ ở nhà, đơn vị có phát trợ cấp không ạ?” Bố cô thẳng tính ngang bướng, rất nhiều chuyện không chịu mềm dẻo một chút, cho nên quá nửa đời người vẫn còn là một cảnh sát bình thường, lãnh đạo và đồng nghiệp xung quanh vừa ngại vừa xa lánh.

“Cũng phát một ít... Con đừng lo lắng việc trong nhà.” Mẹ Đình an ủi con gái, “Nhà mình sống bao nhiêu năm như thế, bây giờ con lại không ở nhà, hai bố mẹ ăn uống, tốn rất ít.”

Hàn Đình Đình ra vẻ mạnh mẽ, cười trách mẹ: “Vậy mà mẹ còn làm lụng mệt như thế! Mẹ... Lúc con làm đám cưới tiền biết không phải mẹ cầm hết sao? Sao không lấy ra mà dùng?”

“Cái đấy tiêu vào thế nào được! Đó là tiền của con và Tần Tổng, để đấy cho các con sau dùng!” Mẹ Đình đánh lên tay cô một cái, “Đình Đình, con không thể vừa gả vào nhà có tiền, là cũng học thói tiêu xài hoang phí được!”

“Con không mà...” Hàn Đình Đình than thở, cúi đầu, “Con về trước, trước khi Tần Tổng về con phải cơm nước xong xuôi.”

“Đấy đấy! Con mau về đi!” Mẹ Đình giục con gái, “Làm nhiều món ngon cho nó, nó đi làm vất vả.”

“Con biết rồi mà.” Hàn Đình Đình cúi đầu bước đi.

Hôm nay Tần Tổng vội về vô cùng sớm, ngồi họp hiệu suất rất kém.

Tan họp Dung Nhị giấu cột anh: “Các anh nhìn nó hận không thể lập tức bay về nhà kìa!”

Đại BOSS vô cùng thông cảm: “Vừa mới cưới thì như thế thôi, sốt ruột về một tí cũng là bình thường.”

Trầm tan thiếu bụng dạ xấu xa chậm rãi lau kính mắt, “Vừa mới biết ăn mặn, sốt ruột về một tí cũng là bình thường.”

Lý Vi Nhiên “Phụt phụt” cười ra tiếng.

Tần Tổng phát điên, đập bàn: “Khốn kiếp! Các người mới là vừa mới biết ăn mặn!”

Mấy ông anh đều thương hại nhìn anh một cái sau đó đều tự lấy điện thoại ra gọi điện thoại gửi những tin nhắn ngọt ngào ấm áp về vợ đẹp con ngoan ở nhà... Tần Tổng lệ rơi đầy mặt ôm tài liệu chạy trốn chết.

[alobooks.vn]

Chương 6

Edit by Bing

Sau khi về nhà đương nhiên là phải tìm Tiểu Thổ Mân Thầu gây chuyện, anh vì về sớm để bắt cô nấu cơm mới bị mấy người vô lại kia chế giễu.

Vừa về đến nhà đã thấy trên bàn cơm cái gì cũng không có, quả nhiên còn chưa có cơm chiều ăn, trong lòng Tần Tổng lập tức đánh trống mở cờ.

“Hàn Đình Đình!” Anh vừa thay giày vừa đường hoàng lên giọng lớn tiếng gọi, “Hôm nay cô lại đi bộ về hả?!”

Hàn Đình Đình nghe thấy tiếng cửa mở liền chạy từ trong phòng bếp ra, trên người quần chiếc tạp dề màu xanh nhạt, màu sắc kia rất hợp, tôn lên làn da đã trắng lại càng trắng của cô.

“Sao anh tan ca sớm vậy?” Cô kinh ngạc hỏi.

Tần Tổng cố gắng che giấu vẻ mặt hả hê đắc ý, giương mày nghiêm mặt ngồi xuống sô pha, thái độ sốt ruột hướng về phía cô: “Đã ăn cơm tối được chưa?”

Hàn Đình Đình nhìn đồng hồ treo trên tường, giờ này mới... Bốn giờ, có nhà ai ăn cơm tối sớm vậy đâu?

“Trưa nay ăn cơm ở công ty không đủ no phải không?” Cô lương thiện suy đoán, “Anh đợi một chút nhé, tôi bắt đầu xào rau đây, nhanh thôi, canh đã xong rồi, múc trước cho anh một chén lót dạ được không?”

Cô hỏi rất nghiêm túc, Tần Tổng ngồi trên chiếc sô pha mềm mại thoải mái, ánh trời chiều bên ngoài song cửa sạch sẽ sáng bóng dịu dàng vuốt ve gương mặt anh, bỗng nhiên anh cảm thấy trong lòng mình có cái gì đó quái lạ không rõ ràng.

“Không cần!” Anh xoay mặt từ chối.

Cái loại tâm trạng kỳ lạ chưa bao giờ có này, liên tục tận cho đến lúc ăn cơm chiều, vẫn còn đang còn cào bứt rút tận sâu trong lòng anh.

Hàn Đình Đình múc cho anh một chén canh gà con hầm nấm, đặt vào trong tay anh mà anh lại ngẩn đầu, ngây sững nhìn cô y như bị cô dọa sợ.

“Làm sao vậy?” Cô sờ sờ mặt mình, không có dính cái gì mà.

Tần Tổng hít một hơi, dừng lại, đưa mắt ra chỗ khác. Đôi đũa của anh lúng túng chỉ vào bát canh kia: “Quá nhiều mỡ! Tôi không thích uống!”

“Nhưng mà hôm qua anh nói canh nhạt quá, muốn uống canh nào vị đậm.” Hàn Đình Đình nhấp một ngụm canh gà, “Không ngấy mà, tôi đã hớt lớp mỡ bỏ đi rồi.”

Dám cãi lại... Tần Tổng nhíu mày, “Cơm cô nấu đều không thể ăn nổi!”

Hàn Đình Đình hơi xấu hổ cúi đầu, “Thế... Ngày mai tôi qua nhà anh, học vài món anh thích, thử nấu xem?”

Dám dọa đi tố cáo! Tần Tổng buông chiếc đũa ‘cạnh’ một tiếng, trừng mắt nhìn cô.

Thái độ anh lạnh như băng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt kia quả thực làm cho người ta xấu hổ vô cùng. Mùi gà hầm nấm tràn ngập trong không khí, Hàn Đình Đình nhớ tới bát canh sườn trưa nay ba mẹ cô nhường đi nhường lại, chua xót trong lòng lại càng dâng lên.

Cùng là phận là con, so với Tần Tổng, cô ngay cả việc để cha mẹ thanh thoi không phải lo cơm áo cũng không làm được, còn để hai người già như vậy rồi phải chuyển nhà, trôi nổi trong thành phố xa lạ không có chỗ dựa.

Cô thật sự không phải là đứa con tốt.

“Này...” Tần Tổng há hốc mồm, Tiểu Thổ Bán Bao thế nào lại bị anh trừng phạt khốc! Anh hung dữ đến thế sao...

“Cô khóc cái gì...” Anh ra vẻ nghiêm mặt với cô: “Tôi ghét nhất phụ nữ khóc trước mặt tôi!”

Hàn Đình Đình dụi mắt, thút thít nức: “Tôi lại, không hy vọng anh, thích tôi.”

Tần Tổng bị cô chặn họng, lúc lâu sau khoe miệng vẫn còn run run.

“Cô đừng khóc!” Anh rút khăn tay đưa cho cô, “Thật ra, đồ ăn cô nấu rất ngon, lúc này tôi nói đùa thôi!”

“Chẳng buồn cười.” Hàn Đình Đình khịt mũi nói, khăn giấy lập tức ướt sũng, cô đưa tay ra với, Tần Tổng vội vàng đứng dậy, ân cần đưa hộp khăn giấy ra trước mặt cô.

“Sáng nay cô ra ngoài, có phải tự đi không?” Tần Tổng nghĩ rằng chỉ nói cô có một câu thức ăn khó nuốt, không đến mức khóc thành như vậy, hay là nha đầu kia ghi hận sáng nay anh đi làm không đưa cô đi một đoạn?

Hàn Đình Đình ngẩn người, ngẩng đầu lên, “Không có, sáng nay ba của Tiểu Đào nhà đối diện đưa tôi tới trạm xe bus.”

Tần Tổng lại bị đả kích... Quả nhiên chưa bao giờ cô bị anh uy hiếp — Ba của Tiểu Đào là ai?! Sao anh chưa bao giờ biết người ở đối diện nhà mình nhỉ!?

Hàn Đình Đình thấy sắc mặt anh không tốt, cho rằng anh đang áy náy, vội vàng giải thích tiếp một câu: “Thật sự là không phải tôi khóc vì anh đâu!”

Rầm... Tần Tổng ôm lòng tự trọng đã vỡ vụn, quay mặt đi chỗ khác.

Hỏi rõ ràng lý do cô khóc, Tần Tổng cảm thấy thật buồn cười.

“Cô đưa tiền cho bà là được rồi! Chẳng phải tôi có đưa cho cô tiền sinh hoạt còn gì?” Trong con mắt anh, vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết đều không tính là vấn đề, huống chi việc nhỏ như thế này.

“Đó là tiền của anh.” Hàn Đình Đình khóc cái mũi hồng hồng, nghiêm túc nói với anh: “Tần Tổng, tôi biết anh rất nhiều tiền cũng rất hào phóng, nhưng tôi và anh không phải kết hôn thật sự, anh không có trách nhiệm với ba mẹ tôi, không thể để anh trả tiền.”

“Cô thì có tiền cho bố mẹ?” Tần Tổng hết sức khinh bỉ vẻ mặt chính khí kia của Tiểu Thổ Mân Thầu.

“Không có.” Hàn Đình Đình hực hắng lắc đầu. Cô không có tiền. Lúc chuẩn bị kết hôn, Trương Phác Ngọc không thương lượng trước với cô đã thay cô xin nghỉ việc ở nhà trẻ, lãnh đạo rất khách khí thanh toán ba tháng tiền lương cho cô, cô đưa tất cả cho mẹ để thu xếp hôn lễ.

Bộ dạng cúi đầu ủ rũ của cô, rung thật mạnh trái tim ngây thơ của Tần Tổng.

“Được rồi,” Anh khuyên bảo cô, “Đừng khóc, tôi nghĩ cách giúp cô —— Tôi cho cô vay tiền? Hoặc là tìm một công việc giúp cô?”

Hàn Đình Đình đáng thương nhìn anh, ngón tay xoắn xuýt vụn vụn với nhau, “Tôi có thể ra ngoài đi làm hả?” Hẳn là nhà bọn họ không thích con dâu xuất đầu lộ diện bên ngoài.

Tần Tổng héch càm thật cao, kiêu ngạo nói: “Tôi đảm bảo.”

Hai mắt Hàn Đình Đình lập tức trở nên sùng bái.

Từ sau khi kết hôn, lần đầu tiên Tần Tổng có cảm giác hành diện.

Làm người tốt việc tốt, sẽ bị ghen. Khi người giúp một người, chính mắt thấy cô ấy vì người giúp đỡ mà vui sướng mà cảm kích, người sẽ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, muốn giúp thêm lần nữa. Đây là một trong những nhu cầu bản năng ở sâu trong nội tâm con người, nhu cầu được khẳng định, được sùng bái. Đối với dạng người tâm địa đơn thuần như Tần Tổng, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Thời điểm bữa sáng ngày hôm sau anh phá lệ không tìm Hàn Đình Đình gây chuyện, thậm chí lúc ra khỏi cửa còn chủ động mời cô, đưa cô đến trạm xe bus. Khi Tiểu Thổ Mân Thầu xuống xe vẫy vẫy tay tím tím cười chào tạm biệt anh, anh vẫy vẫy tay rất manly.

Trong cả một ngày kế tiếp đó, trên dưới Lương Thị đều rõ ràng cảm giác được hôm nay tinh thần Tần Tổng vô cùng tốt, ai chào hỏi anh anh đều gật đầu cười tủm tỉm.

Nhị thiếu gia Dung Nham hí hóp cặp mắt hoa đào phong lưu, vuốt cằm cảm khái phát biểu đối với sự kiện này: “Ăn thịt, quả nhiên khiến cả thể xác và tinh thần đều sung sướng.”

Khi Hàn Đình Đình đang ở nhà mẹ để chuẩn bị trở về, nhận được điện thoại của Tần Tổng: “Giờ cô đang ở nhà ba mẹ à?”

“Ừm, em về nấu cơm cho anh ngay đây.” Cô vợ nhỏ dịu dàng ngoan hiền nhỏ nhẹ trả lời.

Đầu điện thoại bên kia khoe miệng Tần Tổng cong cong không tự chủ được, “Không cần, tôi về đó ăn cơm, tiện đường đưa cô về luôn.”

Ngắt điện thoại, mẹ Đình hỏi: “Tần Tổng à?”

Hàn Đình Đình thờ người gật đầu, “Mẹ... Anh ấy muốn tới đây ăn cơm chiều.”

Nhất thời biểu tình của mẹ Đình chẳng khác gì Hàn Đình Đình.

Thời gian tiếp theo, mẹ Đình gần như cần mẫn lau hết lại nhà một lần, ba Đình đáng thương đi lại bất tiện, ở nhà tĩnh dưỡng, bị bà xã đại nhân khua chổi khua khăn, không khỏi phân bua chạy vội ra ngoài, lưu lạc dưới cây đại thụ ngoài sân mất mấy giờ đồng hồ.

Khi Tần Tổng dừng xe dưới lầu, trên lầu Hàn gia đã sáng sửa sạch sẽ, mùi thức ăn bay tràn ngập.

“Sao con lại đi mua mấy cái đồ này!” Mẹ Đình vừa xào gà viên vừa nhỏ giọng lải nhải không ngừng, “Mau đi ngó một cái xem bố con thay quần áo xong chưa, mang cái quần cộc bố con thay ra nhét vào trong máy giặt đi! Ôi chao Đình bảo bố! Con mau đi rửa mặt đi, nhìn mặt con đầy dầu kìa!”

“Mẹ, mẹ đừng căng thẳng thế!” Hàn Đình Đình an ủi bà mẹ đang như đánh tiết gà*, “Tần Tổng dễ chiều lắm.”

“Lần đầu tiên nó đến nhà chúng ta ăn cơm, dù sao cũng phải dè dặt hoảng hoảng! Con đi rửa mặt nhanh đi!”

“Con biết rồi... Mẹ, mẹ đừng làm thịt nướng, Tần Tổng không ăn được thịt đâu ạ, mẹ cắt trong tủ lạnh, để mai làm cho cha ăn!”

“Nó không ăn thịt?! Thế nó còn cái gì không thích ăn nữa? Cái này thì sao? Cái này ăn không?”

“Ăn ăn... Cho cái gì anh ấy cũng ăn!”

“Khụ khụ...” ba Đình dẫn con rẽ mới lại đây, vừa vặn nghe được một câu cuối cùng.

Hàn Đình Đình vừa quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt Tần Tổng đen sì đứng phía sau ba Đình, hí hóp mắt trừng cô.

Dám phá hủy hình ảnh quý công tử bóng bẩy của anh.... Tiểu Thổ Mân Thầu! Cô mới là cho cái gì cũng ăn! Con heo!

Trước hôn lễ không tiếp xúc nhiều lắm, bây giờ nhìn mâm cơm vô cùng vui vẻ, hai vị phụ huynh nhà họ Hàn cảm thấy thằng bé Tần Tổng này quả là rất khá, khéo miệng, tính cách cũng nhiệt tình.

“Tần Tổng, ăn đùi gà đi!” Mẹ Đình gấp một miếng đùi trên mặt bát gà hầm lớn ra, để vào trong bát Tần Tổng. Hàn Đình Đình vừa định nói mẹ đừng gấp đồ cho anh, anh không ăn đồ người khác gấp, thì Tần Tổng đã cúi đầu gặm lấy gặm để.

“Ăn ngon không?” Mẹ Đình cười vô cùng hào hứng, hỏi con rể.

Tần Tổng ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt lương thiện, thái độ vô cùng thành khẩn: “Vô cùng ngon ạ!”

Mẹ Đình lại càng vui vẻ hơn, lại gấp cho anh cái đùi gà còn lại. Tần Tổng nhân lúc bố Đình mẹ Đình không chú ý, quay ra đắc ý liếc Hàn Đình Đình một cái. Hàn Đình Đình lặng lẽ cắm mặt vào bát, chọc chọc cánh gà.

Cơm nước xong Tần Tổng và bố Đình ngồi ở phòng khách tán gẫu, Hàn Đình Đình bê ra cho hai người một khay hoa quả, rồi đi vào trong bếp rửa bát với mẹ.

Mẹ Đình liếc mắt nhìn bố Đình đang ngồi bên ngoài hôm nay nói nhiều hiếm có, vui vẻ nở nụ cười, nói với con gái: “Thằng bé Tần Tổng này thật sự là rất tốt.”

Hàn Đình Đình ậm ự một tiếng, thầm nghĩ bố mẹ còn chưa nhìn thấy lúc anh ta lòi cái ngậy thơ ra đâu.

Mẹ Đình đang rửa bát bỗng khựng tay lại, “Đình Đình,” bà cười một cái rồi trầm mặt xuống, “Bây giờ con không còn... nhớ thằng kia đấy chứ?”

“Mẹ!” Hàn Đình Đình không nén được bật kêu một tiếng, “Con không còn!”

“Kêu ầm ầm cái gì!” Mẹ Đình thiếu chút nữa là cầm luôn miếng rửa bát bịt lên miệng cô, “Bị bố mày nghe thấy bây giờ!”

Hàn Đình Đình ấp úng cúi đầu.

Tần Tổng đột nhiên bước vào từ phía sau, “Sao đấy?” Anh hỏi Hàn Đình Đình.

Hàn Đình Đình không nói lời nào, lau lau tay, xoay người đi ra ngoài.

“Mẹ, cái này của mẹ này!” Tần Tổng trừng mắt với Tiểu Thổ Mần Thầu một cái, rồi quay người thay bộ mặt ngoan ngoãn vào, đưa cho mẹ Đình một cái thẻ ngân hàng.

Mẹ Đình vội vàng từ chối, “Không được không được! Con mang nhiều thứ đến như thế đã tốn bao nhiêu tiền! Sau này đến ăn cơm đừng mua này mua nọ, nhà mình cần gì phải khách sáo!”

“Con không khách sáo với mẹ, đây là tiền mua đồ ăn, sau này chiều nào hai đứa con cũng đến ăn.”

“Sao lại thế? Đình Đình nấu cơm không vừa miệng à?” Mẹ Đình mở to hai mắt, kinh ngạc vô cùng.

“Không ạ!” Tần Tổng cười ầm ập, giống như một đứa con đứa cháu ngoan ngoan luôn luôn hiểu chuyện, “Nhưng mà nhà chỉ có hai đứa con ăn cơm, lại phải để cô ấy phải bật bếp nấu nướng, đến đây ăn không phải là bớt việc sao ạ!”

Mẹ Đình lập tức bị anh làm cho cảm động vô cùng, thằng bé này, mới cưới nha, đã biết thương vợ rồi!

“Cái này mẹ cầm đi, bằng không sau này chúng con không dám mỗi ngày đến ăn chực mất!” Tần Tổng bỏ chiếc thẻ vào trong tạp dề của bà, cực kỳ thân thiết ôm vai mẹ Đình: “Mẹ, lén nói với mẹ, mẹ nấu ngon hơn Đình Đình nhiều!”

“Cái thằng này!” Mẹ Đình nhất thời cười đến không ngậm miệng vào được, vỗ nhẹ lên tay anh một cái, “Biết rồi, hai đứa sau này hôm nào cũng đến, mẹ cho ăn toàn món ngon!”

4. Chương 07-08

Chương 7

Edit by Bing

Quả nhiên Tần Tổng nói là làm, ngay tuần sau đã liên hệ việc được cho Tiểu Thổ Mần Thầu, cô vẫn làm công việc của mình, dạy bọn trẻ con ca hát nhảy múa. Nhà trẻ kia ở ngay bên trong tiểu khu của bọn họ,

Hàn Đình Đình đi bộ từ nhà ra đó hết 20 phút. Cô chỉ phụ trách tám đứa nhóc lớp lá, tiền lương hàng tháng gấp hơn ba lần so với trước đây.

Thật ra nhà đầu tư phát triển tiểu khu này chính là Tần Tổng, với anh mà nói đây chỉ là một việc quá nhỏ, nhưng anh không nói cho Hàn Đình Đình biết, càng muốn cô mang ơn anh, lấy mạng báo đáp.

Hàn Đình Đình là cô gái chân thật, từ đó về sau Tần Tổng xưng vương xưng bá ở nhà, hưởng thụ sự chăm sóc từng li từng tí, toàn tâm toàn ý, kính cẩn lễ phép của cô.

Có rất nhiều rất nhiều yếu tố, ở trong những chuyện qua lại nhỏ nhặt hàng ngày chung sống, hấp dẫn lẫn nhau, kéo nhau gần lại.

Cuối tuần đầu tiên của mỗi tháng, là thời gian mà ông ngoại Tần Tổng, Trương tư lệnh chọn làm ngày tụ hội gia đình. Trước khi chưa gả cho Tần Tổng Hàn Đình Đình đã tham dự hai lần, hôm nay là lần thứ ba.

Con đường riêng dẫn tới khu nhà của Trương gia không cho phép xe cộ đi lại, chỉ có Tần Tổng lần nào cũng y nhỏ tuổi nhất, được Trương tư lệnh cưng chiều nhất, cứ thế đánh thẳng xe mà vào. Cảnh vệ đứng gác ở cổng lớn xa xa thấy xe của lục thiếu gia đến, chỉ dám giơ tay chặn lại một tý mang tính tượng trưng.

“Tần Tổng!” Dù sao thì Hàn Đình Đình cũng là người đã vượt qua cuộc thi lý thuyết lái xe, “Chỗ này phải dừng xe mà!”

Tần Tổng không thèm để ý đến cô, ngang ngược chuyển hướng xe vào bên trong.

“Hai bên đường trong đó toàn là cây cối, lại có rất nhiều động vật nhỏ! Lần trước tôi còn thấy có con thỏ hoang chạy ra, anh lái xe vào khiến bọn nó chạy toán loạn thì có gì hay chứ?” Hàn Đình Đình hòa nhã thuyết giáo với anh, “Anh xem người khác đều đỗ xe ở chỗ này, mọi người cũng đều đi bộ vào mà.”

“Cô phiền quá.” Tần Tổng than thở một câu, nhưng cũng đánh vô lăng lại, đỗ xiêu đỗ vẹo rồi xuống xe.

“A? Tang Tang, em xem bên kia có phải Tần lục thiếu của chúng ta không vậy?” Đúng lúc vợ chồng Lý Vi Nhiên đi đến, lên tiếng trêu ghẹo Tần Tổng.

“Nói vớ vẩn.” Một giọng nữ trong trẻo tươi tắn cố tình trêu tức đáp lại, mềm mại dịu dàng, rất dễ nghe.

“Cũng đúng, có bao giờ lục thiếu của chúng ta bằng lòng xuống xe mà chưa nhét được đầu xe vào cửa phòng khách đâu nhỉ?”

Vợ chồng Lý Vi Nhiên lại gần, Tần Tổng nhíu mày định nổi cáu, Hàn Đình Đình vô cùng khôn khéo lên tiếng gọi: “Anh năm, chị Tang Tang.”

Cô hòa nhã như vậy, vợ chồng Lý Vi Nhiên cũng không tiện trêu chọc tiếp. Tần Tổng thờ ơ lạnh nhạt nhìn hai người bọn họ đang không thể không nói chuyện khách sáo với Tiểu Thổ Mân Thần nhà anh, trong lòng thầm cười rộ lên quạc quạc: Thật là vô quýt dày có móng tay nhọn, xem sau này các người còn dám bắt nạt tôi không!

Trương Phác Ngọc là con gái út của Trương tư lệnh, mang tinh túy năm ngàn năm truyền thống làm em út của Trung Quốc trên người, mười ngón tay không chạm vào nước, con gái không có tài chính là đức. Trên bà có một người chị là Trương Phác Ngôn, đẹp hơn bà, tài giỏi hơn bà, học tài hiểu rộng hơn bà, dịu dàng đáng mến hơn bà. Trương Phác Ngôn cũng chỉ sinh một đứa con trai duy nhất, chính là Lý Vi Nhiên, Lý Vi Nhiên và Tần Tổng cùng nhau lớn lên, hai người so với anh em ruột còn thân thiết hơn.

Lý Vi Nhiên cười nhà văn nghiêng nước nghiêng thành Tần Tang, Tần Tang và mẹ chồng cô đều là style tiểu thư khuê các, không phải kiểu Trương Phác Ngọc thích.

Hàn Đình Đình không giống Tần Tang, khi ông nội cô còn làm bảo vệ cho Trương tư lệnh, ông sống chung cùng với toàn bộ Trương gia vô cùng tốt, Trương Phác Ngôn Trương Phác Ngọc đều rất thân mật gọi ông là “Hàn thúc”. Giờ đây Hàn Đình Đình gả cho Tần Tổng, thân càng thêm thân, Trương gia cho dù là ai cũng rất thích cô.

Trương tư lệnh lại cứ dằn dò mãi: “Đình Đình, nếu tiểu lục bắt nạt cháu, cháu đừng khách khí với nó! Cứ nói với cả nhà, ông sẽ lấy roi ngựa đánh nó!”

Tần Tổng bắt mắt hừ một tiếng, Hàn Đình Đình lập tức ngồi nghiêm, nói chuyện thay anh: “Tần Tổng tốt lắm ạ, anh ấy sẽ không bắt nạt con đâu ạ!”

Trương Phác Ngôn cười nhẹ, trêu ghẹo đôi vợ chồng nhỏ này: “Sao vẫn còn Tần Tổng này Tần Tổng kia? Hai đứa ở nhà cũng gọi như vậy hả?”

Hàn Đình Đình đỏ mặt. Tần Tổng thấy thế thò tay kéo cô vào lòng, vô cùng thân mật dựa vào đầu nàng, “Ở đây không có người ngoài, em không phải xấu hổ.”

Có lẽ là vì thời tiết dần dần lạnh hơn, cái ôm của anh nóng khác thường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như phấn của Hàn Đình Đình bị đỏ bừng, lấp bắp kêu một tiếng: “A Tổng.”

Bộ dáng vợ chồng mới cưới then thùng khiến người ta nhìn cũng thấy hạnh phúc, các trưởng bối đều cười, còn đều yêu cầu Hàn Đình Đình sửa xưng hô của từng người rồi lần lượt gọi, Hàn Đình Đình ngại thẹn đành đỏ mặt lấp bắp gọi từng người một.

Trương Phác Ngọc có ý không vui, che chở cho con dâu ngoan của bà, bắt mắt trừng mắt bà chị: “Chị cũng có con dâu, sao lại bắt nạt con dâu em! Lúc Tần Tang gả về nhà cũng không phải gọi cả đồng tên như vậy, định bắt nạt con bé Đình Đình hiền lành sao?!”

Trương Phác Ngôn luôn coi cô em ngại thẹn này là không khí. Tần Tang thấy không khí tế nhị, nói sang chuyện khác, hỏi Hàn Đình Đình: “Đình Đình, giờ sức khỏe ba em tốt hơn rồi chứ?”

Trương Phác Ngọc hừ lạnh một tiếng cướp lời Hàn Đình Đình, “Khỏe từ lâu rồi, người ta đã trở về đi làm rồi!”

“Đình Đình, bảo mẹ cháu năng đến nhà chúng ta chơi đi, cháu gả về đây mẹ cháu ở nhà một mình buồn lắm đấy!” phu nhân Trương tư lệnh nói, “A Tổng, cháu có nhiều thời gian thì đưa Đình Đình qua nhà bố mẹ vợ chơi, người ta gả con gái độc nhất cho cháu, cháu phải quan tâm đến họ nhiều hơn.”

Tần Tổng đang nắm tay Tiểu Thổ Mân Thầu nghịch nghịch, lơ đãng đáp một câu: “Hôm nào bọn cháu cũng qua đó ăn cơm tối ạ.”

“Hôm nào các con cũng qua nhà Đình Đình ăn cơm tối!” Trương Phác Ngọc giật mình hô lên.

Tần Tổng tự biết lỡ lời, lập tức cười bồi: “Mẹ... Bây giờ Đình Đình đi làm chúng con không hay đi nữa, từ sau chúng con về nhà ăn cơm!”

“Hai đứa ngày nào cũng qua...” Trương Phác Ngọc thật sự bị tổn thương, “Sao không đưa mẹ theo! Mẹ rất thích ăn tương ớt mẹ Đình Đình làm!”

.. Tần Uẩn tập mãi thành thói quen thấp giọng khụ khụ hai tiếng, cả nhà họ Trương đều quay mặt tránh đi.

Trương tư lệnh có thói quen ngủ sớm, sau khi ăn xong những người khác đã nhanh chóng giải tán hết. Tần Tổng là đứa cháu ngoại vợ chồng tư lệnh yêu quý nhất, được giữ lại đến tận sau cùng. Lúc ra về trời đã tối thui, không khí tươi mát, có ánh trăng lung linh chiếu xuống con đường thẳng tắp trước mặt họ.

Không chạy thẳng xe vào, giờ hai người bọn họ phải đi bộ ra ngoài.

Tần Tổng này giờ không nói gì. Thật ra cả ngày hôm nay anh cũng không nói nhiều lắm, thật không giống với những lúc bình thường.

Anh không nói lời nào, Hàn Đình Đình yên lặng ở bên, cùng bước từng bước một.

Ánh trăng sáng tỏ hắt những bóng cây lung linh xuống hai bên đường, chiếc bóng trên mặt đất rung lên mỗi khi nhánh cây lay động, Tần Tổng đột nhiên hét lớn một tiếng: “Cẩn thận!”

Hàn Đình Đình giật mình hoảng hốt, hai tay ôm lấy người anh theo bản năng, trốn ra sau lưng anh, mặt mũi sợ hãi trắng bệch.

Tần Tổng thực hiện được trò đùa, cười to.

“Này!” Tiểu Thổ Mân Thầu tốt tính cũng đã tức giận, “Sao anh lại làm thế?”

Tần Tổng cười rất hào hứng, Hàn Đình Đình nghiêm mặt hổ khinh bỉ anh: “Đồ trẻ con!”

Tần Tổng nhíu mày, xốc cô lên lắc lắc, “Cô ngứa thịt hả? Dám ý kiến ý cò với tôi?”

Hàn Đình Đình không nói lời nào, đôi mắt tròn xoe mở to, trừng trừng nhìn anh. Trong đời Tần Tổng không sợ nhất là trừng mắt với người khác, lập tức trừng lại.

Đại khái là vì ánh trăng rất đẹp, trăng lâu, gương mặt trẻ con bình thường trước mặt này không ngờ lại trở nên có chút... xinh xắn thuận mắt.

Khụ khụ... Tần Tổng tách ánh mắt ra, “Đi thôi, đi về.”

Hàn Đình Đình là một cô bé tốt, thấy anh nhận thua trước, cô liền tha thứ, ngoan ngoãn chạy bước theo sau.

Nguyên nhân cô phải chạy bước là vì bước chân Tần Tổng quá dài, mà anh vẫn còn nắm tay cô.

Cả một ngày đóng hai vợ chồng mới cưới, hai người dường như đều rất nhập vai.

Hôm sau là chủ nhật, hai người cũng không cần phải đi làm.

Hàn Đình Đình nấu xong bữa sáng, lên lầu gọi Tần Tổng dậy. Trong phòng rất im ắng, không có ai, cô tưởng anh ra ngoài chạy bộ, liền xoay người tiến vào phòng tắm định lấy quần áo anh thay ra. Kéo cửa phòng tắm ra, thoáng thấy ai đó chỉ còn duy nhất một chiếc quần màu trắng đứng ở trong đó, khoe cơ ngực trước gương.

“Cô...” Tần Tổng hóa đá.

“Tôi...” Hàn Đình Đình cũng ngu hóa đột xuất.

Một lúc lâu sau, hai người mới một kẻ xoay người vào bên trong trốn, một người chạy vội ra ngoài, trong tình huống vô cùng vội vã ngượng ngùng, người chạy ra ngoài kia đập vào cánh cửa đang mở một nửa, kẻ quay vào bên trong nhảy vào một cái bồn tắm to không có nước, sau một hồi âm âm bóp bóp, cả hai đều bật rên đau mấy tiếng.

[alobooks.vn]

Chương 8

Edit by Bing

Ngày hôm sau là chủ nhật, hai người không phải đi làm.

Hàn Đình Đình làm xong bữa sáng, lên tầng gọi Tần Tổng rời giường. Trong phòng vô cùng im lặng, không có ai, cô tưởng anh ra ngoài chạy bộ, liền xoay người đi vào phòng tắm định lấy quần áo anh thay ra. Vừa kéo cửa ra, người nào đấy đã cởi đến chỉ còn mỗi một chiếc quần lót màu trắng đang đứng đó, khoe cơ ngực trước gương.

“Cô...” Tần Tổng hóa đá.

“Tôi...” Hàn Đình Đình cũng phát ngốc.

Một lúc lâu sau cả hai mới một kẻ lao vào trong trốn một người chạy vội ra ngoài, dưới hoàn cảnh vô cùng vội vàng ngượng ngùng, người chạy ra ngoài lao đầu vào cánh cửa mới mở một nửa, kẻ trốn vào trong nhảy vào bồn tắm không một giọt nước, sau một tràng âm âm bịch bịch, cả hai đều kêu đau loạn xạ.

Khi Tần Tổng bước đi cứng ngắc bước xuống cầu thang, Hàn Đình Đình đang ngẩn ra ngồi trước bàn ăn thiếu chút nữa ụp đầu vùi mặt vào trong bát cháo.

Mặt cô y như mặt trời mọc, đỏ bừng ngồi cạnh bàn, có một vẻ đẹp tĩnh lặng khó nói. Tần Tổng giống như bị ánh sáng làm lóa mắt, ngầy ra hồi lâu rồi mới ngồi xuống, cúi đầu im lặng cầm cúi ăn.

Vốn tưởng rằng cô bé kia rất ngây thơ, buổi sáng xấu hổ làm trong lòng Tần Tổng có chút băn khoăn, đến tận trưa vẫn không tìm cô gây sự. Nhưng đúng giữa trưa, anh “vô tình” đến phòng cô tuần tra, phát hiện ra không ngờ cô lại kể chuyện này cho Tư Đồ Từ Từ!

“Nhỏ đến đâu? !” Tư Đồ Từ Từ vò vạt hóng chuyện trong tin nhắn.

Đồ đại sắc nữ này! Tần Tổng giận dữ, run run chuyển sang mục tin nhắn đã gửi xem Hàn Đình Đình trả lời thế nào ——

“Rất lớn... Một bọc.”

Một tia sét giáng xuống, Tần Tổng đứng đơ tại chỗ.

Được rồi, Tiểu Thổ Mãn Thâu này vẫn còn rất... thành thật.

Ngay lúc anh đang ngẩn người di động lại báo có tin nhắn đến, là Tư Đồ Từ Từ reply.

“Không có ảnh không xác thực được!”

“Xác thực cái đầu cô!” Tần Tổng ra tay như điện, hung tợn chọn gửi trả lời.

Vừa gửi đi anh liền nhận ra không ổn, nhưng muốn hủy gửi đã không kịp nữa, Tần Tổng trơ mắt nhìn di động đổ chuông âm ỉm —— Tư Đồ Từ Từ gọi!

Phía sau cửa phòng tắm liền có tiếng động, Tần Tổng quyết định thật nhanh, vung tay ném chiếc di động còn đang réo nhạc ra thật xa khỏi cửa sổ.

“A...” Hàn Đình Đình đẩy cửa đi ra, bị Tần Tổng đứng đó làm hoảng sợ, “Sao anh lại ở trong này?”

Tần Tổng “Tôi” nửa ngày, nghiêm mặt: “Quần áo của tôi sao cô không mang đi giặt!”

Hàn Đình Đình đỏ mặt, buổi sáng sau khi nhìn thấy anh nửa thân để trần, cô vù chạy khỏi cửa, đến bây giờ cũng chưa dám đi lên. “Tôi vừa mới nghe hình như điện thoại tôi kêu,” cô cúi đầu tìm di động, mượn lý do này che dấu sự xấu hổ.

“Chẳng có di động nào kêu cả!” Tần Tổng vô cùng bình tĩnh, “Cô tưởng tượng rồi.”

Hàn Đình Đình sững sốt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Tổng.

Đôi mắt của kỹ sư tâm hồn thật sự rất trong, ngay lúc Tần Tổng sắp không chống đỡ được, chuẩn bị chủ động thừa nhận sai lầm, cô lại tự gật gật đầu, “Đúng rồi... Tôi thường xuyên tưởng tượng ra tiếng động nhà.”

Tần Tổng thâm thở phào một hơi thật dài.

“Nhưng mà, rốt cuộc điện thoại của tôi ở đâu rồi?” Hàn Đình Đình chỉ dừng một lát, lại bắt đầu tìm, “Tần Tổng, anh nhá máy tôi một cái để tôi tìm xem... Ái? Anh chạy đi làm gì?”

Di động của Hàn Đình Đình không thấy đâu, thật sự không thấy.

“Này! Cái này cho cô.” Tần Tổng ra ngoài tản bộ về, đưa cho cô một chiếc di động nắp gấp màu hồng nhạt.

“Không cần, buổi sáng tôi còn nhắn tin trong phòng tắm, chắc chắn chỉ ở trong phòng này thôi, để tôi tìm.” Hàn Đình Đình xua tay cự tuyệt.

Tần Tổng không có rụt về, anh nhúu mày, khó chịu hừ lạnh một tiếng.

Hàn Đình Đình thấy sắc mặt anh không tốt, do dự một chút, vâng dạ nhận lấy. Thật ra cô cực kỳ thích màu này, cầm vào trong tay, nghịch nghịch yêu thích không buông.

“Nhưng danh bạ vẫn ở trong di động cũ,” chơi một lát cô lại buồn rầu, “Bây giờ tôi không liên lạc với Từ Từ được.”

Không liên lạc được mới càng tốt... Ai đó thầm nghĩ.

“Số của Từ Từ, là gì nhĩ... 139, 611, 54...540...” Hàn Đình Đình vắt óc nhớ lại.

“Chúng ta sắp muộn rồi!” Tần Tổng thành linh phụt một câu, pha chút giọng mất kiên nhẫn.

“Um!” Tiểu Thổ Mần Thầu nhảy dựng lên như thổ, chạy về phòng thay quần áo.

Tần Tổng vuốt vuốt ngực, cuối cùng lại thoát thêm một lần.

“Đúng rồi!” Hàn Đình Đình bỗng nhiên quay đầu, dọa cho Tần Tổng vừa thở dài nhẹ nhõm giật mình trợn mắt, “Cô gào cái gì!” Anh bất mãn mắng cô.

Hàn Đình Đình lè lưỡi, lắc lắc di động trong tay: “Cám ơn anh tặng tôi cái di động đẹp như vậy!”

Đây là lần đầu tiên cô thể hiện vẻ nghịch ngợm như vậy trước mặt anh, đầu lưỡi màu hồng nhạt nhỏ nhắn kia, làm cho Tần Tổng khô miệng khô lưỡi, “Không cần cảm ơn... Đây là cái tôi thừa không dùng!”

Hàn Đình Đình lập tức mở to hai mắt, màu này... Thì ra anh ta thích màu hồng nhạt!

Tần Tổng vừa nói ra khỏi miệng, thiếu chút nữa muốn cắn đứt lưỡi của mình luôn, anh lúng túng không nói được lời biện hộ nào, một tay che mặt, một tay vẫy đuổi cô nhanh nhanh đi thay quần áo...

Trên đường Tần Tổng giới thiệu đại khái về vài vị phu nhân của “Lương Thị”: Cố Yên nhà Đại BOSS hung tàn vô cùng, không cần thiết tuyệt đối đừng tới gần; Tiểu Quái Thú nhà Dung Nhị là người đại diện hãng giải trí, lẩn lộn ở nơi phức tạp, không nên thân thiết quá; Tiểu Cách vợ của Tam Phúc Hắc là một người ngốc, vì tránh để IQ bị kéo xuống, tốt nhất cũng không nên quan hệ sâu.

“Vậy còn chị Tần Tang?” Hàn Đình Đình hỏi.

Tần Tổng không cẩn thận vượt một cái đèn đỏ, lằm bằm một câu gì đó, dường như không nghe thấy câu hỏi của cô.

Tần Tang thật ra là kẻ lợi hại nhất trong số vài vị phu nhân kia, những người khác bao gồm cả Cố Yên mà Tần Tổng nói là “Hung tàn nhất”, đều cực kỳ nghe lời cô. Vì có Tần Tang đi cùng, Hàn Đình Đình ở cùng cả đêm cảm thấy mọi người đều rất tốt.

Sau khi tan cuộc Hàn Đình Đình đi toilet, lúc ngang qua đại sảnh, nhìn thấy Tần Tổng ở cột trụ cảnh khu nghỉ. Đứng bên cạnh anh là một đại mỹ nữ mặc lễ phục màu bạc, anh nói câu gì đó, đại mỹ nữ phong tình vạn chủng vuốt tóc cười rộ lên, gương mặt nghiêng nghiêng tươi cười kia làm cho Hàn Đình Đình cảm thấy rất quen thuộc —— Cái lần cô dùng hai suất lẩu kem hạ gục mẹ chồng Trương Phác Ngọc kia, ngồi đối diện với Tần Tổng trong quán cà phê, chính là cô ấy!

“Đình Đình!” Tần Tang từ phía sau thốt tha tiến lại, “Làm sao vậy?”

“Không không, không có gì ạ!” Hàn Đình Đình kéo Tần Tang chạy vội đi.

Tần Tang kinh ngạc, liếc mắt một cái về phía Hàn Đình Đình vừa rồi ngẩn ngơ nhìn, liền thấy Tần Tổng và Trần Duẫn Chi quản lý bộ phận quan hệ xã hội của “Lương Thị”, cô “A” một tiếng, “Tần Tổng, sao em lại ở đây?”

Tần Tổng xoay thân nhìn thấy hai người cô, vẻ mặt nhất thời có chút mất tự nhiên. Nhưng người bạn gái xinh đẹp của anh lại tao nhã cười, “Lục thiếu phu nhân, xin chào.”

Hàn Đình Đình nghĩ tình thế này cũng thật là ngược quá nha, đi chào hỏi vợ của người đàn ông mà mình yêu, còn phải giữ vẻ tươi cười tự nhiên đẹp đến như vậy.”Gọi tôi là Đình Đình đi. Xin chào!” Cô có chút áy náy.

Trần Duẫn Chi lại cười, “Chúng ta đã từng gặp nhau tại đám cưới của cô với Tần tổng, hôm đó cô thật cực kỳ xinh đẹp.”

Ngược muốn chết ngược muốn chết! Hàn Đình Đình cũng vì đôi duyên ương số khổ này mà tan nát cõi lòng, cô dâu của người yêu không phải mình vân vân... Đại mỹ nhân này rốt cuộc làm sao lại không được ba mẹ Tần Tổng thích nhỉ?!

“Khụ khụ,” Tần Tổng đằng hắng hai tiếng, “Hai người có việc đi trước đi, tôi đang nói chuyện công việc với Duẫn Chi.”

Nam chính rốt cuộc cũng vì tình yêu mà dững cảm một phen! Trong lòng Hàn Đình Đình ồ lên một tiếng khen ngợi.

Tần Tang vẫn thờ ơ lạnh nhạt, lúc này mỉm cười, kéo Hàn Đình Đình, nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Lúc trở về, Tần Tổng lại im lặng lạ thường giống như ngày ấy ra về từ buổi họp gia đình nhà Trương tư lệnh.

Hàn Đình Đình nghĩ rằng cũng thật là làm khó cho anh ta, để một đại mỹ nhân cô nhìn còn thấy thương xót quý mến lưu lạc bên ngoài, bảo anh ta làm sao có tâm trạng ra về hòa nhã với cô!

“Tần Tổng,” cô nhẹ giọng nói, “Anh đừng buồn... Một năm sẽ trôi qua rất nhanh thôi mà.”

“Cái gì?” Tần Tổng đang thả hồn tận đâu, vừa chợt tỉnh lại chưa hiểu câu cô nói có ý gì.

“Tôi sẽ che giấu cho anh, anh muốn gặp cô ấy cũng không sao, tôi giấu bố mẹ giúp anh.” Hàn Đình Đình vô cùng thân thiết nói.

“Cô nói hươu nói vượn gì đấy!” Tần Tổng lạnh mặt, quát lớn.

Hàn Đình Đình thở dài, “Tần Tổng,” cô vô cùng dịu dàng nói: “Anh giúp tôi rất nhiều chuyện, chúng ta là bạn bè, không sao đâu, tôi thật sự sẽ không để lộ đâu!”

Ánh đèn đường sáng tỏ xẹt qua gương mặt của Tần Tổng, bờ môi cong duyên dáng của anh nhếch lên, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Ai nói cho cô? Mẹ tôi?”

“Không phải không phải!” Hàn Đình Đình vội vàng biện hộ thay cho mẹ chồng yêu quý, “Là tôi tự nhìn ra. Tần Tổng, thật sự không sao đâu, tuy rằng tôi không biết tình huống cụ thể, nhưng tôi hiểu anh, anh là một đứa trẻ tốt, nếu anh thích cô ấy, thì nhất định là anh có lý do.”

“Tôi không thích cô ấy —— ít nhất bây giờ đã không còn thích!” Đèn đỏ, Tần Tổng dừng xe lại, buồn bực đập một cái lên vô lăng, “Nói chuyện nhập nhằng với cô... Tôi cũng không biết tôi uống nhầm thuốc gì!”

“Tôi hiểu loại cảm giác này mà, một ý nghĩ sai lầm, quay đầu ngẫm lại, thật đúng là hoang đường.” Hàn Đình Đình tràn đầy cảm khái.

Tần Tổng thở dài, “Đúng vậy, thật sự rất hoang đường...”

“Bất kể thế nào, anh cố lên!” Hàn Đình Đình phần chần lại từ trong chuyện cũ, tượng nghĩ vỗ vỗ kẻ đồng bệnh tương liên, “Duẫn Chi rất xứng đôi với anh, anh nếu thật sự thích người ta, một năm sau vẫn còn cơ hội!”

“Duẫn Chi?” Tần Tổng dừng một chút, giận dữ: “Duẫn Chi cái gì?!”

“Chính là... Trần Duẫn Chi đó...” Giọng nói của Hàn Đình Đình yếu hẳn đi, anh ta thật hung dữ... Chẳng lẽ “Duẫn Chi” là cách xưng hô đặc biệt của anh ta với cô ấy, cho nên không cho phép người khác gọi cô ấy như vậy sao?

Tần Tổng neho mắt, ánh sáng trong mắt dường như muốn ăn sống luôn Tiểu Thổ Mân thần này.

Trần Duẫn Chi cái WTF! Anh thổ lộ tâm sự nhiều năm với cô, hóa ra lại là đàn gảy tai trâu!

Gân xanh trên trán Tần Tổng giật giật.

Không cần đến mức thế chứ.... Yêu quý trân trọng quá à nha, gọi Duẫn Chi một tạo mà cũng giận thành như vậy... Hàn Đình Đình cúi đầu, co người thành một đồng, cố gắng biến mất dưới ánh mắt hung tợn của Tần Tổng...

5. Chương 09-10

Chương 9

Edit by Bing

Điện thoại trong nhà hỏng rồi, sửa kiểu gì cũng không được. Mạng trong nhà hỏng rồi, cũng như thế, sửa kiểu gì cũng không được.

Nhân viên sửa chữa vã mồ hôi đầy đầu, liên tục xin lỗi Hàn Đình Đình: “Rất xin lỗi! Rất xin lỗi! Phu nhân, lỗi này thật sự... rất nghiêm trọng! Tạm thời chỉ sợ là không sửa được!”

Nói xong nhân viên sửa chữa liếc mắt nhìn trộm Tần Tổng, thấy vẻ mặt Tần Tổng nghiêm túc, mồ hôi trên trán hẳn lại càng nhiều hơn... Hẳn là người phụ trách bảo mật mạng ở Lương Thị, phần cứng không thuộc nhiệm vụ của hắn mà, sao bỗng nhiên lại bị Tần tổng xách đến chỗ này, sửa chữa cái điện thoại và router bị hỏng rượt?

“Không sao, sửa không được thì thôi.” Hàn Đình Đình thấy bị gọi là “phu nhân” thật sự không được tự nhiên, “Không sao! Chúng tôi không cần gấp, anh cứ về từ từ sửa là được.”

Tần Tổng ở bên cạnh ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Anh về trước đi, bao giờ tôi gọi anh lại qua sửa.”

Nhân viên sửa chữa đi rồi, Hàn Đình Đình buồn bực ngồi xổm trước router chọc chọc, Tần Tổng lướt qua, dịu dàng nói: “Nhân viên chuyên nghiệp cũng nói không sửa được, cô còn nghịch cái gì.”

Hàn Đình Đình thử bật đi bật lại nguồn, nghi hoặc nói: “Thật là lạ, mấy hôm trước vẫn tốt, sao đột nhiên lại hỏng điện thoại, cũng không vào mạng được...”

“Dây điện thoại với dây mạng là một mà.” Tần Tổng mặt không đổi sắc nói, “Ban ngày cô phải đi làm, tối về làm việc nhà, xem tivi là được rồi, sửa không được cũng không sao.”

“Đúng vậy... Nhưng mà, tôi không liên lạc được với Từ Từ, không nhớ số di động của cô ấy, bây giờ lại không thể lên mạng tìm... Làm sao bây giờ?” Hàn Đình Đình chống má nghĩ, bỗng nhiên thông minh đột xuất: “Mai tôi đem laptop đến nhà trẻ là được, ở đó lên mạng được!”

“Khụ khụ khụ...” Tần Tổng đang bình tĩnh uống trà sắc nước.

Được rồi, laptop, cần phải động tay động chân phá hoại thế nào, mới không bị cô phát giác đây?

Tần Tổng khổ sở suy nghĩ suốt một đêm về kế hoạch làm sao để lẳng lặng không một dấu vết phá hoại laptop của Tiểu Thổ Mân Thần, nhưng không nghĩ được cái gì khả dụng.

Sáng sớm ngay lúc anh phải đi làm, di động của Hàn Đình Đình đổ chuông, anh lấy thể sét đánh không kịp bưng tai vỗ đến nghe máy: “Alo?!”

Mẹ Đình sững sốt: “Là A Tổng à?”

“Me!” Tần Tổng nói ngọt như mật, “Chúc mẹ buổi sáng tốt lành!”

“A a buổi sáng tốt lành! A Tổng, Đình Đình đâu?”

Hàn Đình Đình đang rửa bát trong bếp, nghe thấy điện thoại đổ chuông let xẹt chạy đến.

“Này!” Tần Tổng đưa điện thoại cho cô: “Mẹ cô gọi.”

“Ừa!” Cô thò bàn tay ướt sũng xuống lau vào tạp dề, Tần Tổng đặt thẳng di động lên tai cô, cô nghiêng đầu giữ máy trên vai, khi tay anh rút về, ngón tay cọ qua mặt cô, mềm mềm mịn mịn QQ... Tần Tổng về về ngón tay khác thường, không tự nhiên xoay người, cúi đầu xỏ giày.

“Mẹ!” Hàn Đình Đình cười tủm tỉm, “Từ Từ có gọi về nhà mình không ạ?”

Động tác xỏ giày của Tần Tổng chợt khựng lại, lỗ tai “vụt” một cái dựng lên.

“Không có, con thay số, nó chưa biết à?” Mẹ Đình kinh ngạc.

“Dạ, chắc là nó không nhớ số nhà mình, trước giờ bọn con vẫn toàn gọi di động... Không sao, con nhớ trong phòng con có một quyển sổ, trong đó ghi điện thoại với địa chỉ của nó, chờ tối tan ca con qua tìm là được.”

“Không được!” Tần Tổng bật dậy, nhanh chóng chặn họng cô: “Tối nay chúng ta phải qua nhà bố mẹ tôi ăn cơm!”

“A?” Hàn Đình Đình kinh ngạc nhìn anh, “Hẹn từ bao giờ vậy?”

“Tối qua tôi nói với cô! Sao, mới đó cô đã quên?!” Tần Tổng lạnh mặt, đường hoàng nói.

Hàn Đình Đình ngơ ngác. Mẹ Đình ở đầu dây bên kia nghe được, nói: “Đình bảo bố, con nghe A Tổng, tối nay đừng đến đây, các con hôm nào cũng qua đây, lạnh nhạt với bố mẹ bên kia, thật không tốt.”

“Dạ con biết rồi.” Hàn Đình Đình nghi hoặc cúp điện thoại. Tối qua anh ta nói rồi thật sao? Sao mình lại không nhớ gì...

“Khụ khụ,” Tần Tổng rớt cuộc lại thở phào một hơi, khôi phục vẻ mặt nhảnh nhó, “Này, cô xong chưa, nhanh đi thay quần, tôi tiện đường đưa cô một đoạn.”

“A à!” Hàn Đình Đình tỉnh lại, vội vàng chạy về phòng lấy áo khoác, vừa đi vừa lầm bầm: “Nhưng mà tôi thật sự không nhớ...”

Bộ dạng hoang mang bối rối ngốc nghếch của cô rất hay ho, người nào đó phía sau vốn đang cứng rắn chững ra vẻ mặt khó chịu, liếc mắt nhìn cô chạy vào phòng, miệng không tự giác cong cong lên...

Buổi chiều Tần Tổng gọi điện về đánh tiếng cho Trương Phác Ngọc, bảo là tối hẳn đưa Hàn Đình Đình về nhà ăn cơm, đến lúc đó đừng ngạc nhiên. Nhưng anh thật sự đã đánh giá quá cao tính chu đáo của mẹ mình, khi anh đang tràn đầy tự tin, đơn giản đưa Hàn Đình Đình vào cửa, cha anh đang đọc báo trong phòng khách ngạc nhiên “Ế” một tiếng: “Hai đứa về ăn cơm, sao không điện thoại trước?”

Hàn Đình Đình mở to hai mắt nhìn về phía Tần Tổng, Tần Tổng sửa soạn, nhìn về phía Trương Phác Ngọc đang vui vẻ chạy ra chào đón, nụ cười hồn nhiên ngây thơ của Trương Phác Ngọc đột nhiên cứng lại, che miệng né tránh ánh mắt đang hừng hực lửa giận của Tần Tổng, rón rén trốn vào sau lưng Tần Uẩn...

Tần Uẩn thấy dáng vẻ thậm thụt của bà xã, biết ngay bà đã làm sai cái gì.

“Đứng ở cửa làm gì,” ông nói với con dâu, “Vào đi, mau ăn cơm. Phác ngọc, bà đi bảo nhà bếp làm thêm vào móm Đình Đình thích ăn đi.” Ông có ý đồ đuổi người nào đó vừa gây họa đi.

“A... Tôi đã sớm dặn dò rồi! Cho thêm ít cá thêm đường với dấm và tôm đường dấm, đều là đồ Đình Đình thích ăn nha!” Người nào đó lại không cảm nhận được tính toán lo lắng của ông.

Tần Uẩn quay mặt, đi thẳng vào nhà, không thêm để ý đến bà nữa.

Trên bàn cơm tối chẳng có ai nói chuyện, từ đầu đến cuối chẳng có ai nói chuyện.

Tần Uẩn nhất quán kiệm lời, từ tốn ăn đồ ăn, thỉnh thoảng gấp cho Trương Phác Ngọc một đũa.

Tần Tổng uống một bát canh rồi lạnh lùng liếc mắt nhìn mẹ, Trương Phác Ngọc bị anh trừng đến cả chớp mũi cũng cắm vào bát cơm.

Hàn Đình Đình nghĩ sao lại buồn tẻ lúng túng như vậy, cô nhìn trái nhìn phải, cười gượng hai tiếng: “Con cá nướng này thật ngon a!”

“Tiểu cô nương thường thích ăn đồ ngọt,” Tần Uẩn gấp cho Trương Phác Ngọc một miếng thịt bò, khẽ cười: “Đình Đình, con thích đồ ăn trong nhà, thì hay về một chút!”

“Dạ! Tần Tổng nói đồ con nướng không ăn được, con phải học nhiều một chút.” Hàn Đình Đình vô cùng ngoan ngoãn trả lời, Tần Uẩn cười càng dịu dàng hơn.

“Tần Tổng, dạo này con đang làm gì?” Tần Uẩn kéo dài sự dè dặt này, vẻ mặt hòa nhã hiếm có nói chuyện với con trai.

Tần Tổng dừng chiếc đĩa trong tay một chút, anh cúi mặt, không nhìn rõ biểu cảm, thản nhiên nói: “Việc riêng thôi.”

Anh cư xử với Tần Uẩn, luôn luôn là giọng điệu lạnh lùng hời hợt như thế này, khác hẳn với bình thường anh cư xử với mọi người xung quanh.

Tần Uẩn đương nhiên cũng nghe ra, ông trở nên trầm mặc, nụ cười vắt vả mới hiện ra được cũng phai nhạt đi.

Lúc trước nhà họ Trương sốt ruột tìm xung quanh thu xếp cho Tần Tổng một cô gái tốt để cưới hỏi, là vì sức khỏe Tần Uẩn không tốt, công ty “Tần Thị” cần gấp một người thừa kế trưởng thành vững vàng. Hàn Đình Đình từng nghĩ Tần Tổng đồng ý chuyện cưới hỏi là vì giống như trên TV hay chiếu, nóng lòng thừa kế tài sản, nhưng sau khi tiếp xúc với Tần Tổng, cô nhìn ra anh cũng không để ý đến công ty nhà họ Tần, thậm chí là chống đối đối với vị trí ấy. Nhưng nếu anh vì muốn để người cha đang bệnh nặng yên tâm mà cam lòng thỏa hiệp chuyện hôn nhân, thì vì sao quan hệ cha con bọn họ vẫn cứ... thiếu gần gũi như vậy?

Cho dù Tần Uẩn là một người cha nghiêm khắc, khó gần gũi, thì Tần Tổng cũng có tính cách vô cùng hướng ngoại hoạt bát, vì sao chỉ với cha mình là vẫn kính nhi viễn chi như vậy?

“Đình Đình... Đình Đình!” Trương Phác Ngọc cao giọng.

“A...” Hàn Đình Đình tỉnh lại từ trong trầm tư, “Sao, sao thế ạ?”

Trương Phác Ngọc nhìn hai cha con nhà họ Tần đang im lìm, nháy mắt với con dâu, “Mẹ vừa mới hỏi con, đêm nay con với Tần Tổng ở đây được không? Các con từ khi kết hôn vẫn chưa ngủ ở nhà lần nào, đêm nay ở đây, chúng ta nói chuyện phiếm nha?”

Ở đây... Vậy phải ngủ cùng anh ta trên một chiếc giường rồi —— Hàn Đình Đình há hốc mồm, nhìn về phía Tần Tổng. Tần Tổng thu được tín hiệu cầu cứu, cũng không ngẩng đầu lên mà đập tan mộng tưởng hào huyền của mẹ: “Con phải về ngủ.”

Hàn Đình Đình đang muốn phụ họa vài câu giảng hòa, người giữ chủ vị Tần Uẩn bỗng nhiên trầm mặt đứng lên, không nói một lời bước lên tầng.

Trương Phác Ngọc thấp giọng, vội vàng mắng Tần Tổng: “A Tổng nhìn con xem! Ba con sức khỏe không tốt, con còn chọc giận ông ấy! Ở một đêm thì làm sao! Con ngủ với vợ con, có ngủ với ông ấy đâu!”

“Con chọc giận ông ấy?” Tần Tổng buông bát đĩa thật mạnh, giọng nói có vẻ mất kiên nhẫn.

“Phải về thì về sớm một chút đi!” Tần Uẩn vịn lên tay vịn cầu thang, giọng điệu nặng nề, “Phác Ngọc, bà ăn xong thì lên với tôi, để hai đứa nó về đi!”

Câu cuối cùng, ông rất cuộc nổi giận thật.

Hàn Đình Đình bị cảm xúc ít được thấy của bố chồng lộ ra ngoài dọa sợ ngây người, cô sững sờ nhìn về phía Tần Tổng. Trong đôi mắt anh phản chiếu ánh đèn, không nhìn rõ cảm xúc, nhưng tay phải đang cầm đĩa kia, nổi hết cả gân xanh.

“Tần Tổng...” Cô nhỏ giọng gọi anh một tiếng, anh ngẩng đầu, mím lại, bàn tay rút cuộc dần dần buông lỏng ra.

Cái sinh vật gọi là bố này, rốt cuộc đáng sợ đến đâu?

Lúc còn nhỏ Đình Đình cực kỳ hâm mộ bố của bạn tốt Tư Đồ Từ Từ, bố Tư Đồ hay cười, cười rộ lên rất to, tất cả mọi người trong khu tập thể đều có thể nghe thấy. Bố Tư Đồ thường kể chuyện cười cho Từ Từ nghe. Bất kể Từ Từ có làm sai chuyện gì, bố Tư Đồ cũng không nổi giận tím mặt hung dữ trừng mắt với Từ Từ. Từ Từ dám vẽ râu lên mặt bố cô lúc ông đang ngủ, còn dám mỗi lúc mùa đông, thò bàn tay lạnh như băng vào cổ áo bố, cười “Khanh khách” rất vui vẻ. Bố Tư Đồ thường ôm Từ Từ xoay vòng, lớn tiếng khen: “Con gái của bố vừa thông minh lại vừa đáng yêu!”

Cho nên mặc dù bố Tư Đồ đặt cho Từ Từ một cái nhũ danh “Mao Mao” buồn cười mắt mặt như vậy, từ nhỏ đến lớn Hàn Đình Đình vẫn đều hâm mộ Từ Từ.

Bố Hàn Đình Đình thuộc dạng ông bố vô cùng nghiêm khắc đáng sợ, giống như bố chồng của cô, a không đúng! Bố cô so với bố chồng còn nghiêm khắc hơn, còn đáng sợ hơn.

Bố Đình Đình rất ít nói, lúc giáo dục cô luôn chỉ có ba bài: Quát, trừng mắt, đập bàn. Lúc đi học thường thường mỗi khi thi xong, cô lại nhỏ giọng thút thít bên bát cơm, thỉnh thoảng lại bị dọa thụt cả đầu, mà nhà Từ Từ sát vách, bố Tư Đồ lại cười to: “Mao mao! Sao con lại thi trượt nữa! Thật không như ông bố anh minh thần võ này a!”

Sau đó, mỗi lần như vậy, ngày hôm sau, Hà Đình Đình luôn khóc sụt sùi đi sang nhà hàng xóm sát vách khác, đó là nhà của anh ấy. Anh ấy sẽ xoa đầu cô, lau nước mắt cho cô, hơn nữa còn cười rất ấm áp: “Đình Đình của chúng ta lại thi trượt, có phải không?”

“Từ Từ cũng không đỗ... Trong lớp rất nhiều bạn học cũng không có đỗ oa oa oa...”

“Được rồi được rồi, không trách Đình Đình, là đề thi khó quá, là đề thi không ngoan. Đình Đình đừng khóc, anh đưa em đi mua kem ăn, em ăn kem rồi đừng khóc nữa, được không?”

“...Dạ!”

Thật ra từ đầu cô không thích ăn kem, cô thường ăn, là vì anh ấy hay mua về dỗ cô.

Đình.... Lò vi sóng ngừng chạy, sữa đã nóng rồi.

Hàn Đình Đình vỗ vỗ hai má mình, thở dài, lấy sữa ra, đem lên tầng.

Cửa phòng Tần Tổng mở lớn, anh giang tay giang chân nằm trên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà ngẩn người.

“Tần Tổng.” Hàn Đình Đình gõ cửa, “Cơm tối hình như anh chưa ăn bao nhiêu, có đói không?”

“Ra ngoài.” Mí mắt cũng chẳng buồn chớp, anh lẳng lặng nói.

Hàn Đình Đình vội vàng lùi từng bước, chỉ thò đầu vào nói, “Uống sữa không? Sữa nóng đấy.”

Tần Tổng mạnh mẽ bật ngồi dậy trên giường, nghiêm mặt nhìn cô: “Cô, lại đây!”

Hàn Đình Đình ngoan ngoãn bưng sữa đến.

[alobooks.vn]

Chương 10

Edit by Hỏa Phụng Liêu Nguyên

Hàn Đình Đình ngoan ngoãn bưng sữa đến. Anh không đón lấy, khoanh tay lạnh lùng nhìn cô, rõ ràng là cô đang đứng, anh đang ngồi, nhưng ánh mắt kia lại giống như bề ngẩng từ trên cao nhìn xuống cô. Hàn Đình Đình khẽ rung mình một cái, yên lặng cúi đầu.

Cô sợ nhất là Tần Tổng nghiêm túc, bởi vì mỗi thời điểm như lúc này, trong cô có loại cảm giác không thể không hiểu được: Đây là Tần Tổng, con trai độc nhất của Tần gia quyền thế cao quý, cháu ngoại thương yêu nhất của Trương tư lệnh, Lục thiếu gia hô mưa gọi gió của Lương Thị, cho dù thỉnh thoảng có gây thò lương thiện, chung quy anh không phải cùng một loại người với cô.

“Cô nói đi!” Giọng điệu của Tần Tổng vẫn lạnh lùng cứng rắn như trước, “Tôi có chọc giận ông ta không?”

“A?” Hàn Đình Đình ngẩng đầu.

Tần Tổng tức tối sa sầm mặt, “Tôi chọc giận ông ta chỗ nào?!”

“Không phải... Tôi biết là anh vì... Tôi biết, không phải anh cố tình không muốn ở lại, nhưng cha anh không biết mà.” Hàn Đình Đình đưa cốc sữa cho anh.

Tần Tổng đỡ lấy, uống một hơi hết sạch, nấc một cái, anh không vui hừ một tiếng, trả cái cốc rỗng lại cho cô, một lần nữa mạnh mẽ đổ xuống giường, ạch một cái, anh ngầy ngẩn nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tần Tổng, thật ra cha và mẹ không giống nhau, trên phương diện biểu đạt tình cảm, so với phụ nữ, đàn ông đều thiếu tự nhiên hơn một chút... Không phải là ông ấy không thích anh đâu.” Sau một lúc lâu làm công tác chuẩn bị, Hàn Đình Đình vòng vèo an ủi anh như vậy.

Tần Tổng nhú mày, híp mắt nhìn cô: “Cô bảo không thích ai?!”

Hàn Đình Đình ngẩn người, nén giận: “Tôi tự nói tôi...”

“Cô ngốc như vậy, đương nhiên cha cô không thích cô, ông bố nào cũng thích con trai.” Tần Tổng gồng hai tay ra sau đầu, quảng cho cô một cái lườm, “Này! Cô đi đâu vậy!” Anh gọi người đang quay mặt đi ra ngoài lại, “Lại đây!”

Hàn Đình Đình cúi đầu chậm rãi đi đến, bị anh vươn tay kéo lại, không tình nguyện ngồi xuống giường.

Sau một lúc lâu, hai người cùng không nói tiếng nào, anh bất chợt hỏi cô: “Cô kết hôn với tôi, có phải là cha cô ép cô không?”

“Không phải đâu,” Hàn Đình Đình lắc lắc ngón tay, vắn đến vắn đi vô cùng rối rắm, “Tôi tự nguyện.”

“Nói bậy. Có cô gái nào không muốn gả vào gia đình tốt?”

Hàn Đình Đình sững sốt: “Gả cho anh... Không phải là gả cho người tốt hay sao?”

Về... Tần Tổng xoay mặt lại trừng cô, nha đầu chết tiệt! Mỗi ngày không làm anh ghê tởm một lần là không thoải mái có phải không!

“Hàn Đình Đình,” Tần Tổng neho mắt ngắm nghía cô tỉ mỉ, “Thật ra cô, vốn là rất thích một người đàn ông có đúng không? Gia đình cô không đồng ý cô qua lại với anh ta, cô liền giận dữ gả cho tôi?” Anh từng nghĩ cô là cô gái tham lam thích hư vinh, cho đến khi bàn bạc chuyện kết hôn, anh chủ động đề cập tới phí chu cấp linh tinh sau khi ly hôn, cô kiên quyết một mực cự tuyệt. Thời điểm đó Tần Tổng chỉ biết, chắc chắn không phải cô vì tiền.

“Không phải! Tôi muốn nhanh chóng kết hôn là vì để cho cha mẹ tôi khỏi phải quan tâm đến nữa! Bọn họ vì tôi mà đã muốn chết mệt rồi.” Ngón tay vị vắn đến trắng xanh, trong đôi mắt Hàn Đình Đình gợn lên một lớp sương mù mênh mông, “Hơn nữa, cho tới bây giờ anh ấy cũng chưa từng nói thích tôi, lúc ấy tôi và anh ấy chẳng có gì cả.” Có vẻ như hồi tưởng có chút quá sức với cô, cô hơi hơi cau mày.

Tần Tổng đoán một lần trúng luôn, neho mày một cái, lặn người dậy từ trên giường, ngồi song song với cô, anh tiếp tục hỏi: “Hai người không ở bên nhau? Vậy tại sao cha mẹ cô phải chuyển nhà tránh anh ta?”

“Làm sao anh biết chúng tôi chuyển nhà vì tránh anh ấy?!” Hàn Đình Đình sợ ngây người, tròn mắt nhìn anh ———— Chuyện này cha cô từng nói ai cũng không được phép nhắc lại! Làm sao anh lại biết?!

“Nhà cô ở thành phố G đang rất tốt, bỗng nhiên chuyển đi, cô lại vội vã lập gia đình ———— Việc này có gì khó đoán?” Tần Tổng càng đắc ý, giọng điệu càng thêm lạnh nhạt xem thường.

Hàn Đình Đình chán nản ngược mắt, thở dài một tiếng rất nhỏ: “Đều tại tôi không tốt.”

“Anh ấy chưa từng nói thích tôi, là do tôi... cứ thích anh ấy. Sau khi cha tôi biết, vô cùng tức giận, tôi sợ cha tôi đi tìm anh ấy, vậy thì rất mất mặt... Anh ấy lại không thích tôi...” Hàn Đình Đình rối bời nói năng không đầu không đuôi, nhỏ giọng kể lể chuyện cũ mà cô chưa từng dám nói với ai ngoài Phốc Phốc.

“Sao cha cô lại không đồng ý? Anh ta kết hôn rồi à?” Tần Tổng hỏi.

Hàn Đình Đình gật gật đầu, lại lắc đầu, “Anh ấy đã từng kết hôn, có một con gái tên là Tiểu Đồng, mẹ Tiểu Đồng qua đời lúc sinh con bé... Tiểu Đồng đáng yêu lắm nha, lớn lên xinh như búp bê ————”

“———Ack! Đừng lạc đề!” Tần Tổng không kiên nhẫn ngắt lời cô, “Cha cô không muốn để cô làm mẹ kế cho người ta, có đúng không?”

Hàn Đình Đình yên lặng gật đầu, “Hơn nữa... Thật ra, anh ấy cũng chưa từng nói thích tôi, anh ấy giao Tiểu Đồng cho tôi chăm sóc, là vì Tiểu Đồng đi học ở nhà trẻ nơi tôi làm việc.”

“Hàn Đình Đình, cô nhắc đi nhắc lại anh ta chưa từng nói thích cô bao giờ, xét theo góc độ tâm lý học mà nói, chứng minh rằng thật ra trong lòng cô luôn nghi ngờ anh ta thích cô —— Đúng không?” Tần Tổng giả nhân giả nghĩa thăm dò, nhìn thấy mặt cô lập tức đỏ bừng, anh biết anh lại đoán đúng, “Chẳng lẽ trước khi đi cô không hỏi anh ta một câu à? Cô cứ im hơi lặng tiếng mà đi như vậy, nếu anh ta cũng giống như cô, giấu diếm trong lòng không nói ra thì sao?”

“Anh ấy sẽ không.” Thoáng chốc ngữ khí Hàn Đình Đình buồn phiền khác thường: “Anh ấy thực sự rất yêu mẹ Tiểu Đồng, tình yêu ấy không thể thay thế được. Thật ra tôi đã biết từ lâu, cho dù tôi có ở bên anh ấy cả đời, cũng không thể thay thế được mẹ Tiểu Đồng. Anh ấy là một người yêu rất sâu đậm.”

Tần Tổng khinh thường bĩu môi, nằm xuống một lần nữa.

Lúc này Hàn Đình Đình đã hoàn toàn chìm đắm trong ký ức đau buồn ngây ngô, cô khom chân tựa cằm lên đầu gối, giống như một con cún nhỏ chờ đợi được vuốt ve.

“Hàn Đình Đình,” Tần Tổng lấy chân huých cô, vô cùng buồn chán hỏi: “Cha cô bỗng dẫ uyên ương, cô không hận ông ấy chứ?”

“Đương nhiên không hận, ông ấy là cha tôi, tôi sẽ không bao giờ hận ông ấy, mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, ông ấy đều rất tốt với tôi.” Cô chậm chạp trả lời.

Trong mắt Tần Tổng, gợn sóng chậm rãi lan ra.

Hàn Đình Đình không chút phát hiện, tự nói với mình: “Cách chúng ta nhìn nhận tình cảm mình, và cái nhìn của cha mẹ là không giống nhau, bọn họ nói không được, luôn luôn có nguyên do của họ. Tuy rằng tôi rất khó vượt qua, nhưng tôi vẫn muốn nghe lời.”

Trời đã về đêm từ lâu, nhưng giờ phút ngày dường như càng u tối đến lạ thường. Tần Tổng nhớ lại vài chuyện trước kia, về thời trẻ ngông cuồng của anh, về sự cố chấp khư khư của anh, với chuyện thừa kế này, dần dần lớn dần anh vẫn không muốn đổi mặt, nhưng lại không thể dần dần bắt đầu gánh vác, trách nhiệm này vô cùng nặng nề, anh thì lại vô cùng... hối hận.

Là anh không nghe lời.

“Tần Tổng, anh kết hôn cũng vì cha anh đúng không? Lúc dọn dẹp thư phòng của anh tôi thường xuyên thấy anh đọc rất nhiều tư liệu tiếng anh, toàn là sách y học về ung thư phổi, anh rất quan tâm đến cha anh.” Hàn Đình Đình nghiêng đầu nhìn anh đang nằm ngửa phía sau, “Nhưng mà tại sao bình thường anh không muốn nói chuyện với ông ấy vậy? Giống tối nay, rõ ràng ông ấy muốn nói chuyện phiếm với anh, quan tâm anh mà.”

Tần Tổng nhìn trần nhà, thản nhiên trả lời: “Mấy năm trước ông ấy cắt đứt quan hệ cha con với tôi, làm sao ông ấy có thể quan tâm đến tôi được.”

“Vậy nhất định là anh đã làm sai chuyện gì đó, ông ấy mới có thể giận đến như vậy.”

“Giận cũng không thể không cần tôi, chưa thấy nhà ai cha vì người ngoài mà không cần con.” Tần Tổng nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, lộ ra chút tủi thân vẫn luôn che giấu.

Nói xong anh buồn bực trở mình, không hề nhìn cô. Hàn Đình Đình cảm thấy đêm nay đã nói chuyện với anh nhiều lắm rồi, giờ nói tiếp hình như không tiện lắm, cô cầm lấy chiếc khay và cái cốc trống không, bước xuống giường xỏ giày.

Đi tới cửa, Tần Tổng trên giường phía sau bỗng nhiên lại hỏi: “Người kia của cô yêu vợ anh ta như vậy, vậy cô thích anh ta ở chỗ nào?”

Hàn Đình Đình dừng lại, “Cái chuyện thích này... Không thể nói cụ thể rõ ràng được thì phải? Anh ấy trông thành hình rất đẹp trai, tình tình cũng rất tốt... Hơn nữa cho dù làm chuyện gì cũng rất nghiêm túc, ngay từ đầu khi sự nghiệp của anh ấy bắt đầu cất bước, rất là vất vả, ngày nào cũng tăng ca đến rất muộn. Tôi và Tiểu Đồng đi đón anh ấy tan ca, văn phòng của anh ấy ở một tòa cao ốc văn phòng rất cao, rất nhiều đèn,

cũng rất đẹp, lúc anh ấy đi từ trong cao ốc ra vừa đi vừa mặc áo khoác, gió thổi làm chiếc áo bay lên, giống như trong tiểu thuyết võ hiệp viết.... Theo gió mà đến, vạt áo bay bay...” Nói xong cảnh tượng kia dường như hiện ra ngay trước mắt, vẻ mặt cô bắt đầu ngẩn ngơ, Tần Tổng vô cùng ghét bộ dạng háo sắc này của cô, đuổi cô ra ngoài.

Sau này, có một mùa đông, trong văn phòng tổng giám đốc của “Tần Thị”, có người đang gần đến giờ tan tầm hào hứng định chạy về nhà, lúc cầm lấy áo khoác vạt áo vung lên, anh bỗng nhớ tới “Theo gió mà đến, vạt áo bay bay”, nhớ tới buổi nói chuyện đêm ấy, nhớ tới ánh mắt Tiểu Thổ Mần Thầu lúc ấy, vẻ mặt si mê ấy làm cho anh rất khó chịu, anh nheo mắt, quyết đoán đưa tay ấn xuống điện thoại công ty: “Hôm nay tăng ca.”

Thư ký sững sốt một chút, “A?” một tiếng.

Tần đại BOSS uy nghiêm đằng hắng, “Đưa hết kế hoạch ngày mai ngày kia cả tuần này vào đây.”

“.... Dạ!”

Đêm đó “Tần Thị” đèn đuốc sáng trưng, toàn bộ các phòng thư ký đều tăng ca tập thể cùng BOSS. Đến tận bảy rưỡi, có người rút cuộc không chịu nổi, nổi giận dùng dùng gọi điện thoại về nhà: “Sao em vẫn chưa hỏi anh vì sao chưa tan ca?! Trời đã tối bao nhiêu lâu rồi!”

“... Vậy, vì sao anh chưa tan ca thế?” Bên kia điện thoại con trai đang bi bi bô bô, cô vừa dỗ con vừa lơ đãng hỏi.

“Anh ở lại tăng ca!” Người nào đó nghiêng răng nói.

“.... Ủa, lúc anh về nhớ mua sữa nhé, thổi răng sữa (*) cũng hết rồi nha, anh nhớ mua đấy.”

Có người yên lặng, uất ức muôn phần cúp điện thoại, gục xuống bàn... Cào cào... Nổi điên...

6. Chương 11-12

Chương 11

Càng vào thu, trời càng ngày càng lạnh.

Mùa thu đến, sinh nhật Tần Tổng cũng đến gần. Anh là con trai độc nhất của nhà họ Tần, lại là cháu ngoại được Trương tư lệnh yêu quý nhất, cộng thêm mấy năm nay phụ trách phần lớn ngoại giao ở Lương Thị, bạn bè rất nhiều, bởi vậy sinh nhật của anh hàng năm đều là một sự kiện lớn của thành phố. Năm nay càng đặc biệt, là sinh nhật đầu tiên sau khi anh kết hôn, Đại BOSS lên tiếng, Dung nhị thiếu gia tự tay chuẩn bị, cần phải long trọng, cần phải phong cách, cần phải phù hợp với tính cách kênh kiệu phách lối của Tần lục thiếu gia.

Khi kiểm tra danh sách phát thiệp mời, Tần Tổng lưu ý dặn dò: “Để Trần Duẫn Chi đưa Tri Viễn nhà cô ấy và con gái theo.”

Đôi mắt hoa đào dài mảnh của Dung Nham xoi mói, “Anh cả đã định lên tiếng điều cô ấy sang ‘Tần Thị’ giúp cậu tranh giành thiên hạ, cậu định dùng cách này nịnh bợ người ta à?”

“Không phải vì chuyện gọi cô ấy sang ‘Tần Thị’...” Tần Tổng nhúc nhích đầu, không biết giải thích với Dung Nham như thế nào, “Dù sao cũng phải bảo cô ấy phải đưa cả nhà đi!”

Dung Nham liếc mắt một cái, vơ lấy danh sách đứng dậy rời đi.

Chỉ còn một mình Tần Tổng, anh thả người lên ghế làm việc, vuốt cằm trầm tư, nghĩ rằng có lẽ có vài người nên được biết rằng, Trần Duẫn Chi và anh chẳng có quan hệ gì đi?

Đến ngày chính, Hàn Đình Đình dậy từ sáng sớm tự động rửa mặt trải đầu trang điểm, khi Tần Tổng mặc áo ngủ quần ngủ vừa ngáp vừa bước cầu thang từ trên tầng xuống uống nước, chỉ thấy một dáng người đứng trên sàn phòng khách, trong làn nắng, một bộ váy lễ phục màu trắng hở vai, mái tóc dài đen mượt xuôi theo thân áo, đôi mắt anh đang cúi vào ngái ngủ, đột nhiên bị dọa giật bắn cả mình.

“Cô... Cô làm gì đấy?” Tần Tổng nhận ra đó là Hàn Đình Đình, kinh ngạc hỏi cô.

Hàn Đình Đình kéo kéo làn váy, rất mất tự nhiên cười: “Tần Tổng, anh bảo, mặc thế này được không?”

“Ừm... Rất dễ nhìn! Buổi chiều theo tôi đi làm tóc, vấn lên để lộ cổ là đẹp,” Tần Tổng vừa cẩn thận tỉ mỉ nhìn cô, vừa bước xuống cầu thang. Gáy của cô ấy rất đáng nhìn, không biết vì sao, con bé này người lùn lùn, nhưng cổ lại dài dài tuyệt đẹp.

“A? Chiều chúng ta mới đi hả?” Hàn Đình Đình mở to hai mắt, vô cùng kinh ngạc.

“Tôi mới bắt đầu tới đó.” Tần Tổng ngồi xuống sofa, khoanh tay nhìn cô, “Cô giờ này đã thay xong quần áo, chẳng lẽ định như thế này cả ngày đi qua đi lại trước mặt tôi?”

“Tôi tưởng... Tôi tưởng còn phải đi đón khách gì...” Tiểu Thổ Mân Thầu lúng túng, cúi gầm đầu.

“Cũng không phải kết hôn, đón khách đón khứa cái gì!” Tần Tổng cười. Chẳng qua cô mặc bộ váy này thật sự rất đẹp, trắng trắng mịn mịn, hết như một cái bánh bao vừa mới ra lò, vừa nhìn thấy là thèm... Khụ khụ, Tần Tổng ho hai tiếng, dừng đúng lúc, quay người đi rót sữa trừ hỏa.

Lúc này chuông cửa vang lên, Tiểu Thổ Mân Thầu đỏ mặt cúi đầu chạy ra mở cửa, thiếu chút nữa đập vào khung cửa, ngậm sữa đang ngậm trong miệng Tần Tổng suýt thì phụt ra.

Ngoài cửa hai cha con Tiểu Đào hiển nhiên cũng vì bộ váy này của Hàn Đình Đình mà ngẩn người, ba Tiểu Đào nửa ngày mới “Um” một tiếng, nói: “Hàn tiểu thư... Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng...” Hàn Đình Đình khẽ lộ vẻ xấu hổ, “Có chuyện gì không ạ?”

Ba Tiểu Đào tỉnh lại, “A... Là thế này, anh định đi sân bay đón mẹ Tiểu Đào, muốn nhờ em trông Tiểu Đào hộ anh một lúc, đại khái khoảng ba tiếng, chỉ là... Em có rảnh không?”

Hàn Đình Đình thấy anh ta cứ mãi nhìn nhìn đánh giá bộ lễ phục này của mình, cô lúng túng không biết để tay vào đâu.

Tần Tổng không biết tiến lại từ khi nào, ôm vai cô, hỏi: “Gì thế?”

Anh rất bất mãn với việc sinh vật giống đực trưởng thành khác nói chuyện với Tiểu Thổ Mân Thầu lâu như vậy, hơn nữa còn trong tình huống cô ăn mặc... đẹp như vậy.

Anh vừa tới gần, nhất thời Hàn Đình Đình cảm thấy khó thở, càng thêm không biết làm sao. “Không thành vấn đề, không thành vấn đề... Em rảnh mà, Tiểu Đào, mau vào đi!” Cô bối rối nhận lời bừa, tiễn ba Tiểu Đào đi, rồi vội vàng đóng cửa lại.

“Cô giáo Hàn, cô mặc thế này đẹp quá! Giống hết như tiên nữ!” Tiểu Đào ôm máy bay mô hình, ngửa đầu nhìn Hàn Đình Đình, lớn tiếng phát biểu cảm tưởng của nó.

Hàn Đình Đình xoa xoa đầu thẳng bé, mặt càng đỏ hơn.

“Trước bằng sau dẹt, đẹp cái gì!” Tần Tổng bây giờ cảm thấy sinh vật giống đực vị thành niên cũng làm cho anh bất mãn, “Hàn Đình Đình, cô mau về phòng thay bộ khác đi, mặc thế này nấu cơm kiểu gì?”

Hàn Đình Đình nâng váy chạy về phòng, Tiểu Đào chớp mắt nhìn ánh mắt của một người đang dõi theo người nào đó, nói: “Rõ ràng là rất đẹp! Chú, chú không thành thật!”

Người nào đó mất lộ hung quang: “Trẻ con biết cái gì! Nói hươu nói vượn, buổi tối gọi quỷ đến ăn thịt người!”

“Chú...” Tiểu Đào rụt rè, “Trên thế giới này vốn không hề có quỷ, sao chú lại ngây thơ như vậy?”

Ạch... Người nào đó yên lặng che mặt, quay người tránh đi...

Lúc Hàn Đình Đình được nhà thiết kế cầm tay dắt ra, cả người tựa như một đóa sen nở rộ sau cơn mưa, trong veo như nước, muốn bao nhiêu xinh đẹp trong sáng thì có bấy nhiêu. Tần Tổng nhìn ngây ngẩn, nghĩ rằng cũng chẳng qua chỉ là trang điểm làm tóc một cái, sao lại giống như thay da đổi thịt như vậy.

“Lục thiếu gia nhìn đến ngây người nha, quả nhiên là vợ chồng mới cưới, tình nóng như lửa nha!” Đám nhà thiết kế trên ghế.

Tần Tổng cúi đầu ho khan một tiếng che giấu, nhưng lại nghĩ, đây là người vợ anh cưới hồi tháng hoàng, anh muốn nhìn bao lâu cũng được, ai cũng không thể can thiệp... Nghĩ như vậy, trong lòng anh bỗng nhiên có một loại cảm giác vừa may mắn vừa vui sướng.

Trợ lý lúc này vội vàng chạy đến, đưa một chiếc hộp trang sức góc nạm bạc vào tay Tần Tổng, mở ra, bên trong là một chiếc vòng cổ, mặt hình một con bướm khéo léo tinh xảo, giương cánh muốn bay, rất sinh động.

“Tặng cô.” Tần Tổng cầm vòng cổ đưa lại, Hàn Đình Đình nhìn mà há hốc miệng —— đây là lần đầu tiên cô nhận được một món đồ đẹp đến mức làm cho người khác hít thở không thông như vậy.

Bộ dạng ngây ngốc nhìn không rời mắt của cô, làm cho Tần Tổng cực kỳ có cảm giác thành công, tự nhiên sinh tốt bụng đột xuất, tự mình đi đến đeo cho cô. Lúc điều chỉnh vị trí của con bướm kia, ngón tay lướt qua xương quai xanh của cô, cảm giác làn da dưới ngón tay như mỡ đông, động tác của anh khựng lại, ở góc khuất không ai nhìn thấy sau lưng cô, ánh mắt anh chợt trở nên dịu dàng đến ngay cả anh cũng không phát hiện ra.

” ” , Hàn Đình Đình cúi đầu vuốt vuốt con bướm nho nhỏ đang vẫy cánh kia, Tần Tổng ngồi bên cạnh, nhìn vẻ trẻ con khó che giấu của cô, anh không tự chủ được cười rộ lên: “Thích không?” (*)

Hàn Đình Đình gật đầu, ngẩng đầu hỏi: “Có phải cái này đắt lắm không?”

“... Cô thật tầm thường!” Tần Tổng nhất thời cảm thấy nản hết cỡ, không khí lãng mạn tan thành mây khói, anh chán ghét trừng mắt liếc cô một cái, Tiểu Thổ Mân Thầu, một chút tế bào lãng mạn cũng không có, dựa lại gần hôn anh một cái nói “Cám ơn” thì chết à?!

Hàn Đình Đình chẳng hề bị ánh mắt chán ghét của anh làm ảnh hưởng chút nào, vẫn cúi đầu nhìn con bướm của cô như trước. Tần Tổng trưng vẻ mặt khó chịu chờ cô nhìn, đứng hồi lâu vẫn không bị cô phát hiện ra, anh ai oán quay mặt đi... Bướm bướm cái gì gì, ghét không đỡ được!

Khi Tần Tổng đưa Hàn Đình Đình vào bàn, một tràng âm thanh kinh ngạc khen ngợi vang lên, người nào cũng nói đã sớm biết Lục thiếu gia là công tử đẹp trai danh bất hư truyền, nhưng thật không ngờ thì ra Lục thiếu phu nhân cũng là tuyệt sắc nhân gian, trong trắng đáng yêu như vậy.

Hàn Đình Đình bị đoàn người từng đợt nói từng đợt không ngừng khích lệ, liền giống như bị tẩy não, gần như thật sự tin rằng mình chính là người đẹp nhất thế giới, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, nhưng tới khi Trần Duẫn Chi vừa xuất hiện, cô liền lập tức tỉnh lại.

Trần Duẫn Chi mặc một chiếc váy ngắn chéo vai màu rượu có đai lưng, để lộ đôi chân mảnh khảnh thon thả thẳng tắp dài miên man, rung động lòng người nhẹ nhàng bước đến, cũng chiếc vòng cổ hình con bướm kia, đẹp đến mức làm cho Hàn Đình Đình hít thở không thông.

Cô đưa tay sờ sờ con bướm nhỏ trên cổ, cảm giác tội lỗi khó có thể chịu đựng khi lấy mắt thứ người khác yêu thích tự nhiên nảy sinh.

Tần Tổng mỉm cười tiến lên đón tiếp Trần Duẫn Chi, hình ảnh trai xinh gái đẹp ôm nhau bắt mắt vô cùng, Hàn Đình Đình yên lặng lùi xuống một bước.

Tần Tổng lại xách cô lên.

“Đình Đình, em đã gặp Duẫn Chi rồi, Duẫn Chi là tướng tài số một ở bộ quan hệ xã hội của Lương Thị chúng ta. Đây là chồng và con gái Duẫn Chi.” Tần Tổng nhiệt tình giới thiệu.

Tần Tổng cười thật tươi a, Hàn Đình Đình đoán, thật ra bây giờ trong lòng anh nhất định đang nhổ máu.... Thật đáng thương!

Bây giờ cô cuối cùng đã biết đại mỹ nhân vì sao không được tộc trưởng Tần gia thích, cũng cuối cùng đã biết vì sao Tần Tổng xuất sắc mọi mặt như vậy, lại tùy tiện mà cười bừa cô —— Không ngờ anh yêu người đã có chồng!

“Đình Đình?” Tần Tổng nhẹ giọng gọi cô. Hàn Đình Đình hoàn hồn, vội vàng quay sang hàn huyên với cả nhà Trần Duẫn Chi. Tần Tổng ở bên cạnh nhìn, thầm nghĩ bây giờ cô bé này cuối cùng cũng biết là cô hiểu nhầm anh rồi chứ! Nhìn cô áy náy như vậy, Tần Tổng như mở cờ trong bụng.

Đêm nay Tần Tổng là nhân vật chính, đi khắp nơi mời rượu và bị mời rượu đương nhiên là không tránh được, Hàn Đình Đình luôn đi bên cạnh anh, thường thường cũng bị người ta tiện đó mời luôn.

“Cô ấy không uống được, để tôi đại diện!” Tần Tổng luôn ngăn lại.

Đây là anh ta muốn tự làm mình say, để không còn phải tỉnh táo đối mặt với sự thực là đại mỹ nhân đã có chồng, đúng không? Hàn Đình Đình lo lắng mà đồng tình nhìn anh.

Tần Tổng sau vài vòng rượu, người bắt đầu lằng lằng, ngồi giữa bữa tiệc linh đình nhìn kiểu gì cũng cảm thấy hoa hết cả lên, thấy đau đầu, anh nắm thật chặt cánh tay của ai đó, cúi đầu nhìn cô, sau đó gương mặt trong lúc không tự chủ được từ từ cúi xuống.

Ánh mắt của cô cũng thật là thâm kín đưa tình đi... Tần Tổng ngứa ngáy trong lòng, giống như có một bàn tay nhỏ bé gãi gãi bên trong.

Hôn một cái không biết có được không... Một cái nhẹ thôi...

“Tần Tổng? Khó chịu lắm à?” Hàn Đình Đình thấy sắc mặt anh càng ngày càng đỏ lên, quan tâm hỏi: “Anh muốn ới à?”

Tần Tổng quay mặt đi, ới cái đầu cô! Tiểu Thổ Bánh Bao không biết lãng mạn!

“Đi! Tôi đưa anh đi toilet!” Hàn Đình Đình thật sự vô cùng cảm thông với người đàn ông đau khổ vì tình yêu không thành mà say rượu này.

Dưới sự “quan tâm có thừa” của Hàn Đình Đình, Tần Tổng bị ép ới ra, ép đến loạn hết cả lên úp sấp lên bồn rửa, bị cô dùng khăn ướt lau ướt sũng mặt.

Hàn Đình Đình rất cẩn thận lấy một chai nước súc miệng trong túi ra đưa cho anh, Tần Tổng đầu óc mê muội nhận lấy, cho là nước ừng ực uống hết hơn nửa, vị bạc hà cay xộc lên, anh đau đớn túm chặt cổ.

“Hàn Đình Đình...” Anh giãy nảy, “Cô mưu sát chồng!”

Hàn Đình Đình luống cuống tay chân, một tay đặt lên lưng anh xoa xoa vỗ vỗ, vì động tác ấy mà cả thân mình cô nghiêng về phía anh, khuỷu tay của Tần Tổng cọ vào một chỗ mềm mại không thể khinh thường, vị cay nóng trong cổ bỗng “Bùm” một tiếng, hóa thành hư không.

Anh quay lại túm lấy cô, rất dễ dàng đẩy cô xuống dưới người, ánh mắt hoảng sợ của cô to tròn mà long lanh, bờ môi như thạch hoa quả, khe hở ra, Tần Tổng thở nặng nhọc, nguy hiểm tiến đến...

[alobooks.vn]

Chương 12

“Xin, xin, xin xin lỗi...” Hàn Đình Đình trợn tròn mắt, bị hành động thân mật bất thành lời của anh dọa cho lắp bắp.

Hai người đã chạn trán vào nhau, hơi thở ngập vị bạc hà cay sặc, nóng bỏng như lửa của Tần Tổng phả lên mặt cô, vốn là một người da mặt vô cùng mỏng, lúc này hai má đỏ lên, cả người trắng trắng mềm mềm hồng hồng mịn mịn, ngon miệng đến cực điểm.

Tần Tổng bỗng nhiên cười rộ.

“Không sao...” Giọng anh khàn khàn, trầm thấp mà nóng bỏng, “Chúng ta làm cho hòa nhau đi!” Nói xong anh cúi đầu một cái, nhanh chóng mà chuẩn xác cắn lên môi cô, sau đó bắt đầu cắn lấy chiếc miệng nhỏ kia, mạnh mẽ chiếm lấy toàn bộ đôi môi của cô.

Nóng quá... Trong bóng tối như mực, từ từ nhắm hai mắt, cảm giác như chỉ còn một mình đơn độc, anh giống như một ngọn lửa, thiêu cháy cả thảo nguyên, trong mịt mờ biển lửa cô trốn thế nào cũng không thoát...

Hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn, Hàn Đình Đình rõ ràng nghe thấy hai tiếng thở nặng nề quện lại bên tai, một là của anh, còn một, là của chính cô.

Môi lưỡi anh quấy đảo nghiêng trời lệch đất trong miệng cô, động tác mút lấy cứ như muốn hút cả người cô vào. Càng đáng sợ hơn là cái ôm của anh, rõ ràng đều là con người hai tay hai chân một đầu, vì sao anh lại giống như một chiếc lồng giam hoàn toàn bủa vây lấy cô, trốn ngược trốn xuôi, cô vẫn ở trong lòng anh, không thể phản kháng.

Cô càng ngày càng ngửa ra sau, Tần Tổng lại càng ngày càng chưa thỏa mãn. Tiểu Thổ Mạn Thần này lúc nếm thử có một loại cảm giác mềm mềm mại mại, giống như chỉ cần anh mạnh tay một chút, cô sẽ tan chảy ra luôn, bao nhiêu gien bạo ngược từ trước đến nay trong người Tần Tiểu Lục đều ào ạt nổi dậy, vô cùng hung ác ngầu ngĩnh đôi môi đã sưng đỏ lên rực rỡ của cô, một tay ôm chặt lấy thắt lưng còn một tay giữ lấy gáy cô, dùng sức kéo thân thể đang ngửa ra sau của cô vào trong lòng, như muốn hòa tan vào trong cơ thể mình.

Hương vị bạc hà quán quện trong toàn bộ quá trình hôn môi, mới đầu là nóng bỏng cay sặc, sau một lúc thì biến thành vị ngọt nhàn nhạt, vị ngọt ấy vô cùng lôi cuốn, làm cho người ta cảm thấy mỗi giây sau đều ngọt thơm hơn giây trước, bởi vậy lại càng khó tách ra. Thế nên rất nhiều năm sau, Tần Tổng luôn mãi chỉ dùng một loại nhãn hiệu nước súc miệng kia.

Dung Nham thề trên gương mặt xinh đẹp nổi danh thiên hạ của mình, anh thật sự chỉ định đi toilet thôi. Cánh cửa khép hờ, anh không chút nghĩ ngợi đẩy ra một cái, chỉ thấy trước bồn rửa mặt hai thân hình một đen một trắng đang dính vào cùng một chỗ, như si như say mạnh mẽ quấn lấy nhau... Cánh cửa gỗ đào mạ vàng xa hoa chậm rãi bật ngược lại theo như thiết kế, Dung Nhị Thiếu thì đang sợ ngây người vì sự táo bạo bùng nổ của Tần Tiểu Lục, nhất thời bị cửa đập vào trán...

Tiếng động kia kinh động đến hai kẻ đang bắt phân thắng bại, Tần Tổng dừng lại, quắc mắt liếc kẻ nào đó, trong lòng có loại cảm giác còn hơn một bậc so với “Khó chịu”, dĩ nhiên là nóng giận vì bị phá ngang.

Tiểu Thổ Mạn Thần dưới người đã rơi vào trạng thái xụi lơ, ánh mắt dại đi, áo quần lộn xộn, đôi môi đỏ mọng khê sưng lên, bị chiếc bóng dưới ngọn đèn của anh bao phủ, tản ra vẻ mê hoặc rung động lòng người, Tần Tổng một lần nữa kéo cô vào trong lòng, nghiêng người chắn tầm mắt của kẻ nào đó ở cửa.

Diệp Mộc đến cùng Dung Nham đang ở gian ngoài chờ, nghe thấy tiếng động vội chạy vào đây, “Sao thế?” Cô hỏi Dung Nham.

Dung Nham, bị Tần Tổng dùng ánh mắt ân cần hỏi thăm tổ tiên mười tám đời, uất ức quay người, gương mặt anh tuấn méo máo quay về phía tiểu quái thú nhà hân: “Bà xã! Anh cũng muốn quà sinh nhật như vậy!”

Diệp Mộc lúc này cũng đã nhìn thấy tình cảnh xấu hổ bên trong, khê đỏ mặt, cô túm cổ gã đàn ông dẫn độn nhà mình, vội vàng chạy đi.

Toilet nhất thời chìm vào yên lặng, cảm Tần Tổng đặt trên đỉnh đầu cô, Hàn Đình Đình không nhìn thấy nét mặt của anh.

Anh cũng không nói gì, chỉ lồng ngực vẫn còn đang kịch phập phồng điên cuồng, mùi hương nam giới trẻ trung nồng đậm tỏa ra, cô bị hun đến choáng váng mơ hồ. Trong miệng tràn đầy hương vị bạc hà thanh mát, ý thức của cô dần dần rõ ràng hơn, vị cuối của bạc hà hơi hơi đắng, cô vô cùng tiếc nuối thâm nghĩ: Nụ hôn đầu... thế là xong.

Đại BOSS từng ở trong tiệc tối nhậm chức của phó tổng giám đốc tiền nhiệm công ty “Vi Bắc” bắt cóc nhân vật chính Cố phó tổng trốn ra ban công hôn hít, bị mọi người ở Minh Châu đến dự tiệc bắt quả tang.

Dung Nham lúc theo đuổi Mộc Diệp bị chụp được một cảnh đang anh tuấn ngây ngất mũi, sau đó lại bị người ta post lên mấy trang web tin vịt nổi tiếng, bị toàn bộ cả thành phố C chê cười.

Tam thiếu gia mặt lạnh Trần Ngộ Bạch, năm ấy ở trong một bữa tiệc quan trọng cấp cao bị mắc mưu mọi người, cứng ngắc đàn một khúc Piano “Gửi Elise”, oanh oanh liệt liệt bày tỏ với tiểu ngọc tử nhà anh.

Kỷ Nam lúc còn trẻ thâm mến Dung Nham rất nhiều năm, cả thành phố ai cũng biết.

Lý Vi Nhiên vì Tang Tang lập dị nhà anh ta, sự tích mất mặt càng nhiều vô số.

Mà hôm nay Tần Tổng “Toilet thỏa tình” nhất chiến thành danh, cuối cùng cũng sống vai cùng năm người anh, viên mãn...

Sau khi trở lại đại sảnh, mọi người nhìn bọn họ đều cười mà không nói, Tần Tổng còn đỡ, chứ kỹ sư tâm hồn bên cạnh anh thì không ổn lắm, gương mặt nhỏ nhắn đỏ như sắp chín —— Khụ khụ, xin tha thứ cho một kẻ đã nếm thử một món ăn ngon nhưng chưa kịp ăn thật lúc này đang thiếu thốn từ ngữ.

“Khụ khụ...” Tần Tổng rất mất tự nhiên ho khan hai tiếng, quay đầu thấp giọng hỏi cô: “Cô có khỏe không?”

Thoạt nhìn cô... có vẻ không ổn lắm: Đầu gần như cúi đến chín mươi độ, khoác chiếc áo khoác đồ Âu rộng thùng thình của anh, lộ ra chiếc gáy trắng như tuyết, khiến Tần Tổng nhìn lại khô họng thêm một trận.

“Đi thôi, chúng ta về.” Tần Tổng kéo áo khoác của cô lên, che kín thêm một ít.

Rốt cuộc Hàn Đình Đình cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc, thì thảo hỏi anh: “Có thể về được à?”

Theo lý thuyết thì quả thật không thể... Nhưng bộ dạng thẹn thùng của cô lúc này, Tần Tổng nhỏ mọn không muốn cho bất cứ ai nhìn được, bất kể là sinh vật giống đực trưởng thành hay thành niên hay sinh vật giống cái.

“Không sao, đi thôi.” Tần Tổng không giải thích ôm vai cô, trong ánh mắt phờ phợt lòng hiểu mà không nói của mọi người, gán đủ chúc phúc mà đi.

Sau khi đi, cái hôn kia không còn được nhắc tới nữa.

Tần Tổng đêm ấy trần trọc, gần như cả đêm không thể nào ngủ nổi, vất vả chịu đựng đến khi trời hơi sáng lên một chút, liền bật dậy đi xuống tầng, cô quả nhiên đã dậy.

Anh vẻ như không có việc gì làm đi qua đi lại trong phòng khách, đợi cho đến khi bữa sáng đã được dọn hết lên bàn, cô vừa bày bát đĩa vừa dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn anh: “Tần Tổng, anh làm sao thế?”

Gương mặt của Tần Tổng, khế đỏ không dễ phát hiện, “Cái gì làm sao?” Anh kìm chế sự hưng phấn không rõ ràng trong lòng, lập tức hỏi lại.

“Sao anh không đi dép?” Hàn Đình Đình nghi hoặc hỏi, “Không lạnh à?”

Tần Tổng cúi đầu nhìn, nhất thời lúng túng —— Anh lượn lờ cả buổi sáng, không ngờ vẫn đi chân đất....

“Tôi chẳng lạnh tẹo nào!” Vẻ mặt anh chẳng hề để ý.

Hàn Đình Đình quay người đi, ngón chân của anh dần dần rút lên —— Cô không nói anh còn không để ý: Sàn nhà mùa thu, cũng lạnh quá đi...”

7. Chương 13-14

Chương 13

“Tôi không hề thấy lạnh!” Vẻ mặt anh chẳng hề để ý.

Hàn Đình Đình vừa quay người đi, đầu ngón chân của anh đều co rút hết cả lại, sàn nhà mùa thu, lạnh quá đi... Chẳng qua không lạnh bằng cội lòng của anh, Tần Tổng lặng lẽ nằm xuống sofa, một tay gác lên trán, cảm thấy mệt mỏi mà lại có chút ảm ức... Bị hôn vẫn còn không cảm thấy cái gì, ghét thế không biết!

Hàn Đình Đình loẹt quẹt về phòng lại loẹt quẹt đi ra, Tần Tổng uể oải nằm một chỗ, chờ cô gọi anh dậy ăn sáng.

“Tần Tổng.” Giọng nói vui vẻ của cô nhẹ nhàng vang lên.

Tần Tổng xoay mặt ra chỗ khác, không thèm nhìn cô.

“Êy! Tần Tổng,” Hàn Đình Đình đi tới trước sô pha, ngồi xổm xuống, “Nè, cái này cho anh —— Quà sinh nhật.”

Tần Tổng “Phất” một cái mở mắt —— Yah! Cuối cùng cũng tới rồi!

“Thật ra hôm qua tôi đã muốn đưa cho anh rồi, nhưng mà anh uống say quá.” Hàn Đình Đình chìa tay đưa hộp quà qua, “Nè, sinh nhật vui vẻ! Chúc anh năm nào cũng như hôm nay, lúc nào cũng bình yên nha!”

Tần Tổng ngồi bật dậy, cưỡng ép bản mặt thành thái độ chẳng thèm để ý, ngao mạn giơ tay nhận, trong lòng khấp khởi mở ra —— là một cái đồng hồ nam giới. Anh sửng sốt, “Sao... Lại là cái này?”

Hàn Đình Đình lúng túng, “Anh không thích hả?” Cô tốn mất hai tháng tiền lương để mua đó nha!

Sao lại là đồng hồ... Tần Tổng chau mày, im lặng một lúc lâu, không nhận được hỏi: “Hàn Đình Đình! Cô đan cái găng tay kia cho ai?!”

“Tôi có đan găng tay nào đâu...” Hàn Đình Đình sửng sốt.

Chống chế! Rõ ràng là có! Tần Tổng giận, mấy tối trước cô lén lút đan đều bị anh nhìn thấy!

“Có phải anh nói chỗ len màu lam kia không?” Trong đầu Hàn Đình Đình linh quang chợt lóe, “Đấy không phải là găng tay! Cái đó là quần áo tôi đan cho Phốc Phốc!”

Phốc Phốc... Có người nội thương đến sắp nôn ra máu.

“Anh muốn có găng tay hả?” Hàn Đình Đình thiện tâm hiểu ý hỏi, Tần Tổng bình tĩnh liếc mắt phớt qua cô một cái, chỉ thấy cô hơi nhăn mày lại: “Nhưng mà tôi sẽ không đan đâu... Ngày mai tôi mua cho anh một đôi được không? Anh thích màu nào?”

“Tôi không cần!” Tần Tổng nóng nảy đến tóc dựng ngược cả lên, đứng phắt dậy, đi được hai bước lại quay lại, giật lấy đồng hồ và vỏ hộp quà trong tay cô ôm vào trong ngực, lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn cô một cái, mắt hững quay đi.

Cứ như vậy, từ sau hôm sinh nhật trở đi, Tần Tổng sửa lại tên thành “Mất hứng”, cho dù làm thế nào anh cũng không vui, ngày ngày chưng cái bản mặt thối, Hàn Đình Đình có lấy lòng anh thế nào anh cũng lạnh lùng trừng lại.

Mẹ Đình cũng nhìn ra được sự khác thường, nhân lúc đang xào rau, kéo con gái lại nhỏ giọng hỏi: “Đình Đình, con với A Tổng cãi nhau phải không?”

“Không có đâu ạ!” Hàn Đình Đình vội núp, cầm mặt vào nhìn xem nước trong nồi đã sôi hay chưa, “Có đôi lúc anh ấy làm việc mệt mỏi không muốn nói chuyện thôi... Không có việc gì đâu ạ.”

Thật ra là do anh ta bị cảnh hòa hòa thuận thuận của gia đình nhà đại mỹ nhân hôm tiệc sinh nhật làm cho cáu giận đi? Hàn Đình Đình thầm nhớ lại, cũng khó tránh anh ta lại tức giận như vậy, người mình thích ngày ngày ngủ trong nhà người khác, sinh con cho người đàn ông khác, lại còn là đứa con gái xinh xắn đáng yêu như thế...

“Đình bảo bố! Nghĩ đi đâu đấy! Nước! Đùng đổ thêm nước nữa!” Mẹ Đình liên thanh kêu lên, làm Tần Tổng đang mặt thối lừ lừ bước đi bước lại bên ngoài chú ý, “Làm sao vậy?” Anh thò đầu vào trong vội vàng hỏi.

Mẹ Đình ảo não bưng cái chậu lên, “Thế này được rồi! Đổ ít bột mì vào đây đi! Lấy ở trên ngăn tủ nhỏ thứ hai ấy”

Hàn Đình Đình há hốc mồm, vừa mới nghĩ tới chuyện Tần Tổng và đại mỹ nhân, sẵn đang thêm nước hòa bột, thế là đổ thẳng hết sạch nước vào, tất cả bột lền phền trong nước, ướt rượt nhào nhoét một đồng, cô vội vàng chạy chạy mở tủ định lấy bột mì.

Cô duỗi tay với, quần áo bị kéo lên trên để lộ một phần cái eo thon thả, trên thắt lưng mịn màng trắng nõn lù lù mấy dấu ngón tay bầm tím, Mẹ Đình vừa thấy, cực kỳ hoảng sợ.

Tần Tổng cũng thấy được, vội vàng bước lên phía trước một bước, kéo cô ra, “Khụ... Để anh lấy cho.”

Bỗng chốc anh dựa vào quá gần, loại hương vị mà Hàn Đình Đình đang dần dần quen thuộc thoảng chốc bao bọc lấy cô, cô không được tự nhiên đẩy anh ra: “Không cần, anh ra ngoài xem tivi đi.”

Tần Tổng nghiêm mặt một tay lấy bột mì, một tay túm góc áo của cô, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Ngay lúc đang từ chối, di động của Hàn Đình Đình réo vang, cô vừa thấy dãy số kia sắc mặt “xẹt” một cái lập tức thay đổi, vội vã cầm điện thoại ra ngoài. Để lại Tần Tổng đơn độc trong bếp đối diện với bà mẹ vợ đang có vẻ muốn nói lại thôi.

“Alo?” Gió đêm cuối thu xào xạc, thổi đến rét lạnh lòng người.

“Đình Đình?” Giọng nói trầm ấm của người ấy ở đầu bên kia chậm rãi gọi cô, cõi lòng vừa hẫ hẫ còn lạnh lẽo của Hàn Đình Đình đã lập tức nóng bỏng, cô mơ hồ “Ừm” một tiếng.

“Con bé này! Sao anh vừa sang Mỹ một cái, em chuyển đi chưa tính, còn chạy đi kết hôn nữa?” Tiếng cười rộ lên của anh thật ấm áp hiền hậu, “Sao không nói với anh một câu? Em kết hôn... Chắc chắn anh sẽ có mặt.”

Cổ họng Hàn Đình Đình như bị cái gì chặn lại, giọng nói nhỏ bé mà đứt quãng, giải thích một hồi lâu rồi cuối cùng chính mình cũng chẳng biết mình nói cái gì, bèn hỏi lại anh: “Anh... Làm sao anh biết số của em?”

“Có gì khó,” Anh cười thoải mái, “Thế nào, lấy chồng rồi ổn không?”

Cô nghe thấy tiếng hít vào rất nhỏ, chắc anh đang hút thuốc rồi, mỗi khi anh điện thoại cho người khác thường có thói quen châm một điếu thuốc, nói mấy câu, lại khẽ ngửa đầu nhả khói ra một cái, về mặt bay bổng... Hàn Đình Đình nhớ lại dáng vẻ bay bổng của anh, trong lòng như bị kim đâm.

Những điều ấy cô đều rất quen thuộc, những điều ấy cô đều không quên.

Thì ra, những ký ức cô vốn tưởng đã chôn dấu kỹ lắm, thật ra tất cả đều chưa từng thật sự trôi xa, tất cả đều chầm chầm như hổ đói ngồi rình trong lòng cô, chỉ chờ đợi một câu nói của giờ phút này là có thể dễ dàng bùng ra, không còn bị kiểm soát cứ thế gào thét xông ra, xé nát cô bất kể cô có trốn đến chân trời hay góc biển.

“Đình Đình?” Anh đợi một lúc lâu không thấy cô nói gì, liền thắc mắc: “Em làm sao thế?”

“Không sao ạ.... Em ổn lắm, bố mẹ em cũng ổn,” Hàn Đình Đình tập trung tinh thần, “Tiểu Đồng có ổn không ạ?”

“Rất ổn. Haiz —— Sao em không hỏi anh có ổn không? Anh đi công tác gần được một năm rồi, vẫn chẳng thấy em gọi điện thăm thăm hỏi hỏi, con bé kia, mới hồi nào còn tưởng bụng dạ tốt lắm, không ngờ lấy chồng một cái đã trở mặt ngay.” Anh nói xong cười rộ lên, thật giống như một người anh trai nhìn cô lớn lên từ nhỏ, dịu dàng quan tâm đến hạnh phúc của cô.

Hàn Đình Đình cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, chẳng nói chẳng rằng cúp điện thoại, run run tháo pin bỏ vào trong túi.

Lúc này đã gần bảy giờ, từng nhà từng nhà trong khu tập thể đều đã tỏa ra ánh đèn ấm áp, cô một mình đứng trong gió thu lạnh lẽo trên ban công, trong chớp mắt dường như mất hết tinh thần. Anh nói em mà kết hôn chắc chắn anh sẽ đến dự, thật ra lúc cô đồng ý lấy Tần Tổng, đã định gọi cho anh một cuộc, nhưng ngón tay loanh quanh trên di động mấy tiếng đồng hồ, rồi vẫn buông xuống.

Anh chẳng biết cái gì cả, anh sẽ không bay qua ngàn dặm để về gần gần cô, anh chỉ biết giống như vừa rồi, cười nói cô kết hôn ổn không, lấy chồng ổn không?

Làm sao có thể ổn? Không phải lấy anh, làm sao em có thể ổn được?

Tội gì phải tự làm mất mặt, ngay từ đầu cô đã biết là sẽ thế này.

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, gió lạnh hơn, Hàn Đình Đình ôm mặt, một lúc lâu sau cuối cùng cũng buông ra. Có chán nản, cô cũng còn phải chú ý đến cha mẹ đang ở trong ngôi nhà đằng sau, họ cho cô thân xác, linh hồn, tình cảm và hết thấy những gì tốt đẹp nhất, cô không thể chỉ vì một tình yêu khó có thể thành mà vứt bỏ họ.

Cho nên cô giấu kỹ nỗi đau xé lòng xé dạ ấy, lau khô nước mắt trên mặt, một lần nữa bước vào nhà.

Trong bếp Tần Tổng đã chẳng thấy đâu, mẹ Đình một mình hong học nhào bột, cô vội đến giúp, thuận miệng hỏi: “Tần Tổng đâu ạ?”

Mẹ Đình ngừng một lát, lại nhào thêm mấy cái, nghĩ nghĩ rồi bỏ đồng bột lại quay qua con gái, lén lút nhỏ giọng hỏi: “Đình bảo bối, chỗ lưng con... Là A Tổng làm hả?”

Hàn Đình Đình sững sốt, lập tức nhớ ra vết bầm trên lưng, cô phát hiện ra nó sau hôm sinh nhật, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể là lúc ấy trong toilet bị Tần Tổng... siết.

Nhớ tới quá trình làm ra vết bầm, mặt cô lập tức đỏ lên.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng ngậm thừa nhận của con gái, mẹ Đình vừa mừng vừa lo, lựa từ một lúc lâu, ấp a ấp úng: “Các con... Vẫn còn đang tân hôn, bây giờ mạnh mẽ một chút... Cũng là bình thường. Nhưng sau này thì dừng! Cái gì cũng có chừng mực... Thằng bé nó mạnh bạo như thế, con... phải bảo vệ tốt cơ thể của mình, biết chứ?”

“Con...” Hàn Đình Đình cắn môi lặng lẽ gật đầu.

Trên đường trở về cả hai không ai nói lời nào, Hàn Đình Đình lòng mãi nghĩ ngợi, hoàn toàn không chú ý rằng Tần Tổng vẫn không ngừng dùng ánh mắt phức tạp nhìn lên cô.

Sau khi vào nhà cô chẳng nói chẳng rằng bước về phòng, Tần Tổng rốt cuộc không nhịn được, gọi cô: “Khụ... Ổ lưng... Còn đau không?”

Cô đưa tay sờ sờ thắt lưng theo bản năng, lúc này mới nhớ ra anh đang nói gì, “Không sao, bình thường rồi.”

“Hàn Đình Đình, tôi...” Tần Tổng hít sâu một hơi, cuối cùng tự đánh một tiếng trống nâng cao tinh thần: “Tối hôm ấy tôi hôn cô.”

[alobooks.vn]

Chương 14

Hàn Đình Đình ngây ngô đơ ra một lúc, sau đó rất bình tĩnh gật đầu, “Ừ.”

Ừ... Tần Tổng cố nén cục tức sắp phun ra khỏi họng lại, đây là cái kiểu trả lời quái gì!

“Không sao đâu, tôi biết mà, tôi không ngại.” Cô mệt chết rồi, muốn leo lên giường nói chuyện với Phốc Phốc sớm sớm một chút.

Khóe miệng Tần Tổng run run, “Cô biết cái gì? Cô lại biết cái gì nữa?!” Cô lại bổ sung thêm cái chết tiệt gì vào đầu óc mình nữa!

“Lúc đó anh uống rượu, có lẽ... Không nhận rõ tôi là ai?” Hàn Đình Đình nghĩ nghĩ, cố gắng lựa lời khuyên nhủ: “Tần Tổng, thật ra tôi thấy anh suy nghĩ kỹ càng lại một chút, chấp nhận buông tay đi, con gái của Trần tiểu thư thật sự rất đáng yêu, nếu anh cố ý chia rẽ gia đình bọn họ, cô ấy sẽ rất đáng thương.”

Anh, biết, ngay, mà! Tần Tổng câu muốn lật bàn, anh biết ngay chắc chắn cô lại nghĩ xiên xẹo lộn xộn lung tung rồi!

“Hàn Đình Đình!” Anh gần từng tiếng, “Đầu óc cô có vấn đề rồi!”

“...” Trong lòng Hàn Đình Đình rất không thoải mái, nhú nhú mày, “Làm bạn bè tôi rất quan tâm đến anh, chỉ là anh không tiếp nhận, sau này chuyện anh và Trần tiểu thư tôi sẽ không nhắc đến nữa. Ngủ ngon.”

“Ai cho phép cô đi ngủ?!” Cô xoay người muốn đi, Tần Tổng càng giận, quát lớn túm cô lại.

Hàn Đình Đình cũng rất tức giận, vô cùng nghiêm túc nói với anh: “Tôi không cần anh cho phép. Tôi rất mệt muốn đi ngủ.”

Cô xoay người tiếp tục đi về phòng mình. Tần Tổng sai bước đuổi theo cô, tóm chặt, anh đang mở miệng muốn gào lên, cô thình lình giật tay lại, sau đó đẩy anh một cái thật mạnh, Tần Tổng đang không hề đề phòng, bị cái đẩy của cô làm “bịch bịch” lùi hai bước, nhất thời không thăng bằng được, “Huych huych” ngã lăn ra đất.

Tần Tổng ngây người, ngã chổng bốn vó lên trời, ngẩn người nhìn cô... Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên anh bị một cô gái đẩy ngã xuống đất...

“Đừng làm phiền tôi nữa!” Thấy anh chổng tay xuống đất đang định đứng dậy, Hàn Đình Đình hét lớn, dọa anh giật nảy mình, lại ngã lăn ra một lần nữa.

Đổ mặt giận dữ trừng anh mười giây, Hàn Đình Đình bước chân lảo đảo trở về phòng.

Tần Tổng ngồi một mình dưới sàn, nghĩ rằng chẳng lẽ cả cái thế giới này điên cuồng rồi hay là mình vừa mới xuyên không? Cái người vừa rồi quát lên với anh... Là Tiểu Thổ Mân Thầu nhà anh?

Cả phòng khách to dùng chỉ mở mỗi một chiếc đèn tường ở hành lang, tất cả bàn sofa với ghế dựa đều mang dáng vẻ cô độc lặng yên trong ánh đèn mờ mịt, Tần Tổng chật vật đứng dậy, nhìn cánh cửa phòng Hàn Đình Đình đang đóng chặt một lúc lâu, quay người, lặng lặng lẻ lẻ bước dọc cầu thang lên tầng trên.

Tiểu lục thiếu gia nhà họ Tần nổi danh bốn phía vô địch tám phương, bị người khác đẩy... Bị người khác đẩy ngã ra đất... Bị người khác quát... Bị người khác từ trên cao nhìn xuống như thẳng góc...

Hàn Đình Đình cả đêm đều nằm mơ những giấc mơ kỳ quái. Trong mơ cô vẫn còn ở thành phố G, Tiểu Đồng còn nhỏ, mỗi ngày đều gửi ở nhà cô cho mẹ cô trông, lúc gần tối anh đến nhà trẻ đón cô tan ca, rồi cùng qua nhà cô thăm Tiểu Đồng, cô đi từ trong nhà trẻ ra, anh đang dựa lên chiếc SUV hút thuốc, nhìn nghiêng trông thật cô độc và kiên cường, vô cùng đẹp trai cũng vô cùng lạnh lùng, khi nhìn thấy cô đang chạy đến, lại cười cực kỳ dịu dàng: “Lớn tướng rồi, vẫn còn nhảy nhót nhót nhót.”

Trong giấc mơ cuối cùng trước bình minh, cô mơ thấy chính mình lúc còn rất nhỏ, anh mặc một chiếc sơ mi trắng sạch sẽ, tóc mái hơi dài, tặng cô một con gấu bông cực kỳ đáng yêu vào ngày sinh nhật, ngồi xổm trước mặt cô, xoa xoa đầu nói: “Hôm nay là sinh nhật của Đình Đình của chúng ta, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Đó là một cô bé lớn lên trong gia đình quân nhân nghiêm khắc, quà sinh nhật hàng năm đều là một chiếc bánh mì nhỏ kẹp trứng ốp lếp, lần đầu tiên được tặng quà sinh nhật, lần đầu tiên có người chúc nó sinh nhật vui vẻ, lần đầu tiên biết trên thế giới này, hóa ra có một người ấm áp như vậy tồn tại.

Lúc ấy Phốc Phốc vẫn còn mới tinh mới toe, lúc ấy, anh chỉ đối xử tốt với mỗi mình cô.

Rất đáng quý.

Rất đáng nhớ.

Lúc tỉnh dậy trên gối hơi ẩm, cô ôm Phốc Phốc dụi mắt, dụi một lúc lâu mới chậm rãi ngồi dậy, ngơ ngẩn xuống giường rửa mặt.

Đi từ trong phòng ra, ngửa mặt lên thì thấy Tần Tổng đang bước trù trên cầu thang xuống, anh mặc sơ mi phẳng phiu, một tay cầm áo khoác Âu, một tay cầm cặp tài liệu, có vẻ định ra ngoài đi làm.

“Ế?” Hàn Đình Đình rất kinh ngạc nhìn anh: “Hôm nay sao anh dậy sớm thế? Tôi còn chưa có làm bữa sáng đâu...”

Tần Tổng vênh mặt đi lướt qua người cô, tiến thẳng về hướng hành lang, đổi giày ra khỏi cửa, coi cô hết như không khí.

Chiến tranh lạnh bắt đầu như thế.

Đất đai đứng tên Tần Tổng nhiều đến mức đếm hết một lượt đủ mệt đến đứt hơi, dĩ nhiên là không lo không có chỗ ở, hồi trước hôn lễ lúc đang trang hoàng cho căn nhà đang ở, anh đồng thời cũng chọn vài chỗ vừa mắt để sắm sửa, lúc ấy anh nghĩ kết hôn rồi có cái nhau một trận chắc chắn sẽ chuyển ra ngoài ở, bây giờ thì tốt rồi, quả thật đã phát huy tác dụng.

Hàn Đình Đình lúc đầu không nhớ đã xảy ra chuyện gì, sau lại thấy anh phất áo đi liền mấy ngày không thèm về, cô ở nhà đau khổ nghĩ lại, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện tối hôn đó đẩy anh một cái, có lẽ làm anh ta đổi rồi.

Hàn Đình Đình suy nghĩ cẩn thận, bắt chặp xót tiền, gọi taxi tới đón, đi thẳng đến Lương Thị.

Sáu vị thiếu gia của Lương Thị khó có được một dịp cuối tuần tập trung đầy đủ, đang ở “Tần Thị” họp về kế hoạch quản lý tài chính, Tần Tổng liên tục lơ đãng, chương trình họp bị gián đoạn, Dung Nham hết kiên nhẫn đập bàn: “Tần tiểu lục!”

Tần Tổng đang chống bút lên cằm nghĩ ngợi, bị anh dọa giật hết cả mình: “Cái gì đấy?!”

Dung Nham nheo cặp mắt đào hoa lại, lửa giận ngùn ngụt nhìn anh. Kỷ Nam xoa xoa tai, cực kỳ cau kính oán giận: “Tiểu lục, đang hỏi em tiến độ bên đấy, em cứ ngây ra cái gì.”

Tần Tổng sờ sờ mặt, ngượng ngùng ho khan một tiếng.

Lý Vi Nhiên đứng ra giải vây cho anh, tắt máy chiếu đi, nói: “Tôi cũng mệt rồi, nghỉ một lát đi, gọi ít đồ ăn nhẹ vào ăn cái đã.”

Mọi người đều tự duỗi người, uống nước nói chuyện cười đùa, Tần Tổng một mình lặng lẽ đứng lên đẩy ghế ra, bước về phía phòng vệ sinh rửa mặt.

Anh vừa đi, Kỷ Nam lập tức chạy sang chỗ Lý Vi Nhiên hóng hớt: “A Tổng làm sao đấy?”

Lý Vi Nhiên bó tay: “Anh có biết đâu...”

Vừa dứt lời, trợ lý gõ cửa tiến vào: “Lục thiếu phu nhân đến, mang cả xú mại tự làm ngon lắm ạ.”

Khụ khụ khụ... Lúc này Lý Vi Nhiên cúp điện thoại đang định gọi đồ ăn xuống, chủ động đứng dậy ra đón; Kỷ Nam nhảy lên đi tìm đồ uống; Trần Ngộ Bạch lẳng lặng thu tài liệu trước mặt, dọn chỗ trước; Dung Nhị rút khăn tay ra làm khăn ăn nhét vào cổ; Mỹ Tư Tư ngồi bên cạnh bàn chờ, đại BOSS bình tĩnh nói lỏng caravat, bắt đầu xắn tay áo.

Hàn Đình Đình chẳng quen ai trừ Lý Vi Nhiên, nhưng bình thường đã được nghe rất nhiều truyền thuyết phong vân của các vị ngồi đây, đều coi bọn họ như thần thánh không dính khói lửa nhân gian, lần này tất cả lại ngồi ăn trước mặt cô, làm cho cô lúng túng không nói nổi lời nào.

Lý Vi Nhiên lý trí nhất, chặn đám người đang mãi chém giết kia lại, anh vẫn nhớ là phải mời Hàn Đình Đình ngồi xuống.

“Ngũ ca, Tần... A Tổng đâu ạ?” Hàn Đình Đình nhỏ giọng hỏi.

Lý Vi Nhiên chỉ chỉ vào trong toilet, “Hai hôm nay nó làm sao thế? Anh thấy nó có vẻ không bình thường lắm.”

“Anh ấy... giận em,” Hàn Đình Đình ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Đều tại em không tốt, em đẩy anh ấy, anh ấy ngã lăn ra đất, cái dối.”

Vừa nói, cô lơ đãng quay đầu lại, bốn vị thiếu gia đứng sau lưng vừa rồi còn đang dùng vũ lực thưởng thức đồ ăn đã đồng loạt đứng hết dậy, Hàn Đình Đình sửng sốt, không hiểu nhìn Lý Vi Nhiên. Về mặt Lý Vi Nhiên vẫn bình tĩnh mỉm cười như trước, cũng dùng giọng nói bình tĩnh hỏi: “Em... Đẩy Tần tiểu lục ngã lăn ra đất?”

Hàn Đình Đình chưa hiểu sự tình, gật gật đầu, “Hai ngày rồi anh ấy không về, em gọi cũng không nghe máy... Em đến xin lỗi anh ấy.”

Phụt... Kỷ Nam không nhin được trước tiên, cười thành tiếng, cửa toilet lúc này chợt mở, Tần Tổng đi ra, năm vị thiếu gia mỗi người một vẻ mặt nhanh chóng lui về chỗ, tựa như vừa rồi chưa hề nghe thấy gì.

Tần Tổng vừa ra nhìn thấy Hàn Đình Đình đang đứng, vẻ mặt liền thay đổi, vô cùng tiêu chuẩn thể hiện thái độ công tử của mình, lạnh lùng nhìn cô, không nói lời nào.

Hàn Đình Đình ấp úng: "... A Tổng..."

Tần Tổng lập tức mềm ra, không tình nguyện bước về phía cô, mở miệng hỏi: "Sao em lại đến đây?"

Chắc, không đáp, mặt còn đỏ, đỏ như bánh bao màu hồng... Tần Tổng nhìn năm kẻ đang ngồi bên cạnh tập trung xem trò vui, bèn kéo cô ra ngoài, "Ở ngoài chờ anh họp xong."

Hàn Đình Đình vâng lời "Dạ" một tiếng, khi ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại.

Cuộc họp tiếp tục, hiệu suất đột nhiên tăng mạnh, nhìn Tần Tổng như vừa cắt tiết gà(*), mọi người đều tự trao đổi cho nhau ánh mắt hiểu mà không nói.

"Không duyệt!" Tần Tổng vung bút gạch đi hạng mục cuối cùng, cười hào hứng, "Hôm nay thế là hết hả?"

Mọi người không nói lời nào, Kỷ Nam một tay chống mặt, nhìn Tần Tổng, dài giọng nói: "Đói quá đi."

Tần Tổng đang sửa sang tài liệu chuẩn bị tan họp, không thềm ngẩng đầu lên: "Ăn nhiều xiu mai thế còn kêu đói... Các người thật không có lương tâm, chẳng để lại cho tôi miếng nào!"

Dung Nham cười tủm tỉm: "Lục thiếu gia đói."

"A?" Trần Ngộ Bạch hiếm thấy khẽ cười: "Sao lục thiếu gia lại đói?"

Lý Vi Nhiên lập tức giơ hai tay làm động tác vô tội, "Không liên quan đến tôi, tôi cũng không đẩy nó ngã lăn ra đất!"

Tần Tổng khựng lại.

"Tan họp! Đừng làm loạn nữa," Đại BOSS nghiêm nghị gõ gõ bàn, sau đó đứng dậy, nhẹ nhàng bỏ lại một câu: "Nếu không Tần tiểu lục của chúng ta lại bỏ nhà đi bụi nữa đấy."

Phụt... Năm thiếu gia lăn ra cười.

Tần Tổng lệ rơi đầy mặt ôm cặp tài liệu chạy như điên ra ngoài...

8. Chương 15

Chương 15

Dáng vẻ ngồi đợi của Hàn Đình Đình rất thực nữ: hai chân khép lại hơi nghiêng sang một bên, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, ngồi im trên sofa không nhúc nhích, cúi đầu, im lìm, ngồi đợi hết sức tập trung.

Tần Tổng rất ít khi phải chờ người khác, nhưng mà rất nhiều khi, bị đủ dạng phái nữ chờ đợi, anh thường thấy các cô xem di động đọc tạp chí hoặc làm việc gì đó trong lúc đợi anh, mà đây là lần đầu tiên, có một cô gái thuần khiết, im lặng đợi anh.

Được một người nghiêm túc chờ đợi như vậy, là một việc vô cùng tốt đẹp.

Cho nên khi đến trước mặt cô, mặt Tần Tổng thế nào cũng không làm căng được.

Hàn Đình Đình đợi anh bước đến, vui vẻ đứng dậy, cười cười với anh: "Họp xong rồi? Có mệt không?"

"Vẫn ổn." Tần Tổng cố hết sức giữ thái độ lạnh nhạt cao ngạo, "Cô có việc gì?"

Hai tay Hàn Đình Đình vịn vào nhau, sau một lúc lâu, chậm chạp thốt ra một câu: “Xin lỗi anh, lần này tôi sai, tôi xin lỗi anh—” Cô nghiêm túc cúi gập nửa người, “Mong anh tha thứ!”

Tần Tổng bị hành động bất thành linh này của cô dọa lùi một bước, hành động xin lỗi cẩn thận như vậy... Cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

“Khụ khụ,” Anh không biết nói gì cho tốt, “Quên đi, tôi không so đo với cô!” Nói xong đến chính anh cũng thấy ngạc nhiên, sao phải quên chứ? Rõ ràng đã thề không thềm để ý đến cô rồi...

“Cám ơn anh!” Hàn Đình Đình suýt nữa nước mắt vòng quanh.

Vốn trong lòng Tần Tổng vẫn còn hơi rối, lại bị đôi mắt ngập nước long lanh đáng yêu kia tỏ vẻ ngưỡng mộ một cái, nhất thời có chút lằng lằng, thôi quên thì quên luôn, anh đường đường là đàn ông con trai lòng dạ rộng lượng, đi so đo với cô thì có gì hay ho?

“Hàn Đình Đình, nhìn qua cô chỉ là một cô gái bình thường, rốt cuộc tối hôm đó cô trúng gió gì vậy?” Tần Tổng hỏi cô, “Cô có phải có bệnh tâm lý cấu gât gì hay không?”

“Không phải không phải!” Hàn Đình Đình vội vàng thanh minh, “Tôi... Đêm đó tôi nhận được điện thoại của anh ấy... Anh ấy đã về... Tôi cảm thấy khó chịu, anh lại vẫn cứ ... làm phiền tôi, trong lúc tức giận tôi mới đẩy ngã anh, sẽ không có lần sau nữa! Tôi cam đoan!”

“Ai gọi? Ai về?” Mặt Tần Tổng bắt đầu thối dần đều, “Cái kẻ muốn cô làm mẹ kế cho con hấn?!”

“Anh ấy không muốn tôi làm mẹ kế Tiểu Đồng mà! Anh đừng nói linh tinh!” cô nóng nảy.

“Tần Tổng khoan tay, cười lạnh nhìn cô, chút ầm áp trong lòng vừa mới ủa đến kia đã tiêu tán thành mây khói hết sạch.

Anh nên sớm nhìn rõ, Hàn Đình Đình vốn là người như vậy, cái gì mà ngoan ngoãn chờ đợi cái gì mà xin lỗi chân thành, tất cả đều là bản năng của cô, cũng không phải chỉ với một mình anh, cũng không phải bởi vì anh là Tần Tổng mà đặc biệt hơn nửa phần. Ngược lại cái kẻ không vợ kia, một cú điện thoại đã khiến cho cô luôn luôn dịu dàng ngoan hiền biến thành khác thường.

Mà Tần Tổng trước giờ đều biết, tình yêu là một thứ cực kỳ đặc biệt. Rất lâu rất lâu trước đó có người từng nói với anh: Cô không thể vì ai mà chết, nhưng cô nguyện lòng vì một người mà sống, chẳng sợ cuộc sống đâu có rất gian nan. Năm đó Tần Tổng kiêu ngạo và ấu trĩ hơn bây giờ cả trăm lần, vì bản thân mình không phải là người mà cô nguyện ý cùng bước vào cuộc sống gian nan kia, anh oán giận trả thù.

Trong lòng chợt lạnh, lời nói ra cũng trở nên lạnh lùng, “Hàn Đình Đình,” mặt anh bình tĩnh, “Tôi không xen vào chuyện cô muốn làm mẹ kế cho ai, nhưng cô đừng quên thân phận hiện giờ của cô— Nếu cố dám làm ra chuyện gì đáng xấu hổ, tôi sẽ xử lý cả cô lẫn cái người nào đó kia!”

Tần Tổng dữ dần lên trông vô cùng đáng sợ, Hàn Đình Đình mím môi không dám trả lời, anh lại ép hỏi: “Có nghe rõ không?!”

“Vốn đã không thể...” Hàn Đình Đình lí nhí trả lời anh: “Tôi nghe rõ rồi.”

Dáng vẻ đáng thương của cô khiến Tần Tổng giận mà không biết trút vào đâu, anh cúi kính nghiêng rặng trong chốc lát, xách cô bước nhanh ra ngoài, “Về nhà ăn cơm!”

Trương Phác Ngọc phát hiện ra hôm nay sắc mặt con trai mình không tốt, hình như bị ai chọc vào, thái độ có vẻ bức bối.

“Đình Đình, ” bà ghé vào bên tai con dâu hỏi nhỏ: “A Tổng làm sao thế? Mặt thối quá đi!”

Hàn Đình Đình khẽ lắc đầu, dối lòng lừa bà: “Con cũng không biết.”

“Phác Ngọc,” Tần Uẩn gấp miếng rau cho vợ, nhẹ giọng phê bình: “Tập trung ăn cơm.”

Trương Phác Ngọc trở lại vị trí của mình, cúi đầu và hai miếng cơm, vẫn chưa từ bỏ ý định, đảo đảo mắt, lại chuyển sang tẩm công Tần Tổng: “A Tổng à,” bà cười tủm tỉm, “Con làm sao thế hả? Cả tối không nói câu nào. Thức ăn không ngon à? Mẹ bảo bọn họ mang mấy món hai đứa thích ăn đến nhé?”

Tần Tổng giương mắt, vô cùng lạnh nhạt nói “Không cần”, lại tiếp tục im lặng.

Thấy bộ dạng nhiệt tình của Trương Phác Ngọc xị ra, Tần Uẩn bắt mắt nhìn con trai một cái, “Không thích ăn thì đừng cố, mày xị mặt cho ai xem?”

Tần Tổng trong cơn tức, “Cạch” đập đôi đũa xuống, “Ông nói xong chưa? Ông nghĩ tôi thích về cho ông xem chắc?”

“Khốn nạn!” Tần Uẩn cũng “Cạch” đập đũa xuống, trầm giọng quát: “Cút ra ngoài cho tao!”

Tần Tổng cười lạnh một tiếng, “Lời kịch của ông diễn đi diễn lại chỉ có mấy câu này thôi à?”

“Mày!” Tần Uẩn nổi giận, vỗ mạnh bàn, dọa Hàn Đình Đình và Trương Phác Ngọc nhảy dựng lên. Trương Phác Ngọc vội vàng ngăn chồng lại, lại quát bảo Tần Tổng ngừng lại: “A Tổng con làm cái gì vậy! Hai cha con các người không thể nói chuyện bình tĩnh hay sao? Làn nào cũng cãi vã!”

Tần Tổng cười dữ tợn: “Cha con cái gì? Ông ta đã không nhận tôi từ lâu rồi!”

“A Tổng!” Hàn Đình Đình đứng bên cạnh anh, kéo tay áo nhỏ giọng khuyên: “Đừng nói nữa!”

Tần Uẩn bị Trương Phác Ngọc ngăn lại, nhưng cơn tức vẫn bốc lên ngùn ngụt, chỉ vào Tần Tổng gầm lên: “Làm ra cái chuyện vứt hết mặt mũi Tần gia như thế, chẳng lẽ mày còn trông chờ tao chịu tội cho mày, xin mày quay về sao?!”

Tần Tổng sắc mặt thay đổi mạnh, đột nhiên quay bước ra ngoài, Hàn Đình Đình đuổi theo ôm lấy anh, dùng sức toàn thân giữ thật chặt.

Tần Uẩn trầm giọng: “Đình Đình con buông nó ra, bố muốn xem nó muốn thế nào!”

Trương Phác Ngọc đắm chồng mình một cái, “Ông làm sao vậy! Cãi nhau với con vui lắm chắc?”

“Tôi không có loại con không bằng lợn không bằng chó này!” Tần Uẩn gầm lên, gân xanh trên trán giật giật.

“Ôi — Chao —” Trương Phác Ngọc xoa xoa lỗ tai, mặt ủ mày ê: “Lỗ tai tôi bị ông quát điếc mất rồi!”

Tần Tổng bị Hàn Đình Đình ôm chặt không buông, anh sợ làm cô bị thương, không dám vùng mạnh ra, đợi khi cơn giận đi qua, anh đã bình tĩnh, quay lại nắm tay cô, tái mặt đi ra ngoài.

Hàn Đình Đình cẩn thận đi một bước lại xin lỗi một bước: “Xin lỗi ba mẹ... Chúng con đi trước!”

“Thừa hơi!” Tần Tổng mất kiên nhẫn quát, xách cô quay đầu bước đi.

Ra đến cửa đại khái là anh giận che mắt mà quên tới gara lấy xe, đi một mạch qua vườn hoa, thẳng đường ra cổng chính.

Hàn Đình Đình vẫn bị anh nắm tay, bắt buộc phải chạy chậm chậm theo sau anh.

“Tần Tổng... Tần Tổng!” Cuối cùng cô không bước nổi nữa, thở hổn hển gọi anh, anh không trả lời, cô dứt khoát ngồi xổm xuống, lại giống như hành lý trên mặt đất, bị anh kéo đi.

Rốt cuộc Tần Tổng cũng dừng lại, lồng ngực không ngừng phập phồng, nhìn màn đêm mênh mông này, trong mắt hiện ra một thứ ánh sáng mà Hàn Đình Đình hoàn toàn lạ lẫm.

“Tần Tổng...” Cô vươn tay tóm lấy ống quần anh, “Chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi!”

Cô ngồi ở đó, ngẩng mặt nghiêm túc nhìn anh, ngữ khí mềm mỏng, tràn ngập hy vọng, Tần Tổng nghe cô nói xong, ngồi xuống lề đường bên cạnh cô.

“Tần Tổng, sao ba anh lại nói anh không bằng heo chó vậy?” Hàn Đình Đình khua khua chân, bỗng nhiên hỏi.

Tần Tổng bị bất ngờ hít sâu một hơi, xoay mặt sang trừng cô: “Cô an ủi người khác thế à!”

“Tôi phải biết rõ cuộc là có chuyện gì xảy ra mới có thể phân tích kín kẽ, sau đó mới an ủi anh được chứ!” Hàn Đình Đình chớp chớp mắt, lại còn rất nghiêm nghị nói: “Tại sao hai người lại muốn cắt đứt quan hệ cha con vậy? Anh đã làm chuyện gì vậy?”

Lúc này Tần Tổng đã bình tĩnh lại rất nhiều, ngửa mặt lên trời thở một hơi, cười chán nản: “Vài năm trước, tôi thích một cô gái, lúc ấy ằm ỉ khá lớn.”

“Là Trần tiểu thư hả?” Hàn Đình Đình không sợ chết hỏi.

Soạt... Tần Tổng nghiêng người quay lại, nhanh chóng đưa tay ôm lấy mặt cô, tích cực xoa xoa nắn nắn mấy cái ——— Anh đã sớm muốn làm như vậy, mỗi lần ông nói gà bà nói vịt với cô, khuôn mặt mần thầu đần độn trắng trắng mịn mịn của cô gây ngốc nhìn anh, anh liền rất rất, cực kỳ, vô cùng muốn xoa xoa cô như vậy.

Nắn đến lúc cô nhe răng trợn mắt muốn khóc, trong lòng Tần Tổng lập tức thoải mái hơn rất nhiều, lúc buông tay ra thậm chí anh còn vô thức khe khẽ cười.

“Anh... Nói tiếp đi...” Hàn Đình Đình ôm cái mặt bị anh nắn đỏ bừng, rầu rĩ nói.

Tâm trạng Tần Tổng khá hơn đôi chút, trên đường không có bóng dáng chiếc xe nào, anh duỗi thẳng đôi chân dài, ngả người về phía sau, hai tay chống xuống đất, nhớ lại đoạn kí ức thời trẻ hết sức lỏng lẻo kia, khoe miệng anh hiện lên một nụ cười không biết gọi như thế nào: “Tôi thích cô ấy, cô ấy thích người khác. Lúc đó tôi rất khốn kiếp, dùng rất nhiều thủ đoạn, cuối cùng cũng ép được cô ấy làm bạn gái tôi.”

Quá... Lãng mạn ——— Hàn Đình Đình chẳng biết phải trái đúng sai cảm khái một câu trong lòng.

“Cha tôi vốn cũng phản đối chuyện tôi với cô ấy, sau ông ấy lại biết tôi vì chia rẽ bọn họ mà dùng những thủ đoạn hạ lưu đó, cực kỳ giận dữ — Ông ta thích tên Lý Vi Nhiên kia từ lúc hắn còn rất nhỏ, thậm chí còn nhiều hơn tôi...” Tần Tổng khẽ thở dài.

“Anh...” Mắt Hàn Đình Đình trợn tròn, “Anh cướp bạn gái của Lý Vi Nhiên?! Chị Tần Tang?!”

Cô kinh hãi ngồi thẳng dậy, Tần Tổng đè lại đầu cô xuống, vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn cô một cái: “Là anh ta cướp trước! Tôi ngấm trúng Tần Tang trước!”

Oa... Có người trợn mắt há hốc mồm, một... Một scandal gia đình bí mật thật hoành tráng của tầng lớp đại gia!

“Bên nhà ông ngoại tôi có rất nhiều trẻ con, tuổi tôi và Lý Vi Nhiên sát nhau nhất, hồi nhỏ chúng tôi chơi đánh trận, lớn lên đi theo anh cả cùng nhau công tác, đều là anh ta đưa tôi đi cùng, như hình với bóng. Dần dà, quan điểm thẩm mỹ của chúng tôi cũng tương tự nhau, ngày trước đi chơi, tôi cũng thường xuyên tranh giành những cô gái anh ta tia trúng.” Tần Tổng nhẹ nhàng kể ra, lần đầu tiên, anh nhận ra kí ức mà trước nay anh chưa bao giờ dám đối diện, sau khi nói ra, cũng không thấy khó khăn như trong tưởng tượng.

“Mấy năm nay nhớ lại chuyện ngày đó, cảm thấy trước đây Tần Tang có nói một câu rất đúng: Cái tôi để ý là Lý Vi Nhiên, mà không là cô ấy. Có lẽ cô ấy bị người khác cướp đi, tôi cũng sẽ dừng tay, nhưng là Lý Vi Nhiên, tôi sẽ không phục, cũng có cảm giác như bị phản bội—— Cô nhìn bây giờ, từ sau khi Tần Tang gả cho anh ta, hai người bọn họ hợp sức bắt nạt tôi.” Anh buông tay, nhẹ nhõm chưa từng có.

Hàn Đình Đình nở nụ cười, đánh một cái vào bàn tay đang mở cửa anh. Cô có chút hâm mộ Tần Tổng, anh rất dũng cảm, mắc sai lầm có thể thoải mái thừa nhận, mà cô lại chưa bao giờ dám.

“Đói quá...” Tần Tổng nhìn trời, lại nhìn về phía cô: “Chúng ta đi ăn cái gì đi?”

Hàn Đình Đình gật đầu, lại chợt nhớ ra trong nhà không có đồ ăn, “Ăn bên ngoài đi, tôi mời anh!”

Tần Tổng ngạc nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, “Sao? Bỗng dưng yêu tôi rồi hả?”

“Phì!” Hàn Đình Đình cười ra tiếng, “Sao có thể!”

Cô trả lời rõ ràng lưu loát, Tần Tổng thoáng chốc đen mặt.

“Tuy rằng tôi thường gây phiền phức cho anh, nhưng mà tôi sẽ nhớ kỹ tình thân hợp tác — Không thể yêu thương anh!” Hàn Đình Đình lại còn cực kỳ nghiêm túc nói.

Tần Tổng rất buồn rất sầu não, nhưng cũng chỉ có thể ngượng ngừng nở nụ cười nói, “... Cô nhớ rõ là tốt rồi.”

“Chúng ta đi thôi!” Ngồi lâu như vậy, cảm giác càng ngày càng lạnh lạnh, Hàn Đình Đình đứng lên nhảy nhót mấy cái, lại lôi cả Tần Tổng đến, hai người đi dọc theo đường cái tiến về phía trước.

“Anh muốn ăn gì?” Cô hỏi.

“... ‘Thịnh Thế’, ăn hải sản!” Ai đó hóa đau thương thành sức ăn.

Hàn Đình Đình sững sốt, “Này! Sao anh có thể chơi xỏ tôi như thế? Chỗ đó đắt lắm!”

“Tôi đây là cho cô cơ hội thể hiện tấm lòng.” Ai đó khịt mũi khinh thường đáng vẻ kẹo kéo của cô.

“Không cần đến đây... Giờ siêu thị vẫn còn chưa đóng cửa, bọn mình mua về nhà làm đi!” Hàn Đình Đình tính toán, “Ăn cua được không? Dưới bụng cua béo cực!”

“Ừm, giống cô...”

“Anh...”

Đường rất dài, đêm đã khuya, từng ngọn từng ngọn đèn đường mong manh nối tiếp nhau, hai người nắm tay đi về phía trước, cuộc sống trôi qua thật bình yên.

[alobooks.vn]

9. Chương 16

Chương 16

Hàn Đình Đình phát hiện ra Tần Tổng – một kẻ kiêu ngạo ương ngạnh không sợ trời không sợ đất như vậy, thế mà lại sợ cua. Lúc chọn cua sống ở siêu thị, cô một tay nhắc lên xem gầy béo, còn Tần Tổng lại trốn rất xa.

Sau khi về nhà cô lấy bàn chải chà rửa cua, cố tình gọi anh đến đứng bên cạnh, nhờ đưa từng con cua cho cô, Tần Tổng chấp tay sau lưng sống chết không chịu.

Hàn Đình Đình từ nhỏ đã là một đứa trẻ vô cùng hiền lành, trêu chọc một người như thế này, đúng là lần đầu tiên, biểu hiện lúng túng mà chật vật kia trên mặt Tần Tổng đem lại cho cô cảm giác vui vẻ mới lạ.

Tần Tổng thấy cô cười mắt hí thành đường thẳng, nét mặt vui vẻ, vô cùng thoải mái, máu trong người nóng lên, khí phách nam nhi dâng trào, bước nhanh lên trước mở túi to, nhắm mắt xách một con cua ra, giương nanh múa vuốt đưa cho cô.

Hàn Đình Đình ung dung nhận lấy, cầm bàn chải nhúng nước, nhẹ nhàng khéo léo xoay đủ ba trăm sáu mươi độ chà sát không sót chỗ nào. Mà bàn tay cầm cua được Tần Tổng rút về kia, một lúc lâu sau vẫn còn run mãi không thôi...

“Aizz,” Anh vừa nói vừa lau cái tay kia vào quần áo Hàn Đình Đình, “Tay nghề nấu cơm của cô bình thường, thế mà xử lý con cua kia lại thành thạo thật!”

Hàn Đình Đình đưa cho anh một cái khăn sạch sẽ để lau tay, cười với anh, nói: “Ông nội tôi đặc biệt thích ăn cua, từ nhỏ tôi đã nhìn ông làm, dần dần cũng làm được.”

Tần Tổng lau tay, cầm một góc khăn nhấc lên nhấc xuống trên mấy con cua trong chậu, đang nghịch hào hứng, nghe Hàn Đình Đình nhắc tới ông nội, anh quay mặt qua cười với cô: “Lúc còn nhỏ tôi có gặp ông nội cô rồi.”

Hàn Đình Đình mở to hai mắt, kinh ngạc.

Tần Tổng càng đặc ý: “Ông đến thăm ông ngoại tôi, lâu lắm rồi... Người rất cao, cười tủm tỉm cực kỳ hiền từ, đúng không?”

Hàn Đình Đình cười “Phì”, “Ông nội tôi cực kỳ không hiền thì có, ông và cha tôi mà cãi nhau là có thể đập tanh bành cả nhà đấy! Nhưng mà ông nội tôi rất thương tôi, lúc còn nhỏ tôi thay rằng không cần được cua, ông lấy sống dao đập vỏ ngoài, lấy thịt cua cho tôi ăn.” Nhớ lại thời thơ ấu, thần sắc trên mặt Hàn Đình Đình lộ vẻ sung sướng không thôi.

Thật ra, khi chúng ta còn nhỏ, luôn có một hoặc một vài người, trong những năm tháng giản đơn mà không thể nào quay lại ấy, mang đến cho chúng ta những niềm vui đặc biệt khó mà có được.

Những hồi ức đẹp đẽ không thể tái dựng này, là thứ tài sản tài sản âm áp và quý giá mà cả đời này chúng ta mãi chôn dấu trong tận đáy lòng.

Tần Tổng cảm thấy bình thường Hàn Đình Đình, rất dễ bắt nạt, thì ra là do cô được mọi người bao bọc cẩn thận mà lớn lên, cô cũng là bảo bối yêu thương trong lòng bàn tay người khác. Anh còn cứ tìm lý do hành hạ cô, là rất không nên.

“A! A a a a!” Ngay lúc người nào đó đang ngăn người nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp duyên dáng của Hàn Đình Đình, bỗng nhiên hét to, vung tay nhảy lên nhảy xuống —— một con cua xanh bò theo khăn lên, thò cái càng lớn mà Hàn Đình Đình thích ăn nhất, hung tợn kẹp lấy ngón tay anh!

Hàn Đình Đình nhìn thấy đỡ khóc đỡ cười, vội vàng ngăn anh lại, hai tay tóm lấy ngón tay bị kẹp kia, ấn xuống nước. Con cua vừa thấy nước lập tức bơi ra, cô đang muốn nói sao lại không cẩn thận như vậy, vừa quay đầu lại, Tần Tổng đứng quá gần, mặt hai người đụng nhẹ qua nhau một cái, đôi môi cô xẹt qua má anh.

Vụt... Hàn Đình Đình vội vàng ngửa ra sau, Tần Tổng vươn tay ôm lấy cô theo bản năng —— như thế này thật tốt, tay trái anh còn đang bị hai tay cô cầm lấy, tai phải đặt ở trên eo cô, hai người đứng bên cạnh chậu nước cua bò lổm ngổm, ôm chặt lấy nhau.

Lúc này đã về khuya, cả thế giới đều chìm trong yên lặng, Hàn Đình Đình có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình đập liên hồi.

Anh ở ngay phía trên cô, khuôn mặt đẹp trai kia thường xuyên khiến cô thất thần, dưới ánh đèn dịu nhẹ, tựa như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật.

Lần đầu tiên gặp mặt cô chỉ thấy anh rất đẹp trai, nhưng tối hôm nay, ở khoảng cách thân mật đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của nhau như thế này, không biết vì sao, cô đặc biệt cảm thấy anh là người đẹp trai nhất thế giới... Miêu tả thật ngây thơ, nhưng trong lòng cô đang mãnh liệt cảm thấy như vậy.

Tần Tổng cũng sững sốt. Ôm thân mình mềm mại trong lòng, gương mặt bị đôi môi của cô xẹt qua đã nhanh chóng nóng lên. Đôi môi hồng ửng ửng của người đang ở trong lòng này... Vào đêm sinh nhật ấy của anh, ở cái toilet sai trái kia, trong men rượu chuyển choáng anh đã từng nhắm nháp thật kỹ thật kỹ nó, một khuôn miệng nhỏ nhắn mềm mại ngọt ngào biết bao...

Yết Hần Tần Tổng giật giật, cuối cùng vẫn bại trận dưới ánh mắt trong suốt ngây thơ của cô, đôi môi vốn đã định hơi hơi hạ xuống của anh được thu lại không một dấu vết, cánh tay lên gân rút lại, kéo cô đứng lên.

Khụ khụ... hai người rời nhau ra, cùng quay mặt đi chỗ khác, đều cùng đỏ ửng, đều mất tự nhiên.

“Cái kia...” Hàn Đình Đình vỗ nhẹ anh, thấp giọng nói: “Tần Tổng, để tôi bôi thuốc lên tay anh, anh chảy máu...”

Tần Tổng đã sớm quên sạch cái vết thương nhỏ nhỏ kia, vẩy vẩy mấy giọt máu vừa chảy ra trên tay, anh khoát tay rất đàn ông, “Không có việc gì!”

Hàn Đình Đình không chịu, vẫn kiên trì dẫn anh đi bôi thuốc, vì thế hai người lại ở cạnh nhau rất gần, cùng ngồi trên sofa trong phòng khách.

Cô cầm ngón tay anh, cẩn thận bôi thuốc khử trùng, vì gương mặt đang cúi gằm rất thấp không thể nhìn được, Tần Tổng trông thấy một khoảng gáy trắng nõn trước mặt, hồn bay phách lạc, ngay cả cảm giác đau đớn khi bôi oxy già vào miệng vết thương cũng không hề cảm thấy chút nào.

Mình... làm sao thế này? Anh bất an tự hỏi mình, vì sao cảm giác đối với cô càng ngày càng... đặc biệt?

“Xong rồi!” Hàn Đình Đình dán xong xuôi cho anh một miếng urgo, nhìn ngắm rất hài lòng, “Như thế này lúc tắm nhớ đeo găng tay plastic vào, đừng để dính nước, ngày mai sẽ ổn thôi!”

Tần Tổng rầu rĩ đáp ứng.

“À! Đúng rồi!” Hàn Đình Đình nhắc đến găng tay liền nhớ ra: “Tôi có mua găng tay cho anh đấy!”

Tần Tổng còn đang suy nghĩ về cái vấn đề khó hiểu kia trong lòng, nghe câu đấy ánh mắt nhất thời sáng lên, nét mặt hiện lên ý cười, lại cố gắng nén xuống, ra vẻ như không thèm để ý tẹo nào: “Ừm.”

“Cơm xong tôi đưa cho anh!” Hàn Đình Đình trái lại rất hào hứng, cô đã chọn lâu rồi, lần này anh nhất định sẽ thích.

Tần Tổng quang vinh bị thương, lúc ăn cua liền do Hàn Đình Đình hầu hạ anh toàn bộ từ đầu tới cuối. Cô cẩn thận tách gạch cua và thịt cua ra, đặt trên mai cua, đưa từng miếng từng miếng tới trước mặt anh. Được ăn đồ ngon, ai đó đặc ý như con mèo đang thỏa mãn.

Cơm nước xong Hàn Đình Đình thu dọn một chút, anh ở trong phòng khách loay hoay đi loay hoay lại, nhất định không chịu lên lầu ngủ. Lúc đầu Hàn Đình Đình nghĩ anh đang ngồi tiêu cơm, sau chợt nghĩ ra: Liệu có phải anh đang đợi cô mang găng tay ra cho anh không?

Cô lập tức chạy về phòng, lấy một cái hộp giấy được gói ghém rất khéo léo, cười tủm tỉm đưa cho Tần Tổng: “Nè! Găng tay của anh!”

Tần Tổng thật ra đã buồn ngủ gần chết rồi, kiên trì lâu như vậy rốt cuộc cũng đã đợi được, hớn hở nhận lấy, kết quả vừa thấy cái găng tay, mặt anh nháy mắt tái đi: “Hàn Đình Đình!” Anh bùng nổ, giận dữ ném đôi găng tay lên sofa.

“Sao, sao, làm sao vậy?” Hàn Đình Đình lại bắt đầu căng thẳng, làm sao mỗi lần cô chọn quà cho anh, anh đều không thích?

Tần Tổng hung hăng nghiêng răng, gần từng tiếng: “Cô thấy thằng đàn ông nào mang găng tay màu hồng chưa?!”

Hàn Đình Đình uất ức: “Là anh nói anh thích màu hồng mà...” Lần trước anh tặng cô chiếc điện thoại di động anh từng dùng, cũng là màu này, “Hơn nữa màu hồng nhạt này cũng rất phổ biến rất dễ nhìn mà, Từ... Mấyment trong gian hàng trên mạng nói nam nữ dùng đều hợp cả.”

Tần Tổng tức nghẹn cả thở, một cục tức không thể nuốt trôi xuống, nghẹn hết ở ngực, bực bội lượn lòng vòng tại chỗ.

Hàn Đình Đình nghĩ không thích thì không thích, làm gì mà nổi khùng lên như thế, thật chẳng đáng yêu chút nào! Cô lặng lẽ tiến lên định với lấy găng tay, lại bị anh giật lại, còn bị trừng một cái.

“Của tôi!” Tần Tổng ương ngạnh liếc cô một cái, tiếc là cô đối với sự hỉ nộ ái ố vô thường của anh đã sớm mất đi lòng hiếu kỳ, vẻ mặt hòa hoãn bất đắc dĩ nhìn anh tức giận, anh nhất thời cảm thấy chán nản, lạnh lùng hừ một tiếng, vòng qua cô bước lên lầu.

Về phòng, Hàn Đình Đình thành thực lấy di động đăng nhập vào QQ.

Đình bảo bối ngoan nhất: “Tần Tổng không thích màu hồng rồi! Cậu đổi lại cho tớ cái màu khác đi!”

Từ Đồ không phải Mao Mao: “Rất xin lỗi, hàng hóa của cửa hàng này một khi đã bán ra, đều không thể đổi lại.”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Rõ ràng trong gian hàng của cậu có mục ‘Đổi hàng vô điều kiện trong vòng bảy ngày’!”

Từ Đồ không phải Mao Mao: “Không đổi là không đổi ~ Tới đây mà đánh tớ đi ~ hí hí hí ~”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Đừng mà! Mao Mao cậu tốt nhất! Đổi cho tớ một lần đi?”

Từ Đồ không phải Mao Mao: “Lật bàn! Không được gọi tớ là Mao Mao! Hàn Đình Đình cậu ngứa da! Lần sau không giảm giá không bao vận chuyển nữa!”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Thế thì thôi... Tớ không đổi nữa là được chứ gì...”

Từ Đồ không phải Mao Mao: “Cậu với Tần Tổng, quan hệ hai người càng ngày càng tốt nha?”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Đúng thế! Tần Tổng anh ấy thật sự rất tốt, cũng rất có trách nhiệm, giúp tớ rất nhiều việc! Chỉ là thỉnh thoảng... Tính anh ấy hơi trẻ con.”

Từ Đồ không phải Mao Mao: “...Là phần lớn thời gian mới đúng!”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Lạ thật, Từ Từ này, sao cậu lại không thích Tần Tổng thế? Anh ấy có trêu chọc gì cậu đâu.”

Từ Đồ không phải Mao Mao: “... Quên đi, nói cậu cũng không hiểu. Mạng nhà cậu đến giờ vẫn chưa sửa xong à?”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Đúng thế, điện thoại bàn cũng không gọi được, thật là kỳ lạ.”

Từ Đồ không phải Mao Mao: “Ha ha... Không lạ, không lạ tí nào.”

Trong một gian phòng thuộc khu nhà riêng của đội cảnh sát hình sự thành phố G, Từ Đồ từ từ nhớ tới cái tin nhắn “xác thực cái đầu cô” ngày đó, nhất thời cười ha ha với cái avatar hình hoạt hình QQ của Hàn Đình Đình: Anh ta dám để cho cậu nói chuyện với tớ mới là lạ...

Đình bảo bối ngoan nhất: “Tớ ngủ đây! Mai còn phải đi làm! Từ Từ yêu, ngủ ngon~”

Từ Từ không phải Mao Mao: “Ngủ ngon.. Đúng rồi! Đình Đình, anh ấy quay về rồi đó cậu biết không?”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Có.”

Từ Từ không phải Mao Mao: “Cậu vẫn OK chứ?”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Tớ không sao, tớ đã kết hôn với người khác rồi, còn có thể có chuyện gì được?”

Từ Từ không phải Mao Mao: “Anh ấy có hỏi tớ... Anh ấy hỏi bây giờ cậu sống có tốt không.”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Tớ không muốn nghe thêm tin tức nào về anh ấy nữa.”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Từ đầu tới cuối anh ấy không biết gì cả, vậy cứ để cho anh ấy mãi mãi đừng biết gì đi.”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Quãng thời gian có anh ấy tớ phải rất mệt mỏi mới vượt qua được, không muốn tiếp tục nữa.”

Từ Từ không phải Mao Mao: “... Được. Tớ biết phải làm sao rồi. Ngủ ngon, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi! Yêu cậu ~”

Đình bảo bối ngoan nhất: “Ừ, Ngủ ngon!”

Thoát QQ, Hàn Đình Đình ôm Phốc Phốc lật người, trái tim mới bình tĩnh chưa được bao lâu lại gợn sóng, vô cùng buồn bã, nhất thời không thể nào ngủ được.

Yêu thầm thật sự là việc vô vọng nhất trong thế giới này, cái gì anh cũng không biết, cô thì vừa từng yêu cũng vừa từng bị tổn thương.

Bị loại tình cảm mờ mịt ngọt ngào này tổn thương, chỉ sợ cả đời này ngay cả mùi vị tình yêu cô cũng không dám nếm thử.

Cũng tốt, cả đời chỉ yêu một người, chẳng ngại dẫu anh có không bao giờ cảm thấy, tình yêu này lớn lao đến cỡ nào, chỉ một mình cô lặng lẽ hiểu.

Uych! Màn đêm yên lặng bị thương vô tận bị một tiếng va đập mạnh đánh vỡ, Hàn Đình Đình giật nảy người bật thẳng dậy, hô to theo bản năng: “Tần Tổng!”

Ở bên ngoài giọng nói quen thuộc của Tần Tổng lập tức lên tiếng trả lời, mang theo cả vẻ đau đớn nặng nề khôn kể: “Là tôi!”

Cô vội xốc chăn nhảy xuống giường, vừa mở cửa đã thấy, Tần Tổng lom khom ở bậc cuối chân cầu thang, tiếng động vừa lúc này có lẽ là tiếng anh bị ngã lăn xuống đất.

“Anh làm sao thế?! Không khỏe chỗ nào?!” Hàn Đình Đình vội vàng chạy lại đỡ anh dậy, sắc mặt anh rất kém, trong đôi mắt lại tràn ngập một màu xám hoảng loạn.

“Đình Đình,” anh nhìn cô, âm thanh nhẹ bằng mà tuyệt vọng: “Cha tôi nôn ra máu bất tỉnh, vừa bị đưa vào viện.”

[alobooks.vn]

10. Chương 17-18

Chương 17

“Anh làm sao thế?! Không khỏe chỗ nào?!” Hàn Đình Đình vội vàng chạy lại đỡ anh dậy, sắc mặt anh rất kém, trong đôi mắt lại tràn ngập một màu xám hoảng loạn.

“Đình Đình,” anh nhìn cô, âm thanh nhẹ bằng mà tuyệt vọng: “Cha tôi nôn ra máu bất tỉnh, vừa bị đưa vào viện.”

“A Tổng, anh đứng lên trước đã!” Hàn Đình Đình dìu anh, cú ngã lúc này có lẽ rất mạnh, chân anh không thể duỗi thẳng tự nhiên được, môi cũng mím chặt lại. Cô cẩn thận sờ khắp cả người anh một lần, sau khi xác định không có gãy xương hoặc bị gì nghiêm trọng, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Tần Tổng nắm chặt tay cô, giọng nói vẫn nhẹ bằng: “Đến bệnh viện cùng tôi đi!”

” Được!” Hàn Đình Đình gật đầu, “Chúng ta đi.”

Mặc dù lúc này đã là hai giờ sáng, trong bệnh viện vẫn không hề thiếu người của Tần gia kéo tới, về mặt người nào cũng vừa lo âu vừa nghiêm nghị. Ánh mắt Tần Tổng lạnh lùng liếc qua bọn họ một lượt, sau đó nắm tay Hàn Đình Đình bước tới nơi đông người nhất.

Trương Phác Ngọc đang ngồi đó. Vài người anh em chú bác đứng đầu kim tự tháp quyền lực của Tần gia đang vây quanh bà, hết người này đến người kia ép hỏi bà tình hình bệnh tình cụ thể của Tần Uẩn — chuyện có liên quan đến sự thay đổi quyền lợi của toàn bộ “Tần thị” và sự lên xuống của cổ phiếu vào ngày mai.

Trương Phác Ngọc xưa nay mềm mỏng vô lo giờ phút này vô cùng nghiêm túc, lạnh lùng như nữ hoàng trong bức tranh châu Âu thế kỷ thứ mười bảy. Bà đoan chính trầm tĩnh ngồi đó, lưng thẳng tắp, vững vàng kiêu ngạo, không đếm xỉa đến câu hỏi của những người kia.

Về ngạo mạn cao quý ấy thật sự hoàn toàn là trời sinh, những người kia cũng chỉ dám đứng vây quanh bà cách một khoảng, không có ai thật sự đến gần.

Tần Tổng đứng ở bên ngoài vòng người, dừng bước, anh thu lại vẻ mặt hoảng hốt đau đớn, không nặng không nhẹ ho một tiếng, chậm rãi hỏi: “Mọi người ở đây làm gì?”

Vừa thấy anh đến, bọn họ lập tức buông tha cho Trương Phác Ngọc, bao vây lấy anh: “Tần Tổng! Cha cậu không xong rồi!”

“Theo tôi thấy, chúng ta phải mở hội nghị gia tộc ngay lập tức! Không thể để ‘Tần thị’ như rắn mất đầu được!”

“Cũng phải thông báo cho bên ngoài nữa! Đã có rất nhiều phóng viên nghe được tin tức gọi điện thoại tới hỏi rồi!”

...

Tần Tổng bình tĩnh nghe, thái độ vẫn trấn tĩnh như trước, chỉ có tay anh âm thầm siết chặt tay của Hàn Đình Đình một chút, “Các chú các bác đừng quá lo lắng, việc này tự nhiên sẽ có sắp xếp. Bây giờ đã khuya rồi, mọi người nên về nhà đi thôi, ngày mai có tin tức gì cháu sẽ thông báo lại cho mọi người.”

Có người ỷ vào thân phận bề trên, cau mày gầm lên với Tần Tổng: “Anh là đồ trẻ ranh thì biết gì! Đây là thời điểm quan trọng liên quan đến sự sống còn của ‘Tần thị’!”

“Vâng! Vâng, bác có cao kiến gì không?” Tần Tổng không nóng không giận, thậm chí còn hơi hơi mỉm cười: “Cháu tôn trọng bác là bậc trên, nhưng cháu cũng đã thành gia lập nghiệp, không phải là trẻ con, chuyện ‘Tần thị’ cháu có quản được hay không, cũng không phải do lời của bác quyết định.”

Giọng anh lạnh lùng mà kiên quyết, nơi ánh mắt quét tới, trong lòng mọi người đều cảm thấy rung mình.

“A Tổng!” Giữa lúc các vị trưởng bối đang im lặng này Trương Phác Ngọc chợt lên tiếng: “Sao con lại nói chuyện với chú hai như thế? Chờ cha con biết được, lại trách con không biết lớn bé.”

Tần Tổng thản nhiên cười một tiếng, không thêm nhắc lại.

Những người có mặt không dám ý kiến gì nữa. Nhiều năm qua Tần Tổng luôn tự lực xông pha bên ngoài, dường như không có ý tiếp nhận “Tần thị”, người nhà họ Tần đều mừng thầm, nghĩ đến Tần Uẩn sau này vật đổi sao dời, nhất định phải chọn lại người kế nhiệm. Bây giờ nhìn thấy một Tần Tổng mạnh mẽ như thế, trong lòng bọn họ đều cảm thấy không ổn: Tần Tổng là con trai trưởng của Tần gia, là người thừa kế danh chính ngôn thuận. Nhà mẹ đẻ Trương Phác Ngọc lại thế lực hùng hậu, hướng chi vài năm nay Tần Tổng cũng đã xông pha bên ngoài làm được một số chuyện. Cái này, giờ thật khó giải quyết.

Hai bên trong khoảng thời gian ngắn cứ giằng co tại chỗ. Hàn Đình Đình phá vỡ sự im lặng này, nhẹ nhàng kéo tay Tần Tổng, “A Tổng, chúng ta vào thăm ba trước đi.”

Tần Tổng “Ừ” một tiếng, nhân tình thế đưa cô và Trương Phác Ngọc vào phòng bệnh của Tần Uẩn.

Trương Phác Ngọc ra lệnh cho hai người lái xe và vài quản gia của Tần gia canh giữ ngoài cửa phòng bệnh, không cho người ngoài lại gần, vừa rồi những người của Tần gia chính vì bị chặn ở ngoài cửa mà náo loạn với Trương Phác Ngọc.

Vừa vào đến cửa, nước mắt đã nhịn cả đêm của Trương Phác Ngọc bắt đầu tuôn rơi.

“Mẹ...” Tần Tổng vội vàng đến đỡ bà, lại bị bà nhanh tay véo lấy tai.

“Thằng khốn kiếp!” Trương Phác Ngọc vừa khóc vừa mắng anh: “Đồ tiểu tử thói! Tất cả là do anh làm cha anh tức giận. Tôi ghét anh!”

Tần Tổng vẫn im lặng, mặc kệ để véo xoắn tai mình.

“Mẹ, đừng như vậy mà...” Hàn Đình Đình đến kéo Trương Phác Ngọc ra, “A Tổng đã rất buồn rồi ạ, mẹ thả tay đi!”

Trương Phác Ngọc buông tay, ôm mặt khóc hu hu.

Tần Tổng sắc mặt còn kém hơn, nhản mày không biết nên nói gì cho tốt, so với thái độ trấn tĩnh cứng cỏi trước mặt người ngoài, anh bây giờ cảm thấy rất bất lực.

Đúng lúc này bác sĩ đi từ bên trong ra, Tần Tổng ra hiệu để Hàn Đình Đình chăm sóc cẩn thận cho Trương Phác Ngọc, anh cùng bác sĩ đi sang phòng khách nhỏ bên cạnh nói chuyện. Mà lúc này trong phòng ngủ giọng nói trầm thấp của Tần Uẩn truyền ra: “Tiểu Ngọc.”

“Em đây!” Trương Phác Ngọc dịu dàng trả lời, lau nước mắt đẩy cửa bước vào.

Hàn Đình Đình đi theo sau bà. Bước vào chỉ thấy Tần Uẩn nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng như tờ giấy, nghiêng đầu yếu ớt, ánh mắt nhìn Trương Phác Ngọc vẫn rất dịu dàng.

“Đình Đình cũng đến đây.” Ông khẽ cười cười với Hàn Đình Đình. Hàn Đình Đình hoảng sợ gọi: “Ba!”

“Ừ, được rồi.” Tần Uẩn ân cần gật nhẹ đầu với cô.

“Bây giờ anh thấy sao rồi?” Trương Phác Ngọc ngồi xuống cạnh ông, vươn tay nhẹ nhàng chọc chọc vào hai má ông, “Cười một cái đi!”

Tần Uẩn đưa tay bắt lấy tay bà, cười với bà rất dịu dàng.

Trương Phác Ngọc nhẹ giọng phản nài ông: “Anh làm em sợ quá!”

“Anh biết. Anh xin lỗi...” Tần Uẩn cố hết sức nâng tay, nhéo nhẹ khuôn mặt vợ mình mấy cái.

Hai người họ trò chuyện rất nhỏ nhẹ, vừa bình thản lại rất ôn tồn mà ngọt ngào. Không hiểu sao mũi Hàn Đình Đình cay cay, hốc mắt bỗng nóng lên, cô vội vàng xoay mặt, nhẹ lui bước ra ngoài.

Trong phòng ngọn đèn vàng ấm áp, dịu nhẹ như mùa xuân, bên ngoài trời đêm đã tối đen lạnh lẽo, Hàn Đình Đình cẩn thận đóng cửa, loáng thoáng nghe thấy có giọng nói ở phòng khách nhỏ bên cạnh. Cô đi qua đã thấy, bác sĩ đã đi khỏi rồi, chỉ còn một mình Tần Tổng đứng bên cửa sổ, không bật đèn, ánh đèn đường từ bên ngoài phòng xuyên qua cửa chớp chiếu thẳng lên khuôn mặt anh, anh hơi hơi cúi đầu, dáng vẻ cô độc đứng nghiêng người so với tầm mắt của cô.

“Tần Tổng,” cô dè dặt đi qua, đứng bên anh, nhỏ giọng gọi anh, “Bác sĩ nói như thế nào?”

Tần Tổng vẫn đứng yên, một lúc lâu sau mới từ tốn đáp: “Bác sĩ nói, không có việc gì.”

Hàn Đình Đình thở dài nhẹ nhõm, “Vây là tốt rồi... Ba đã tỉnh, anh sang thăm ông ấy chứ?”

Tần Tổng hoàn toàn yên lặng.

“A Tổng, anh đừng như vậy.” Hàn Đình Đình bước đến kéo tay anh, động tác này với hai người bây giờ quả thật rất bình thường tự nhiên, “Anh và ba cãi nhau là anh đã không đúng, nhưng bệnh của ba không phải là do anh. Anh quả thật nên xin lỗi, nhưng là, xin lỗi vì anh chống đối với ông, chứ không phải vì ông bị bệnh.”

Rốt cục Tần Tổng chậm chậm ngẩng đầu lên, trong thứ ánh sáng từng hàng từng hàng hắt ra từ cửa chớp, đôi mắt bị bóng cửa che phủ lóe lên sáng rực, ngơ ngàng như một đứa trẻ, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ: “Thật vậy chăng?”

Hàn Đình Đình gật đầu, “Đương nhiên rồi!” Cô ngẩng đầu nghiêm túc nhìn vào mắt anh, nói rất chân thành.

Trong mắt Tần Tổng không ngừng đấu tranh, cuối cùng “Ừ” một tiếng, xoay người đi đến phòng bệnh chính.

Đêm đó cha con Tần Tổng nói chuyện với nhau rất lâu. Khi ngoài chân trời tờ mờ sáng, Hàn Đình Đình loáng thoáng nghe thấy động tĩnh bên tai, mở mắt ra vừa thấy Tần Tổng nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa bước vào.

“A... A Tổng, mấy giờ rồi?” Cô mơ mơ màng màng ngồi dậy.

“Năm giờ kém mười lăm. Cô ngủ tiếp đi, khoan hẵng dậy.” Tần Tổng xoa xoa đầu cô, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên giường, tuy có hơi mệt mỏi nhưng lại thở phào thật nhẹ nhõm.

Tần Uẩn nằm ở trong phòng ngủ, bên ngoài phòng bệnh chính còn có một phòng nghỉ, Trương Phác Ngọc ngủ ở phòng nghỉ của hộ lý, để lại căn phòng này cho con trai và con dâu, chỉ là cái giường kia ngủ hai người thì khá chật, Tần Tổng cuộn tròn trên ghế sofa, nhường giường cho Hàn Đình Đình ngủ.

Hàn Đình Đình xoa xoa mặt, hơi tỉnh táo một chút, xuống giường kéo anh đến, “Anh lên giường ngủ đi, để tôi ngủ trên sofa!”

Tóc tai cô rối mù, khuôn mặt ngái ngủ hơi hồng hồng, dùng hai tay kéo tay anh như cố sức nhổ củ cải, Tần Tổng không nín được cười, theo lực kéo của cô đứng lên, lại ấn cô xuống giường, anh ngồi bên cạnh, chớp chớp mắt nhìn về quầng rử của cô, “Không bằng... Chúng ta cùng ngủ nhé?”

Anh chỉ là muốn hù dọa cô thôi, không ngờ Hàn Đình Đình thoáng do dự một chút, lại gật đầu: “Ừm, được.”

Thật ra trong lòng Hàn Đình Đình cũng hoảng hốt, nhưng ánh mắt Tần lúc đó lại ẩn chứa vẻ mệt mỏi, khiến cô có chút đau lòng khó nói thành lời, không muốn đùn đẩy với anh mất thời gian, cô tự an ủi mình: Bạn tốt trong lúc hoạn nạn nên giúp đỡ nhau, không phân biệt giới tính, không phân biệt giới tính...

Thấy cô thế mà lại đồng ý thật, Tần Tổng bật cười. Anh quyết định một cái, nằm xuống thật, cùng chen chúc trong một chiếc chăn với cô. Sau đó anh chống tay nghiêng đầu nửa cười nửa không, cố tình dùng ánh mắt xấu xa trêu chọc cô.

Cô rõ ràng có chút hồi hộp và không thoải mái, cứ dán lấy mép giường chầm chậm nằm xuống, thụt cả người vào chăn như con rùa, nhắm chặt hai mắt lại.

Tần Tổng vui vẻ, nhích người sang ghẹo cô, cô liền cúi cả mặt vào trong chăn. Giường vốn đã chật, Hàn Đình Đình bị anh chọc ghẹo cứ lúi lúi về phía sau, cả người suýt thì ngã xuống, cô “A——” một tiếng, vội vàng chụp lấy tay Tần Tổng, Tần Tổng cũng phát hiện có gì không đúng, nhẹ kéo cô lại, tức thì cả người lấn chần của cô lặn vào lòng anh.

Trong đêm tối, hai tiếng tim đập rõ ràng, từng tiếng từng tiếng hòa vào nhau.

Tần Tổng ôm cô trong lòng bối rối đến độ không dám cử động, một tay đỡ nhẹ sau gáy cô, không kiềm chế được vò vò mái tóc mềm mại của cô. Sau một quãng thời gian vô cùng vô cùng im lặng, anh nhẹ nhàng mà vui vẻ ghé tai cô thốt ra: “Anh biết là em... Lúc hôn em tối hôm đó.”

Những lời này, anh đã muốn nói từ rất lâu rồi. Không phải Trần Duẩn Chi, cũng chẳng can hệ gì đến chuyện trước kia của Tần Tang và Lý Vi Nhiên, tối hôm đó lúc anh cúi đầu hôn lên môi cô, trong lòng biết rất rõ đó là cô. Mặc kệ cảm giác đặc biệt của anh đối với cô lúc ấy hay hiện tại rốt cuộc là gì, tại một khoảnh khắc đó, anh muốn hôn cô, chỉ là cô mà thôi.

Phương đông càng ngày càng sáng, lại một ngày tràn ngập tình yêu và hạnh phúc sắp đến, căn phòng chìm ngập trong nắng sớm tươi đẹp động lòng người, một đôi nam nữ trẻ tuổi ôm lấy nhau, vô tình cả hai đều ngủ rất bình yên.

[alobooks.vn]

Chương 18

“Đình cưng, Đình cưng...” Mẹ thúc giục bên cạnh.

Hàn Đình Đình mơ màng nghĩ: Phải dậy đi làm rồi... Cô lặn người lại, mở mắt mơ màng quơ tay ôm lấy Phốc Phốc, định cọ cọ mặt vào nó theo thói quen, bỗng nhiên cảm giác hôm nay Phốc Phốc rất kỳ cục, cô nhắm chặt mắt khua tay quơ quào mấy cái, “Phốc Phốc” không ngờ ầm ừ hừ hừ một tiếng, sau đó còn động dậy trong lòng cô.

Mẹ Đình thấy con gái không những ì trên giường lại còn hết quơ lại cào con rể bảo bối của bà, nhin không được với tay đánh cô một phát vào cánh tay, “Đình Đình! Dậy mau!”

Rút cuộc lúc này Hàn Đình Đình cũng tỉnh lại, vội vàng buông Tần Tổng bị cô ôm vào ngực đang không ngừng giãy dụa, mở to hai mắt ngồi bật dậy.

Tần Tổng hơi lơ mơ, mắt nhắm mắt mở vẫn còn buồn ngủ ngơ ngác nhìn cô, sau đó mệt quá, lật người lăn ra ngủ tiếp. Hàn Đình Đình đỏ mặt, cẩn thận bò qua người anh, quần áo xộc xệch trèo xuống giường.

Mẹ Đình kéo chăn cho Tần Tổng xong, kéo con gái sang một bên nhỏ giọng mắng: “Bố mẹ chồng con đã dậy lâu rồi, con nhỏ này thật không hiểu chuyện!”

Hàn Đình Đình cúi đầu, xấu hổ nói không nên lời.

Mẹ Đình vỗ nhẹ cô một cái, “Đi rửa mặt, mẹ mang đồ ăn đến.”

Hàn Đình Đình rửa mặt xong đi qua phòng Tần Uẩn, đúng lúc Trương Phác Ngọc ngồi trên ghế sofa bên giường Tần Uẩn, đang vui vẻ ăn bánh dẻo do mẹ Đình mang đến.

“Đình Đình, dậy rồi à!” Bà cười tủm tỉm vẫy tay với Hàn Đình Đình, “Mau tới đây! Mẹ con làm bánh dẻo ăn ngon lắm!”

Tần Uẩn rút giấy lau khóe miệng cho vợ, ôn hòa hỏi con dâu: “Tần Tổng vẫn còn ngủ à?”

“Vâng. Ba muốn gọi anh ấy dậy ạ?” Hàn Đình Đình nhận thấy khẩu khí của cha chồng dịu hơn so với trước đây rất nhiều.

“Nó ngủ muộn, đừng gọi nó dậy. Con đến ăn chút gì đi, vì ta mà thức cả đêm rồi.” Hình như hôm nay tâm tình của Tần Uẩn đột nhiên rất tốt, lại cười hời hợt với mẹ Đình: “Bà thông gia cũng vất vả quá, sáng sớm đã mang đồ ăn đến, Phác Ngọc, em thật đúng là trẻ con!”

Trương Phác Ngọc thổi cái bánh dẻo nóng hổi, quay lưng lại với Tần Uẩn vui vẻ chớp chớp mắt với mẹ Đình và Đình Đình.

Giữa trưa vợ chồng Trương Phác Ngôn cùng vợ chồng Lý Vi Nhiên đến thăm. Hàn Đình Đình lúc này nhìn thấy Tần Tang, không còn cảm giác sùng bái cùng ngưỡng mộ như trước kia, ngược lại trong lòng còn có một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời.

Tần Uẩn nhìn thấy Lý Vi Nhiên, hỏi anh tình hình hiện tại bên ngoài như thế nào, Lý Vi Nhiên trầm ngâm một lúc, cũng không trả lời ngay, Tần Uẩn đã hiểu ngay, cười một cách ý nhị: “Những người này, thật đúng là không kiềm chế nổi.”

“Lần này thái độ của Tần Tổng là vô cùng quan trọng, cậu ta không đứng ra, chúng ta dù có nhiều đối sách cũng như không.”

Lý Vi Nhiên nhíu mày, “Chú xem, có cần cháu đi nói chuyện với nó không?”

Tần Uẩn lắc đầu ý vị sâu xa, chỉ cười không nói gì. Trương Phác Ngọc sớm đã không nhịn được muốn hãnh diện trước mặt chị gái một phen: “A Tổng nhà chúng tôi đã xin lỗi ba nó tối hôm qua! Nhà chúng tôi hòa thuận rồi!” Bà cực kỳ đắc ý lời kéo Hàn Đình Đình, liếc mắt nhìn Tần Tang phía sau Trương Phác Ngọc một cái, “Cho nên mới nói, chọn được một cô dâu hiền hoàn hảo thật sự là quá quan trọng! Mặt đẹp thì có ích lợi gì chứ, phải làm cho may mắn vào nhà mới tốt!”

Từ khoảng thời gian ngắn ngủi trước đây mà Tần Tang kết bạn với Tần Tổng, đã bị Trương Phác Ngọc ghét bỏ, vài năm nay đã sớm thành thói quen, nghe xong những câu này cũng dời mắt đi chỗ khác làm bộ như không hiểu gì.

Mà Trương Phác Ngôn chỉ khẽ cười, nhẹ nhàng nói với em gái: “Tôi thấy Đình Đình cũng rất là xinh xắn, cô sao lại nói chuyện như vậy trước mặt con bé.”

Trương Phác Ngọc vốn chỉ muốn châm chọc Tần Tang, lại bị chị mình mang quân làm phản, nhất thời xù lông lên, Hàn Đình Đình vội vàng ngăn bà lại, nói sang chuyện khác: “A... Tần Tổng sao vẫn chưa dậy nhỉ? Đã sắp đến giờ ăn trưa mất rồi!”

Ngay lúc ấy, cửa bị đẩy ra, Tần Tổng vừa bước vào vừa nói: “Là ai nhớ đến anh vậy?”

Trương Phác Ngọc vừa thấy con trai yêu quý đã quên ngay cục tức mới một phút trước dành cho chị gái, cười rất vui vẻ, đẩy con dâu của mình tới, nói: “Đương nhiên là vợ con rồi!”

Tần Tổng rất tự nhiên đỡ lấy người bị mẹ anh đẩy tới, ôm vào lòng, còn cúi đầu cười với cô.

Khi anh tới gần, Hàn Đình Đình ngửi được trên người anh thứ mùi tươi mát kiêu vừa mới đánh răng rửa mặt xong, bỗng nhiên nhớ tới vụ ôm nhau thức dậy lúc sáng, nhất thời mặt cô bị “Uỳnh” đỏ ửng, tay cũng không biết nên để đi đâu.

Thật là kỳ lạ... Cô càng ngày càng kỳ lạ! Trước kia xuất phát từ việc diễn trò trước mặt ba mẹ cho nên lâu lâu anh cũng ôm cô, cô khi đó cũng đỏ mặt xấu hổ, nhưng bây giờ những lúc như thế càng ngày càng nhiều mà cũng càng ngày thấy bình thường, cô không những thấy không quen hay nhạy cảm, ngược lại gần đây càng thấy kích động, nhất là khi anh đến gần, tim cô sẽ càng nhảy loạn hơn, một ánh mắt thoáng qua hay một mùi hương quen thuộc của anh, đều làm cho cô cảm thấy càng ngày càng... để ý.

Như vậy rất không ổn... Nhỉ?

Tần Tổng ngủ bao nhiêu lâu là nằm trong mộng đẹp bấy lâu, sáng nay lúc nửa tỉnh nửa mơ đã bị cô nhiệt tình ôm ấp chào buổi sáng một hồi, lúc tỉnh lại anh từ từ nhắm mắt ngửi mùi thơm còn vương thoang thoang trên gối, trong lòng vô cùng ấm áp, quyết định sau khi về nhà phải cướp đầu gối đầu của cô mà dùng.

Sau đó từng đám người lần lượt nghe phong thanh được tin tức, cả một ngày trời người đến người đi, thật tình thăm hỏi và dò hỏi bệnh tình nối liền không dứt, phần lớn đều do Tần Tổng tiếp đón, cơm chiều anh ăn đến ba lần, lúc quay lại bệnh viện, anh ngồi trong xe gọi điện thoại cho Hàn Đình Đình: “... Anh say rồi.”

“Vậy anh đừng lên đây, ba đã ngủ rồi, em đi xuống tìm anh.” Hàn Đình Đình nhẹ giọng nói, vừa bước ra ngoài.

“Ừ...” Anh suy nghĩ lại bỏ thêm một câu: “Em xuống nhanh đi.”

Nghe giọng anh rất trầm, Hàn Đình Đình bất giác thấy sốt ruột, chạy một mạch xuống, xe của anh dừng ở bồn hoa phía trước, cô vừa đi qua đã thấy, cửa kính sau bên trái đã hạ xuống một nửa, anh đang nghiêng ngả ngồi nhắm mắt ở ghế sau.

“A Tổng...” Dáng vẻ lặng lẽ của anh làm cho cô không nhận được mà dịu dàng gọi.

Tần Tổng nghe thấy cô, lập tức mở mắt, vươn người mở cửa xe, “Lên đi.”

“Mệt lắm à?” Hàn Đình Đình ngồi vào chỗ của mình, quan tâm hỏi: “Lái xe đâu?”

“Trong nhà cậu ấy có việc, anh cho cậu ấy về trước rồi.” Tần Tổng lại nhắm mắt, từ từ thở phào nhẹ nhõm, mò mẫn bắt lấy tay cô, đặt giữa hai lòng bàn tay xoa.

Hàn Đình Đình hơi giãy giụa một chút, anh mở mắt nhìn sang, lặng lẽ hỏi. Cô cảm thấy rất kỳ quặc, lại không biết nên biểu đạt thế nào, môi ngập ngừng hai ba lần, không tự nguyện bắt đầu xoa bóp cho anh.

Cửa xe khép hờ, gió đầu mùa đông của thành phố C thổi ào ào vào, mùi rượu trong xe vẫn nồng như trước, dáng vẻ Tần Tổng cũng không giống say rượu, chỉ từ từ nhắm mắt không nói tiếng nào, khỏe môi bình thường luôn nhếch lên kiêu ngạo, lúc này lại hơi trầm lại.

Hàn Đình Đình tận tâm tận sức ấn huyết cho anh, nhẹ nhàng hỏi: “Những người đó lại làm khó anh à?”

“... Ai?” Tần Tổng có hơi ngơ ra một chút, “À —” một tiếng, “Không phải.”

“Vậy vì sao anh không vui?” Cô nhìn ra anh có chút tâm sự.

Tần Tổng kéo tay cô xuống, chậm rãi nắm chặt tay cô, anh cúi đầu cười, một nụ cười thật bất đắc dĩ, thật không “Tần Tổng”.

Anh từ nhỏ muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đây là lần đầu tiên có người trực tiếp hỏi anh một câu: Tần Tổng, anh vì sao không vui?

“Ba anh phẫu thuật, đã không thành công.” Tần Tổng thở một hơi, anh rút cục cũng nói ra, “Bác sĩ nói việc kiểm tra phát hiện ra các tế bào ung thư mới, và có xu hướng lan ra.”

Hàn Đình Đình nhất thời mở to hai mắt, “... Chuyện đó làm sao bây giờ? Còn phải phẫu thuật lại lần nữa ư?”

“Anh không biết.” Tần Tổng hướng mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mười ngón tay đan chặt lấy mười ngón tay cô, “Đình Đình... Anh thực sự hối hận.” Anh cúi người ôm lấy cô, như muốn giữ lấy hơi ấm cạnh bên.

Anh ân hận vì mối quan hệ tồi tệ với cha mấy năm qua, anh ân hận lúc còn trẻ đã làm những chuyện khiến cha mình tức giận căm ghét, tất cả những hối hận này của anh đều không thể cứu vãn cùng với không thể làm lại.

Nghe những ân hận của anh, Hàn Đình Đình nhớ nét mặt thần thờ của cha cô lúc họ chuyển nhà tới thành phố G, tìm như bị dao cắt.

“A Tổng,” cô vỗ nhẹ lên lưng anh, nhẹ nhàng dỗ dành: “Anh không sai, không ai có thể đoán trước chuyện tương lai... Anh bây giờ làm tốt lắm, phải tiếp tục mạnh mẽ, ba anh và mẹ anh chỉ có một mình anh, anh không thể lãng phí thời gian và sức lực vào việc tự trách mình.”

Khi cô an ủi người khác quả thật rất giống dạy trẻ con, Tần Tổng không nén được cười rộ lên, cúi đầu: “Anh không lãng phí thời gian, anh nhất định sẽ tìm được bác sĩ tốt nhất chữa khỏi cho ba anh... Anh chỉ là rất khó chịu, lại không thể nói ra với ai.”

“Anh có thể nói với em,” Hàn Đình Đình nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta là bạn tốt.”

Cơ thể Tần Tổng thoáng cứng lại, sau đó đẩy cô ra xích ra một chút, anh nhìn cô, trong đôi mắt sáng lên những tia sáng long lanh: “Tối qua trước khi ngủ anh đã nói với em rồi, em không nghe thấy à?” Anh nghiêm túc nói: “Anh không giấu diếm không có nghĩa là anh không nghiêm túc — Chúng ta thử cùng sống chung được không?”

Hàn Đình Đình há hốc mồm, cô đã từng tưởng tượng ra rất nhiều giả thuyết đối đáp với anh, nhưng không hề ngờ anh lại thổ lộ dứt khoát gọn gàng như thế.

Ở trong thế giới của cô, hết thảy mọi sắc thái liên quan đến tình cảm đều hàm súc và rụt rè, chẳng bao giờ có ai như Tần Tổng, nói ra một chữ yêu với cô thẳng tuột như thế.

Cô thấy không quen, lại thậm chí cảm thấy có chút mới mẻ.

“Tần Tổng,” cô do dự thắc mắc một lúc lâu, “Anh quên à, trước khi kết hôn chúng ta đã thỏa thuận...” Lúc ấy anh còn cười rất lạnh nhạt với cô, nói theo kiểu của anh, cô tuyệt đối không cần lo lắng. Vì sao bây giờ chưa được nửa năm, cô đã thực sự phải lo lắng rồi...

Tần Tổng vốn dĩ khinh thường chẳng thèm để ý đến điều ấy: “Anh đang hỏi em có đồng ý không, em kéo chuyện cũ vào làm gì.”

Hàn Đình Đình lắc đầu, “Em... không muốn.”

Tần Tổng phát bực: “Vậy vì sao buổi sáng lại ôm anh?!”

“Nào có ...” Hàn Đình Đình vội vàng phủ nhận, bỗng nhiên nhớ lại: “À — em ngủ mơ màng tưởng còn ở nhà, nghĩ anh là Phốc Phốc..”

Tần Tổng thấy trước mắt một mảng đen thui, âm thầm nghiêng răng, tiểu thổ màn thầu... Coi như em lợi hại!

“Vậy quên đi!” Anh bị một cục tức to ùng nghẹn ngang họng, lạnh lùng nói, “Thật ra anh cũng không sao cả, thử xem thôi.”

11. Chương 19-20

Chương 19

Anh hồn dỗi nói như vậy, xong lại xoay mặt sang chỗ khác có ý dỗi, thế nhưng Hàn Đình Đình chẳng mảy may hối hận hay cứu vãn nào, ngược lại hình như còn thở phào nhẹ nhõm một hơi, thoải mái cười rộ lên: “Chúng ta về đi thôi?”

“...” Tần Tổng nghiêng răng nghiêng lợi, “Hàn Đình Đình,” anh ngồi ngay ngắn, bình tĩnh trừng thẳng vào cô: “Rất cuộc là vì sao em không muốn? Em nói cho anh nghe thử xem!”

Vì sao không muốn... Bởi vì ngay từ đầu anh đã nói không được thích anh, cho nên dù ở chung khá lâu, mỗi ngày cô đều tự nhắc nhở mình, thế nên khi anh thỉnh thoảng nhắc đến, phản ứng đầu tiên chính là cự tuyệt.

Giống như trước đây cô bị sâu răng, mẹ cô liền cảnh cáo cô không được mua sôcôla ăn, sau đó khi đã thay răng rồi, không biết vì sao nhưng cô vẫn không dám ăn lại sôcôla, từ đó cho đến giờ, mặc dù thích đồ ngọt nhưng cô luôn bỏ qua tất cả các loại sôcôla.

Sợ trả lời không đúng lại chọc anh giận, Hàn Đình Đình thận trọng nghĩ, quay lại vấn đề cũ: “Chuyện đó... Sao anh lại muốn? Trước kia anh không thích em...”

Tần Tổng ghen lời.

Đúng vậy, vì sao anh lại muốn thử cùng sống với cô? Bởi vì thích sự giản dị đoan trang, ngoan ngoãn dịu dàng của cô?

Bởi vì ở trước mặt cô, bản thân anh không thể tự chủ được mà luôn bộc lộ chân thực nhất?

Còn vì tại đây trong thời khắc trăm ngàn nguy hiểm này, một mình anh gánh vác quá nhiều trọng trách nặng nề, mà cô lại là người duy nhất đứng ở bên cạnh anh?

Lại hoặc là, chỉ vì nam đơn nữ chiếc đêm ngày bên nhau, khó kìm lòng nổi?

Không biết. Đối với chuyện tình cảm anh luôn chỉ đánh giá bằng trực giác, cũng không cảm nhận tỉ mỉ.

“Anh không biết,” anh gợn gàng dứt khoát trả lời cô, “Chỉ là cảm thấy... em rất tốt.” Nói xong trên mặt Tần Tổng xuất hiện một màu hồng ửng đầy khả nghi, mắt tự nhiên ho khan hai tiếng, “Hơn nữa, dù sao cũng đã kết hôn rồi...”

“Nhưng chúng ta đã nói chỉ kết hôn một năm.” Hàn Đình Đình nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Tần Tổng phát điên, nheo nheo mắt, “Hàn Đình Đình, lúc ở bên tôi cô vẫn nghĩ đến chuyện ly hôn phải không? Ly hôn để đi là mẹ kế của tiểu Đồng gì kia à!”

Hàn Đình Đình im lặng. Ngay từ đầu cô đồng ý kết hôn với Tần Tổng, không kể để an ủi ba đang rất chán nản và thất vọng về cô khi đó, ngoại trừ để chấm dứt các cuộc xem mắt liên miên không dứt, quả thật trong đầu cũng có ý nghĩ như Tần Tổng đã nói. Nhưng gần đây, cuộc sống của cô bị rất nhiều sự việc và con người không liên quan xen vào, cô không còn giống như trước đây nhớ về anh ấy và tiểu Đồng hàng ngày nữa...

Thấy cô trước mắt mà hồn như đã lảng đãng tận chỗ nào, Tần Tổng chưa bao giờ cảm thấy bị sỉ nhục cùng không cam lòng như vậy — người vợ Tần lục thiếu gia anh cưới hỏi chính thức, thế mà ngang nhiên nhớ đến người đàn ông khác trước mặt anh! Lại còn ngay sau khi anh thổ lộ với cô nữa!

“Về nhà!” Anh quát cô, “Lên ghế trước lái xe đi!”

Hàn Đình Đình hoảng sợ, “Nhưng em không thể!”

Cả người Tần Tổng đầy mùi rượu, lạnh nhạt cười một tiếng: “Vậy tôi phải lái?”

“... Thôi cứ để em.” Hàn Đình Đình kiên trì bước vào ghế lái.

Tần Uẩn phải nằm viện một tháng, sợ Trương Phác Ngọc ở một mình buồn, bèn đề nghị Tần Tổng đưa mẹ đến ở với Hàn Đình Đình một tháng. Tối nay khi Tần Tổng từ bệnh viện trở về, qua quyết giao việc này cho Hàn Đình Đình.

Hàn Đình Đình sững sốt: “Ồ đây á?”

Tần Tổng đang xem giấy tờ, cũng không ngẩng đầu lên, “Ừ” một tiếng cực kỳ lạnh nhạt.

“Chuyện... chuyện này, hai người chúng ta sẽ phải ở chung một phòng?” Hàn Đình Đình lại bắt đầu lắp bắp căng thẳng.

Tần Tổng ngẩng đầu khỏi đồng báo cáo, không kiên nhẫn nhìn cô: “Em nghĩ anh và em tự nguyện à?”

Hàn Đình Đình không dám nói gì thêm, sợ lại chọc anh mất hứng.

Từ cái đêm anh uống rượu trong bệnh viện, hỏi cô muốn thử cùng chung sống với anh hay không, anh cũng không còn đối xử quá tốt với cô nữa. Lúc trước khi hai người ở nhà, anh luôn trêu chọc cô, hoặc sai cô làm cái này cái nọ, nhưng ít ra cũng còn nói cười, mà anh bây giờ ngay đến mắt cũng không liếc cô, và tất nhiên, cũng rất ít trò chuyện với cô.

Hàn Đình Đình cảm thấy rất chán nản.

Trương Phác Ngọc ngược lại rất hứng thú, suốt ngày lôi kéo tán dóc với Hàn Đình Đình, buổi tối lúc sắp ngủ còn đòi ngủ cùng giường, muốn ngủ chung với cô. Lại bị Tần Tổng quyết liệt phản đối: “Cô ấy ngủ với con!”

Nháy mắt Trương Phác Ngọc nước mắt lưng tròng, kéo góc áo con trai làm nũng: “Nhưng mẹ không ngủ một mình được!”

“À, cho mẹ cái này, cho ngủ chung với mẹ nhé.” Tần Tổng giật lấy Phốc Phốc trong tay Hàn Đình Đình, giới thiệu người bạn mới này với mẹ anh: “Nó tên là Phốc Phốc.”

Trương Phác Ngọc ghét bỏ đẩy con gấu teddy mặc chiếc áo lông xanh cũ nát ra: “Xấu quá! Mẹ không thích!”

Hàn Đình Đình im lặng xoay mặt đi, ôm Phốc Phốc đứng rụt vào bên người Tần Tổng. Tần Tổng thấy thế rất đặc ý kéo cô dậy, bước lên tầng trong ánh mắt đáng thương của mẹ anh.

Lúc lên lầu vào phòng, sắc mặt ảm áp của Tần Tổng nhất thời quên thu lại, thấy Hàn Đình Đình đang cười lấy lòng anh, anh nhướn nhướn khóe môi, “Em vui cái gì? Anh thấy em ngốc như vậy, sợ bị mẹ anh hỏi đến cái gì hờ cái đó! Em nghĩ rằng anh muốn ngủ cùng em chắc?”

Hàn Đình Đình vỗ vỗ má, vẫn cười tủm tỉm. Tần Tổng quan tâm đến cô, chẳng biết thật giả nhưng cô vẫn rất vui.

Tần Tổng liếc cô một cái, đẩy cô vào giường, còn mình đi tắm rửa trước khi ngủ.

Đi ngủ... tất nhiên là một loại chuyện không được thoải mái.

Dưới tấm chăn là hai người tay trong tay, hai tay đều nắm trước ngực, đáng nằm chuẩn thẳng tắp. Rõ ràng là đêm rất tĩnh lặng, nhưng không ai có thể đi vào giấc ngủ được.

Trái tim cơ bản không thể tự mình khống chế, chỉ nảy lên theo mỗi nhịp thở của người kia, anh thở càng mạnh, tim cô cũng đập càng nhanh, không bao lâu sau hai người đều cảm thấy hít thở khó khăn, một người hơi quay đi, người kia thì dứt khoát ngồi dậy.

“Hàn Đình Đình, ” Tần Tổng trầm giọng trong bóng tối nói: “Mang con gấu rụng lông ra ngoài cho anh!” Mũi anh bị dị ứng, càng ngày càng ngứa.

Mộng đẹp ban đầu đã bị vỡ “lốp bốp” tan tành, Hàn Đình Đình bối rối một chút, nhỏ giọng kháng nghị: “Phốc Phốc không rụng lông... Em quen ôm nó ngủ rồi.”

“Cái thứ gấu không lông thì có gì hay ho cơ chứ?!” Tần Tổng phát điên, một cái đồng tử to như giẻ lau, cô lại ngày nào cũng mặc quần áo cho nó, ngày nào cũng ôm nó ngủ! Còn đối đãi tốt hơn cả với anh!

Hàn Đình Đình cũng ngồi dậy, nhích lại gần anh một chút, “Em biết anh giận em, anh đừng giận chớ đánh mèo Phốc Phốc chứ.” Cô thì thào trong bóng tối.

Tần Tổng lạnh nhạt hừm một tiếng, nghĩ rằng người này thì ra cũng biết mình đang giận.

“Em nghĩ... Tần Tổng, chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy, mặc dù có lúc anh vô lý, nhưng anh đối với em rất tốt, còn ba mẹ em, anh giúp em rất nhiều. Em thực sự cảm ơn anh.” Cô ngừng lại một chút, vẫn còn một phần, cô cần một chút... không đúng, thật nhiều dũng khí.

Tần Tổng nghe đến đó, trong lòng đã sớm lệ rơi đầy mặt, làm một sinh vật giống đực đẹp trai, khỏe mạnh, nhiều tiền, nhiều người mê như vậy, anh chỉ mới thổ lộ tình cảm thật sự chưa quá hai lần, thì hai lần đều bị từ chối, hơn nữa hai lần còn được nhận giấy khen người tốt...

“Đừng nói nữa.” Tần Tổng cắn răng, buồn bã gằn từng tiếng, ngăn cô nói tiếp: “Ngày đó anh uống say, lời nói đều là do say rượu, em tin thật à!”

Lúc này đổi lại là Hàn Đình Đình sưng sột, cô còn chưa nói xong... được rồi, hoàn toàn chưa nói xong...

“Anh buồn ngủ quá, ngủ đi.” Tần Tổng không thêm quan tâm Phốc Phốc có rụng lông hay không nữa, bèn anh đứng nằm xuống, trùm chăn kín đầu nhắm mắt.

Thật đau khổ, trong lòng đang chảy máu chảy máu... Người nào đó cắn góc chăn... hu hu hu...

Lương thị, trước giờ họp buổi sáng.

Đại BOSS và Lý Vi Nhiên vẫn chưa đến, ba người kia còn ăn sáng, Tần Tổng nghiêm túc vùi đầu vào đồng hồ sơ.

Kỷ Nam quan sát một hồi, cắn bánh nhân dưa, nói: “Tiểu lục... sắc mặt không tốt.”

Dung Nham liếc mắt nhìn Tần Tổng, rất bình tĩnh: “Cậu lúc mới cưới cũng vậy thôi.”

Trần Ngộ Bạch buông ly cà phê, đẩy mắt kính, “Cậu có chắc cậu ta ăn no rồi chứ?”

“Không,” Dung Nham hươ hươ tờ báo trong tay, “Tôi cho rằng cậu ta tuyệt đối chưa ăn đủ — Đói bụng rồi.”

Ba người rất ăn ý nở nụ cười.

Tần Tổng quăng cây bút trong tay, mắt bình tĩnh hét lên: “Mới sáng sớm đã muốn kiếm chuyện rồi à!”

Trần Ngộ Bạch buông tay tỏ vẻ không sợ hãi, Kỷ Nam bắt đầu bẻ khớp tay kêu rất to... Dung Nham dàn hòa, đẩy Tần Tổng vào phòng trong nói chuyện khá lâu.

Mấy người bọn họ luôn luôn phối hợp rất ăn ý, chuyện của Tần Tổng và Hàn Đình Đình lúc trước Dung Nham có biết một chút. Tần Tổng muốn học hỏi kinh nghiệm, bèn hy sinh cái da mặt, đại khái kể qua cho anh nghe một lần về quy trình phát giấy người tốt.

Bàn về phụ nữ, còn có ai có kinh nghiệm bằng nhị thiếu phong lưu từng trải muôn vạn bụi hoa chứ? Vừa nghe chuyện đồng giả muốn biến thành thật, Dung Nham đột nhiên cao hứng, lại vượt cảm tư lự.

“Anh nói xem bây giờ nên làm sao đây!” Tần Tổng nóng nảy thúc giục anh.

Dung Nham vẫn cười, hất cái cằm đẹp, ý chỉ cái đồng hồ trên cổ tay Tần Tổng. Anh đã thêm nhỏ dãi cái đồng hồ đó từ lâu, không biết là thương hiệu mới nào, anh đã tìm hiểu một thời gian rồi mà vẫn chưa thấy tin tức. Thấy Tần Tổng ngày nào cũng đeo mãi không chịu đổi, anh càng tò mò hơn.

Tần Tổng lại tỏ thái độ khác thường, keo kiệt che cổ tay lại, “Cái này không được! Đổi cái khác đi!”

“Quý giá thế à?” Dung Nham nhú mày, “Quý hơn cả cái xe mới mua kia á?”

“Xe thuộc về anh.” Tần Tổng ngắn gọn, “Mau chỉ cách cho tôi!”

Dung Nham nheo nheo cặp mắt phong lưu đào hoa, nụ cười quý quý bắt đầu nở rộ.

[alobooks.vn]

Chương 20

“Này này! Click mau! Cái kia, cái kia cũng được! Hai cái! A không ba cái đi!” Trương Phác Ngọc vui vẻ vỗ tay, quét qua hơn phân nửa cửa hàng, hỏi con dâu: “Đình Đình! Chúng ta đã đủ được giao hàng miễn phí chưa?”

“...” Hàn Đình Đình tuân theo bà chỉ huy, click từng món từng món đồ quý giá, “Mẹ, đã nhiều quá rồi, hai trăm đồng đã đủ điều kiện rồi.”

“A? Lờn quá!” Trương Phác Ngọc lần đầu tiên được mua sắm trên mạng, hào hứng không dứt.

Hàn Đình Đình câm nín. Vì mười đồng tiền chuyển phát hàng mà mua đến hơn một ngàn đồng thứ này thứ kia... Bảo cô nên nói gì cho phải đây?

“Chúng ta mua thêm cho A Tổng bộ đồ ngủ này đi!” Trương Phác Ngọc vẫn còn muốn xem thêm, “Mua màu gì được nhỉ... Đình Đình, con nói xem A Tổng mặc bộ này trên người có đẹp không?”

“...” Hàn Đình Đình di chuyển chuột sang một bộ đồ ngủ cotton màu hồng nhạt trung tính, “Cái này?”

“Màu hồng phấn!” Trương Phác Ngọc kinh ngạc nhìn về phía cô: “A Tổng mặc màu này... Nó có đồng ý không?”

Hàn Đình Đình thật thà gật đầu.

Trương Phác Ngọc càng cảm thấy kỳ lạ, bà nhớ rõ từ nhỏ Tần Tổng rất ghét màu sáng? Nó giấu bà thích màu hồng nhạt từ bao giờ vậy?

Đing đoong — Ngay lúc này tiếng chuông cửa du dương vang lên, cô giúp việc Trương Phác Ngọc đưa từ bên nhà sang chạy ra mở cửa, không lâu sau, một bó hồng lớn long lanh tươi tắn nở rộ tiến vào, đẹp mê người.

Trương Phác Ngọc then thùng cười, giơ tay đón lấy: “Là cho tôi à!”

Cô giúp việc cười cười, lắc đầu: “Dạ là cậu chủ cho người người mang đến tặng cô chủ. Còn có tấm thiệp, cô chủ, mời nhận ạ —”

“...” Hàn Đình Đình vừa nhận vừa chịu đựng ánh mắt ai oán của Trương Phác Ngọc, khó hiểu mở ra, chỉ thấy trên tấm thiệp hồng quả thật là nét chữ kiêu ngạo của Tần Tổng: “Tám giờ ăn tối”

Cuối cái chữ “ăn tối” có một đường cong đáng ngờ, uốn cong thành hình một trái tim khá vụng về.

“Nó viết cái gì vậy?” Trương Phác Ngọc tuy có ghen tỵ, nhưng vẫn tò mò hơn.

Hàn Đình Đình đưa bốn chữ cho bà xem, hoang mang hỏi: “Mẹ nói xem... có phải ý anh ấy bảo chúng ta chờ anh ấy ăn tối lúc tám giờ không?”

Trông mắt Trương Phác Ngọc đảo tới đảo lui, cười ranh mãnh, lại vẫn ngẩng đầu lên nghiêm túc gật gù, “Đình Đình, tối nay con phải nấu cho A Tổng một bữa ngon nhé! Con xem, nó đã tặng cho con hoa đẹp thế này rồi!”

“... Dạ!” Hàn Đình Đình hết sức tưởng thật: “Con đi mua thức ăn ngay đây.”

Vì thế bây giờ rưỡi, lúc lái xe của Tần Tổng về nhà đón người, chỉ thấy nữ nhân vật chính tối nay tóc tai lộn xộn, mặc áo sơ mi quần tây, chân đi dép lê, cả người đầy mùi dầu mỡ chạy ra mở cửa.

Lái xe sưng sốt.

Vừa vặn lúc ấy điện thoại reo lên, là nam nhân vật chính gọi điện, lái xe nhận cuộc gọi, vội vàng đưa điện thoại cho nữ nhân vật chính.

Hàn Đình Đình nhận điện thoại, chỉ nghe một tiếng “A lô” khá bất thường của Tần Tổng, giọng nói kia hình như đang kiểm chế cái gì, lại như vội vã muốn tiết lộ cái gì.

“Em chuẩn bị xong chưa?” Anh tiếp tục cái giọng điệu hơi lạ lùng kia, “... Anh đang đợi em.”

“Chuẩn bị xong rồi! Em đang chờ anh rồi,” Hàn Đình Đình chùn lại, “A Tổng, anh đang ở đâu vậy?”

Cuối cùng thì giọng nói của Tần Tổng cũng khôi phục như bình thường: “Em không nhận được hoa và thiệp à?!”

“Có nhận được mà, cho nên em mới chuẩn bị cơm tối, chờ anh tám giờ về, chúng ta ăn ngay.” Hàn Đình Đình dịu dàng trả lời.

“...” Tần Tổng bắt đầu nghiêng rằng, “Hàn, Đình, Đình! Em chờ anh!!”

Trả điện thoại cho lái xe, Hàn Đình Đình chẳng hiểu ra sao quay vào nhà, Trương Phác Ngọc đang ném canh ở trong bếp: “Mẹ, hình như A Tổng khó chịu.”

Trương Phác Ngọc cắn một miếng hải sâm chín mềm, “Ừ” một tiếng mơ hồ. Quay mặt về phía những món ngon trong nồi trên chảo, quay lưng về phía cô con dâu ngây thơ ngốc nghếch, bà cười rất khoái chí.

Một lát sau Tần Tổng trở về, vừa vào đến cửa đã sầm mặt, trực tiếp lôi tiêu thổ màn thầu vào phòng trước mặt mẹ.

“Em dám cho anh leo cây? Lửa giận của anh bốc cao hơn ba trượng. Anh bảy giờ đã đến nhà hàng chờ, sau khi nói chuyện với cô xong thì quản lý lại hỏi khi nào dọn đồ ăn lên, anh không đáp không rằng đứng dậy bước đi, mặt mũi đều mất sạch cả rồi!”

“Em không biết anh chờ em ngoài...”

“Trên thiệp viết rõ ràng!” Tần Tổng tức giận ánh mắt rực sáng.

Hàn Đình Đình càng lí nhí trả lời: “Anh chỉ viết tám giờ ăn tối... Em nghĩ anh muốn về ăn tối lúc tám giờ...”

“Em! Em còn có thể ngốc hơn một chút nữa không?!” Tần Tổng tức giận tóm lấy bàn tay đang run lẩy bẩy của cô, “Tức chết tôi mất!”

Hàn Đình Đình sợ hãi nhìn anh, không biết nên nói gì. Từ trước tới nay ở bên cạnh cô, chỉ có cha cô và Từ Từ mới có kiểu nổi giận với cô như vậy, chỉ cần cô né tránh không trả lời thì sẽ không làm sao. Còn như mẹ cô và... anh ấy, bất kể thế nào cũng không tức giận với cô. Người hơi một tí lại bị cô làm tức xù lông như Tần Tổng, là lần đầu tiên cô gặp phải.

Có người vì bạn mà tức giận hoặc khó chịu, đó là chuyện làm cho con người ta có cảm thấy cực kỳ áp lực, nhất là với một người nhát gan như Hàn Đình Đình. Cho nên cô rất sợ Tần Tổng không vui, nhưng anh lại luôn vì cô mà mất vui. Do đó khi sống cùng anh cô luôn cẩn thận, bắn khoăn rất nhiều.

Cô không nói gì nữa, về mặt nhìn như rất là không thèm quan tâm đến thái độ của anh, Tần Tổng ban đầu chỉ cảm thấy rất giận dữ, sau đó lại bị ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn đến nổi uất ức dần dần dâng lên: Anh lúc này một mình phải quản lý cả hai đảng “Lương thị” “Tần thị”, một mặt lo việc đầu tư của hai bên, một mặt còn phải đối phó với mấy ông già khó chơi của Tần gia kia, ngày đêm cố gắng lao lực quá độ. Để sắp xếp thời gian cùng cô ăn bữa tối, anh ngay cả thời gian ăn cơm trưa cũng phải làm việc! Anh không ôm hy vọng cô vì một buổi tối mà có thể hồi tâm chuyển ý, nhưng chắc ít nhất cũng có chút cảm động chứ?

Hu hu hu cái tên Dung nhị xấu xa! Cái gì mà hạ gục nhanh tiêu diệt gọn! Cái gì mà nửa muốn nói nửa thôi! Cái gì mà lãng mạn đẹp đẽ! Cái gì mà phụ nữ không thể chống cự! Trả xe cho ta, trả lại xe đi! Đồ lừa đảo trắng trợn! Hu hu hu...

Khóe miệng Tần Tổng méo xẹo mở cửa, có vẻ không vui bước ra ngoài, đi sau là Hàn Đình Đình với vẻ mặt không biết xoay sở ra sao, Trương Phác Ngọc vẫn ghé vào cửa nghe lén suốt nữa bị bắt gặp, vội vàng quay lại phòng khách, ngồi trên ghế sofa bê laptop lên, giả vờ vào mạng.

Tần Tổng ủ rũ đi qua bà, hướng lên lầu, bỗng nhiên dừng bước, xoay người lại, nhìn bà không thể tin được: “Mẹ... mẹ vào mạng à?!”

“Ừ!” Trương Phác Ngọc cười tủm tỉm chỉ chỉ Hàn Đình Đình, “Đình Đình dạy mẹ, lúc trưa hai mẹ con mua được rất nhiều đồ! Cũng mua cả cho con nữa!”

Tần Tổng giật bản mình, lập tức chuyển hướng sang Hàn Đình Đình: “Mạng nhà mình sửa được rồi à?!”

Hàn Đình Đình không nhìn anh, im lặng gặt đầu.

Trương Phác Ngọc vội vàng tranh công: “Là mẹ gọi người đến sửa đó! Sửa cái xong luôn!”

“...” Tần Tổng đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng lạnh lẽo, thôi xong đời rồi, chuyện này của anh sắp bại lộ rồi!

“Đúng rồi A Tổng,” Trương Phác Ngọc vui vẻ ra mặt, “Nhân lúc cha con ở bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe, mẹ muốn nhờ quần gia sửa lại nhà đôi chút, mẹ định đổi giấy dán tường phòng con thành màu hồng nhạt — nhưng mà, con thích màu hồng nhạt từ khi nào thế? Sau khi kết hôn à?”

Trái tim Tần Tổng vốn đã tan hoang như bị càn quét, lúc này gió bắc thê lương lại vù vù lướt đến, thổi tung tất cả lạnh lẽo bi thương từ trong ra ngoài của anh lên trời... Cái cuộc sống này, không sống nổi mất!

12. Chương 21-22

Chương 21

Tần Tổng vẫn im lặng, ai oán như u hồn vật vờ bước lên. Trương Phác Ngọc vầy vầy con dâu thì thăm hỏi: “Các con cãi nhau hả?”

Hàn Đình Đình gượng cười, khoát tay, “... Không có gì đâu mẹ ạ.”

“Bởi vì con không đến buổi hẹn à?”

“Con... con không biết đó là có ý hẹn lúc tám giờ.” Hàn Đình Đình cúi đầu.

“A... là mẹ không đúng! Mẹ đoán được, lại cố tình không nói với con.” Trương Phác Ngọc cảm thấy rất áy náy, “Nó tặng hoa cho con, còn hẹn con ra ngoài ăn tối, mẹ ghen tỵ nên...”

“Mẹ...” Hàn Đình Đình hết chỗ nói, ngược lại còn phải an ủi bà “Không có gì, con giải thích rõ cho anh ấy là được.”

“Ừ!” Trương Phác Ngọc đồng ý, đẩy con dâu lên lầu, “Vậy con mau lên trên đó an ủi nó đi! Các con ra ngoài ăn tối! Tối nay không cần về, ở ngoài lãng mạn đi!”

Hàn Đình Đình bị bà đẩy một mạch lên lầu hai, sau khi quyết đoán gõ cửa, Trương Phác Ngọc cũng quyết đoán rút lui, để lại cô một mình lúng túng bước vào trong.

Tần Tổng đang ở trong phòng thay quần áo, anh cởi áo khoác, chỉ mặc áo mỗi áo sơ mi denim bên trong, caravat cũng tháo ra, vẫn còn vắt lung tung trên cổ.

“Em vào làm gì?” Nhìn thấy Hàn Đình Đình, anh nhú mày, giọng điệu khó chịu hỏi cô.

“Em... chúng ta ăn cơm đi, em làm món cánh gà hầm rượu.”

“Không muốn ăn.” Tần Tổng nghiêm cái mặt thối quay người mở ngăn kéo tủ, “Anh muốn tắm, em ra ngoài đi.”

Hàn Đình Đình lần lượt lấy từng món quần áo để anh tắm rửa, cầm gọng găng trên tay đưa cho anh, “Vậy tắm xong rồi ăn nhé? Em chờ anh.”

Khi cô dịu dàng nói “Em chờ anh”, Tần Tổng chẳng lại một chút, hơi quay đầu, liếc mắt lườm cô.

“Tần Tổng... Anh đừng giận, không phải em cố tình không đi,” Hàn Đình Đình lí nhí, giọng nói càng lí nhí hơn, nhưng vẫn rất rõ ràng: “Là vì... Vì trước kia chưa từng có ai tặng hoa hồng cho em, cũng chưa từng có ai hẹn hò với em, cho nên em không hiểu có người muốn đưa em đi ăn cơm. Em nghĩ anh muốn tám giờ về nhà ăn cơm, cho nên đã chuẩn bị xong cơm tối chờ anh về.”

Cô luôn luôn rất nghiêm túc khi nói chuyện, đặc biệt là khi giải thích với anh.

Tần Tổng bỗng nhiên cảm thấy... trái tim rung rinh.

“Khụ...” Anh quay mặt đi, giả vờ như tiếp tục mở ngăn kéo, hỏi băng quơ: “Nếu biết thì sao?”

“Nếu biết... Em sẽ đi.” Cô hình như cũng đỏ mặt.

Không gian trong phòng thay quần áo bất chợt trở nên có chút chật chội, không khí dường như đọng lại, Tần Tổng hết mở ngăn tủ này lại mở ngăn tủ kia, gần như chúi cả đầu vào trong. Hàn Đình Đình đứng một bên, sau giây phút dừng cảm giác ngủ thì mặt cũng bắt đầu đỏ ửng hết cả, cuối cùng cô không biết làm gì đành cắn môi đỏ mặt đứng đó.

Hai người đều cực kỳ không tự nhiên hưởng thụ tình trạng mất tự nhiên này.

“... Quần áo đây này.” Hàn Đình Đình phá vỡ sự im lặng. Nhìn anh vui mình tìm tất trong ngăn kéo, phần cổ lộ ra bên ngoài cũng đã đỏ bừng, cô thật sự không đành lòng nhìn anh như vậy, cố nín thở bước tới. “Anh tắm đi, em xuống trước.” Cô đặt quần áo vào tay anh, nói xong đã muốn co cẳng chạy nhanh ra ngoài.

“Này...” Rút cuộc vào thời khắc mấu chốt Tần Tổng cũng cảm thấy một phen, từ trong đám tất, nhanh như chớp bắt lấy tay cô, “Anh... Chúng ta cùng xuống, anh đói!”

Tay cô nóng rực, anh phải cố sức giữ lấy.

Mặt Hàn Đình Đình càng đỏ hơn, mắt tự nhiên dời mắt nhìn ra phía trước, Tần Tổng hít sâu một hơi, sau đó từ từ sung sướng thở ra, hơi thở bị dồn nén trong hoàn cảnh im lặng thế này nghe có vẻ vô cùng nặng nề, tiểu thổ màn thầu phía trước đến cả tai cũng dần dần chuyển thành màu hồng.

Tần Tổng âm thầm quyết định, từ hôm nay trở đi, sẽ nhiệt liệt yêu thích màu hồng phấn...

Trương Phác Ngọc thấy con trai bay lên lầu lại bay xuống dưới, không đoán được tình hình: “A Tổng, con đừng tức giận, là mẹ cố tình làm Đình Đình hiểu lầm ở nhà nấu cơm chờ con đấy — Ai bảo con chỉ tặng hoa cho mỗi con bé!”

“Ồ... không sao ạ.” Không ngờ thái độ nói chuyện của Tần Tổng tốt khác thường, thậm chí ngay cả một cái tròng mắt với bà cũng không có, trên mặt còn cười rất ấm áp, “Mẹ, lần khác con mua hoa cho mẹ.”

Trương Phác Ngọc sửng sốt, sau đó rất ngạc nhiên thấy con trai bảo bối của bà ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn, ánh mắt chỉ nhìn theo hình dáng của con dâu cứng đang đi qua đi lại, vừa cười vừa nhận chén cơm cô đưa cho, hai người nhìn nhau cười... Chắc chắn, thằng ranh này, chẳng trách mà lại thích màu hồng nhạt

~“Đình Đình, Từ Từ nói hàng đã chuyển tới đây rồi đó!” Trương Phác Ngọc gấp chiếc laptop lại, đứng dậy, “Con bé còn tặng quà cho chúng ta nữa!”

Tần Tổng hồng nhạt nghe vậy, tay bưng chén canh bất giác run run. Hàn Đình Đình nhìn mắt anh, ậm ừ “Vâng” một tiếng, lập tức nói sang chuyện khác: “Mẹ, ăn cơm thôi.”

Trương Phác Ngọc còn lượn qua lượn lại, cười tủm tỉm: “Mẹ không ăn ở đây, mang đến bệnh viện ăn cùng cha các con.”

“Để con đi tìm cặp lồng.” Hàn Đình Đình lập tức đứng dậy.

“Để người giúp việc làm cho, con ngồi xuống ăn cơm đi.” Trương Phác Ngọc ấn vai cô, đẩy cô ngồi xuống, bà lại vỗ vỗ vào Tần Tổng đang ngồi bên cạnh, “Con, vì không tặng hoa cho mẹ, mẹ mới quấy rối, xin lỗi nhé! Thời gian tới đây là của hai con! Cứ vui vẻ ha!”

Nói xong Trương Phác Ngọc cùng với người giúp việc đi ra ngoài. Trên bàn ăn nhất thời im ắng, Tần Tổng vui mặt vào đồng tất không dễ dàng gì, bây giờ lại chôn mặt vào bát canh.

Hàn Đình Đình cũng cảm thấy rất mất tự nhiên. Ngay từ đầu khi thấy Tần Tổng không vui, trong lòng cô cũng không thoải mái theo, tưởng rằng lên lầu cố lấy hết can đảm giải thích những suy nghĩ thực sự trong lòng cô một cách rõ ràng, tưởng rằng sẽ thay đổi tốt hơn, nhưng thế nào bây giờ lại thành tình trạng tương đối xấu hổ thế này...

“Khụ khụ...” Tần Tổng cuối cùng trước khi bị chết đuối cũng chịu ngẩng đầu lên, anh cùng cô sóng vai nhau ngồi bên bàn ăn, vừa may không cần phải nhìn cô, chỉ cần đối mặt với bầu không khí nóng rực trước mắt là được rồi. “Điện thoại của em... Là anh ném.”

Hàn Đình Đình chậm rãi buông bát đĩa xuống.

“Anh xem tin nhắn của em với Tư Đồ, nhất thời không nhận được nhắn lại một tin cho cô ấy... Sợ bị em phát hiện, anh sốt ruột nên mới ném đi. Internet và dây điện thoại trong nhà cũng là anh phá hỏng.” Anh quay sang cô lí nhí nói, “Anh xin lỗi.”

Không ngờ Hàn Đình Đình nở nụ cười, “Em đã biết mấy hôm trước rồi — Điện thoại anh đưa cho em có thể vào mạng, em và Từ Từ cũng liên lạc lại với nhau.”

Lên mạng bằng di động... Tần Tổng sững sốt, xoay mặt cúi đầu ra sức uống canh, trong lòng muốn lấy búa gõ mình nghìn vạn lần.

“Thực ra là em không đúng, em không nên buồn với Từ Từ chuyện về anh...” Nghĩ đến nội dung cô tán dóc với Tư Đồ, chớp mắt Hàn Đình Đình đứng hình, mặt đỏ nói không nên lời.

Trong nhà chỉ có hai người bọn họ, anh ăn canh, mặt cô ửng hồng, trong phút chốc tất cả tự nhiên trở nên vô cùng tĩnh lặng. Tần Tổng khụ một tiếng, phá vỡ sự bối rối: “Ăn cơm đi...”

Hàn Đình Đình nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, không biết thế là tốt hay không, cô gấp cho anh một miếng cánh gà hầm rượu mà anh thích, “Anh ăn cái này đi.”

Bôm — tay cô run run, cánh gà rơi vào chén canh của Tần Tổng, nước canh bắn tung tóe lên mặt anh.

Hàn Đình Đình cuống quýt lấy khăn tay vội vàng với sang lau cho anh, Tần Tổng miệng nói “Không sao”, tay lại theo bản năng che mặt, trùng hợp chụp phải tay cô. Hai người cùng khựng lại, cô hơi hơi né đi, anh vội vàng giữ chặt lại.

Có lẽ vì nhắm mắt không nhìn thấy cô, nên cảm xúc từ tay truyền đến cực kỳ đặc biệt, ngón tay Tần Tổng vuốt nhẹ mu bàn tay của cô, bất giác anh nuốt nước miếng, chỉ cầu mong canh trên mặt anh cứ tiếp tục chảy xuống đi, tốt nhất là lau mãi không hết, lau mãi không hết, cho dù lau mãi vẫn không bao giờ hết...

Ngày hôm sau lúc tụ tập ăn sáng tại “Lương thị”, có ai đó trưng cái bản mặt thỏa mãn cười tủm tỉm, làm chói mắt mọi người quanh đây.

Kỷ Nam cắn một miếng bánh bao nhân dưa, vẻ mặt khó tin chọc chọc Lý Vi Nhiên, lúng búng hỏi: “Nhanh thế mà đã... Ăn được rồi?!”

Lý Vi Nhiên cắn bánh mì, nhồm nhoàm ngoạm miếng tiếp theo, tỏ vẻ nghi ngờ: “Có người sau khi lãnh giáo Dung nhị, thật sự đã theo đuổi được con gái nhà lành?”

Đại BOSS lấy thân phận của người từng trải, phán đoán dứt khoát: “Không thể!”

Dung Nham liếc bọn họ bằng nửa con mắt, ngón trỏ của anh đang xoay chiếc chìa khóa xe mới tinh, híp đôi mắt đào hoa, huyết sắc đặc ý — sự thật mạnh hơn lời nói!

Trần Ngộ Bạch đẩy mắt kính lên, trực tiếp quay sang đương sự: “Thành công hả?”

Tần Tổng nhíu mày, “Đừng nói năng tùy tiện! Các anh có biết thế nào là tôn trọng không?”

Trần Ngộ Bạch lạnh lùng cười, bưng ly cà phê đen của anh lên, “Tôi chỉ biết, hai đứa ngồi ở với nhau, làm sao có thể làm thành một được.”

Phi... mọi người xoay sang bận rộn với việc họ.

Dung Nham kéo Tần tiểu lục sang một bên, quan tâm chỉ bảo một cách nghiêm túc: “Thất bại à?!”

Tần Tổng gật đầu, trên mặt tươi cười ngây ngây mơ mộng. Dung nhị không rét mà run, cóc đầu một cái gọi anh tỉnh lại: “Cậu rốt cuộc là có thổ lộ được không?!”

Tần Tổng “Ha ha” cười, “Xem như... không đi.”

Dung Nham rút cuộc chịu không nổi cái vẻ háo sắc kia, bèn đẩy anh ra, đang tức giận chuẩn bị khoát tay áo mà đi, lại bị anh túm chặt lại, “Làm gì thế?”

“Ha ha... Nhị ca! Anh dạy tôi thêm mấy chiêu đi!”

Hàn Đình Đình đợi cả một ngày ở trong bệnh viện.

Trương Phác Ngọc và Tần Uẩn cùng nhân nhả đọc sách nói chuyện trong phòng, còn cô phụ trách bên ngoài, chịu trách nhiệm ngăn cản những lãnh đạo cấp cao của “Tần thị” và trưởng bối Tần gia muốn vượt qua vòng phong tỏa của bệnh viện đột nhập vào phòng bệnh. Đó đều là những người mà đảm bảo vệ bên ngoài không dám đắc tội, còn Hàn Đình Đình là cháu dâu trưởng, nên khi để cho cô canh giữ phòng tuyến cuối cùng, những người tới dù có đức cao vọng trọng đến mấy cũng không dám xông vào. Huống chi cô còn có thiên tính của cô giáo mầm non, mười phần kiên nhẫn ăn nói nhỏ nhẹ, làm những người đó đều ngượng ngùng khó xử.

Cuối ngày, Tần Uẩn cười hỏi cô: “Mệt không?”

Hàn Đình Đình mắt rũ xuống, thành khẩn gật đầu một cách đáng thương, “Chả trách A Tổng luôn mệt mỗi như vậy ạ.”

“Một chút mệt mỗi như vậy nó nên trải qua.” Tần Uẩn thản nhiên, “Trước kia lúc cha dạy nó, nó luôn không nghe lời.”

“Anh ấy không thích nghe người khác dạy bảo.” Hàn Đình Đình nói theo cảm nhận.

Tần Uẩn mỉm cười, “Đúng! Từ nhỏ nó đã quá được nuông chiều, lại tự biết mình giỏi giang, kiêu ngạo ương ngạnh, không chịu cúi đầu với ai cả... Cha vẫn thấy tiếc không có dịp thích hợp để trấn áp cái tính kiêu ngạo đó của nó, sau thì... đã quá muộn.”

Ông hiếm khi nói nhiều như vậy. “Nói ra sợ con cười, xung quanh Tần Tổng, con là người đầu tiên có cùng ý kiến với cha — Mọi người đều rất chiều nó, Phác Ngọc lại luôn gây rắc rối cho cha.”

Hàn Đình Đình mỉm cười. Thật sự cha chồng cô đối với mẹ chồng không có chuyện gì là không tốt cả, ngay cả loại chuyện giáo dục con cái cũng không chống lại ý kiến của bà, cho dù chính mình có nhiều ý tưởng hơn. Sau này, nếu cô và Tần Tổng có con... khụ khụ khụ, trong lòng Hàn Đình Đình đang vừa chua xót lại vừa ngọt ngào chột động, nghĩ đi nơi nào đó...

Lúc này đã hơn tám giờ, rút cuộc Tần Tổng cũng tan ca, lại đến bệnh viện đón Hàn Đình Đình, một nhà bốn người nói chuyện một lúc, Trương Phác Ngọc biết Tần Tổng vẫn chưa ăn tối, liền hồi thúc giục cặp vợ chồng trẻ nhanh nhanh trở về nhà.

Trên đường khi gặp đèn đỏ, Tần Tổng gục đầu sát tay lái, Hàn Đình Đình quan tâm hỏi: “Anh mệt lắm phải không?”

Tần Tổng nghiêng đầu về phía cô, “Ừ—” dài một tiếng, sau đó nhìn cô, trong mắt thấp thoáng ý cười.

“Vậy... về nhanh một chút! Em làm đồ ăn ngon cho anh ăn!” Hàn Đình Đình không dám nhìn ánh mắt nóng rực của anh, cúi đầu nhìn chăm chăm vào đầu gối, nói.

Tần Tổng nở nụ cười: “Vậy ư?”

“... Là vậy chứ sao.” Giọng cô càng lúc càng nhỏ, mặt càng gằm xuống thấp hơn. Tần Tổng cảm thấy thú vị không thôi, bất giác đưa tay nhéo mặt cô. Một tiếng “a” đột ngột rất khẽ của cô làm anh tỉnh táo lại, vội vàng thu tay.

Đèn đỏ đã qua vài giây, có vài tiếng còi xe của các xe sau, vài người trên đường không kiên nhẫn còn thò đầu ra khỏi xe chửi bậy, Tần Tổng không chút so đo, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

[alobooks.vn]

Chương 22

Về nhà Tần Tổng không ngừng lôi kéo Hàn Đình Đình “Tâm sự”.

“Anh vẫn chưa ăn cơm đâu, sắp chín giờ rồi đấy.” Hàn Đình Đình lo lắng, “A Tổng, dạo này anh càng ngày càng bận.”

Khi cô nói chuyện âm điệu luôn luôn mềm mại nhẹ nhàng, nhưng lúc này Tần Tổng nghe qua chỉ cảm thấy đặc biệt ngọt ngào, anh không khỏi càng thêm vội vàng, kéo mạnh cô ngồi xuống sofa, “5 phút thôi! 5 phút cũng được! Anh cho em xem trò ảo thuật này!”

Hàn Đình Đình nghe anh nói chỉ cần 5 phút, cũng nghe theo, cô nghiêm chỉnh ngồi xuống, nhìn anh lấy từ trong túi quần một sợi dây chuyền bạch kim rất đẹp, treo trên ngón tay, lắc lắc trước mặt cô.

“Nhìn kỹ nhé!” Khuôn mặt Tần Tổng lúc này có chút căng thẳng trộn lẫn với một thứ cảm xúc kỳ lạ khó tả. Tay phải vẫn đặt trong túi của anh lúc này nắm chặt lại rồi từ từ vươn tới, di chuyển lên phía trên sợi dây chuyền, sau đó anh giương mắt nhìn Hàn Đình Đình đang chăm chú, chính mình cũng nín thở, mỉm cười, cử chỉ thay đổi, các ngón tay đột ngột xò ra –

“Tách!”

Ngay lập tức các ngọn đèn đều phụt tắt.

Phút cuối trước khi ánh sáng phụt tắt là khi Tần Tổng vừa xò tay ra, Hàn Đình Đình chỉ kịp nhìn thấy chút ánh bạc lóe lên giữa các khe hở, kế tiếp cả gian phòng đều chìm trong bóng tối.

Cô trợn mắt há hốc mồm một lúc lâu, ngốc nghếch vỗ tay, cười một cách yếu ớt: “Hay quá... Thật lợi hại!”

Trong bóng tối, Tần Tổng không nói nổi nên lời.

Một hồi sau...

“A Tổng, vậy... Anh biến điện trở lại đi? Em phải nấu cơm.”

“A Tổng...”

“A Tổng?”

“Không phải do anh làm!” Người nào đó phát điên lên, “Mất, điện!”

Phì... Hàn Đình Đình dùng hết sự lương thiện của cả cuộc đời cô để kiềm chế, mím chặt nhin cười.

“A Tổng... cẩn thận ...”

“Anh đừng cử động! Ổ yên đó...”

“... Ủ... Em từ từ một chút...”

Hàn Đình Đình một tay nắm... khụ khụ, đèn pin, một tay giữ... khụ khụ, cây thang, “A Tổng, hay là chờ mai thợ đến sửa?”

“Không được!” Tần Tổng kiểm tra mạch điện, kiên quyết cự tuyệt, “Ảo thuật của anh còn chưa làm xong!”

Ánh đèn pin chiếu vào hộp điện, khuôn mặt của anh được ánh sáng ở bên ngoài hắt vào, trông êm dịu đến kì diệu. Hàn Đình Đình giữ thang nhìn hướng lên trên, anh ngồi trên thang nét mặt rất chăm chú, khiến cho cô có một cảm giác quen thuộc lạ kỳ, giống như đã mong chờ từ nhiều năm nay, bây giờ cuối cùng đã nhìn thấy.

Thật ra từ nhỏ đến lớn cô đều muốn có một người, ở cùng cô, đối xử tốt với cô, lúc trời tối nắm tay cô, khi có sóng gió trong cuộc đời ôm lấy cô, trong nhà đồ điện bị hỏng, anh có thể nhẹ nhàng sửa được, hiền hòa hơn ba cô một chút, lại mạnh mẽ hơn so với Phúc Phúc một tẹo.

Trước đây cô thấy có một người y như vậy tồn tại, nhưng người kia từ đầu đến cuối lại giữ một tư thái khác, làm cho cô ngoài cảm thấy những ngọt ngào mãn nguyện bất chợt, cũng thấy đau đớn và bối rối. Bây giờ tĩnh lặng và thanh bình nhìn lên Tần Tổng như vậy, bỗng nhiên trong lòng cô lúc này, có một giọng nói vang lên nhất định là đúng, lần này cô đã tìm được rồi!

Chùm tia sáng từ từ hạ thấp xuống, Tần Tổng đang muốn nói cô hướng đèn lên trên một chút, khi cúi đầu phát hiện cô đang ngẩn người cười với mình, ánh sáng của đèn pin hắt lên tóc mái trên trán mềm như nhung làm người ta không thể nhìn được muốn xoa xoa một lần...

Anh miễn cưỡng xoay mặt đi, một thứ tình cảm thanh xuân tràn ngập trong lòng, tay run run đẩy cầu chì lên, trong phòng tức thì tràn ngập ánh sáng, anh vừa thở phào nhẹ nhõm, quay đầu định bước xuống thang, chỉ nghe một tiếng “Đoành” thật lớn, tia lửa bắn tung tóe, trong phòng một lần nữa lại chìm vào bóng tối.

Tiếng nổ kia thật đáng sợ, Hàn Đình Đình rút tay hét lên một tiếng, Tần Tổng theo bản năng đưa tay bảo vệ mặt, cây thang trong nháy mắt mất thăng bằng, đổ về phía cô.

Thân thủ Tần Tổng xem như hơn người, nhanh nhẹn duỗi chân nhảy từ trên thang xuống, nắm lấy cái bóng đen nho nhỏ kia, ôm thật chặt vào lòng. Chỉ là vừa rồi anh đạp thang mượn lực quá mạnh, lúc nhảy xuống không tránh khỏi bị ngã huych một cái, phía sau lưng chính là hai bậc tam cấp dẫn vào phòng khách, vì để bảo vệ người ở trong lòng không đạp đầu, tay trái anh khi tiếp đất đạp thẳng xuống sàn.

“Tần Tổng!” Anh ngã mạnh xuống đất, một tiếng huych thật đáng sợ vang lên, Hàn Đình Đình ngã trên ngực anh, vừa bật khóc nức nở vừa kêu một tiếng.

“Không sao...” Tần Tổng cắn răng trả lời cô, vì đau nên giọng nói cũng thay đổi, “Em ngã có sao không?”

“Em không sao!” Hàn Đình Đình trở dậy dò dẫm trên người anh, “Anh đau chỗ nào?!”

“Á... đừng nhúc nhích!” Tần Tổng vòng tay phải quanh thắt lưng cô, nhích lên nắm tay trái của cô, giữ yên cô trên người, “Tay trái của anh có lẽ bị gãy rồi... Em đứng lên cẩn thận một chút, đừng đụng vào anh, đi gọi xe cấp cứu...”

Đêm đã khuya, có người bị xe cấp cứu í ờ í ờ đưa đến bệnh viện, chụp phim bó bột nằm lại theo dõi. Có người lại nằm trong bồn tắm lớn mát xa, hai mắt từ từ nhắm lại thưởng thức âm nhạc, ngón tay thon dài nhịp nhịp trong nước.

“Pa pa!” Dung Nham đang hưởng thụ âm nhạc và bồn tắm đầy bọt, công chúa nhỏ nhà anh “Lạch bạch lạch bạch” chạy vào.

“Ừ? Cục cưng, muộn thế này rồi sao con chưa đi ngủ?”

“Không buồn ngủ ạ!” Dung Đậu Đậu hùng dũng trả lời, “Pa pa! Điện thoại! Chú sáu gọi!”

“Ba đang ở trong bồn tắm, đưa mẹ nghe đi.” Dung Nham gối lên cái khăn thật dày bên thành bồn tắm, híp đôi mắt đào hoa, lười biếng nói.

“Mẹ nghe rồi! Mẹ cười đau bụng rồi, bây giờ đang lăn lộn ở trên giường!” Dung Đậu Đậu nghiêng đầu, đôi mắt mở to.

“Wow! Bé con mau đưa đây!” Vừa nghe có trò cười, Dung Nham rất tích cực.

Dung Đậu Đậu cười túm túm đưa điện thoại cho ba, lại thuận tay hót một mớ bọt lớn trong bồn tắm bỏ lên mặt Dung Nham, trò nghịch ngợm đã xong, cô bé cười khánh khách bỏ chạy ra ngoài.

Dung Nham vừa cười vừa lau mặt, áp điện thoại lên tai, vừa mới “Ừ” một tiếng, chỉ nghe đầu bên kia rất nhiều âm thanh ồn ào, có tiếng rít gào kinh thiên động địa, như tiếng sấm âm âm mà đến: “Tên khốn ! Trả xe!”

Tôm... Có chiếc điện thoại xa hoa giá ở trên trời của ai đó cùng anh ta tắm trong bong bóng.

Tần Tổng gãy cánh tay trái.

Trương Phác Ngọc vẽ lên trên tảng thạch cao của con trai một con gà con, vừa vẽ vừa hỏi con lần thứ tám mươi: “A Tổng, rốt cuộc con làm ảo thuật gì cho Đình Đình xem thế, biến tay lành thành tay gãy hả?”

Tần Tổng nằm trên sô pha, tay phải còn nguyên vẹn che mắt, giả chết.

Tần Uẩn lôi kéo vợ: “Phác Ngọc... Đừng hỏi nữa.”

Trương Phác Ngọc vẫn còn tiếc nuối: “Em muốn xem nó biểu diễn cho em mà!”

Tần Uẩn xoay mặt đi, thực sự bó tay thở dài: “Em muốn tay phải đứa con bảo bối của em cũng gãy nốt hả?”

Trương Phác Ngọc lập tức lắc đầu thật mạnh, vì thế mới không quần lấy Tần Tổng hỏi đông hỏi tây nữa.

Hàn Đình Đình tiến thợ sửa chữa về, bước vào nói: “Công tắc nguồn điện đã sửa xong rồi!”

“Loáng cái thế đã sửa xong rồi.” Trương Phác Ngọc hoàn toàn vô tâm đáp một câu.

Người nghe lại có tâm, mặt Tần Tổng nhất thời càng lúc càng đen, đôi chân dài khua một cái ngời dậy khỏi sô pha, anh xỏ dép lê đi vào phòng trong, Trương Phác Ngọc ở phía sau gọi anh: “A Tổng! Con đi đâu vậy?”

“Đi toilet!” Anh rầu rĩ đáp.

“Một bàn tay không tiện đâu!” Trương Phác Ngọc quay sang con dâu: “Đình Đình con đi giúp nó đi.”

Đang uống nước táo, Hàn Đình Đình thiếu chút nữa phụt ra mũi.

“Khụ... Tần Tổng?” Bên ngoài toilet, mặt Hàn Đình Đình so với quả táo còn đỏ hơn, “Anh... có được không?”

“Gì thế?” Anh rầu rĩ trả lời một tiếng.

“Mẹ bảo em hỏi một chút xem anh... Có cần giúp đỡ...” Nói xong cô hai tay ôm mặt, nóng quá nóng quá!

Bên trong im lìm, sau đó cửa phòng mở ra... Hàn Đình Đình kinh ngạc nhìn anh một tay đang xách quần, cao lớn mạnh mẽ đứng trước mặt cô... Thảm rồi, mặt cô sắp cháy rồi!

Tần Tổng bấu môi, vốn định một tay kéo cô vào, khổ nỗi tay bó bột đang treo trước ngực, tay còn lại đang nắm thắt lưng, đành phải liếc mắt trừng cô một cái: “Vào đi!”

Hàn Đình Đình vâng lời như một phản xạ có điều kiện, ngoan ngoãn đi theo anh vào toilet, thật ra nơi này không nhỏ, chỉ vì hai người vừa bước vào, cả không gian và không khí đều đột nhiên co hết lại.

Tần Tổng chỉ chỉ vào thắt lưng của mình: “Thắt lại cho anh!” Anh không quen làm một tay, vừa rồi cổ cả nửa ngày cũng không cài được.

Hàn Đình Đình vừa xác nhận yêu cầu, đã vội bắt đầu, đưa mắt nhìn vào nơi đó của anh, cô bỗng nhiên nhớ lần Tần Tổng vút di động của cô, cô với Từ Từ nhả tin — “Kích cỡ thế nào?” “Thật lớn... một bọc...”

Trên mặt “Uỳnh” một tiếng, lần này thật sự cháy rồi.

Tần Tổng lúc diễn ảo thuật đã chuẩn bị đạo cụ rất kỹ mà cũng không biết sai sót ở đâu, điện không sửa được lại còn ngã gãy tay, bị mất mặt quá lớn trước mặt cô như vậy, cho nên vẫn rầu rĩ không vui. Cô trước mắt đang đổ mặt thật cẩn thận gài thắt lưng cho anh, điệu bộ then thừng cũng bù lại cho anh chút ít lòng tự tôn. Lại thấy cô đang cúi đầu dò dẫm ở chỗ đó của anh, anh không khỏi có chút không tự nhiên... Anh không tự nhiên một, Hàn Đình Đình càng luống cuống mười, cổ kéo thế nào cũng không kéo được móc dây lưng, cô lo lắng giải thích cho anh: “Kéo kéo kéo...” Kéo không được!

Tần Tổng nổi giận! Anh dù tốt xấu gì cũng vì giúp cô nên mới ngã gãy tay, cô đã không hỗ trợ mà còn “bla bla”?

Anh bất chợt cúi đầu, không phân trần căn đôi môi hồng của cô.

13. Chương 23-24

Chương 23

Anh bất chợt cúi đầu, không phân trần cản đôi môi hồng của cô. Hàn Đình Đình giật mình, chưa kịp giãy ra đã bị anh kéo mạnh vào trong lòng, miệng đột ngột bị lấp kín, cổ họng phát ra những âm thanh yếu ớt, ngay sau đó bị đầu lưỡi Tần Tổng tiến vào khuấy đảo.

Nghe cô ưm một tiếng mềm mại trong lòng, toàn thân Tần Tổng nóng lên. Ôm chặt cô, áp cả người cô vào cơ thể cứng ngắc của anh, giống như là... Cảm giác cả người bất chợt chìm vào mây, ngón tay sờ đến chỗ nào, chỗ đấy cũng đều mềm nhũn. Bờ môi bị cuốn lấy đang run rẩy, tiếp theo cả người cô cũng bắt đầu run lên trong lòng anh, vì thế Tần Tổng càng ôm cô chặt hơn, chặt đến không thể thở nổi... Mọi người không cần thở nữa!

Hàn Đình Đình thiếu dưỡng khí gần như hôn mê, ý thức cũng dần dần mờ nhạt, khuỷu tay Tần Tổng càng ngày càng hạ dần xuống, cuối cùng hơi nới lỏng ra, cô như được đại xá, há hốc miệng ngồi phịch trong lòng anh thở dốc, trán Tần Tổng áp vào cô, cũng thở gấp không thôi. Thời gian nghỉ ngơi chỉ có năm giây, Hàn Đình Đình hơi tỉnh táo một chút, anh lại đè ngay xuống...

Cô nóng quá, Tần Tổng hưng hăng giãy vò cắn nuốt cô đến mức thần hồn điên đảo. Hôn cô, anh nhịn không được thò tay vào bên trong quần áo cô, vuốt ve vòng eo mềm mại nhỏ nhắn của cô, sau đó lần lần hướng lên trên. Làn da nhạy cảm của cô gai lên dưới từng động tác từ ngón tay của anh, anh đang chìm trong sự điên đảo cuồng nhiệt bỗng cảm nhận được điều ấy, sung sướng không thể kìm chế, không biết phải biểu hiện loại kích động này thế nào, anh điên cuồng giữ đầu lưỡi của cô trong miệng, không suy nghĩ cần một cái thật mạnh — “Đau... a!” Hàn Đình Đình đau đến nổi trên trán vã mồ hôi, trong nháy mắt cảm thấy đầu lưỡi chắc bị anh cắn đứt mất, lập tức đẩy mạnh anh ra, va vào cánh cửa một tiếng “huych”, cô tựa lưng vào cửa bùm miệng thở hổn hển. Tần Tổng vẫn còn đắm chìm trong cảm giác, ánh mắt nóng bỏng đưa tay túm lấy cô, cô thông minh né thấp người, mở cửa bỏ chạy nhanh như chớp...

Trương Phác Ngọc nghe loáng thoáng có tiếng động, một lúc sau con dâu ngoan ngoãn của bà chạy vội ra, giống như có thú hoang đang ở đằng sau đuổi bắt, bà vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Hàn Đình Đình định trả lời, đầu lưỡi lại đau như bị rút gân, chỉ có thể “ô ô oa oa”, Trương Phác Ngọc giương mắt nhìn kỹ một lượt, thấy mặt con dâu ngoan đỏ bừng, miệng cũng sưng lên, một người từng trải như bà nhất thời hiểu ra, cười cười cực kỳ ám muội...

Tần Tổng không ngừng đi vòng vòng trong toilet, sau khi bình tĩnh lại, anh dùng một tay cài chặt thắt lưng, rồi lập tức vội vàng đuổi theo.

Hàn Đình Đình đang cầm một ly nước táo há to miệng uống, thấy anh đến, vội vàng quay mặt qua chỗ khác.

Tần Tổng nghênh ngang ngồi xuống cạnh cô trên sofa, nghiêng đầu như cười như không nhìn cô, nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng mà cô đã vất vả giảm nhiệt nay lại một lần nữa ửng hồng lên, anh đắc ý quay đầu kêu dì giúp việc: “Cho con một ly nước táo!”

Trương Phác Ngọc cảm thấy lạ lùng: “Này — A Tổng, con thích uống nước táo từ khi nào thế?”

Tần Tổng nhìn tiểu thỏ màn thầu đang đỏ bừng mặt cúi đầu uống nước táo, cười xấu xa, liếm liếm khoe môi cảm nhận một chút dư vị còn sót lại, lấp lửng nói: “Mới đây ạ...”

Từ khi bị ngã gãy tay Tần Tổng không thể tự mình lái xe, đi làm đều do tài xế đưa đón, Hàn Đình Đình ngại làm phiền người khác phải đưa cô đi, nên kiên trì mỗi ngày tự mình đi bộ 20 phút đến nhà trẻ làm việc. Tần Tổng nhìn thấy vậy, một ngày nào đó lúc tan tầm bỗng nhiên mang về nhà một cái xe đạp điện nhỏ màu hồng, đậu trong nhà để xe, càng nhìn càng thấy rất đáng yêu. Hàn Đình Đình thích thú vô cùng cười ngay trong phòng khách vài bận, Tần Tổng rót nước từ trong bếp đi ra, không chú ý bị cô đâm phải.

Hàn Đình Đình vội vàng nhảy xuống xe đạp điện, chạy đến trước mặt anh vừa xin lỗi vừa lau nước, Tần Tổng nhún mày, “Kỹ thuật của em kém thật! Như vậy làm sao anh yên tâm cho em ra đường chứ? Không được, trả xe!”

Hàn Đình Đình vừa nịnh nọt vừa cười, ra sức lau, “Em sẽ thật cẩn thận!” Tần Tổng nghi ngờ, cô vội vàng giơ tay trái lên: “Em cam đoan mà!”

Thấy cô chân thật thề thốt, Tần Tổng bỗng nhiên cười rộ lên, lấy tay nhéo nhéo mặt cô. Vừa rồi dáng điệu của cô gần như đang làm nũng với anh, trong nháy mắt anh thấy tâm tình đột nhiên tốt hẳn.

Đáng tiếc sự thật lại chứng minh, Hàn Đình Đình cho dù có cam đoan cũng không đáng tin lắm.

Đó là một ngày thứ Sáu Tần Tổng hiếm hoi được tan ca sớm, anh xuống xe trước cửa nhà trẻ tiểu khu, chờ cô cùng về nhà. Xe điện quá nhỏ lại thấp, Tần Tổng ngồi ở ghế sau, hai chân dài không có chỗ đặt, lại gác lên phía trước chỗ đặt chân của Hàn Đình Đình, cô nhúc nhích chân phản đối, anh đơn giản duỗi tay phải khoác vòng qua eo cô, thoải mái dựa sát vào lưng cô, cả người ôm lấy cô.

“Tần Tổng!” Hàn Đình Đình vẻ mặt đỏ bừng rõ như ban ngày.

Tần Tổng lười biếng: “Ồ?”

“Bỏ tay ra...”

Mặt Tần Tổng dụi dụi trên lưng cô, cười tủm tỉm tỏ vẻ thỏa mãn: “Anh không bỏ.”

“Anh ngã đó!”

“Em thử xem ~ “

Két — cái xe đạp điện màu hồng phanh gấp, theo quán tính hai người trong nháy mắt đều bị đẩy về phía trước, cánh tay đang ôm cô của Tần Tổng vội siết chặt lại, nhanh chóng ôm cô đứng lên, xe ngã nện vào chân, anh đau quá tru lên: “Hàn Đình Đình! Em làm thật à!”

Hàn Đình Đình không hó hé lấy một tiếng.

Tần Tổng rất ngạc nhiên quay lại nhìn cô, trên mặt cô là một vẻ mơ hồ khó diễn tả, đang nhìn chằm chằm về phía trước, mắt không buồn chớp — trước cửa nhà bọn họ đang đậu một chiếc Mercedes-Benz 350, đứng gần chiếc xe là một người đàn ông cao lớn, mặc một chiếc áo khoác quân đội màu xám có hai hàng cúc trước ngực, cúi đầu châm thuốc lá, bao tay da màu đen, cái bật lửa tung lên rồi nhanh chóng bắt lại, ánh lửa vừa lóe lên đã mỗi xong, khói thuốc bốc lên, lượn lờ một bên khuôn mặt góc cạnh của anh, muốn bao nhiêu nam tính có bấy nhiêu. Anh lúc này cũng nhìn thấy Tần Tổng và Hàn Đình Đình, mỉm cười tắt thuốc, sải bước lại gần, áo khoác dài bị gió đêm thổi, làm cho Tần Tổng trong giây lát nhớ tới hình ảnh “Gió lạnh thổi đến, tay áo phất phơ” mà Hàn Đình Đình đã miêu tả cho anh.

Ánh mắt Tần Tổng chợt lạnh đi.

Trần Dịch Phong đến gần, toàn thân Hàn Đình Đình dường như bị khóa cứng ngắc, ngay cả hít thở cũng ngừng lại. Anh không nhìn về phía cô, mà lại cười với người phía sau cô, vỗ mạnh một cái: “Tần tiểu lục, đã lâu không gặp!”

Tần Tổng có chút khó khăn khi tiếp nhận cú vỗ mạnh mẽ này, thiếu chút nữa là hộc máu, cười nhạt: “Đã lâu không gặp, chủ tịch Trần.”

Trần Dịch Phong cười rạng rỡ, tiếp Tần Tổng mấy chiêu, anh tự nhiên nhìn xuống, xoa xoa đầu người trong vòng tay của Tần Tổng, cúi đầu gọi cô: “Đình bảo.”

Hàn Đình Đình cúi đầu không nhìn anh, nhẹ giọng “Dạ” một tiếng, trong giọng nói có chút run rẩy mà Tần Tổng cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy.

Trần Dịch Phong nhéo nhéo cái mũi của cô, “Anh từ xa đến, con bé nhà em sao không chào đón anh như vậy?”

“Em không!” Hàn Đình Đình vội vàng ngẩng đầu, nụ cười đã lâu mới gặp của anh rơi vào mắt cô, hốc mắt nóng lên, chỉ thiếu chút nữa là òa khóc thành tiếng.

Đã lâu không gặp, rõ ràng là anh đang ở ngay trước mặt cô.

[alobooks.vn]

Chương 24

Tần Tổng đứng ở một bên xem, vẫn không nói tiếng nào, lúc này mới cười thành tiếng, nói: “Vợ à, mời khách vào nhà đi chứ?” Anh nói như vậy, nhưng tay tay âm thầm siết chặt, Hàn Đình Đình bị anh túm lại gần bên người, yên lặng gật gật đầu.

Trần Dịch Phong cười: “Không cần, tôi nói mấy câu với Đình Đình rồi đi ngay, chuyện công ngày mai đến ‘Tần thị’ sẽ bàn.”

Hàn Đình Đình không biết giữa hai người có chuyện công gì, nhưng nghe như anh muốn từ chối Tần Tổng, phản ứng đầu tiên của cô là A Tổng nhất định không vui. “Vào ngồi chơi chút đi,” cô nói với Trần Dịch Phong, “Anh đã đến đây rồi.”

Cô mở miệng, Trần Dịch Phong lập tức gật đầu, “Được.”

“Ngồi đâu cũng được, đừng khách sáo.” Tần Tổng nhiệt tình mời Trần Dịch Phong vào nhà, lại còn thân mật ôm lấy Hàn Đình Đình, hỏi: “Vợ ơi, cơm chiều chúng ta ra ngoài ăn nhé?”

Hàn Đình Đình vẫn chưa trả lời, Trần Dịch Phong liền lắc đầu, “Không được, tôi tối tối nay thật sự có hẹn.”

“Tôi hiểu.” Tần Tổng cười khách sáo, “Vậy trước khi đi chủ tịch Trần nể mặt cùng ăn bữa cơm nhé, Đình Đình còn nói với tôi hai người trước kia là hàng xóm, quan hệ rất tốt.”

Trần Dịch Phong nhìn Hàn Đình Đình, hơi cười cười: “Là tôi luôn gây rắc rối làm cô ấy phải chăm sóc Tiểu Đồng.”

“Không sao,” Tần Tổng làm ra vẻ vô cùng độ lượng, “Vợ tôi rất thích trẻ con, vợ — “

Trước mặt Trần Dịch Phong anh cứ một câu “vợ” hai câu “vợ”, Hàn Đình Đình cũng không ngốc, càng nghe càng thấy không được tự nhiên lắm, lúc này vội vàng ngắt ngang lời anh nói: “Anh lên thay quần áo trước đi.”

“... Ừ,” Tần Tổng âm thầm nghiêng răng, “Anh lên trước đây, hai người nói chuyện nhé.”

Trần Dịch Phong cởi áo khoác, Hàn Đình Đình theo thói quen nhận lấy, anh ngồi xuống sofa.

“Căn nhà không tệ chút nào.” Anh nhìn quanh bốn hướng thấy phong cách trang hoàng phô trương của Tần Tổng cùng phối hợp với đủ loại đồ trang trí ấm áp của Hàn Đình Đình, cười nói.

Hàn Đình Đình treo áo của anh xong liền hỏi: “Anh uống cà phê nhé? Trong nhà không có trà.”

“Không cần, anh không khát.” Trần Dịch Phong nói, “Em lại đây ngồi, anh hỏi em chút.”

Hàn Đình Đình thò thân đi qua, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh anh.

“Đình Đình, em nói anh biết: Kết hôn hạnh phúc quá nên cảm thấy không cần liên lạc với anh, hay là kết hôn không được ổn nên em không muốn nói cho anh biết?” Anh hỏi.

Hàn Đình Đình trầm mặc mất một lúc, thấp giọng trả lời anh: “Cũng không phải.”

“Cũng không phải?” Anh nở nụ cười, “Vậy thì vì sao anh gọi đến trường của Tiểu Đồng, em không nghe điện thoại của anh?”

“Em...” Đồng đã rơi tuyết từ lâu, mà sau lưng Hàn Đình Đình lại vẫn đổ đầy mồ hôi, “Gần đây có xảy ra nhiều chuyện, vẫn còn bẽ bộn lắm... Em không có thời gian.”

“Vì chuyện Tần gia sao?”

“... Có một phần.”

“Không còn vì nguyên nhân khác chứ, ví dụ như đơn thuần không muốn nói chuyện với anh?” Anh nói, giọng điệu có vẻ thoải mái, giống như đang nói đùa.

Hàn Đình Đình vô thức lắc đầu.

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Dịch Phong tiếp tục bước đến gần, nhìn cô, cười có vẻ khó hiểu. Một lát sau anh đứng dậy, lấy ra từ túi áo khoác một phong bì sắc sỡ đưa cho cô, “Tiểu Đồng lệnh cho anh, gặp em nhất định phải tự tay giao cho em.”

Hàn Đình Đình nhận lấy, khi anh ngồi xuống, thuận tay xoa xoa đầu cô vài cái, thì thảo một cách thật lòng: “Gần đây, Tần gia bên kia đúng lúc rối loạn, anh đến lần này cũng có liên quan. Chính em cũng phải cẩn thận, loại tranh cãi vì lợi ích gia tộc em tuyệt đối đừng nhúng vào, cũng đừng tham gia, nguy hiểm lắm.”

Hàn Đình Đình từ chối không trả lời. Tần Tổng ở nơi ấy, cô làm sao không can dự chứ? Tần Tổng ở nơi ấy, cô có thể gặp nguy hiểm gì chứ?

“Được rồi, tự anh tìm đến vì muốn nói với em chuyện này. Con người Tần Tổng không tệ, nếu có rắc rối gì nói cho anh biết, anh mặc dù ở cách xa em, nhưng cũng có cách dạy cậu ta.” Anh cười sang sảng, Hàn Đình Đình cũng mỉm cười đáp lại. Cô nghe những lời anh nói, nhìn anh, bất ngờ cảm thấy dần dần bình tĩnh.

Chẳng sợ anh có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của cô, có thể vừa xuất hiện đã làm cô sợ hãi, mới dùng mấy câu nói đã dễ dàng làm cô đổ mồ hôi, nhưng anh mãi mãi sẽ không còn giống quá khứ, có thể làm cho cô bị lạc lối.

Lúc anh nói chuyện với cô, vẫn không hề ngại ngần gì như trước đây, dường như luôn xem cô như... em gái thân thiết nhất, chu đáo lo lắng mọi sự cho cô.

Đúng vậy, trước kia cô luôn vì sự chu đáo này mà cảm động, chờ mong, lo được lo mất, bây giờ cô cũng cảm thấy rất rõ cái cảm giác kỳ lạ kia: đó chỉ là sự ân cần của anh mà thôi, cho dù cô có yêu anh hay không, anh vẫn vậy, điều thay đổi chính là cảm nhận trong trái tim cô.

Anh trước sau như một, trái tim cô không còn đập thành thịch vì tình cảm thời con gái kia nữa.

Đúng vậy, cô đã không còn vì anh mà rung động.

“Khụ khụ!” Tần Tổng rất nhanh đã sải bước xuống đến nơi, ngồi phịch xuống bên cạnh Hàn Đình Đình.

“Cổ áo sao vẫn chưa lật xong thế này?” Cô nhìn thấy, cúi đầu nói, giơ tay bẻ cổ áo cho anh, khẽ vuốt vài cái.

Tần Tổng rất hưởng thụ ngẩng cao đầu, còn Trần Dịch Phong lại mượn chuyện uống nước, dời ánh mắt đi hướng khác.

Ngồi không lâu Trần Dịch Phong đã đi, Tần Tổng và Hàn Đình Đình đưa anh tới cửa, anh cười nhéo nhéo mặt Hàn Đình Đình, “Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Hàn Đình Đình trên mặt đột nhiên hơi nóng, cho đến khi cửa đã đóng hẳn vẫn chưa khôi phục lại vẻ bình thường. Một lúc sau, chỉ nghe thấy Tần Tổng ở phía sau quát mắng: “Người đã đi xa rồi, em còn định cúi đến lúc nào nữa vậy?”

Cô quay đầu, chỉ thấy sắc mặt ai đó đã hoàn toàn thay đổi, từ phong độ chủ nhà đã biến thành một con thú nhỏ có ánh mắt hăm hực, mặt mũi đen kịt... Hàn Đình Đình bỗng nhiên cảm thấy rất muốn cười, cái khoảnh khắc đau khổ không nói nên lời vừa rồi đều tan thành mây khói.

Nếu phì cười anh nhất định sẽ phát giận lên, cô đành chịu đựng, cúi đầu đi vào trong, lại bị Tần Tổng giữ chặt lại, “Nói chuyện với anh ta vui vẻ như vậy, bây giờ không thèm nhìn đến anh nữa à!”

“Không có mà?”

“Anh ta vừa mới nói cái gì với em vậy?”

“... Hẹn gặp lại?”

“Trước đó nữa! Lúc anh lên lầu thay quần áo, hai người nói chuyện gì vậy?” Tần Tổng nổi xung.

Phì phì... Có người rót cục đã không thể nhịn được cười thành tiếng, “A Tổng,” cô cầm lấy cổ tay anh, vô tình trở nên dịu dàng mà đầy quyến luyến, “Anh thật là tếu, em chưa từng gặp ai... Gặp ai thú vị như anh vậy.”

“Đừng đổi đề tài!” Tần Tổng hoàn toàn nổi cáu, ôm chặt lấy cô siết chặt, anh hung dữ thề bên tai cô: “Em hãy nghe cho kỹ: Anh sẽ không ly hôn! Thả em cho anh ta à! Cho dù anh ta có là Trần Dịch Phong cũng vậy! Em, có, muốn, cũng, không, được!”

“Lúc trước là anh nói một năm sau ly hôn, không phải em.” Hàn Đình Đình cúi đầu nói.

Án ý của cô làm cho Tần Tổng ngẩn người, sau đó anh siết chặt hai vai cô, đẩy mạnh cô ra, xoay cô lại đối mặt với anh: “Vậy bây giờ thế nào? Bây giờ anh ta đến đây, em có còn thích anh không?”

Anh hỏi thẳng thừng như vậy, Hàn Đình Đình đỏ mặt, không nói lời nào. Tần Tổng nóng nảy: “Em nói mau đi!”

“Sao anh lại...” Hàn Đình Đình ngo nguẩy, có ý đẩy anh ra, lại nhanh bị anh tóm lại, một lúc lâu sau tránh không được, cô vừa xấu hổ vừa căng thẳng, trong lúc bối rối không biết làm sao lấy được can đảm: “Em... có thích!”

Tần Tổng trong nháy mắt im lặng.

“Thật chứ... ?” Giọng anh có vẻ đầy nghi ngờ. Hàn Đình Đình ngẩng đầu, chỉ thấy trên mặt anh cũng có hai vệt ửng đỏ rất đáng ngờ, cô cắn môi, gật đầu thật mạnh.

Khụ... Cuối cùng Tần Tổng cũng thả lỏng tay, sau đó hai bàn tay chà chà vào nhau, không biết nên để ở chỗ nào.

Hai người đứng mặt đối mặt, chân tay đều luống cuống đến đỏ cả mặt, trong giây lát vừa xấu hổ lại vừa thấy ngọt ngào.

“Em đi nấu cơm.” Da mặt Hàn Đình Đình so với anh mỏng hơn, xoay người muốn chạy trốn.

“Ai...” Tần Tổng một lần nữa bắt lấy cô kéo vào lòng, anh vốn cũng đã bối rối, theo bản năng ôm cô trong vòng tay, trong lòng nổi bão, sóng sau cao hơn sóng trước, không biết nên nói từ đâu.

Tim đập cực nhanh, hơi thở của anh cũng đều rối loạn, mùi hương của cô làm cho miệng lưỡi anh khô lại, “Em...” Anh cuối cùng cũng mở miệng, “Anh... Lần đó lúc anh nói với em ở bệnh viện, anh muốn sống chung với em, anh không say rượu, không phải là lời lúc say... Trước kia anh cũng có bạn gái, rất nhiều, anh cũng từng yêu — ít ra lúc ấy anh cảm thấy đó là tình yêu... Nhưng em không hề giống, em và các cô ấy khác nhau, có em ở bên anh, làm cho anh cảm thấy an tâm. Chưa từng có ai giống em, anh không lúc nào thấy buồn chán. Em có thể cảm thấy đơn giản, cuộc sống đối với em có lẽ rất dễ dàng? Nhưng anh thì thấy rất khó khăn... Thật sự rất khó khăn, anh cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy một người, giống như em vậy, làm cho anh sẵn lòng muốn ở cùng cô ấy suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ.”

Cái này... Cái này coi như đang tỏ tình sao... Hàn Đình Đình mặt đỏ lên, huyết áp tăng làm đầu óc choáng váng hồ hồ. Mỗi chữ của anh ở bên tai cô đều nghe rõ, chỉ là dù từng câu từng chữ đều rất nhẹ nhàng, nhưng lại vẫn cứ lặp đi lặp lại vang vang trong đầu cô, làm cho cả người cô trở nên nhẹ bẫng, giống như đi vài bước, có thể bỗng bồng bềnh trôi...

Tình yêu, có thể làm cho người ta nhẹ nhàng vậy sao?

“Đang nói chuyện với em đó!” Tần Tổng không thể chờ cô đáp lại, hơi mất tự nhiên đứng lên, “Có phải em đang cười trộm anh không?!”

“Em không có mà!” Anh nói chưa dứt lời, Hàn Đình Đình đã thật sự phì cười.

“Còn cười nữa à!” Tần Tổng vừa mắc cỡ vừa giận dữ gầm lên, đuổi theo cô làm bộ như muốn giựt tóc của cô. Hai người náo loạn tới tận sô pha, Tần Tổng ôm chặt cô trước ngực như ôm bảo bối, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, anh rầu rĩ nói: “Vì sao em không nói cho anh biết người kia chính là Trần Dịch Phong?”

“Em lại không biết anh có quen anh ấy...” Hàn Đình Đình cũng hiểu được thế giới này thật sự nhỏ, “Anh và anh ấy có giao dịch buôn bán à?”

“Anh ta kinh doanh rất to ở phía nam, trước kia anh có hợp tác với anh ta hai lần. Lần này anh ta là do ba ông anh kia kéo đến, Kỷ Nam nói mọi người đã âm thầm tiếp xúc một thời gian rồi, áng chừng bọn họ lần này sẽ hợp tác.” Tần Tổng nhú mày, “Thật phiền là cái tên gia hỏa đó lòng dạ rất sâu, trước kia lúc buôn bán với anh ta, đại ca đều phải đưa Trần Ngộ Bạch đi đối phó... Nhưng mà anh không sợ anh ta!”

Hàn Đình Đình không trả lời, anh mất vui: “Em không tin anh à?”

“Không phải... Em đang cảm thấy Trần Dịch Phong mà anh nói kia, với cái người mà em biết trước giờ dường như không phải một người... Đại khái là vì anh ấy rất ít khi nói chuyện công việc với em.” Hàn Đình Đình cười cười, “Cũng có thể là, trước kia em luôn bị giam hãm trong một vòng tròn, góc độ nhìn nhận anh ấy khá thiên cận.”

“Mặt anh ta có cái gì đẹp cơ chứ,” Tần Tổng thì thầm, “Thẩm mỹ của em đúng là rất kém, cho dù có yêu thẩm ai cũng nên lấy tiêu chuẩn không khác anh lắm chứ? Anh ta già như vậy, tuổi còn lớn nữa chứ!”

“Anh...” Thật sự ngây thơ...

Hàn Đình Đình quay lại nhìn anh, chỉ thấy được vẻ mặt thờ ơ của anh, lại nghe anh tiếp tục cảm khái: “Ba em thật là sáng suốt, lúc trước làm sao ông thấy Trần Dịch Phong gây rối với em?”

“Không phải là anh ấy gây rối ... là em.” Hàn Đình Đình ngượng ngùng nói.

Phì... Tần Tổng cười muốn ngã, “Em đi tỏ tình à? “

“Không... Em vẫn không dám, sau đó từ từ động viên bản thân, em liền viết một lá thư... nhưng chưa kịp gửi cho anh ấy, đã bị ba nhìn thấy... Ba vô cùng tức giận, nhất định phải hỏi anh ấy rốt cuộc đã làm gì, để cho em sinh ra cái ý tưởng như vậy... Sau đó em khóc van xin ba đừng đi, mẹ cũng nói giúp em, nhưng ba vẫn rất giận, vừa lúc có cơ hội điều động công tác, ông liền xin chuyển đến đây.”

Đây là sự kiện âm ỉ nhất của Hàn Đình Đình ngoan hiền vâng lời từ bé, thái độ nghiêm trọng của cha mẹ đã làm cô hối hận, đến cuối cùng biến thành một vết thương sâu sắc mà không ai dám nhắc tới. Cho đến tận hôm nay, ở trước mặt Tần Tổng tự nhiên lại có thể thoải mái kể ra như đang nói chuyện phiếm, bỗng nhiên lại thành giống như chuyện trẻ con ngồi cùng bàn trộm tẩy của nhau, tuy hơi xấu hổ, nhưng cũng đáng yêu.

Cô dựa vào người Tần Tổng, vô cùng yên tâm.

14. Chương 25-26

Chương 25

“Em vẫn luôn cảm thấy rất buồn, nếu không vì chuyện này, ba mẹ em sẽ không đến mức lớn tuổi rồi còn phải chuyển nhà đến đây... Từ khi đến đây công việc ba em vẫn không được thuận lợi, còn bị ngã gãy chân, có đôi khi em cảm thấy em đã làm phiền ông...” Hàn Đình Đình ngã vào lòng anh, rất buông lỏng, đóng dài

tâm sự. Tần Tổng bỗng nhiên ôm chặt lấy cô, hỏi: “Chuyển tới đây không hay à? Không có chút gì tốt đẹp sao?”

Cô ngừng một chút, vất vả lắm mới xoay người lại được, một lúc lâu sau, giọng lí nhí như muỗi kêu: “Cũng không hẳn là không tốt... Chuyển tới đây... Mới gặp được anh...”

Ừ, đúng vậy... Tần Tổng muốn bù đắp cho cô, ôm cô càng chặt hơn, vùi mặt vào cổ cô dụi loạn một trận, vui đến nỗi cứ liên thoảng suốt...

Đáng tiếc là Tần tiểu lục chỉ có thể nhiều chuyện với tiểu thỏ màn thầu nhà anh mà thôi, đối mặt với đám lãnh đạo ăn thịt người của “Tần thị” kia, anh phải giấu kín tâm hồn vừa ngây thơ vừa yếu đuối kia thật kỹ, ra vẻ mạnh mẽ bình tĩnh.

“Tần thị” là công ty gia đình, lãnh đạo đều là các phe phái của Tần gia, trong đó quá nửa là bề trên của Tần Tổng, nhẹ không được nặng không xong, rất khó hầu hạ.

Nhưng Trần Dịch Phong tất nhiên không giống như vậy, nhìn anh nói chuyện với người lớn tuổi rất vui vẻ, hoàn toàn tự nhiên, Tần Tổng trong lòng thầm nghĩ: Con người này thật có sẵn tư chất làm cháu đích tôn...

“A Tổng!” Chú ba gõ cái tẩu lên bàn, giọng điệu có vẻ bất mãn, to tiếng quát người chủ trì hội nghị là Tần Tổng trước mặt các lãnh đạo: “Đang họp mà cũng mất tập trung! Bảo chúng ta làm sao có thể yên tâm giao chuyện lớn vào tay cháu!”

Tần Tổng quét mắt một lượt, mỉm cười, “Vụ đầu tư này quả thật rất quan trọng, nhưng đối với ‘Tần thị’ chẳng qua chỉ là một dự án đặc biệt, mọi chuyện nên tuân theo trình tự. Chú ba, nếu chú khẳng định muốn để Trần Dịch Phong làm bên thứ ba, vậy cho cháu kế hoạch chi tiết của phương án đầu tư, liệt kê các ưu khuyết điểm để cháu xem xét.” Nói xong anh không đợi trả lời, hướng về đám đông: “Vừa rồi mới chỉ là một trong năm chương trình mà tôi biết, tới ai tiếp theo? Bắt đầu luôn đi.”

Anh không cao ngạo cũng không vội vàng, người bên ngoài ngược lại không thể rõ nội tình. Hội nghị lập tức tiếp tục, Tần Tổng một mặt hết sức chăm chú ứng phó, trong lòng lại nhanh chóng tính toán làm thế nào để đối phó với vấn đề Trần Dịch Phong gai góc kia.

Lúc trước Kỷ Nam có báo tin Trần Dịch Phong được mời đi, Trần Ngộ Bạch cũng nói có chút gì đó không ổn: “Bằng mối quan hệ nhiều năm của chúng ta với Trần Dịch Phong, anh ta sẽ không có khả năng giúp đỡ những người đó đối phó với Tiểu Lục. Thế nhưng anh ta lại không hề từ chối, hoàn toàn không thông báo với chúng ta, còn đặc biệt đến đây một chuyến, rốt cuộc anh ta đang muốn làm gì?”

Lúc ấy Tần Tổng cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, dựa vào các giao dịch kinh doanh quan trọng của Trần Dịch Phong và “Lương thị”, anh cũng không cho rằng Trần Dịch Phong muốn mạo hiểm đối địch với anh.

Đáng tiếc anh trăm ngàn tính toán lại không tính đến gã Trần Dịch Phong này âm mưu đem tiểu thỏ màn thầu nhà anh về làm mẹ kế cho con anh ta!

Từ trong phòng họp bước ra, đi ngang qua Trần Dịch Phong đang được đám người già vây quanh kia, Tần tiểu lục nhìn thẳng, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng đã hận đến ngứa ngáy lắm rồi.

Việc công hay tư, anh đều phải đối đầu với gã khốn Trần Dịch Phong kia!

Thành phố C, đầu mùa đông, đợt không khí lạnh đầu tiên.

Tần Tổng về nhà, trong nhà còn lạnh hơn cả nhà để xe, anh vừa đổi giày vừa trầm giọng gọi người: “Vợ ơi! Vợ à!!!”

Hàn Đình Đình ló đầu từ trong bếp ra: “Dạ?”

“Sao không bật máy sưởi!” Anh phàn nàn. Làm việc một ngày về nhà vừa lạnh vừa đói, tâm tình cực kỳ không vui.

“Thời tiết còn chưa đến lúc lạnh nhất mà, nhà to thế này mà mở máy sưởi, tốn điện lắm!”

Tần Tổng quăng giấy “Phịch” xuống đất, “Vậy em muốn đông chết anh à!”

Lại câu rồi... Hàn Đình Đình vội vàng đi bật máy sưởi, cất giấy của anh vào tủ, cô đứng ở trước mặt hỏi anh: “Anh thật sự cho rằng em muốn đông chết anh đấy hả?”

Tần Tổng quay mặt đi, hừ một tiếng. Lại bị cô kéo xoay lại, “Nói đi, mới vừa hung hăng lắm cơ mà?”

“Vợ làm anh không vui — Nhà ai mùa đông mà không bật máy sưởi! Nói với em mấy lần rồi, về nhà vẫn lạnh như băng...”

Tần Tổng không ngờ lại mềm xuống, chỉ dám thấp giọng phàn nàn.

“Biết rồi, sau này trước khi anh về em nhất định nhớ kỹ bật lên cho anh.” Hàn Đình Đình nhẹ nhàng nói, “Chỗ nhà bọn em ở hồi trước mùa đông còn lạnh hơn ở đây, mà cũng chưa từng lắp máy sưởi... Một năm bốn mùa vốn là mùa xuân ấm áp, mùa đông lạnh, anh cứ để nhiệt độ mỗi ngày đều giống nhau, cả một năm bất kể ngày nào cũng mặc cùng một kiểu quần áo dày mỏng như nhau, vậy không kỳ quái sao?”

“Em đừng xem anh như con nít tiểu học mà dạy dỗ được không?” Tần Tổng lẩm bẩm.

Hàn Đình Đình nhin không được giờ tay nhéo nhéo mặt anh, “Anh có cao mà không có lớn, trẻ con!”

Lòng bàn tay cô ấm áp, giọng nói càng ấm áp hơn, cục tức của Tần Tổng nhất thời xẹp hết, chỉ là còn ngại xấu hổ chưa muốn xuống nước, cầm lấy tay cô thật chặt, chậm chậm xoa nhẹ, ý đồ chờ gan to hơn thì kéo luôn cô vào lòng sưởi ấm...

“Đừng lộn xộn...” Hàn Đình Đình vẫn cảm thấy không được tự nhiên, thẹn thùng né tránh tay anh, “Em muốn nấu cơm, tối nay nướng cánh gà cho anh ăn... Anh đi lên thay quần áo được không? Em mua một chiếc áo lông, treo trong tủ quần áo của anh đó.”

“Em mua quần áo cho anh?” Ai đó lúc này mặt còn cáu kỉnh khó chịu, thỉnh thoảng trở nên sáng láng, phần chân hời hợt.

Hàn Đình Đình ngượng ngùng gật gật đầu, “Em dọn tủ quần áo thấy anh không có áo lông nên mua... Anh đi thử xem, nếu anh không thích cũng không sao, em mang về cho ba em mặc. “

“Anh thích!” Tần Tổng phần khởi, mạo hiểm nhè bên má hồng hồng mịn màng đẹp đẽ, “chụt” một tiếng rồi lúi lên lau thử quần áo.

Ngày hôm sau, tại “Lương thị”.

Đại BOSS kéo kéo áo khoác, ấn điện thoại nội bộ: “Máy sưởi hỏng à?”

Thư ký văn phòng rét run: “Không phải ạ... Là Lục thiếu bắt tắt đi...”

“Lý do?” Đại BOSS đầu đầy vạch đen, Tần tiểu lục này từ sau khi kết hôn, sao càng ngày càng ngày thơ thế!

“... Chúng tôi cũng đã hỏi qua... Lục thiếu nói là tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường...”

“... Ủ.”

Chịu đựng được đến trước giờ họp, năm người quần áo chỉnh tề chớp mũi đỏ chót đã muốn đông thành đá, mặt mũi rầu rĩ, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Vi Nhiên nghiêm mặt với Dung Nham: “Dung nhị, cho cậu chọn xe của tôi, xe nào cũng được, đừng bày cho Tiểu lục chiều nào gây tổn hại nữa được không?”

Đôi mắt đào hoa lạnh cóng của Dung Nham rũ xuống: “Lần này quả thật không phải tôi...”

Đại BOSS trầm ngâm một hồi, gõ gõ ngón trỏ xuống mặt bàn, “Lão Tam, cậu có cao kiến gì không.”

Trần Ngộ Bạch từ đầu tới đuôi không tham gia thảo luận, vắn hết sức cúi đầu chăm chú làm báo cáo.

Kỷ Nam sụt sịt mũi, nghiêng đầu nhìn sang: “Cái gì mà gấp vậy?”

“Bản kế hoạch đầu tư.” Trần Ngô Bạch ngẩng đầu lên từ đám hồ sơ, tay đẩy đẩy gọng kính, “Làm xong sớm một chút, nhân lúc trời chưa quá lạnh đuổi cậu ta về ‘Tần thị’.”

Bốn ngón cái đông lạnh dựng thẳng lên trời...

Tần Tổng chậm rãi đến. Anh mặc một cái áo khoác dài màu đen, không kéo khóa, bên trong là một cái áo sơ mi màu hồng và áo vét lông đen, thần thái bay bổng, bóng bẩy xuất hiện.

Ông tay áo lông và quần áo ma sát vào nhau phát ra âm thanh khe khẽ, nghe thấy vậy da đầu của năm người kia chợt run rẩy.

“Cái này là kiểu mới nhất...” Dung Nham vuốt cằm, cảm khái nói.

Tần Tổng đẹp trai vung áo ngồi xuống, chiếc áo lông xòe ra như một cái dù đen lớn, rồi chậm chậm hạ xuống, khép lại theo dáng ngồi xuống của anh, Kỷ Nam cay đắng nhắm mắt — vị mỹ thiếu niên năm đó giành được danh hiệu tuần tú số một “Lương thị”, thật sự chính là người trước mắt đây ư...

Cũng may mùa đông giá rét của “Lương thị” năm ấy cuối cùng cũng vượt qua trong yên ổn và ấm áp. Tần Tang tự mình gọi điện cho Hàn Đình Đình, trong khi nói chuyện phiếm băng quơ nhắc đến Lý Vi Nhiên bị cảm lạnh, đại BOSS và Dung Nhị không có áo lông nên cũng oanh liệt ngã xuống.

Cuối cùng Hàn Đình Đình cũng ý thức được cái gọi là hiệu ứng bướm bướm...

Tối đó Tần Tổng về nhà, máy sưởi trong nhà ấm chưa từng thấy.

Hai cái áo lông cuối cùng về tay của ba Đình Đình.

[alobooks.vn]

Chương 26

Trần Dịch Phong có hứng thú với dự án đầu tư đến nỗi mọi người đều biết, một số ít nguyên lão cao cấp của “Tần thị” còn bạo gan liên tục tiếp xúc với anh.

Giới doanh nghiệp nổi lên tin đồn, Trần Dịch Phong đã cấu kết với một nhóm quản lý cao cấp của “Tần thị”, ký một số điều khoản hợp tác, gây tổn thất cho “Lương thị”, liên thủ đẩy Tần Tổng ra khỏi vị trí trung tâm quyền lực khi mà anh còn ngồi chưa vững chỗ, nhờ đó lấy được một phần cổ phiếu của “Tần thị”, mượn điều kiện ấy, bắt đầu chính thức xâm nhập vào thị trường thành phố C.

Không có lửa thì làm sao có khói, lòng người trở nên hoảng loạn. Trần Dịch Phong đã xưng bá trong giới doanh nhân thành phố G mấy năm nay, thực lực rất lớn. Nghe đồn trong ban lãnh đạo, Tần Uẩn và “Lương Thị” ra mặt hỗ trợ Tần Tổng nắm quyền, một bộ phận nhanh chóng đào ngũ, một nhóm khác vẫn duy trì trạng thái quan sát, tạm thời ở tình trạng trung lập.

Hiện nay ở “Tần thị” Tần Tổng dường như đã mất hết quyền lực, một mình cố sức chống đỡ.

Việc này đương nhiên Tần Tổng không hé nửa lời với Hàn Đình Đình, chỉ là giờ tan tầm của anh càng ngày càng trễ, sắc mặt mệt mỏi càng ngày càng khó che dấu, khiến cô phát hiện anh gần đây rất vất vả.

“Đình Đình... Đình Đình?” Tần Uẩn phát hiện con dâu lại thất thần.

“Dạ! Ba,” Hàn Đình Đình hoàn hồn, “Ba nói gì ạ?”

“Ta vừa hỏi con đấy, lễ Giáng Sinh sắp đến rồi, con và Tần Tổng theo chúng ta về nhà ngoại nghỉ lễ được không?” Ông cười ân cần, “Đến lúc đó cả nhà ở cùng nhau, sẽ rất nhộn nhịp, mọi người vừa gặp mặt vừa chờ năm mới đến, qua năm mới các con có thể về thăm cha mẹ con.”

“Việc này sao được ạ?” Hàn Đình Đình ngạc nhiên.

“Được không thành vấn đề, đón năm mới xong ba mẹ sẽ về nhà cũ của Tần gia, nơi đó có rất nhiều người, chúng ta cũng phải xã giao rất nhiều. Cha mẹ con chỉ có hai người đón năm mới, rất vắng vẻ. Năm nay là năm đầu tiên con lấy chồng, họ nhất định sẽ không quên. Con cùng A Tổng về nhà đi, một hai ngày rồi quay lại.” Đối với cô con dâu đáng yêu này, Tần Uẩn luôn nhỏ nhẹ.

Trong lòng Hàn Đình Đình vui mừng khôn xiết, tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn, “Chuyện này... Con về bàn với A Tổng đã?” Cô trả lời sau một hồi chần chờ khá lâu.

Tần Uẩn gật đầu, lại nở một nụ cười, “Tần Tổng chắc chắn đồng ý — Từ nhỏ nó đã không thích về nhà Tần gia cũ đón năm mới rồi.”

“Vì sao ạ?” Hàn Đình Đình từ nhỏ mong chờ nhất được về nhà cùng mọi người đón năm mới.

Tần Uẩn cười ảm đạm, “Nó không thích những người đó, Tần gia khiến nó bị quá áp lực. Cho nên lúc lớn lên, nó tình nguyện ra ngoài tự mình chăm chỉ làm việc, không muốn quay về tiếp nhận. Aiz, bây giờ thì biết mùi rồi... Nếu nó quay về lúc ta còn khỏe mạnh, đã không đến mức như vậy.”

“Cho nên bây giờ ba mới mặc kệ anh ấy sao?” Vấn đề này Hàn Đình Đình đã muốn hỏi thật lâu rồi, phải nói là Tần Uẩn nắm giữ toàn bộ Tần gia cùng “Tần thị” trong vài thập niên qua, phát triển như vũ bão, là một đại nhân vật cực kỳ lợi hại, Tần Tổng hiện tại khó khăn như vậy, vì sao ông không hỗ trợ Tần Tổng?

“Ba, có phải ba định cho anh ấy một bài học, sau đó sẽ giúp anh ấy chứ?” Cô hỏi.

Tần Uẩn lắc đầu có chút tiếc nuối, “Hai tháng trước, ta cũng có ý nghĩ này, bây giờ không thể.” Trương Phác Ngọc không ở đây, trong phòng bệnh chỉ có hai người, ông cuối cùng có thể thả lỏng thẳng thắn nói ra những ý nghĩ trong lòng, “Đình Đình, ta chỉ có nó là đứa con trai duy nhất, ta luôn hy vọng đem hết kinh nghiệm cả đời có được dạy dỗ nó, ta hy vọng nó giỏi hơn những người khác, nhưng không kịp nữa rồi, ta đã không còn bao nhiêu thời gian, không thể chờ nó từ từ tiếp thu. Những ngày còn lại trong cuộc đời này, ta phải nhìn nó chịu dày vò ra sao, làm thế nào để vượt qua, cho dù thất bại cũng không sao, ta chỉ có thể dạy nó đứng lên — đây là bài học trực tiếp nhất, cũng là khóa học cuối cùng ta có thể đi cùng nó.”

“Ba, đừng nghĩ như vậy... A Tổng công việc rất bận rộn, nhưng mỗi ngày anh ấy đều dành thì giờ cùng nghiên cứu những tư liệu mới nhất với các bác sĩ, anh ấy nói không có việc gì... Thực sự là không có việc gì.” Hốc mắt Hàn Đình Đình bỗng nhiên đỏ hồng, giọng nói dần dần thay đổi.

Tần Uẩn vẫn cười rất ôn hòa, “Ta biết.” Ông nói, “Nhưng cái chết là điều không thể tránh khỏi, cuối cùng ta cũng không thể giúp nó cả đời. Người theo nó cả đời chỉ có con, Đình Đình, con là một đứa trẻ ngoan, kết hôn với Tần Tổng nhà chúng ta, đã không công bằng cho con, trong lòng ta biết hết. Nhưng vì làm cha mẹ đều ích kỷ, ta à, thật sự rất vui khi có con đỡ đần A Tổng của ta, sau này... nó phải nhờ vào con rồi.”

Từ trong bệnh viện đi ra đã lâu, Hàn Đình Đình vẫn không thể ngừng khóc.

Thật ra cô không tiếp xúc nhiều với Tần Uẩn, Tần Uẩn bình thường luôn nghiêm khắc, bất kể ông có đối xử với cô dịu dàng hơn với Tần Tổng vài phần, thì trong lòng cô, ông cùng với cha cô vẫn đều là người phải cần thận tôn kính.

Điều này không có nghĩa là cô không hiểu cái tâm của ông trong cách đối đãi với Tần Tổng, có thể vì là người ngoài cuộc, nên ngược lại cô nhìn thấy rất rõ ràng, cho đến nay ông đã gửi gắm những kỳ vọng lớn lao đến nhường nào vào Tần Tổng. Ông từ đầu đến cuối đã dùng cách này để yêu thương đứa con trai của mình. Tần Tổng từ nhỏ được ngàn người thương vạn người chiều, yêu thương nhiều như vậy, Tần Uẩn trước sau vẫn kiên trì cách thức biểu đạt đặc biệt nhất kia của mình.

Ông không phải không có cách giúp Tần Tổng vượt qua, chỉ là, trong cuộc đời của Tần Tổng về sau còn có thể gặp rất nhiều chuyện gian khổ như vậy, khi đó ông đã không thể ở bên, không thể như bây giờ quan sát kỹ càng từ đầu đến cuối, yên lặng nhìn thấy những khiếm khuyết và thiếu sót, đợi đến cuối cùng không thể vượt qua, ông sẽ phân tích từng thứ từng thứ một rồi giải quyết... Đây là khoảng thời gian quý báu nhất đối với sinh mệnh của ông, ông đã yên lặng cùng đứa con thân yêu của mình chịu đựng những đau đớn do lột xác trưởng thành. Như vậy, về sau A Tổng của ông cho dù có gặp bất cứ chuyện gì, đều sẽ nhớ đến ngày hôm nay, sẽ nhớ lại, cha anh cuối cùng đã trao bản lĩnh này cho anh.

Thực tế ba của cô, chắc cũng như vậy? Nhất định ở một góc độ mà cô không nhận thấy, ông đã dùng phương thức bảo vệ của mình, toàn tâm toàn ý yêu thương cô. Giống như Tần Tổng cảm thấy cha anh đã không yêu anh đủ, những trách móc và bất hòa của cha cô lúc cô đang chìm trong đau khổ, thật ra chính là biểu hiện mờ nhạt của tình thương sâu đậm nơi ông, phải vậy chăng?

Bệnh viện cách nơi cha mẹ Hàn Đình Đình ở không xa lắm, cô vừa chìm đắm bị thương và cảm động vừa khóc lóc đi về nhà, không bao lâu đã tới giao lộ gần khu đại viện. Trong lòng bị khuấy động bởi những cảm nhận hoàn toàn mới, cô chạy nhanh về nhà, vừa mới qua ngã rẽ, mắt đã thấy cổng đại viện chỉ cách hai căn hộ, cô bỗng nhiên cảm thấy trước mắt có gì đó lóe lên, theo đó là một tiếng động mạnh bên tai, trên má cô đột nhiên có chút đau đớn lạnh lẽo.

Cô dừng bước, choáng váng hai giây trước khi ý thức được, một chai bia vừa mới bay qua trước mắt cô, đập vào vách tường bên trái bể tan tành, một mảnh nhỏ bắn vào cô, cô ngơ ngác sờ sờ khuôn mặt hơi lạnh, vừa sờ đến, một tay đầy máu...

Cái âm thanh khùng khiếp “vù vù” kia làm cho da đầu cô tê cứng lại, một chai bia nữa bay đến trước mặt và phía sau đầu, vài chai nện vào người cô, phần lớn đụng vào vách tường gần cô, vỡ vụn, mảnh thủy tinh sắc nhọn rơi ra khắp nơi. Lúc này cô mới phản ứng lại, ngồi xồm xuống ôm đầu hét chói tai, vừa gào khóc kêu “cứu mạng”.

Lúc cô đang khóc vì bị chai bia ném vào người, Tần Tổng vừa mới họp xong, bị một đám ông già kiên trì đòi theo phương thức hợp tác ba bên quấy rối không thôi, cố nhịn giải tán cuộc họp, vừa vào đến cửa văn phòng, anh giận dữ dơ chân đá cái bàn trà.

Sau đó không biết thế nào, Tần Tổng vẫn cảm thấy tâm thần không yên, giấy tờ vẫn cầm ở trong tay, rõ ràng đã tìm được phương án xử lý ổn thỏa, vẫn gạch gạch sửa sửa không thể viết xong.

Cuối cùng anh cầm cây bút giống như phi tiêu hung dữ quăng ra ngoài, Trần Dịch Phong đang mở cửa bước vào, rùng mình, né qua.

Trợ lý sốt ruột đuổi theo giải thích: “Tần tổng! Trần tổng anh ấy...”

“Không sao, cậu ra ngoài đi.” Tần Tổng lập tức trấn tĩnh trở lại, bình tĩnh nói.

Trần Dịch Phong không có chút xấu hổ vì không mời mà đến, thoải mái ngồi xuống chỗ đối diện với Tần Tổng, hơi cười cười: “Xin lỗi, thời gian tôi có hạn, không thể chờ cậu từ từ sắp xếp thời gian gặp tôi, đành phải vậy thôi.”

Tần Tổng cũng mỉm cười: “Cũng đã phiền rồi, vào chủ đề luôn đi — Trần tổng tìm tôi có việc gì?”

“Tần tiểu lục, cậu có vẻ đã trưởng thành hơn trước đây rồi.” Trần Dịch Phong cười, nói một câu vẻ như không liên quan, “Trước kia lúc hợp tác với tôi, là cậu vui vẻ xung phong, bị tôi một hai gây rối, cậu không chút kiên nhẫn liền quay đầu trở về, chuyển sang Dung nhị, đôi khi là Trần Ngô Bạch. Trong ấn tượng của tôi, cậu chưa từng đối diện với tôi một cách nghiêm túc và thẳng thắn.”

Tần Tổng ngồi thẳng người, ánh mắt không e dè nhìn về phía Trần Dịch Phong.

“Đừng lòng vòng,” anh thản nhiên nói, “Trần Dịch Phong, không phải anh muốn tìm chỗ đấu với tôi một trận sao, lại sợ tôi tìm hỗ trợ, anh đấu không lại. Muốn dùng phép khích tướng à? Anh thẳng thắn hạ chiến thư đi, cho giống đàn ông.”

Trần Dịch Phong không đưa ra ý kiến, cúi đầu châm một điếu thuốc, anh giương ánh mắt khiêu khích nhìn Tần Tổng: “Nếu vậy, cậu dám không?”

“Vì sao lại không? Anh đã thúc ngựa đến đây, lúc này tôi tuyệt đối không dựa vào một xu của ‘Lương thị’ — tôi và anh, đấu tay đôi.” Tần Tổng thả lỏng người dựa vào lưng ghế, lạnh lùng cười: “Tuy rằng thắng thua sớm cũng đã có kết quả, anh có thể nào cũng không thắng được tôi, nhưng con người tôi rộng lượng, tôi cho anh một cơ hội.” Lời nói của anh không phải là nói càn, mà có ý ám chỉ rất rõ ràng. Trong lần khởi lộn lúc đó, ánh mắt Trần Dịch Phong lạnh đi vài phần, như con dao găm muốn đâm vào Tần Tổng.

“Còn nữa,” Tần Tổng nghiêng người, đẩy sang một cái gạt tàn, “Làm phiền anh tắt thuốc lá? Vợ tôi không cho phép tôi hút thuốc, buổi tối về nhà nếu có mùi, tôi rất khó giải thích.” Anh cười cười.

Trần Dịch Phong khẽ khựng lại, đưa tay dứt khoát tắt thuốc, trên mặt anh, hoàn toàn không cười.

Tần Tổng còn chưa kịp chúc mừng cho thắng lợi nho nhỏ này, liền nhận được điện thoại khóc không thành tiếng của mẹ vợ, chỉ nói vài câu mặt anh lập tức biến sắc, đứng lên chạy ra ngoài.

Khi chạy đến Hàn gia, Hàn Đình Đình đã từ bệnh viện trở về. Khi Tần Tổng vào nhà không thấy cô đâu, đột nhiên cảm thấy trái tim giống như theo cổ họng nhảy ra ngoài, vội vàng hỏi cha vợ: “Cô ấy đâu?!”

Cha Đình Đình trầm mặc lạ thường chỉ vào phòng con gái, sắc mặt đỏ làm cho đầu Tần Tổng choáng váng một trận...

15. Chương 27-28

Chương 27

Máy mẩn, người vẫn lờ lờ ngồi ở trên giường, ôm chân khoắc chần, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tần Tổng bước nhanh lại, cô nghe tiếng chân, quay đầu nhìn thấy anh, đôi mắt lại lập tức rơm rớm, nhảy bổ vào anh. Tần Tổng cũng giang tay, kéo cô vào lòng, hai người ôm chặt lấy nhau.

Tần Tổng ôm lấy cô rất chặt, càng ôm càng chặt, cho đến khi cảm nhận cô đích thực là đang ở trong lòng mình, lúc này anh mới nhẹ nhàng thả ra, rồi cô ra để kiểm tra từ trên xuống dưới, “Bị thương ở đâu?”

Hàn Đình Đình hết sức ầm ỨC chỉ chỉ má bên trái: “Anh xem...”

Trên mặt cô có ba bốn vết thương, dài có ngắn có, đều do mảnh thủy tinh văng vào cắt trúng, cũng may chai bia coi như là dày, mảnh thủy tinh không sắc như lưỡi dao, vì làn da của cô mỏng nên chảy nhiều máu, thật ra miệng vết thương không sâu, bôi thuốc xong đã ngừng chảy máu. Chỉ là nửa khuôn mặt toàn vết đỏ vết vàng, hơn nữa cô lại khóc sưng cả mắt, thật là... Tần Tổng nhìn không được cười phá lên...

Hàn Đình Đình thấy anh cười nhạt, mặt mày càng suy sụp: “Xấu lắm phải không...”

Tần Tổng ậm ừ một lúc lâu, mập mờ “Ừ” một tiếng, “May quá... Không đến mức quá kinh dị.”

“Anh...” Nước mắt cô lại chảy dài, nhẹ lách khỏi người anh, buồn bực trở lại giường ngồi.

Tần Tổng ngồi xuống cạnh cô, cô nhích ra anh lại áp tới, cho đến tận khi cô ôm chần dí sát vào vách tường. Cô co ro ngồi ở đó trông rất thê thảm, giống như một con vật nhỏ đáng thương bị vứt bỏ, ánh mắt Tần Tổng nhìn tới mông lưng, giờ phút này một loại cảm xúc trước nay chưa bao giờ biết đến nảy sinh trong lòng, êm dịu và mềm mại.

Anh đưa tay kéo cô lại, đặt lên đùi trên chọc.

Hàn Đình Đình cúi đầu lau nước mắt, bị anh giữ chặt lại, “Cẩn thận đụng vào vết thương.” Anh lấy khăn tay cẩn thận lau cho cô.

“Anh chỉ đùa thôi, không xấu đâu, tuyệt đối không xấu tí nào!” Tần Tổng khe khẽ dỗ dành, “Chỉ là vài vết thương nhỏ thôi, vài ngày nữa đã lành, vết thương không sâu, sẽ không để lại sẹo... Do da em mỏng mới thế, chứ nếu là anh, lưỡi dao sượt qua cũng chỉ xước một vết thôi...”

Phì... Hàn Đình Đình vừa khóc vừa phì cười.

Tần Tổng nhân cơ hội hơi đẩy cô ra, cẩn thận lau nước mắt cho cô, lại khéo léo tránh nước ngấm vào thuốc trên miệng vết thương, “Được rồi, cười đi nào đừng khóc nữa!”

Hàn Đình Đình ngoan ngoãn gật đầu. Dáng vẻ cúi đầu ngoan hiền của cô khiến người ta khắc sâu tận đáy lòng, Tần Tổng cúi đầu hôn lên chóp mũi của cô, giọng nói không tự chủ được mà ngọt như mật: “Thật sự không xấu đâu... Em nhìn đi, Đình bảo bối của chúng ta đẹp nhất, anh thích nhất...”

Mặt cô đỏ phừng, nép sát vào lòng anh, không dám nhìn anh, vòng tay trên eo anh như siết chặt thêm vài phần.

Tần Tổng chưa bao giờ có khoảnh khắc như vậy, trái tim ngọt như mật.

“A Tổng...” Cô ở trong lòng anh nhẹ nhàng gọi, “A Tổng, lỡ nhan sắc của em bị hủy hoại thật thì làm sao bây giờ?”

“Đi thẩm mỹ chứ sao,” Tần Tổng trả lời rất nhanh, “Anh cam đoan sửa em còn đẹp hơn trước!”

“... Nếu thẩm mỹ cũng không được... À, là em nói nếu thôi, em thật sự biến dạng, anh còn thích em không?”

“Ừm... Cái này còn phải xem biến đến mức độ nào? Thật ra nếu ngày nào mở mắt cũng nhìn thấy em, anh bị dọa đến nỗi hận không thể vĩnh viễn không tỉnh dậy, em không ép anh phải thích em chứ?”

“...” Hàn Đình Đình lại muốn khóc, “Tần, Tổng! Em biết anh chỉ thích vẻ bên ngoài mà thôi! Lúc thì gạt em xinh đẹp nhất, lúc thì bảo mang em đi thẩm mỹ cho đẹp hơn, lời nói của anh trước sau chẳng giống nhau tí nào. Anh là đồ lừa đảo!”

Tần Tổng nhú mày: “Làm ơn đi, nếu anh chỉ thích vẻ bề ngoài, anh có thể thích em được à?”

“Anh!” Hàn Đình Đình rất tức tặc quá, kéo gối ở một bên đánh anh. Tần Tổng cũng “oái oái” vài tiếng phổi hợp, đợi lúc cô sơ hở, lại một lần nữa kéo cô vào lòng.

“Này,” hơi thở anh có chút hỗn hển, khoe mắt đuôi mày đều có ý cười, “Sao mà em chẳng chịu nói lý lẽ gì cả? Anh nói muốn đem em đi thẩm mỹ cho đẹp hơn, là đứng về phía khách quan đảm bảo cho em. Về phần em xinh đẹp nhất... Đương nhiên trong mắt anh vợ anh là xinh đẹp nhất rồi.”

Trên thế giới này, chắc chắn có người đẹp hơn em gấp vạn lần; nhưng trong tim anh, em luôn là người đẹp nhất.

Hàn Đình Đình ngẩn ngơ, thả gối xuống, xấu hổ ôm cánh tay của anh, hơn nửa ngày gom góp dũng khí mới nói: “... Em cũng vậy.”

“Đó là vì anh vốn rất đẹp trai mà!” Tần Tổng cười cúi đầu nhìn cô, hai người lần đầu tiên không chút thẹn thùng, ánh mắt nhìn nhau đọng đầy tình ý.

Bên trong căn phòng nhỏ nhỏ này ấm áp như mùa xuân, các loại bong bóng màu hồng trôi nổi trong không khí ấm áp. Phòng bên ngoài sấm nổ chớp giạt mưa sa gió quật, tiếng mẹ Đình nức nở ngày càng to, cuối cùng còn nghe cả tiếng đập ầm ầm vọng vào.

Tần Tổng ấn Hàn Đình Đình đang muốn nhảy dựng lên xuống giường, “Anh ra ngoài.”

Anh ra khỏi phòng liền đóng cửa lại. Tiếng động phát ra từ căn phòng nhỏ sát vách phòng Đình Đình, Tần Tổng chần chờ một chút, đi qua gõ cửa: “Ba? Mẹ?”

Bên trong đột ngột yên lặng.

Một lát sau mẹ Đình ra mở cửa, lau nước mắt, miễn cưỡng cười khê: “A Tổng... Con đã đến rồi à.”

“Dạ. Mẹ, có chuyện gì vậy?” Anh dứt khoát hỏi.

Mẹ Đình thỉnh linh lại bật khóc, nức nở không thành tiếng: “Con mau đưa Đình Đình đi! Sau này không cần về đây! Cách xa nhà chúng ta ra...”

Cha Đình lúc này cũng đi từ trong phòng ra, kéo mẹ Đình sang một bên, thần sắc của ông có vẻ yếu đuối hiếm thấy: “Bà đừng khóc... Trước mặt bọn nhỏ còn ra thể thống gì?”

“Con tôi bị ông hại chết mất!” Mẹ Đình đã qua cơn giận, nhưng vẫn đầy mạnh cha Đình ra.

Tần Tổng có phần ghen hờn nhìn trần trời, bố mẹ vợ này của anh luôn hòa thuận vui vẻ, một người nghiêm nghị ít nói, một người dịu dàng hiền lành, anh chưa bao giờ thấy mẹ Đình cao giọng hung hăng với cha Đình như vậy.

“Đình Đình không sao rồi, chỉ hơi sợ chút thôi. Từ giờ con sẽ chú ý đến cô ấy, mẹ đừng lo quá.” Tần Tổng an ủi mẹ vợ.

Mẹ Đình vừa khóc vừa lắc đầu, “Làm sao để ý được? Một tháng nay có lần nào mẹ ra ngoài mà không có chuyện bất ngờ xảy ra đâu? Những kẻ đó đều là lưu manh, chuyên tìm chuyện để gây rối, làm sao nhà mình coi chừng được thủ đoạn của bọn họ...”

Ba Đình rầu rĩ lên tiếng: “Tôi sẽ xử lý ổn thỏa, cho tôi chút thời gian, tôi nhất định có thể xử lý được.”

“Hàn Quân, những lời này của ông tôi nghe cả đời rồi! Ông vẫn cứ thế, mãi mãi chỉ làm những công việc vất vả nhất khó khăn nhất, cực khổ rút cục chỉ được có tí ti thành tích, hay lắm — Công lao ông đều để người ta lĩnh hộ hết! Quay đầu một cái đã xung quân ông đến toàn những chỗ đã cực khổ còn nguy hiểm!” Những lời này của mẹ Đình đã nghẹn trong họng vài chục năm nay, bây giờ hoàn toàn bùng nổ, “Tôi đi theo ông cả đời, năm đó mấy người vợ của đồng nghiệp ông, lúc trẻ tôi cũng chẳng thua kém bọn họ, bây giờ bọn họ ai cũng thanh lịch đẹp đẽ quý phái, nhìn qua còn trẻ hơn tôi cả mười tuổi! Hàn Quân, tự tôi chọn ông, đời này tôi không hối hận. Ông nếm khổ tôi thấy hết, tôi khuyên ông, ông cứng đầu không nghe, tôi không ép ông! Ông thích công việc này, ông không muốn thông đồng làm bậy với đám người đó, ông đại trượng phu, tôi bội phục ông! Nhưng vì là tôi, cả đời tôi sẽ cam chịu số phận! Tôi không sao! Tôi tự lựa chọn! Nhưng ông không thể bắt con gái tôi cũng phải vậy! Đình bảo bối của tôi ngoan ngoãn như thế, ông nhẫn tâm để nó bị kéo vào hay sao! Ông nhìn hôm nay nó sợ chết khiếp kia kìa!”

“Đừng nói nữa!” Cha Đình bỗng gầm lên, vang rền như sấm nổ, làm Tần Tổng cũng hoảng, mẹ Đình lại ôm mặt òa khóc.

Cha Đình tức giận đến trán nổi gân xanh, đi đi lại lại mấy vòng, vẫn giận đến mức mắt đỏ vằn, cảm áo khoác xoay người bước ra ngoài.

Tần Tổng vội vàng hỏi mẹ Đình: “Ba đi đâu? Có cần con đuổi theo ông ấy không?”

“Đừng!” Mẹ Đình ngăn cản, “Ông ấy không chạy đi đâu, ra quầy tạp hóa mua thuốc lá thôi.”

Tần Tổng vờ mờ hỏi...

Cha Đình đi rồi, cơn tức của mẹ Đình cũng tan dần, Tần Tổng an ủi bà, một hồi sau bà cũng dần bình tĩnh, kể toàn bộ sự việc lại cho Tần Tổng.

Cha Đình xuất thân từ gia đình quân nhân, cả đời ngay thẳng quật cường, bởi vì tính tình không chịu thay đổi nên phải chịu rất nhiều khổ cực. Làm việc rất nhiều, nhưng tăng lương lên chức không đến lượt ông.

Lần này khi bị đưa đến thành phố C, nhờ mối ân của ông nội Đình Đình với ông ngoại của Tần Tổng, cho nên cha Đình được chuyển từ dự bị lên vị trí chính thức. Có thể do tâm lý coi thường những chiêu trò móc nối quan hệ, sống chết cũng không muốn nhận công việc đó, cuối cùng xói hỏng hỏng không. Vị trí chính thức này được chuyển cho một dự bị viên khác, kẻ đã bị ông chèn ép tới mức hận ông muốn chết, kẻ bí ốỉ đó từ lúc lên chức cũng đã thăm dò tính cha Đình, thế là xuống tay với ông.

Tháng này cha Đình bị phân công đến khu vực có tình hình trị an kém nhất, không nói đến chuyện hao công tốn sức, các khoản tiền thưởng cũng đều bị khấu trừ. Nhưng với nhiệm vụ, cha Đình luôn không ngại khó dễ, cho dù là ai, vẫn liều mạng đi chấn chỉnh trị an khu vực, kết quả là khiến đám trùn côn đồ ghi thù ông, cứ ba ngày hai bữa lại có kẻ đến ngồi đầu đường canh giờ ông tan tầm, bọn chúng không dám động đao động thương, nhưng những thủ đoạn thiếu đạo đức không thể tưởng tượng thì không thiếu. Cha Đình chỉ biết nuốt xuống, mẹ Đình cũng chỉ có thể lặng lẽ đề phòng trong sợ hãi, cũng may khoảng thời gian này Hàn Đình Đình bị việc nhà họ Tần quán lấy cho nên số lần về nhà mẹ để không nhiều, bởi vậy cô không hề biết gì. Cho đến tận hôm nay bị đám lưu manh kia chặn lại.

Tần Tổng nghe xong những lời này, trong lòng phục sát đất ông bố vợ siêu cấp cứng đầu kia. Chậc... Lỡ sau này con mình sinh ra tính tình giống ông ngoại nó thì làm sao bây giờ?

Thật là sâu nha...

“A Tổng, con đưa Đình Đình về đi.” Mẹ Đình náo loạn cả một ngày, lại nói quá nhiều, bọng mắt sưng đỏ nhìn cũng thấy đã mệt lắm rồi, “Hôm nay làm nó sợ, mấy ngày này con lại phải để tâm rồi, nó lại nhất gan,

đêm chắc lại vừa ngủ mơ vừa khóc.”

“Không sao ạ, con sẽ chăm sóc cô ấy, mẹ yên tâm.” Tần Tổng tỉnh lại từ vấn đề tính tình đứa con tương lai rồi rầm, “Chuyện của ba giao cho con, mẹ đừng mắng cha nữa, trong lòng ông cũng rất khổ sở, Đình Đình lại chưa làm sao. Thật ra nên trách con không tốt, gần đây con bận quá, không quan tâm nhiều đến mọi người.”

“Con đừng việc gì cũng đeo vào mình, chuyện gì con cũng quan tâm như vậy, làm hết thế nào được?” Mẹ Đình rất thích cậu con rể yêu quý này. Hơn nữa bà cũng biết tình hình của cha Tần Tổng rất gay go, Tần Tổng còn phải lo liệu rất nhiều thứ, bà không muốn làm phiền đến anh.

Tần Tổng trở lại phòng, vừa đẩy cửa đã đụng phải người đang áp tai nghe lén.

“Á...” Cô ôm cái mặt bị đau giật lù liên tục, Tần Tổng vội vàng kéo cô lại, khẽ phì cười, bị cô bắt mất trừng mắt liếc một cái.

“Sao rồi?” Hàn Đình Đình sốt ruột hỏi.

Tần Tổng nhìn trời, “Anh cảm thấy cha mẹ đều... Quá ngây thơ.” Loại chuyện thế này chỉ cần nói với anh một tiếng là xong rồi còn gì? Chẳng cần nhờ cậy đến “Lương thị” hay Kỷ tiểu tứ, chỉ dựa vào tình cảm huynh đệ hơn mười năm với lão đại xã hội đen thành phố C Chu Yến Hồi, đánh tiếng một cái, hà tất phải náo loạn đến mức cả nhà từ trong ra ngoài gà chó không yên thế này?

“Chuyện nhỏ, để anh xử lý đi, em không cần quan tâm.”

Hàn Đình Đình lắc đầu, “Anh đừng như vậy! Lúc trước ông nội của em cũng vì chuyện điều động công tác của ba mà gọi một cú điện thoại cho ông ngoại anh, ba em bây giờ vẫn còn bất hòa với ông nội không chịu nói chuyện đấy! Năm mới cũng không chịu về! Anh trăm ngàn lần đừng ôm chuyện này, ông sẽ giận lắm!”

“Vậy được rồi, anh mặc kệ, để mấy người đó tiếp tục quấy rối ba mẹ em cũng được.” Tần Tổng buông tay.

“Anh...” Hàn Đình Đình ghen lời, nước mắt lại bắt đầu ầng ậc. Cô cảm thấy đau xót cho cha mẹ mình hơn bất kỳ ai.

Lúc cô rưng rưng mí mắt đỏ hồng, nghiêng đầu ngược lên nhìn anh, tim Tần Tổng nhất thời mềm như nước, lại không đành lòng mà dỗ cô: “Anh đùa thôi, sao em không có tí té bào hài hước nào vậy!” Anh khẩy khẩy mũi cô, ung dung cười, “Vợ yên tâm, anh nhất định sẽ xử lý ổn thỏa, không để cha phải vất vả nữa, giải quyết sạch sẽ, như vậy được chưa?”

Hàn Đình Đình nửa tin nửa ngờ, cũng chỉ có thể tin tưởng anh mà thôi: “Vậy được rồi...”

“Nếu anh làm tốt, vợ cảm ơn anh thế nào đây?” Tần Tổng trêu chọc cô, “Để anh hôn vợ! Hay vợ hôn anh một cái nhé?”

Hàn Đình Đình thế mà tưởng thật, còn thật sự cân nhắc một hồi lâu, cô chần chờ nói: “... Chờ anh làm xong... Em sẽ nói cho anh biết.”

Tần Tổng mỉm cười, “Anh sẽ nhớ kỹ! Đến lúc đó em không được chơi xấu đấy!”

Hàn Đình Đình suy nghĩ, nghiêm túc gật đầu.

[alobooks.vn]

Chương 28

Tần Tổng đi một vòng quanh cửa hàng tạp hóa, tìm thấy bố vợ đang giận dữ dưới gốc cây đại thụ phía bên trái cửa hàng.

“Ba!” Anh gọi một tiếng, đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh bố vợ, “Ba về đi ạ, mẹ hết giận rồi.”

Hàng lông mày ba Đình nhíu thành hình chữ “Xuyên”, lặng lẽ lắc đầu.(*** chữ Xuyên: “ ”)

“Ba vừa đi khỏi mẹ đã nói ba không bỏ đi đâu, chắc chắn chỉ đi mua thuốc thôi.” Vì muốn thay đổi không khí, Tần Tổng vừa cười vừa nói.

Ai ngờ ba Đình lại buồn bực, nghẹn lời mãi mới phun ra một câu: “Không mang tiền.”

... Tần Tổng lúng túng, tức khắc đứng dậy, “Con đi mua.”

“Đừng mua!” Ba Đình cũng vội đứng lên, có lẽ do lần trước chân bị thương chưa bình phục khiến ông lão đảo. Tần Tổng lập tức đỡ lấy, “Ba, nếu không hai ba con mình ra ngoài làm vài chén đi? Dù sao đêm nay ba cũng không phải đi trực.”

Ba Đình chần chừ một lát, vừa ý hợp lòng thật sự là không buồn bực nổi, ông ngầm đồng ý hỏi: “Còn hai mẹ con nhà nó?”

“Lúc đi con đã gọi người mang thức ăn đến rồi, người ta sẽ mang đến nhanh thôi.”

“... Vậy thì được, đi!”

Đêm đó Tần Tổng và ba Đình đều say túy lúy.

Uống loại rượu đế mạnh nhất, lúc đầu còn dùng ly thủy tinh nhỏ, sau rượu vào lời ra, ba Đình đập bàn gọi người phục vụ mang hai cái bát đến, bát vừa đưa lên ông đã rót rượu ồng ọc, sau đó ngửa đầu thẳng lên trời một hơi hết sạch.

Tần Tổng ở bên cạnh nhìn chăm chăm.

Ba Đình xử lý bát của mình xong, sung sướng thở ra một hơi, lại cầm bình rượu rót đầy vào chén của Tần Tổng, đẩy đến trước mặt anh.

Tần Tổng không dám không uống, run run bưng chén rượu đế trên tay, lòng thầm đổ lệ: Bà xã, anh phải vào sinh ra tử vì em...

Anh xử lý hết bát rượu mặt không đổi sắc, vừa hoàn hồn lại lập tức rót đầy cho ba Đình và chính mình.

Ba Đình vốn dĩ rất thích uống rượu, nhưng vì hoàn cảnh công việc và gia đình cho nên rất ít khi được uống thoải mái như tối nay. Gặp được con rể như vậy, ông lại thầm thấy vui vẻ hơn.

“Thằng nhóc này! Khá lắm!” Lúc đã say sáu bảy phần, ba Đình tung một cú vỗ lên vai Tần Tổng, lớn tiếng khen anh.

Cái tay tội nghiệp kia của Tần Tổng mới tháo bột chưa lâu, bị cú vỗ vai hung mãnh của ông làm cho cả cánh tay run lấy bảy, chén rượu tức thì sánh ra ngoài mắt hơn nửa...

“Lần đầu tiên gặp con ba đã nhìn ra! Con giống như ông của con vậy! Cứng rắn! Đàn ông là phải vậy! Không sợ trời không sợ đất! Phải là anh hùng!” Bình thường ba Đình sẽ không nói như vậy, rượu vào rồi, mặc dù bị kích động, mặc dù trong lòng có rất nhiều điều muốn tuôn trào, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nói được mấy câu kia.

Tần Tổng buông bát, uốn đầu lưỡi, cố gắng duy trì sự tỉnh táo: “Con cũng cảm thấy... Chắc chắn ba và ông ngoại con rất hợp tính nhau. Lúc trẻ ông ngoại cũng không chấp nhận nửa hạt sạn trong mắt, cái gì cũng dựa vào chính mình, sẵn sàng phục tùng mọi sắp xếp của cấp trên... Lúc ông nội Đình Đình còn ở bên cạnh, cũng vì đi theo ông ngoại con mà cũng phải chịu nhiều khổ cực... Tuy là lúc đó con còn nhỏ, nhưng cũng nhớ được một vài chuyện. Lúc đó trên lớp có bài tập làm văn, con còn can đảm viết bài ‘Ông ngoại vĩ đại của tôi’ nữa cơ.”

Ba Đình bị anh chọc phì cười, Tần Tổng lại thu ý cười, ánh mắt có chút xa xăm và tiếc nuối, “Cậu út của con, lúc bị sắp xếp đến đồn biên phòng... Mệnh lệnh cấp trên vừa hạ, bà ngoại con cho người chặn lại, bà còn quỳ xuống cầu xin ông ngoại, lúc đó ông bà con chỉ còn mỗi mình cậu. Ông ngoại không nói một tiếng nào, cuối cùng vẫn để cậu đi. Sau đó, cậu con... Hy sinh, chính mắt con thấy ông ngoại lặng lẽ ngắm ảnh của cậu trong thư phòng rồi khóc.”

Sắc mặt ba Đình bỗng nhiên tái nhợt.

Ông biết ý của Tần Tổng.

Thật ra cha mẹ nào chẳng thương con mình? Lặng lẽ cẩn thận chăm sóc Bảo Bối hai mươi mấy năm nay, cô chỉ cần khẽ kêu đau là ông đã lo lắng gấp mấy lần rồi.

Cuộc sống trước kia có hơi khó khăn đôi chút ông cũng không quan tâm, sống một thân ngay thẳng, vật chất này nọ không quan trọng. Nhưng hôm nay, khi mắt thấy Đình bảo bối của ông nửa mặt đầy máu sợ hãi cuộn người khóc ở đó, ông thấy trong lòng đau thắt... Giống như bị người ta dẫm nát dưới chân.

Mẹ Đình nói cũng đúng, tất cả là do ông không tốt.

Thật ra lúc ấy ông đã rất hối hận.

Tần Tổng cố gắng trợn to cặp mắt lơ đãng say, lắc lắc đầu, khó khăn lắm mới giữ được tỉnh táo.

“Ba,” anh vừa thành khẩn vừa nghiêm túc nói: “Bây giờ người sống với lý tưởng làm người của chính mình như ba không nhiều nữa. Con khâm phục ba, thật đó. Nhưng con không hiểu: Nếu ba đã sẵn sàng hy sinh bản thân vì sự nghiệp và niềm tin của mình, sao ba không sẵn sàng vì sự nghiệp và niềm tin, chấp nhận một chút thỏa hiệp tạm thời đi? Ba rõ ràng vừa có tâm lại có lực, thật sự không nên để một số người không cần thiết bó buộc — thay vì nhìn bọn họ thăng quan tiến chức, không bằng lựa chọn nắm chặt quyền lợi ở trong tay mình. Đến lúc đó ba không chỉ tạo phúc cho vài quán hàng bị ép thu phí bảo kê đâu.”

Anh quan sát sắc mặt của ba Đình, ngừng một chút, lại tiếp tục nói: “Còn mẹ và Đình Đình, con không thể lại nhìn hai mẹ con lại lo lắng hoảng sợ như ngày hôm nay. Ba, ba nói con giống ông ngoại con, nhưng con tự biết, con không có tấm lòng quên mình vì người như vậy, chuyện liên quan đến gia đình của người con yêu, con đều phải nhúng tay vào mặc kệ đúng sai, dù thế nào con cũng phải bảo vệ mẹ và cô ấy bình yên.”

Nói xong trong lòng kích động, anh nâng bát rượu còn non nửa uống một hơi hết sạch.

Ba Đình nghiêm mặt im lặng một lúc lâu, rồi từ từ gạt đầu.

Về nhà Tần Tổng say như chết, quỳ gối khó hiểu ôm chặt lấy cái tủ giày gọi “Bà xã” mãi không ngừng, nói thế nào cũng không chịu buông tay. Trương Phác Ngọc nghe thấy ồn ào đi ra, gặp con say đến cái dạng này, nửa mặt con dâu lại chằm thuốc tèm lem, tức khắc kinh hoàng không thốt nên lời.

Hàn Đình Đình sợ bà quá lo lắng không dám nói nhiều, chỉ úp mở vài câu rồi nhanh chóng cùng lái xe nâng Tần Tổng đứng dậy, nhưng Tần Tổng quá nặng, thêm cả Trương Phác Ngọc ba người cùng kéo mà không xoay chuyển được anh, cuối cùng còn phải sang hàng xóm gọi cha của Tiểu Đào, bốn người cùng hợp sức mới kéo được anh vào phòng.

Ban đêm Trương Phác Ngọc chuyển lên ngủ trên lầu, Hàn Đình Đình phải ngủ bên Tần Tổng, vốn dĩ muốn chăm sóc anh, nhưng anh rượu vào cũng coi như ngoan ngoãn, say chỉ ngủ im thít. Cả ngày hôm nay cô cũng mệt mỏi quá mức, ôm anh một lúc, rồi vô tình ngủ mất.

Cô mơ thấy những chuyện khủng khiếp, cuối cùng mơ mình trở lại cái góc đường buổi chiều hôm trước, chai bia từ khắp nơi bay tới, cô hét thất thanh cầu cứu, bên tai lại nghe tiếng mẹ khóc, còn cả giọng cha gầm gừ giận dữ. Cô vội vàng tìm kiếm bóng dáng Tần Tổng, nhưng chỉ có thể thấy mảnh thủy tinh bắn tung tóe, không thể nhìn thấy gì khác, cô hoảng sợ òa khóc trong tuyệt vọng...

“A Tổng...”

“Anh đây!” Tần Tổng bị tiếng khóc của cô thúc tỉnh, vội vàng ngồi dậy ôm cô vào lòng.

Trong mơ cô vừa khóc vừa gọi tên anh, điều này khiến trái tim ngây thơ của chàng trai Tần Tổng nhảy nhót đến nỗi muốn bắn ra khỏi ngực. Trong giây phút ngắn ngủi này anh cảm thấy mình to lớn như một ngọn núi, cô dịu dàng yếu ớt tựa vào lòng anh, gắn bó với anh trọn đời.

Trong lòng dịu dàng như nước, anh vỗ vỗ nhẹ lưng cô đỡ cô thức dậy: “Đình bảo bối, dậy nào... Em nằm mơ thôi... Tỉnh lại đi!”

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mơ cô nghe thấy giọng nói của anh, liền vô cùng an tâm. Vừa tỉnh lại đã thấy mình đang ấm áp trong vòng tay anh, chuyện kia quả thật là một giấc mơ, cô ngừng khóc theo phản xạ, mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Trong phòng rèm cửa sổ chỉ kéo một bên, nắng sớm bên ngoài đã le lói, trời cũng sắp sáng rồi.

Hàn Đình Đình xoa xoa mặt, khát nước quá, cô tung chăn lên nhảy khỏi người anh xuống giường, hình như đụng trúng cái gì rất cứng, nghe thấy anh “Ặc...” một cái, cô hấp tấp quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

Tần Tổng co gối dựng chăn lên, sắc mặt cứng đờ lắc lắc đầu, rặn từng chữ qua kẽ răng: “Không, sao.”

“Anh vẫn khó chịu phải à?” Cô lo lắng đưa tay sờ sờ mặt anh, “Có muốn uống nước không?”

Những ngón tay mềm mại của cô áp lên mặt anh, Tần Tổng bất chợt nhắm mắt lại, bối rối gật gật đầu.

Hàn Đình Đình bưng nước quay lại, trên giường chỉ còn lại một đồng chăn gối lộn xộn, cô đi đến phòng tắm gõ cửa: “A Tổng?”

Phòng trong vốn có vài âm thanh rất khẽ, lúc này bất chợt một tiếng gầm nhẹ trong cổ họng vang lên, im lặng một hồi lâu, Tần Tổng mới xoay người ngượng ngịu mở cửa đi ra.

Hàn Đình Đình cũng không nghĩ nhiều, bưng ly sữa cho anh, “Nè, nhân lúc còn ấm uống đi.”

Tần Tổng nhìn cái ly chất lỏng màu trắng vẫn còn bốc khói nóng lượn lờ trong không khí kia, khóe miệng hơi giật giật, xoay mặt im lặng bò lên giường, kéo chăn trùm kín từ đầu đến chân.

16. Chương 29

Chương 29

Trung thực mà nói thảm kịch nhân gian chính là tình địch quang minh chính đại sống vai ngồi chung một chỗ với bà xã của bạn, bạn không thể nhào qua cào mặt người ta, đã thế lại còn phải mở miệng gọi người ta một tiếng “chú”...

Noel năm nay ở thành phố C trùng với đợt tuyết đầu mùa.

Sáng dậy kéo rèm cửa sổ, bên ngoài nhà tuyết đã phủ trắng vạn vật, trời đất trắng xóa. Hàn Đình Đình hào hứng chạy lên lầu gọi Tần Tổng dậy: “A Tổng! A Tổng!”

Tần Tổng làm việc đến tận ba giờ sáng mới đi ngủ, lúc này còn đang say sưa, bị cô đang đầu đánh thức, khó chịu xoay người, mặt vui trong gối rên rĩ: “Gì vậy?”

Hàn Đình Đình cực kỳ vui sướng tiếp tục tục lay anh: “Tuyết rơi! Anh mau dậy xem đi!”

Tần Tổng thở dài một tiếng, chậm rãi mở hai mí mắt còn đang xum xụp, nhìn cô bất lực: “Ở đây năm nào tuyết chẳng rơi.”

Hàn Đình Đình chuyển từ phía nam đến, số lần được nhìn thấy tuyết chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì vậy không chút quan tâm đến lời giải thích ‘nhìn quen lắm rồi’ của anh, “Vậy anh ngủ tiếp đi! Em đi chơi một mình!” Cô nhanh nhanh muốn chạy ra ngoài.

“Này –,” Tần Tổng vội vàng duỗi tay bắt lấy tay cô, kéo vào lòng, cuốn cô vào trong chăn. Anh ôm lấy cô từ sau lưng, vùi mặt vào hõm vai cô hít thở thật sâu, hai con mắt buồn ngủ từ từ từ nhắm lại đấu tranh một lúc, rồi thở dài, “Chờ anh 10 phút.”

Hiếm hoi có được một ngày nghỉ ngơi, Tần Tổng vẫn không được ngủ nướng như mong muốn. Giữa trời đất tràn ngập tràn băng tuyết, anh tự sức cái tinh thần đang bị đông cứng lên, cùng Tiểu Thổ Mân Thầu chưa hiểu sự đời chơi đắp người tuyết.

Cái mà Tần lục thiếu anh am hiểu nhất từ nhỏ đến giờ chính là chơi, người tuyết anh đắp rất sống động, từng con từng con một nắm tay nhau xếp hàng trong vườn hoa của khu nhà. Mấy cô cậu nhóc đang chơi đùa bên cạnh trông thấy đều bị hấp dẫn lại gần.

Lũ nhóc này phần lớn đều học trong nhà trẻ của khu, tất cả đều rất yêu quý cô giáo Hàn dịu dàng, thấy cô đang ở đây, lập tức bao vây quanh cô, ríu rít ầm ĩ cả lên, đẩy Tần Tổng ra xa, ngay cả ngón tay của bà xã mình cũng không nắm được, buồn bực đứng ở một bên nghiêng răng.

“E hèm!” Lục thiếu thông minh khê đảo mắt, lập tức nghĩ ra cách đối phó, anh tùm tùm cười hềnh: “Các bạn nhỏ, chúng ta chơi ném tuyết được không?”

– Phân tán sự chú ý và tiêu hao thể lực của địch, sau đó cướp lại bà xã, bỏ trốn... Ủ!

Lũ nhóc thi nhau đồng ý: “Dạ được –” sau đó chúng nhất tề quay về phía Hàn Đình Đình: “Cô giáo Hàn con muốn cùng đội với cô!”

“Con cũng muốn cùng đội với cô giáo Hàn!”

“Con nữa con nữa!”

“Con cũng vậy...”

Cho nên kết quả chính là — ngoại trừ Tần Tổng, tất cả mọi người đều cùng một đội... trong trận chiến ném tuyết đầy trời Tần lục thiếu luôn luôn lịch lãm sang trọng của chúng ta đầu tóc như tổ quạ, lặn qua lộn lại khắp nơi trốn trốn tránh tránh, lệ rơi đầy mắt...

Cuối cùng thời cơ thoát khỏi lũ nhóc con đầu củ cải điên cuồng kia cũng lặng lẽ đến, Tần Tổng thật vất vả vừa công vừa cướp bà xã về, chạy một mạch như điên. Hàn Đình Đình trên lưng anh bị xóc tới xóc lui, vẫn cười, trông ngốc nghếch cực độ.

Vào đến nhà để xe, anh thả cô từ trên lưng xuống, hai tay giữ chặt khuôn mặt cô, cúi xuống không một lời giải thích cắn lấy đôi môi cô.

“A!” Môi Hàn Đình Đình hơi đau, vô thức giãy ra.

Tần Tổng xoay người, ôm cô ấn “rầm” vào cửa xe, lưng cô nhói lên làm cả người bật về phía trước, hai khối mềm mại va mạnh lên cơ ngực rắn chắc của anh, làm thú tính của anh nổi lên, miệng mút mạnh lấy cô.

Không có chút kỹ thuật gì đáng nói, chỉ như đang muốn điên cuồng nuốt cô vào bụng, anh nhắm mắt ôm lấy cô, bị sự ham muốn làm choáng váng, trong hơi thở vừa hỗn loạn vừa nặng nề có lẫn vị cay của kem đánh răng, cảm giác lạnh lạnh cay cay này, làm cho cả người đều run rẩy...

Đến khi anh cắn nuốt đủ rồi, cuối cùng cũng lưu luyến thả xuống, chân Hàn Đình Đình đã mềm nhũn đứng không nổi, dựa lưng vào cửa xe trượt thẳng xuống. Tần Tổng lại vòng tay ôm chặt cô, cảm giác rất thỏa mãn sung sướng phá lên cười, vừa cười vừa áp mặt lên một bên má của cô.

Anh hôn! Thật sự hôn rồi!

“Bà xã,” Anh nhẹ cắn vành tai cô, hơi thở nóng hầm hập nói: “Sau này chúng ta có con, có khi nào em chỉ yêu mình nó, để anh cô đơn?” Vừa rồi nhìn cô trong đám nhóc ấy cười dịu dàng, trong đầu anh chợt lóe lên ý nghĩ này, bất chợt cảm giác đồ kỳ mãnh liệt dâng lên trong lòng, thậm chí muốn nhanh nhanh cướp cô về, tìm nơi không có người cắn cô thật đau.

Hàn Đình Đình sần... Sẽ như vậy sao? Cô thật sự rất thích trẻ con, thơm thơm mềm mềm thật đáng yêu. Con của hai người... Tốt nhất là lớn lên giống anh, đẹp trai đáng yêu, hai con mắt đen nháy như mực, mỗi khi cười như thấp sáng cả thế giới này, khi không vui lại nghiêm mặt, để mọi người phải dễ dàng... Hàn

Đình Đình bặm đôi môi mới bị anh cắn, những hình ảnh vừa tưởng tượng lên làm cho cô hạnh phúc nói không thành lời.

Cô không nói gì, Tần Tổng lại đến gần, cúi xuống hôn trên mặt cô, cô trốn đến đâu anh đuổi đến đấy, cuối cùng làm cô đỏ mặt tía tai, nhỏ nhẹ đáp một lời: “Sẽ không đâu.”

Tần Tổng bị một câu “sẽ không đâu” ngọt ngào thổi bay, mặc dù không lâu sau đó những lời này đã làm anh rơi lệ đầy mặt vì tự chứng thực rằng đây hoàn toàn là lời nói dối, nhưng lúc này đây Tần Tổng chỉ cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này. Không biết làm thế nào để thể hiện sự phấn khích trong lòng cho đúng, anh ôm chặt lấy cô, mạnh đến nỗi dường như muốn ép cô dẹp dẹp vào trong người mình, khóe miệng nhướn lên tí mắt cười sung sướng không ngừng.

Con người hạnh phúc nhất này mang theo bà xã yêu quý về nhà cũ của Trương gia dự lễ Noel.

Họ vừa đến kịp lúc cơm trưa mới dọn lên. Tần Tổng chưa ăn sáng đã chơi đến giữa trưa, giờ bụng đói thảm thiết, kéo Hàn Đình Đình nhảy đến bên bàn, dụi dụi ông ngoại rồi ngồi xuống bên cạnh, lấy tăm chích một miếng thịt bò đưa lên miệng.

“Đã kết hôn rồi mà còn lộn xộn như con nít vậy!” Trương tư lệnh ngậm tẩu, bất mãn trừng mắt liếc anh một cái, xoay qua người lính cần vụ đứng một bên: “Múc cho nó một bát canh.”

Canh bưng tới, Tần Tổng chu đáo đẩy Hàn Đình Đình ngồi xuống trước mặt. Hàn Đình Đình vốn sợ những dịp như này, lại bị anh lôi kéo ngồi xuống bàn ăn đã đứng ngồi không yên, mọi người vẫn chưa ngồi xuống, cô nào dám ăn canh.

Tần Tổng cười tủm tỉm lại gần: “Anh dứt canh cho em nhé?”

Mặt cô lập tức đỏ lên, đẩy anh ra đứng lên.

Tư lệnh phu nhân lúc này cũng đi tới, đẩy đầu cậu cháu ngoại bảo bối một cái, “Có khách đến, con không đi tiếp, mới đến chỉ biết gây loạn, còn ra thể thống gì nữa!” Nói xong bà nghiêng qua cô cháu dâu che chở cho cô, “Đến đây, Đình Đình, con ngồi chung với bà, chộc cho ai đó phát cáu, đừng để ý đến nó.”

Tư lệnh phu nhân lôi kéo Hàn Đình Đình vòng qua anh, đi sang bên phải Trương tư lệnh. Lúc này đồ ăn đã dọn xong, mọi người lục tục ngồi xuống, Trương tư lệnh vẫy vẫy người cách đó không xa, “Dịch Phong, cậu đến ngồi cạnh tôi.”

Trần Dịch Phong đi lướt qua mọi người.

Anh ăn mặc không trịnh trọng, áo sơ mi đen làm cho cả người càng thêm mạnh mẽ. Tư lệnh phu nhân khách khí kéo anh sang bên phải Trương tư lệnh, nhường chỗ của mình cho anh, bà ngồi xuống cạnh Tần Tổng.

Vì thế Hàn Đình Đình và Trần Dịch Phong lần lượt ngồi xuống cạnh nhau, mà Tần Tổng chỉ có thể há hốc mồm ở phía đối diện (nhắc người người đến ~ điên thật!).

Khi Trần Dịch Phong ngồi xuống, rất tự nhiên khẽ xoa đầu Hàn Đình Đình, “Hey!”

Hàn Đình Đình đang làm rùa rụt đầu, lúc này không thể không ngẩng mặt nhìn lên, cười với anh.

Trần Dịch Phong cười cười nhìn qua Trương tư lệnh giải thích: “Thật trùng hợp, đây là cô em gái nhỏ hàng xóm từ bé đến lớn của cháu.”

Trương tư lệnh giật mình: “Ồ — đúng! Con trai của ông Hàn theo con đường chuyên nghiệp sau khi cha cháu mất ở đó.”

Trần Dịch Phong cười gật đầu, “Bọn con ở cùng một khu, sát vách.”

Tần Tổng vui đầu vào một miếng gân, tiếng răng ken két không thôi.

“Tiểu lục,” Trương tư lệnh vừa cười vừa nói với Tần Tổng, “Vậy con và Dịch Phong lại càng thêm thân thiết.”

Thái độ của Tần Tổng dường như không có việc gì, vừa gấp thức ăn vừa phủ mắt thản nhiên “ạ” một tiếng. “Cha của Dịch Phong là đồng đội của ông, nếu phân cao thấp, con phải gọi Dịch Phong là chú.” Trương tư lệnh không biết nội tình, còn có ý muốn kéo gần quan hệ của hai người họ.

Trần Dịch Phong lúc này như vô tình liếc Tần Tổng một cái, trong ánh mắt tràn ngập thái độ từ trên cao nhìn xuống.

Ầm... Tần Tổng cố nuốt xuống một ngụm máu ươi đã ọc lên. Lý Vi Nhiên bên cạnh anh đang cúi đầu và côm, đã muốn cười lắm rồi, ngay cả hai bả vai đều rung rung.

Có biết cái gì gọi là thảm kịch của nhân loại không?

Thảm kịch của nhân loại chính là tình địch cùng bà xã của mình quang minh chính đại ngồi chung một chỗ, bạn không thể nhảy đến cào vào mặt người ta, lại còn phải gọi người ta một tiếng “chú”...

Cha của Trần Dịch Phong hồi ấy làm việc cùng với Trương tư lệnh, sau đó cha Dịch Phong bị thương ngoài ý muốn, không thể tiếp tục ở trong quân đội, ông làm đề nghị xin xuất ngũ, chuyển đến đại đội của thành phố G, cha Đình Đình là một tay ông đưa lên.

Trần Dịch Phong lần này mạnh mẽ tấn công, Trương tư lệnh nghe nói vậy, bèn cho người điều tra anh một chút, lúc tra ra mối quan hệ này, bèn sinh lòng chiêu an. Lần này mời Trần Dịch Phong đến nhà dự lễ Noel, chính là có ý muốn giật dây bắc cầu cho anh và Tần Tổng, hy vọng có thể biến địch thành bạn.

Nhưng không biết vì sao, cháu ngoại bảo bối của ông sắc mặt không có chút thay đổi, đừng nói đến chuyện cố tỏ ra thân thiện, dường như ngay cả xã giao vài câu với Trần Dịch Phong cũng không muốn.

Sắc mặt Tần Tổng lạnh nhạt. Hàn Đình Đình thỉnh thoảng nhìn trộm anh, nơm nớp lo sợ. Trần Dịch Phong lại giống như cái gì cũng không để tâm, nói chuyện với cô vẫn nhẹ nhàng như trước.

“Anh và Tần Tổng làm ăn với nhau à?” Cô vừa mới nghe Tần Tang nói qua một chút.

“Không”, Trần Dịch Phong cười nhẹ, “Anh là đối thủ của cậu ấy.”

Hàn Đình Đình giật mình. Dáng vẻ ngạc nhiên hai mắt mở to của cô vẫn giống như trong trí nhớ của anh trước đây. Trần Dịch Phong hơi hơi mỉm cười, “Đình bảo bối,” anh vẫn nhỏ giọng dịu dàng gọi biệt danh của cô như trước, “Nếu anh là đối thủ của Tần Tổng, em có ghét anh không? Sau này vẫn không nhận điện thoại của anh chứ?”

Cô nhất thời chần chờ, hai chữ “Bối rối” rành rành trên mặt.

Cô đã từng là một cô bé cười rụt rề với anh... Trần Dịch Phong trong lòng hơi thất lại, nhưng mặt thì không biến sắc lấy một tẹo, “Anh đùa thôi.” Anh thản nhiên nói.

“Em không hy vọng hai anh là đối thủ...” Hàn Đình Đình lo lắng một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói, “Nhưng là chuyện kinh doanh em không hiểu, nếu thật sự như vậy... Cũng không có cách nào khác sao? Em không nghĩ vì anh và anh ấy đối nghịch mà ghét anh, nhưng cũng sẽ không vui vẻ gì.”

“Cái con bé này!” Trần Dịch Phong bị lời nói này của cô làm cho hơi giận nhưng vẫn cười, “Anh tốt xấu gì cũng yêu quý em nhiều năm như vậy, em mới lấy chồng đã quên rồi sao? Trong lòng em bây giờ chỉ có Tần Tổng nhà em thôi phải không?”

“Không phải, ” cô thẳng thắn cười, “Có thể là phần lớn thôi.” Bây giờ cuối cùng cô cũng đã có thể hiểu được anh trước kia — trong lòng chậm chậm đọng đầy hình ảnh một người, không thể nào đón nhận một tình cảm âm thầm hay trực tiếp nào khác.

Tình yêu chân thành khiến cho người ta vừa thấy trọn vẹn vừa thấy êm đềm.

“Con bé này từ nhỏ đến lớn đều ngốc nghếch, không nói không rằng. Anh trước kia rất lo lắng... Bây giờ tốt rồi, cuối cùng cũng gả đúng người rồi.” Anh dừng một chút, sau đó rút cuộc nhin không được, đưa tay ra ôm cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Đình bảo bối, em vui là tốt rồi.”

Anh thu tay lại, không nói thêm lời nào, chỉ hơi mỉm cười. Cho tới lúc này Hàn Đình Đình vẫn không hiểu về mặt cùng tâm tư của anh, lần này cũng không ngoại lệ, chỉ cảm thấy dường như anh đang mang một loại cảm xúc “khảng khái từ bỏ”, những cũng chỉ thoáng qua, cô không cảm thấy chân thực lắm.

Hai người ngồi trên sô pha nói chuyện, thư thái đúng cách sô pha hai mét, tay cầm ly nước táo, nhưng không uống chút nào.

Cô cũng cười thật vui vẻ... Ai đó mặt mũi u ám như chảy ra nước, các ngón tay siết mạnh ly nước đến nỗi gân xanh, miệng hớp từng hớp một, lượn qua lượn lại.

17. Chương 30

Chương 30

Hàn Đình Đình cảm giác được sô pha bên cạnh bỗng nhiên bị trùng xuống, cô nhìn lại thì thấy Tần Tổng, liền đối với anh cười cười.

Tần Tổng nhìn cũng không nhìn cô, lại liêu liếm đi nhanh qua, cứ như vậy dán sát ngồi vào bên cạnh cô, cô thoáng động một chút anh lập tức liền qua đây, mặt kéo dài bí xị, tay nóng bỏng thỉnh thoảng ở trên người cô chạm vào một chút, dán lại một chút.

Hàn Đình Đình làm bộ như không có việc gì, chính là thỉnh thoảng vặn vẹo rất nhỏ, Trần Dịch Phong là người cỡ nào hiểu biết cô, nhìn qua liền thấy sự mất tự nhiên của cô, anh liếc mắt móng vuốt của Tần Tổng khoát lên đầu vai cô, cúi đầu cười cười, rất nhanh đứng dậy tránh ra.

Anh vừa đi khỏi. Tần Tổng lập tức thu hồi cái tay rảnh, còn xoay khuôn mặt tràn ngập ý muốn nói “Tôi mất hứng người mau tới dỗ tôi”, một chút lại muốn hỏi “Em lại muốn đi đâu?”

Hàn Đình Đình không để ý tới đứng lên định đi, Tần Tổng giận một phen kéo cô qua.

Lực mạnh khiến dưới chân cô lão đảo một cái rồi ngã vào trên đầu gối anh, anh vội vàng nhân cơ hội vòng trụ.

“Ai. . . .” Hàn Đình Đình đẩy anh, “Đừng như vậy a, nhiều người như vậy. . . .”

“Nhiều người như vậy đều biết em là vợ của tôi!” Anh vòng tay lại càng thêm chặt.

“Em muốn đi lấy nước uống!” Tần Tổng luôn luôn là tiêu điểm của mọi ánh nhìn, lúc này đôi vợ chồng trẻ ở trước mặt mọi người mặt mặt ngọt ngọt, tất cả mọi người nhìn qua cười cười, Hàn Đình Đình cảm thấy trước mặt các trưởng bối mặt thân thiết như vậy thật không thích hợp, vội vã tìm lấy cớ lui đi.

Tần Tổng mới không đáp ứng, tay cầm ly nước quả táo của mình kia đưa cho cô, “Cầm!”

“Anh uống qua...”

“Em uống hay không? !” Anh vừa nói chuyện vừa xấu tính niết thịt ở thắt lưng cô, ở bên tai cô thấp giọng hỏi.

Hàn Đình Đình cọ xát a cọ cầm qua, nhấp cái miệng nhỏ, trên lưng lực đạo chợt tăng thêm, cô lập tức “Hô” một hơi uống với hơn phân nửa.

Tần Tổng trong lòng âm thầm thoải mái, Trần Dịch Phong không biết khi nào thì lại xông ra, từ bên sô pha sau lưng dựa lại đây, một tay đưa ra một bên thâm tình nhìn bánh bao đất nhỏ nhà anh đang cẩn trọng uống nước quả táo: “Đình Đình, tiểu Đồng điện thoại, muốn cùng với em nói vài câu.”

Hàn Đình Đình vội vàng buông cái chén đi nghe điện thoại, sau đó Tần Tổng nhìn rõ ràng trong mắt hiện vẻ khiếp đảm buông ly nước, nhìn với theo thân ảnh của người chạy vội tới nơi im lặng nghe cuộc điện thoại.

Cái này chỉ là một cái động tác nghe điện thoại vô cùng đơn giản, Trần Dịch Phong động tác thông dong không nhanh không chậm, khiến cho Tần Tổng rành mạch thấy được hình ảnh sáng long lanh: Trần Dịch Phong trong lòng ôm một nữ hài tử bảy tám tuổi xinh đẹp, bên cạnh hai cha con, một tiểu cô nương nghiêng

đầu ngó qua rồi cái cô nương ngực kia cười rộ lên ánh mắt cong cong, khuôn mặt bánh bao đất nho nhỏ đều nhanh lên men, ba người cực kỳ giống một nhà ba người, muốn bao nhiêu xinh đẹp có bấy nhiêu mỹ mãn...

Tần Tổng một người ngồi ở trên sofa trống rỗng, vẻ mặt đổi thành ý tứ “Tôi nghĩ muốn ăn thịt người!”

Sau khi nhận điện thoại về, Hàn Đình Đình như thế nào cũng tìm không ra Tần Tổng, hỏi người, nói là vừa thấy đi lên lầu rồi, sắc mặt không tốt lắm.

Cô vội vàng đuổi theo, Tần Tổng không chịu mở cửa cho cô. Cô gõ 5 phút vẫn là không thèm đi ra, trong lòng cũng có chút mất hứng : “Em đây đi đây!”

Nói xong cô thật sự xoay người, quay người lại cửa liền mở, Tần Tổng nổi giận dùm dùm thò người đi ra, bay nhanh qua tay đem cô túm vào.

“Em không phải không để ý tới tôi sao!” Vừa vào trong phòng, Hàn Đình Đình xuống tay trước véo khuôn mặt của anh, cười cười: “Nhìn xem anh đi! Quỷ hẹp hòi!”

Tần Tổng xoay mặt qua cắn cổ tay cô, vẫn là thở phì phì.

Cô buông tay ra xoa xoa khuôn mặt anh, “Ngoan a... Không tức giận!”

“Em không phải cùng Trần Dịch Phong tán gẫu đặc biệt vui vẻ sao! Còn quan tâm tôi tức giận hay không tức giận làm chi!”

Tần Tổng túm cổ tay cô lại, tính trả thù không nhẹ không nặng cắn một ngụm, cắn xong xuôi vẫn cảm thấy chưa tốt, lại ở trên đầu răng liếm liếm.

Hàn Đình Đình ngứa nên lui lại sau, “Ha ha a” cười, “Anh cùng Tần Tang nói chuyện thời điểm kia em cũng không có tức giận a.”

Tần Tổng nghe xong lại hoàn toàn không rõ là tư vị, anh buông lỏng tay ra, khuôn mặt lạnh lẽo, “Hàn Đình Đình.”

Anh ngay cả tên họ đều kêu ra, không khách khí nói với cô, “Tôi lúc trước có nói qua với em, không phải vì để về sau bị em lấy ra làm nhược điểm!”

“Em cũng chỉ cùng anh một người nói qua chuyện của Trần Dịch Phong, anh vì sao lại lấy nó làm căn cứ chứ?” Cô không cam lòng cãi lại.

“Tôi cần bằng chứng sao? ! Em cùng anh ta trước mặt tôi làm chuyện không chính đáng tôi lại không thấy hay sao!” Tần Tổng dựng lông mày.

“Em phải đi về làm mẹ kế cho người khác thì đi đi! Tôi không hiếm lạ! Đừng xuất hiện ở trước mắt tôi!”

“Anh...” Hàn Đình Đình nước mắt lập tức nẩy lên, chỉ nói mấy câu mà thôi, làm sao lại khiến ý nghĩa méo mó như vậy? Rõ ràng là anh luôn đem lòng của cô bắt tại bên miệng cười nhạo, luôn “mẹ kế” dài “mẹ kế” ngắn, rất khó nghe!”

Cô ôm mặt xoay người, Tần Tổng còn chưa hết giận, “Còn không đi?!”

Anh luôn luôn lên mặt nạt người, lúc này ngữ khí hết sức nặng, Hàn Đình Đình cảm thấy tâm đều nát, lấy tay lau nước mắt, bước nhanh ra ngoài.

Mới vừa đi đến cạnh cửa, Tần Tổng cũng đã hối hận, đuổi theo đi tới cửa anh then quá thành giận, nện một quyền thật mạnh ở trên cửa!

Phía sau truyền đến tiếng động vang dội, không biết anh xả cái gì để hết giận.

Đằng sau Hàn Đình Đình cũng thật sự nghĩ muốn lập tức trở về nhà a... Trong nhà không có ai lại đuổi cô đi.

Thế nhưng ba mẹ nhất định sẽ hỏi, cô phải trả lời như thế nào đâu bị Tần Tổng đuổi ra ngoài, bởi vì Trần Dịch Phong? Như vậy ba mẹ sẽ thật sự bị cô làm tức chết đi!

Còn có Trần Dịch Phong, bị anh nhìn thấy Tần Tổng đuổi cô đi, anh sẽ nghĩ như thế nào đâu? Cô vừa mới nói qua với anh, cô tốt lắm.

Một bên thương tâm một bên cúi đầu hướng hành lang tối bên cạnh toilet mà đi, trên bậc thang lầu lúc này truyền đến tiếng bước chân, vừa nhấc đầu thấy Trần Dịch Phong đã đứng ở trước mặt.

“Như thế nào lại khóc?” Trần Dịch Phong kinh ngạc nhìn hai mắt hồng hồng của cô, “Xảy ra chuyện gì?”

Hàn Đình Đình xoa đôi mắt lắc đầu, “Không có khóc.”

Trần Dịch Phong nhíu mày, cô khóc hay không anh làm sao có thể nhìn không ra, “Dưới lầu sắp ăn cơm, Tần Tổng đâu rồi?”

Bị hỏi về Tần Tổng, cô lại nhin không được cái mũi ê ẩm, tay chỉ lung tung phía sau, sau đó mặc kệ biểu tình Trần Dịch Phong càng ngày càng lạnh, cướp đường mà chạy, bước nhanh đi đến toilet, ngồi ở trên bồn cầu bùm mặt yên lặng rơi nước mắt.

Không biết qua bao lâu, thanh âm Tần Tang theo tiếng đập cửa vang lên: “Đình Đình? Em ở bên trong không?”

“Uhm...” Hàn Đình Đình ngẩng đầu, cuống quýt lau mặt.

“Ăn cơm, còn thiếu em, bà ngoại để cho chị vào xem. Em có khỏe không? Muốn chị vào hỗ trợ hay không?” Tần Tang hỏi thực uyển chuyển.

“Không cần... Em đã tốt rồi!”

Đi xuống lầu mọi người đương nhiên đều xem cô, cô ánh mắt hồng che dấu không được, đành phải một đường cúi đầu

Tất cả mọi người đã ngồi vào chỗ của mình, chỉ có vị trí bên cạnh Tần Tổng lưu lại cho cô, không biết là ai an bài.

Cô đi qua ngồi xuống, toàn bộ hành trình không dám liếc anh một cái.

Trương tư lệnh nói câu “Ăn cơm”, mọi người đều động đũa.

Tần Tổng chần chờ một lát, thêm cho cô bát canh, nhẹ nhàng đẩy qua.

Cô không uống, cũng không nhìn anh, một lát sau tay anh lại duỗi đến trước mặt, đem bát canh đẩy đẩy gần bên cô một chút nữa, cô dỗi tay đẩy trở về.

Anh rõ ràng sưng sốt, sau đó chiếc đũa trong tay “Ba” một tiếng buông, bạo lực cầm chén kéo trở về, nửa bát canh còn lại bị anh một hơi uống sạch.

Động tĩnh lớn như vậy, mọi người đều phát hiện, Trương Phác Ngọc dẫn đầu lên tiếng: “A Tổng, con làm gì!”

Trương tư lệnh phu nhân cũng không vui giáo huấn bảo bối cháu ngoại: “Tiểu lục ngươi thật là, nhìn người dọa sợ Đình Đình kia!”

Trương Phác Ngôn cũng nói: “A Tổng, mau múc thêm cho vợ cháu bát canh.”

Tần Tổng ngang ngược, đối lại là bình thường anh muốn thế nào, ai đều không có cách lấy của anh.

Lúc này tay anh nắm lấy bát đưa qua, đang muốn phát tác, mắt nhìn thấy người bên kia, liền trầm mặc.

Tần Tang lúc này đưa bát canh qua. Hàn Đình Đình nguyên bản đến mức, lúc này được mọi người bảo hộ như vậy, ngược lại đôi mắt lại đỏ cả lên, trong lòng vừa ủy khuất vừa chua xót.

Dịch Phong trong suốt quá trình vẫn không có lên tiếng, chính là ánh mắt kia thường thường nhìn qua, cô cúi đầu cũng hiểu được, trên lưng cảm thấy rùng mình.

Ăn qua cơm chiều, mọi người đều tụ ở trong phòng khách đón Noel, đèn trần treo trên cao được tắt đi, một tầng đèn nhấp nháy lóe sáng nổi bật trên cây thông, cực kỳ có không khí.

Dưới tàng cây chung quanh đầy lễ vật, tiểu hài tử đều thềm nhỏ dãi, thế nhưng Tần Tổng mặt thối đứng giữ ở một góc sô pha, ai cũng không dám tiến lên.

Hàn Đình Đình cách anh rất xa, trong lòng luôn luôn cảm thấy không được tự nhiên suy nghĩ: Về nhà khẳng định là rất khó xử, như thế này không biết làm sao đối mặt với anh, không bằng đi lên tắm rửa ngủ trước, anh nhìn thấy cô ở trong phòng, đại khái phải đi tìm phòng ngủ khác.

Thế nhưng cô lén lút lên lầu đi, tay chân nhẹ nhàng vừa định đóng cửa, thì cửa lại bị đại lực đẩy mạnh, cô lui về sau suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Là Tần Tổng, như trước mặt đen thối, chen chân chặn cửa đang khép một nửa ra, “Oành” đóng sầm lại.

Hàn Đình Đình có chút u oán nhìn anh một cái, không nói lời nào.

Hai người đứng đó yên lặng mặt đối mặt, anh rốt cục mở miệng trước: “Tôi bảo em đi em liền bước đi ? Bình thường sao không nghe lời tôi nói như vậy!”

Cô vẫn là không hé răng, khi anh gần như tức giận, tay nâng cằm cô lên nhìn thẳng mặt cô, “Nhìn tôi!”

Nhìn cái gì...

Anh nhíu mày, thần sắc còn rất nghiêm túc: “Tôi rất cuộc làm sao lại thua kém Trần Dịch Phong?”

“Tôi không có bắt anh cùng anh ấy so sánh.” Cô tránh ra tay anh, “Là chính anh luôn luôn cùng anh ấy phân cao thấp.”

“Mỗi lần anh ta vừa xuất hiện em liền cả người đều không thích hợp! Tôi có thể không cùng anh ta phân cao thấp sao? !” Tần Tổng nói xong liền thấy giận.

“Em thích anh ta nhiều năm như vậy! Tôi có thể không cùng anh ta phân cao thấp sao? !”

Anh hai câu này nói cảm giác rất không tự tin, thực không giống Tần Tổng.

Hàn Đình Đình nghe xong trong lòng mềm nhũn, tuy rằng còn trách anh, thế nhưng cũng hiểu được anh như vậy khiến cho cô cảm thấy thực đau lòng.

“A Tổng, cho tới nay anh ấy chiều cổ tôi tựa như chiều cổ tiểu Đồng đều giống nhau, từ nhỏ đến lớn anh ấy đều đối với tôi tốt lắm.

Tôi cùng anh ấy trong lúc đó trừ bỏ ý tưởng trong lòng tôi, cái gì cũng đều không có, anh cái gì cũng không biết. Chẳng lẽ nói bởi vì tôi thâm mến không thành, sẽ không lại cùng anh ấy lui tới sao?” Cô nói.

“Tôi để ý cũng không phải là anh ta! Tôi mỗi lần nghĩ đến em cùng tôi kết hôn là vì sau này ly hôn có thể cùng anh ta một chỗ, tôi đã nghĩ muốn bóp chết em!”

Tần Tổng rốt cục đem chân tướng mọi chuyện mà bản thân cảm thấy mất mặt phơi bày, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thế nhưng sau lại không phải a...” Cô nhỏ giọng nói.

Sau lại... Sau lại bọn họ cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, cùng nhau vượt qua tháng ngày gian nan vất vả.

Bọn họ ôm, hôn môi, thực thuần khiết đồng giường cộng chăn

(cùng giường chung gối),

mỗi một lần tâm động đều là vì nhau, mà không phải là vì Trần Dịch Phong hay bất cứ điều gì.

Cô cúi đầu không trả lời. Anh nắm tay cô, từ từ siết chặt, trầm mặc thật lâu, rốt cục vẫn là nói ra: “Thời điểm chúng ta kết hôn, em là vì muốn tìm một người, có một đoạn hôn nhân để ghi lại. Em đâu có nhiều sự lựa chọn như vậy, phải chọn tôi.

Lúc ấy tôi nghĩ đến bản thân mình là tùy tiện chọn, sau đó lại cảm thấy chúng ta tốt như vậy... Tôi cần thật hồi tưởng qua, nhiều người ở bên trong như vậy tôi như thế nào vừa nghĩ liền lựa chọn em chứ ?

Suy nghĩ một chút nữa, liền nghĩ thông suốt: “Tôi không phải tùy tiện chọn, tôi là đầu tiên mắt thấy liền nhìn trúng em. Cái thời điểm kia tôi không biết, chỉ cảm thấy là em thì thật thích hợp.

Kỳ thật cái thời điểm kia tôi liền thích em đi? Nhiều người ở bên trong như vậy, tôi liền thích mỗi một người là em. Tần Tang...Kỳ thật hiện tại ngẫm lại thực ra cũng không có gì, cùng lắm thì nếu không bởi vì Lý Vi Nhiên theo tôi đoạt, tôi cũng đã cho qua.

Khi đó tôi thấy không phải là cô ấy thì không thể được, không phải là vì thích nhiều, là vì tôi rất háo thắng, không cướp được vào trong tay liền cảm thấy không cam lòng.

Em thì không giống a... Em đã là vợ của tôi, thời điểm đối với em, so với em không phải còn muốn không cam lòng!”

Anh khi nói chuyện luôn luôn là kiêu ngạo hoặc là thẳng thắn, chưa từng nghe qua ngữ khí anh ăn nói khép nép khấn thiết như vậy, trong lòng cô run rẩy lấy bối

“Bởi vì em không phải chỉ thích tôi, em thích Trần Dịch Phong nhiều năm như vậy, thậm chí cùng tôi kết hôn cũng là bởi vì anh ta... Tôi thật sự rất khó chịu. Việc buôn bán bị anh ta đè ép một đầu đã muốn thực buồn bực, tôi lại cảm thấy em trong lòng thích anh ta một thời gian so với thích tôi càng dài hơn, tôi thật muốn tức chết rồi...

Vừa rồi lại thấy hai người bọn em thân mật như vậy, tôi mới phát giận lớn như vậy. Tôi biết tôi thật không tốt, thực xin lỗi.”

Tần gia tiểu Lục thiếu, cuộc đời này lần đầu tiên thao thao bất tuyệt như vậy, ăn nói khép nép hướng một người xin lỗi.

Vừa rồi tất cả mọi người ở đây chỉ trích anh đối với Hàn Đình Đình không tốt, ai cũng không thể rõ hơn anh, anh càng rất hận chính mình tồi tệ.

Nhìn thần sắc của cô đôi mắt kia hồng hồng ướt ướt, anh thật muốn bóp chết chính mình cho rồi.

[alobooks.vn]

Anh tức giận biết bao nhiêu, còn có bất an rất nhiều.

Tần Tổng tự hỏi bản thân mình trong suốt gần ba mươi năm xuôi gió xuôi nước này, cho tới bây giờ không gặp qua ai giống Hàn Đình Đình như vậy, làm cho anh thất bại nhiều lần như vậy, thế nhưng lại muốn ngừng mà ngừng không được.

Anh cũng từng nghĩ lâu ngày sinh tình, thế nhưng là nếu tỉnh táo nghĩ lại, nhiều người như vậy so với cô xinh đẹp hơn, so với cô ôn nhu hơn so với cô am hiểu ý người, anh lại cố tình chọn cô, căn bản chính là nhất kiến chung tình, nhân duyên trời định.

Tiểu: Đây là một dấu mốc quan trọng ~~ trong diễn biến câu chuyện, “Anh cũng từng nghĩ lâu ngày sinh tình, thế nhưng là nếu tỉnh táo nghĩ lại, nhiều người như vậy so với cô xinh đẹp hơn, so với cô ôn nhu hơn so với cô am hiểu ý người, anh lại cố tình chọn cô, căn bản chính là nhất kiến chung tình, nhân duyên trời định.”

18. Chương 31

Chương 31

Tay cô bỗng nhiên giật giật, nhẹ nắm trụ anh, chậm rãi cùng anh mười ngón đan vào nhau.

“Anh đối với em hung dữ như vậy, xin lỗi là có thể xong sao?”

Cô lời nói ra như thế, vẻ mặt lại vô cùng ôn nhu. Tần Tổng lập tức phản chấn: “Vây em đánh tôi đi!”

Nói xong anh thật sự cầm lấy tay cô hướng trên mặt chính mình động thủ, bàn tay cô vốn dĩ nắm thành quyền, lập tức đầu ngón tay bị gập ở trên mặt anh, cô ăn đau “Ai” một tiếng.

Tần Tổng vội vàng cầm đưa lên bên miệng, thật cẩn thận thổi thổi: “Không đau không đau a!”

Anh chân tay vụng về, nhưng là thời khắc so với dĩ vãng một kẻ tiêu sái không kềm chế được, đều càng làm cho Hàn Đình Đình tâm đau nhói.

Đúng vậy, Tần Tổng ngây thơ, hay nổi giận, nóng nảy, không biết săn sóc, vốn dĩ rất trái ngược với con người cô.

Nhưng là anh đối với cô cho tới bây giờ đều là thẳng thắn thành khẩn công khai, mỗi một khi tâm động anh luôn ngượng ngùng, lại nguyện ý làm cho cô cảm nhận được. Ở bên người anh, cô có thể cảm nhận được yêu, cùng với toàn bộ nỗ lực khi yêu một người.

Chuyện này đối với một người đã trải qua quá trình đơn phương lâu như vậy không cần nhận lại mà nói, là cỡ nào đáng quý.

“Vợ.” ,bàn tay anh vuốt ve ngón tay cô, bộ dạng đáng thương hề hề cợt, “Anh thật sự biết sai lầm rồi, em đừng giận anh...”

Hàn Đình Đình rút tay về, nhìn anh, “Anh tính tình nói nổi giận là giận liền, em làm sao mà biết anh về sau có thể lại xem em không vừa mắt hay không, chỉ vào cửa bảo em đi ra ngoài?”

Tần Tổng nóng nảy, dựng thẳng tay lên, “Anh thề —— “

“Đừng!” Hàn Đình Đình sợ anh mở miệng nói lung tung một mạch rồi sau này không thể ngăn cản thiên lôi đánh xuống, vội vàng ngăn lại, “Anh nhớ kỹ là được. A Tổng, kỳ thật anh vì em phát giận em đã quen, chỉ cần không quá phận là tốt rồi. Nhưng là giống như anh buổi chiều như vậy hung hăng đuổi em đi, giống như thật sự ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn em, trong lòng em cảm thấy đặc biệt khó chịu.”

“Kỳ thật anh nói xong liền hối hận ... Anh đuổi theo em, em chạy thực mau! Anh cũng không phải thật sự nghĩ muốn đuổi em đi, anh như thế nào bỏ được em...” Tần Tổng đem cô kéo vào trong lòng.

“Vợ, anh về sau tuyệt đối sẽ không bảo em đi, mặc kệ anh tức giận cỡ nào, sẽ không bao giờ nữa đối với em như vậy nữa, anh thề!”

Tần Tổng là hài tử giữ lời. Sau đó rất nhiều năm, anh vô số lần phát giận, ngẫu nhiên cũng sẽ nổi trận lôi đình cùng cô trở mặt, “Em cho tôi —— “

“Thế nào?” Cô sâu kín .

“Em cho tôi —— không được đi!” Anh nắm lấy mái tóc ủy ủy khuất khuất một đường ra bên ngoài, “Tôi đi!”

...

Ngay lập tức anh nói thành khẩn như vậy, Hàn Đình Đình nở nụ cười, “Vây anh cũng không thể nói cái gì ‘Mẹ kế’ nữa, em không thích nghe anh nói em như vậy.”

“Ừ ! Không nói!”

“Không thể lại vì Trần Dịch Phong mà cãi nhau với em, nam nhân tâm nhân không thể nhỏ như vậy.”

“... Hảo...”

“Không thể... Ngô, ngô ngô ngô...” Cô ngừng mắt chu cái miệng nhỏ hợp lại, Tần Tổng đã sớm nhìn miệng đắng lưỡi khô, nhìn không được cúi đầu che lại, trước duyên thật mạnh, sau đó vòng quanh đầu lưỡi của cô ôn nhu hấp, anh trong lòng muốn khoe khoang kỹ xảo, nhẹ nhàng áp sát vân ve, không bao lâu cô liền mềm nhũn rơi vào trong ngực.

Tần Tổng thật sâu hít vào một hơi, tay căng thẳng ngồi cuối bàn ôm lấy cô hướng phòng ngủ đi tới, cô nhỏ giọng hừ hừ, che miệng lại, cả người mềm tựa vào trong lòng anh...

Đông, đông, đông! Đúng lúc này, vang lên tiếng đập cửa.

Đang hướng tới giường lớn hai người nhất thời cứng đờ tại chỗ, Tần Tổng xoay mặt, bình tĩnh thanh cổ họng không kiên nhẫn quát hỏi: “Ai? !”

Thanh âm Trương tư lệnh phu nhân ở ngoài cửa vang lên: “A Tổng, là bà ngoại.”

Hàn Đình Đình nhất thời thanh tỉnh, huých Tần Tổng một cái, lắc lắc mình từ trong lòng anh nhảy xuống, đổ mặt chạy vào phòng ngủ, còn đem cửa đóng lại.

Tần Tổng buồn bực nện tay vào tường, khi anh mở cửa cho bà ngoại còn duy trì cái sắc mặt kia, Trương tư lệnh phu nhân thấy mà cảm thấy lo lắng cực kỳ, cẩn thận đưa mắt nhìn vào phòng trong, kéo anh đi ra hành lang nói chuyện: “Còn chưa có tốt sao?”

“Cái gì ạ?” Tần Tổng nhú mày, than thở một câu.

“Đứa nhỏ chết tiệt! Chỉ biết khinh dễ người!” Trương tư lệnh phu nhân oán hận cầu anh một phen, “Đình Đình rất tốt! Người nếu dám lại làm cho nó khó chịu như vậy, chúng ta tất cả mọi người đều không tha cho người! Người xem sắc mặt lúc ấy của ba người đi!”

“Bà ngoại...”

“Ông ngoại bảo ta nói với người: Đừng tưởng rằng người ta gia đình nhỏ, là người có thể tùy ý bày sắc mặt để cho người ta xem, lúc ấy ông nội Đình Đình đi theo ông anh mưa bom bão đạn, người còn không biết ở nơi nào! Hôm nay nhà có khách tới, không cùng người so đo, lần tới còn như vậy khi dễ vợ người, ông ấy bảo đảm lấy roi đánh cho người khóc!”

“Đã biết đã biết...” Tần Tổng không kiên nhẫn nghe, “Chúng cháu nghỉ ngơi, bà đi nhanh đi!”

Trương tư lệnh phu nhân cười đánh anh một chút, đem đồ dùng rửa mặt cầm trong tay cho anh, “Người nguyên lai còn dùng bộ kia, bà đều đã dọn xong cho người, bộ mới này đưa cho Đình Đình dùng —— đi vào hảo hảo đồ dành nó, người, con chó nhỏ này tính tình nóng nảy, cô nương người ta đi theo người không dễ dàng gì!”

Tần Tổng bị giáo huấn một chút, buồn bực một đường trở về phòng, Hàn Đình Đình đang muốn rửa mặt, từ trong phòng tắm lộ nửa người ra, thấy trên tay anh cầm cái gì đó vui vẻ cười: “Cho em sao?”

“Của anh!” Tần Tổng chụp được tay cô đang vươn tới, đem cô xách đi vào, chìa chìa vào bộ đồ dùng rửa mặt mà ban đầu khi anh ở nơi này dùng kia, “Em dùng cái này!”

Hàn Đình Đình nhìn bộ đánh răng chạy bằng điện màu lam kiểu nam kia, kinh ngạc hỏi: “Đây là... của anh mà?”

Tần Tổng ngữ mang uy hiếp “Hử ?” một tiếng, cô ngay lập tức không dám lên tiếng, bôi kem đánh răng, yên lặng nhét vào miệng.

Anh cảm thấy hơi dễ chịu, mở bàn chải đánh răng phấn hồng mới ra, trên cổ đắp khăn mặt phấn hồng, cùng cô một chỗ, đầu chạm trán đánh răng...

Một đêm say trong dịu ngọt.

Ổ chăn thực ấm áp, cô nghe anh nói đến chuyện năm mười hai tuổi, năm ấy đánh gãy chân tiểu nhi tử nhà Ngô tướng quân cách vách khi đang ngủ, cả một ngày ứng phó với người nhiều như vậy, vừa khấn trương lại vừa mệt, nghe anh cúi đầu nặng nề nói chuyện, lập tức sương mù buồn ngủ dày đặc liền thổi quét đến.

Tần Tổng một bàn tay bị cô ôm, lưng của cô vỗ về nhẹ, tay kia không tự giác đi vuốt ve đỉnh đầu cô, ngón tay ở mặt lưng cùng vành tai cô nhẹ nhàng phủ xuống.

Thật tốt. Anh cả đời này, cuối cùng cũng chờ được một người, để anh bảo hộ trong vòng tay, hàng đêm ở trong lòng anh như vậy ngủ yên.

Đền tường ôn hòa mà mềm mại, cô nghiêng người hình dáng yên tĩnh xinh đẹp lạ kỳ, tâm Tần Tổng ôn nhu giống như dòng nước mặt hồ.

Trong lòng bỗng nhiên thoáng hiện những hình ảnh ban ngày khiến cho anh không thể khống chế được kia, anh ê ẩm tưởng cô còn chưa từng có khung cảnh như vậy thân mật cùng anh chụp qua đầu... Nghĩ đến đây, anh trở lại trên tủ đầu giường sờ đến điện thoại di động.

Tắt âm thanh chớp động, điều chỉnh xong tiêu cự, anh nằm xuống cùng cô dựa vào cùng một chỗ, xoay mặt cùng cô mặt đối mặt. Lựa xong tư thế, anh khước miệng giơ lên, ngón tay đang muốn ấn hạ, ánh mắt của cô bỗng nhiên mở.

Kỳ thật anh vừa động cô liền tỉnh, vạt áo ngủ của anh ở trước mặt lau đến lau đi, chớp mũi nóng hằm hạp trên người đều là hương vị của anh, nhịp tim của cô đập càng lúc càng nhanh.

Mở mắt ra khuôn mặt anh ngay trước mắt, cô lấy hết dũng khí, dán sát về phía trước, cong miệng khắc ở trên môi anh.

Tần Tổng nhất thời ngậy người.

Cô đỏ mặt, đơn giản há mồm ở trên môi anh nhẹ nhàng cắn cắn, sau đó lo lắng cắn nặng, lại nhẹ một chút. Cô động tác nhẹ nhàng, ôn nhu không nóng không lạnh chiếm lấy, toàn bộ quá trình Tần Tổng chỉ cảm thấy cô nóng hằm hạp cắn anh... Cắn anh... Cắn anh toàn thân máu đều đi xuống bụng dưới phóng đi... Oanh!

“A...” Một đạo bóng đen nện xuống, Hàn Đình Đình trước mắt đen một mảnh, nhất thời đau kêu to.

Là anh kích động muốn chế trụ áp đảo cô, lại đã quên trong tay giơ di động, buông lỏng tay, điện thoại rơi xuống dưới. Mà cô bởi vì tư thế vừa rồi dán lên hôn anh, người vươn lại đây một chút, vì thế toàn bộ đều nện ở trên mặt, cô đau thất thanh kêu lên.

Tần Tổng đầu “Ông” một tiếng, vội vàng xoay người ngồi xuống, “Vợ!” Điện thoại của anh được khảm đá, so với di động kiểu nam bình thường quá nặng.

Hàn Đình Đình tay ôm huyết thái dương ánh mắt mông lung, thân thể lui thành một đống. Tần Tổng lòng nóng như lửa đốt ôm lấy cô, lấy tay che của cô mở ra, cô mắt gắt gao nhắm lại, nước mắt giàn giụa.

“Anh đi gọi bác sĩ!” Anh buông cô, cuống quýt xuống giường.

“A Tổng...” tay cô kéo anh lại một chút.

“A?” Anh đảo trở về.

“Không có việc gì... Trúng ở trên xương, không rơi vào trong mắt, không có việc gì.” Cô ngay từ đầu cảm thấy đau nhức, giờ thì cảm thấy đỡ rồi.

Tần Tổng ở trên chỗ vết thương cô cẩn thận xem xét, bị nện ở trên xương gò má, chung quanh đỏ một mảng, hơi có chút sưng, những nơi khác quả thật không bị thương. Anh đứng dậy, cô kéo tay anh, “Đừng đi, hơn nửa đêm rồi.”

“Anh đi lấy chút thuốc thoa cho em một chút, bằng không ngày mai sẽ sưng lên.” Tần Tổng đặc biệt đau lòng cau mày, “Em đừng động, anh sẽ trở lại.”

Hàn Đình Đình cũng hiểu được cảm thấy buồn bực, hít cái mũi một lần nữa nằm xuống.

Anh xuống lầu lấy túi chườm nước đá đến đây, thật cẩn thận dán tại trên mặt, sau đó một lần nữa nằm xuống giường.

Lúc này hai người đều thành thật, im lặng ôm nhau.

Tần Tổng sợ mặt cô bị túi chườm nước đá ngăn ngủ không được, anh từ sau lưng ôm lấy cô, một bàn tay vươn lại đỡ túi chườm nước đá, chỉ chừa một khối tiếp xúc dính trên mặt cô.

Khi cô sắp thiếp đi ở trong lòng anh, “Tốt lắm... anh buông tay đi, không có việc gì ...”

“Em ngủ việc của em đi.” Anh đem chăn sau lưng cô nhét kín, cúi đầu ở trên vành tai cô hôn nhẹ, “Ngoan a ~”

Hàn Đình Đình bị vây trong ánh mắt hàm tình, hàm hồ “ừm” một tiếng, trên mặt lạnh lạnh tâm lại ấm áp, một lát sau liền ngủ.

Buổi sáng khi cô tỉnh lại, anh vẫn còn duy trì cái tư thế tối hôm qua kia, người nằm úp sấp rất say sưa.

Túi chườm nước đá đã không còn hơi lạnh, rơi ở bên gối, cô nhặt lên đặt ở trên đầu tủ giường, mang dép vào, tay chân nhẹ nhàng đi vào phòng tắm.

Trên mặt bị thương hôm trải qua một đêm anh cẩn thận chăm sóc, thể nhưng thật sự không có sưng lên, chính là xương gò má kia hơi tím, thoát nhìn giống như bị người ta đánh một quyền, nghĩ đến tối hôm qua anh đau lòng ôm cô sũng nịch đối với cô nói “Ngoan”, cô nhin không được đối với tấm gương nở nụ cười.

Trang điểm trang nhã vẫn là che không được, cô bình thường không cần phấn trang điểm che, nhưng cái tình huống đặc thù này không có cách nào khác, nghĩ nghĩ hẳn là có thể đi tìm Tần Tang mượn một chút. Ai biết vừa mở cửa, Trần Dịch Phong vừa mới từ hành lang đi ngang qua, anh là khách quý, tối hôm qua ngủ lại ở tầng hai.

“Buổi sáng tốt lành!” Anh cười nói, đã hướng cô đi tới.

Hàn Đình Đình trong lòng biết không tốt lắm, xoay người trốn, lại bị anh gọi lại, anh mắt chú ý tới trên mặt, chợt trở nên khiếp sợ, “Sao lại thế này?” Anh trầm mặt, “Ai làm? Tần Tổng?”

“Không phải!” Hàn Đình Đình căng thẳng, cà lăm, xua luôn tay: “Anh ,anh, anh ấy không phải cố ý ...”

Trần Dịch Phong gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình hoảng sợ của cô, cô phá lệ trang điểm nhưng đều che không được vết thương, thể nhưng sau đó lại hơi hơi nở nụ cười.

Ai biết tươi cười kia thật sự làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

“Anh dám đánh em ?” Anh ngữ khí chậm rãi mà khủng bố đến cực điểm.

Không có để cho Hàn Đình Đình cơ hội giải thích, anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, sau đó một cước đá văng cửa phòng Tần Tổng ra, đá rất mạnh.

Tần Tổng nghe được tiếng vang chấn động trời xanh, nhắc thân lười nâng thất lưng từ trong phòng ngủ đi ra, còn trong trạng thái buồn ngủ nhìn đến Trần Dịch Phong xuất hiện ở trong phòng anh, hoảng sợ.

Trần Dịch Phong mặt nạ bảo hộ lạnh tựa hàn băng, gắt gao mím môi, lạnh lùng cười: “Cậu đánh cô ấy ?”

Tần Tổng đảo mắt xem thường, “Anh có bệnh à ?”

Nói xong anh không thèm để ý tới tên kia, lập tức đi vào trong phòng tắm, Trần Dịch Phong thân thủ đi qua muốn đem anh kéo lại hỏi cho rõ ràng.

Thế nhưng Tần Tổng là ai? Làm sao có thể cho phép một kẻ là tình địch thêm nữa chính là đối thủ một mất một còn, ở trên địa bàn của anh khiêu khích anh như thế!

Trần Dịch Phong thân thủ lại đây, anh không chút nghĩ ngợi liền đón đỡ trở về, quay người lại, nhắm ngay mặt anh đập lễ một quyền thật mạnh.

Trần Dịch Phong không có dự đoán được anh bỗng nhiên động thủ, một quyền này lực thực mạnh mà nặng nề, miệng nhất thời tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, anh chậm rãi xoay mặt đến, giật giật cảm, cười càng thêm lạnh.

Lại còn cười à ? Ân —— Tần Tổng nhú mày, không cần nghĩ ngợi hung hăng một quyền đi qua.

Kế tiếp bất luận kẻ nào đều không thèm không chế lực đạo.

Tần Tổng từ nhỏ đến lớn trêu mèo chọc chó, gây chuyện thị phi, không sợ trời không sợ đất, thích nhất là đánh nhau. Mà Trần Dịch Phong xuất thân bộ đội đặc chủng, đánh nhau kịch liệt là cơ bản nhất, từng chiêu thức tung ra đều là sắc bén ngoạn tuyệt. Hai người kia đụng vào nhau không tránh khỏi đánh thành một đoàn, thấy cái gì liền lấy làm vũ khí, phá phách cướp bóc ném, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Khi Hàn Đình Đình dẫn người đi lên phá cửa, toàn bộ phòng cơ hồ đều đã bị hủy.

Khi cửa bị mở ra, Tần Tổng chính là đang mang theo một cái ghế vung mạnh tới Trần Dịch Phong, bị Trần Dịch Phong lưu loát đá trúng cổ tay, nhất thời mất chính xác, ghế nghiêng nghiêng bay về phía ngoài cửa hướng mọi người đang vây xem.

Hàn Đình Đình lòng nóng như lửa đốt xông vào trước mặt, thiếu chút nữa bị trúng. Cũng may Lý Vi Nhiên ở ngay bên cạnh cô, tay mắt lanh lẹ, duỗi tay ra kéo cô né tránh, ghế kia lập tức bay sát tay cô, phi qua lan can rơi xuống lầu, đánh lên trên trần nhà rồi rú xuống dưới đèn thủy tinh, kịch liệt run lên, trúng ca-lo đèn thủy tinh.

Đèn thủy tinh thật lớn bị chấn động nát hơn phân nửa, mảnh nhỏ thủy tinh như thác nước rầm rầm từ lầu hai trên cao trút xuống dưới, những người ở dưới sảnh chính đang chuẩn bị bữa sáng ôm đầu thét chói tai, nhất thời toàn bộ một nhà nhà họ Trương hỗn loạn thành một đoàn.

19. Chương 32

Chương 32

Lý Vi Nhiên vài lần có ý đồ muốn đi đầu xông vào, đều không vác nổi mưa rền gió dữ bên trong, bị tha đi ra ngoài. Trong nhà lính cần vụ

(phục vụ trong quân đội)

càng không có cách. Cuối cùng cả đội lính gác đến đây, tập thể vọt vào, mới miễn cưỡng đem hai người kia kéo ra.

Trong phòng giống như vừa trải qua một trận lốc xoáy, ngay cả rượu hoa điều cạnh cửa sổ đều bị vỡ tan tành, chung quanh là mảnh nhỏ thủy tinh cùng phần còn lại của chân tay đã bị cụt, đã nhìn không ra bộ dáng các nơi bài trí.

Trần Dịch Phong hơi thở hỗn hển, đứng ở nơi đó sửa sang lại ống tay áo mà bản thân mình vén lên khi nãy. Trừ bỏ lúc trước mặt ai kia hưởng hai quyền, bên ngoài trông anh giống như không có chịu cái trọng thương gì qua.

Tần Tổng khuôn mặt tuần tú cũng đổi màu, cổ tay sưng phù nhô lên cao, dọa Trương tư lệnh phu nhân nhìn sang một cái muốn mắng Lý Vi Nhiên: “Tiểu Ngũ người nhẹ một chút! Xem nó bị đau kia!”

Trương tư lệnh thông thả bước đến, chấp tay sau lưng đứng ở giữa một mảnh đồng hỗn độn mà hai người tạo ra, bình tĩnh mặt hỏi: “Ai động thủ trước?”

Tần Tổng tiếp nhận khăn mặt, che miệng vết máu, kiêu ngạo ương ngạnh như trước : “Tôi!”

Trần Dịch Phong theo dõi anh, lạnh lùng cười, khụ một tiếng chính là bộ dạng muốn nói gì, Hàn Đình Đình bước lên phía trước lôi kéo anh: “Thật sự không phải —— “

“—— Tê...” Tần Tổng bỗng nhiên ôm lấy cánh tay trước đó không lâu vừa mới tháo bỏ đi thạch cao, vẻ mặt đau đớn không chịu nổi hạ thất lưng đi, dọa mọi người đều vội vàng chạy tới đỡ anh, anh mượn cơ hội cần lỗ tai Hàn Đình Đình, nhỏ giọng mang theo hơi thở dồn dập đối với cô nói câu: “Không cần nói —— em đưa anh đi đi !”

Tần Tổng luôn luôn là tâm can bảo bối cả nhà, ở trong nhà chính mình đánh nhau bị thương, lại động thủ trước vợ chồng họ Trương tuy rằng khó mà nói mà cái gì, trong lòng sớm đau không biết cái dạng gì.

Nếu hai nam nhân đơn thuần vì công việc phát tiết cũng liền thôi, thế nhưng nếu để bị biết là vì cô, như vậy về sau cô ở nhà trước mặt thân thích sẽ rất khó làm người, lại rơi vào lỗ tai ba cô, thiên hạ lại muốn đại loạn.

Tần Tổng vì nghĩ như vậy mới ngăn trở, Trần Dịch Phong cũng lập tức nghĩ tới điểm ấy, anh không nói thêm gì khác nữa, mà lúc này hướng Trương tư lệnh xin lỗi: “Hôm nay thật sự quá thất lễ, ngày khác cháu nhất định tới cửa bồi tội.”

Trương tư lệnh vỗ vỗ bờ vai của anh, cái gì cũng đều không có nói. Trương Phác Ngọc lúc này vô cùng lo lắng mang bác sĩ đi vào, tập trung trên người đang giả bộ kêu đau Tần Tổng, Hàn Đình Đình thừa dịp một mảnh hỗn loạn phụ giúp Trần Dịch Phong chạy nhanh ra bên ngoài.

Trần Dịch Phong ngày hôm qua trước mặt mọi người cùng Hàn Đình Đình tỏ ra nhận thức, lúc này thấy cô đưa anh đi ra ngoài, người nhà Tần Tổng thấy được cũng không có gì kỳ quái, ngược lại trong lòng đều cảm thấy con dâu này thức thời lại hiểu tình thế.

**

Đến gara, cô vào trong xe Tần Tổng, quen thuộc lái ra, khi đi qua dừng ngay bên người Trần Dịch Phong, hạ cửa kính xe xuống đến đối anh vẫy tay động tác chuẩn xác xinh đẹp: “Mau lên đây a, em đưa anh đi ra ngoài!”

Trần Dịch Phong tay phải chỉ các đốt ngón tay bị thương, tùy tiện liền quấn cái khăn mặt, anh dùng tay trái mở cửa xe, ngồi trên sau xe, vẫn nhìn cô cười.

Hàn Đình Đình bị anh cười có điểm sồn gai ốc, hỏi anh: “Làm sao vậy?”

“Khi nào thì tự mình lái xe?” Trần Dịch Phong nhìn cô lái xe quyết đoán thuần thục, nhớ tới bộ dáng trước kia khi cô nhát gan kinh hoảng nắm lấy bàn tay anh, trong khoảng thời gian ngắn trong lòng anh âm thầm cảm thán: Quả thật là thế sự khó lường.

“A... Bởi vì Tần Tổng lúc trước có một đoạn thời gian tay bị thương, em đành phải lái a.” Hàn Đình Đình ngượng ngùng cười cười, “Kỳ thật em đều đã làm hỏng mấy chiếc xe của anh ấy rồi.”

Trần Dịch Phong trầm mặc vẫn là trầm mặc, ánh mắt nhìn vào khoảng kí ức xa xưa bật cười, “Sớm biết như thế, lúc trước anh cũng không cần mỗi ngày cẩn thận làm huấn luyện.”

Anh nói như vậy, như vậy ôn nhu mà mang theo hơi chút tiếc nuối cười, làm cho người ta cảm thấy anh tựa hồ ẩn ẩn có chút bị thương. Thật giống như có chuyện anh từng che giấu.

Mà kỳ thật, Hàn Đình Đình trong lòng suy nghĩ: Thời gian dài ấy, bọn họ cuối cùng bỏ qua những năm tháng khi xưa, anh vẫn là chúa tể của hết thảy mọi thứ, anh cười cô liền cảm thấy vui vẻ, anh mỗi một câu bên trong dấu ngắt câu đều có thể làm cho cô đêm không thể ngủ, tinh tế cân nhắc.

Cho tới bây giờ ôn nhu, tiếc nuối, bị thương đều là cô, nếu anh thật sự có cái gì giấu diếm, khả năng duy nhất chính là phần tình cảm mà cô lúc trước kia thật cẩn thận mà lại toàn tâm toàn ý yêu.

Trần Dịch Phong cùng Tần tổng rất bất đồng: Tần Tổng cùng cô trong lúc đó phần lớn thời gian đều là gây chuyện, cùng một chỗ hoặc là giận dữ, cãi nhau hoặc là giúp đỡ lẫn nhau. Mà Trần Dịch Phong vĩnh viễn chỉ cần cô đi yên lặng nhìn, cũng vĩnh viễn không thể cùng anh vai sánh vai.

Cho nên anh như thế nào huấn luyện cũng không thể làm cho cô thoát khỏi sợ hãi của chính mình, mà Tần Tổng lại dùng mấy cái chìa khóa xe, thoải mái hoàn toàn dạy cô như thế nào độc lập.

Có lẽ như bây giờ mà nói vậy, cũng có chút vô tình hoặc là có chút vong ân phụ nghĩa: Thế nhưng Hàn Đình Đình thật sự may mắn lúc trước chính là yên lặng không tiếng động yêu Trần Dịch Phong, vì thể hiện tại cái gì cũng không có phát sinh qua, anh gần như chính là đại ca ca nhà bên nhìn cô lớn lên, giống một người thân nhà mẹ đẻ không cần hỏi rõ trắng đen mọi chuyện luôn chuyên tâm bảo hộ cô.

“Chuyên tâm lái xe.” Anh bỗng nhiên lên tiếng.

Hàn Đình Đình “Nga” một tiếng. Anh nhìn cô một cái, lại cười rộ lên: “Lo lắng cho Tần Tổng?”

Cô thật không có phủ nhận, “Trên tay anh ấy có thương tích, tuần trước vừa mới tháo thạch cao.”

“Phải không?” Anh dè vết thương trên mặt đã muốn sưng lên, “Anh như thế nào lại không biết?” Rút khăn mặt, ngón tay đã muốn sưng đỏ không thể nắm được thành quyền.

Cô nhìn qua vài lần, lập tức cảm thấy lo lắng hỏi: “Muốn đi bệnh viện xem qua hay không?”

“Việc nhỏ. Chuyện của em ?.” Anh chìa chìa xương gò má chỗ ứ thanh của cô kia, “Mất nếu cảm thấy mơ hồ nhìn không rõ, phải lập tức nói.”

Hàn Đình Đình vì thế đem chuyện ô long tối hôm đầu đuôi tai nói cho anh, đương nhiên chuyện cô xem Tần Tổng chụp ảnh không có nói. Nhưng là Trần Dịch Phong vừa nghe cũng đã đoán được, thần nhiên nói câu: “Tần tiểu Lục so với trong tưởng tượng tôi còn muốn ngây thơ.”

“... Anh rất tốt.” Cô nhỏ giọng phản bác, “Hơn nữa anh cũng chưa có nghe em nói rõ ràng liền động thủ ...” Điểm ấy so với A Tổng còn muốn nhiệt huyết ngây thơ hơn đi...

Trần Dịch Phong khép mắt lại, tay đặt trên cái trán, thở dài, “Con gái lớn đều hướng người bên ngoài a... Anh thế nhưng thật lo lắng, về sau tiểu Đồng chúng ta có người trong lòng, nếu cũng giống như em hiện tại, anh nhất định sẽ bị tức chết.”

Cô nhin không được cười rộ lên, “Vốn chính là anh hiểu lầm A Tổng .”

“Không sao cả. Dù sao anh sớm đã muốn đánh cậu ta .” Anh đơn giản đóng mắt dưỡng thần, chậm rãi nói.

“Bởi vì em sao?” Cô bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

Anh mở to mắt, nhìn cô một cái, nói không rõ ràng là cái thần sắc gì, sau đó lại nhắm lại, “Chuyên tâm lái xe.” Anh thần nhiên nói.

_____ * ^ ^ * _____

“Có thể ăn gì đó, càng sớm ăn đến trong bụng chính mình đi, càng sớm an tâm.”

Đỡ kính mắt, Trần Ngộ Bạch cười thực nhã nhặn. Tần Tổng ngẩn người, sau đó ánh mắt dần dần mị lên...

Hôm sau đi làm, tất cả mọi người trong “Lương thị” từ trong miệng Lý Vi Nhiên biết được sự tích Tần lục thiếu PK Trần Dịch Phong lừng lẫy.

Kỷ Nam không ngoài dự đoán, lôi kéo Tần Tổng khoa tay múa chân, muốn anh tái diễn một lần chiêu thức lúc ấy với Trần Dịch Phong: “Đến đi! Người diễn Trần Dịch Phong! Công kích tôi! Mau! Tôi đến diễn cậu!” Nói xong cô uất ức ôm lấy đầu.

Dung Nham vỗ về khoe mắt cười rộ lên: “Cậu nếu có thể diễn ra Trần Dịch Phong, sẽ không sẽ bị đánh thảm như vậy.”

“Hỗn đản!” Tần Tổng nhất thời đen mặt, “Tôi cùng anh ta là ngang tay!”

Mọi người đối với lời nói của anh tỏ vẻ hoài nghi, đại BOSS ngồi đây là người duy nhất trong suốt một năm vừa mới cùng Trần Dịch Phong giao thủ, bọn họ đều nhìn về phía anh.

Chỉ thấy đại BOSS cuốn tạp chí trong tay đặt lên bàn, đứng dậy bắt đầu nhìn nhìn đến vết thương Tần Tổng, sau đó “Ân” một tiếng, “Trần Dịch Phong thật sự là để mặt mũi lại cho tôi rất lớn a.”

...

Tần Tổng khuôn mặt bởi vì phẫn nộ mà trở thành màu tím.

Trần Ngộ Bạch bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Cái dự án hợp tác kia, Trần Dịch Phong còn nắm trong tay sao?”

Lý Vi Nhiên gật gật đầu, chuyển hướng sang đại BOSS: “Đại ca, anh có phải nên ra mặt can thiệp chút hay không? Về điểm này trước đối với Trần Dịch Phong mà nói lại không tính là nhiều, làm gì để cho tiểu Lục họa vô đơn chí

(liên tiếp gặp nạn)

chứ?”

Đại BOSS còn chưa nói ra lời, Tần Tổng đã nhảy dựng lên : “Đừng! Tôi cùng anh ta nói chắc chắn đánh tay đôi! Các người không thể nhúng tay!”

” Cậu đánh thắng được sao?” Dung Nham mắt hoa đào tà tà nhìn anh.

“Anh ta có thể đi đến cùng, tôi lại không thể tìm người cùng anh ta sao?” Tần Tổng đắc ý, “Các người chờ xem đi, lúc này tôi làm cho anh ta ăn không hết đi!”

“Còn có vị kia nhà cậu đâu.” Dung Nham nhú mày, “Muốn hay không, tôi sẽ dạy cậu hai chiêu?”

Tần Tổng hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt lạnh lẽo thấu tâm khinh thường từ trên xuống quét anh một lần.

Một bên Trần Ngộ Bạch đang ở dùng dao nĩa lóe ánh sáng lạnh tách rời một trứng gà nho nhỏ mềm mềm thơm tho, lúc này mỉm cười, “Tiểu Lục, tôi nói cho cậu một chiêu thế nào?”

Anh xén một khối trứng gà trắng noãn mềm mềm đầy nhiệt khí đưa vào miệng, tinh tế nhấm nuốt một phen, không nhanh không chậm nói: “Có thể ăn gì đó, càng sớm chính mình ăn đến trong bụng đi, càng sớm an tâm.”

Đỡ kính mắt, Trần Ngộ Bạch cười thực nhã nhặn. Tần Tổng ngẩn người, sau đó ánh mắt dần dần mị lên...

**

Buổi tối trở về, người nào đó tồn tại tâm tư gây rối một đường lái xe một đường vắn vẹo nhộn nhạo.

Tiểu Bạch bánh bao... Hẳn là sẽ thực ngon miệng đi?

Muốn từ nơi nào hạ thủ, miệng sao? Nhiều nhất có thể ăn mấy lần? Ngày mai muốn hay không xin phép? Ngộ, ít nhất nên mời cho cô một...

Nhộn nhạo về nhà, khi mở cửa lại nghe thấy Tiểu Bạch bánh bao đang thực thương tâm khóc.

Tần Tổng hoảng sợ, ngay cả giấy đều chưa kịp đổi, nhào vào hỏi không dứt: “Bệnh viện điện báo nói ? Ba anh làm sao sao?”

Hàn Đình Đình bị anh làm cho thất điên bát đảo, mơ mơ màng màng : “Không có a... Ba ba làm sao vậy sao?”

Hô... tâm Tần Tổng buộc thật cao lập tức buông lỏng ra, Tần Uẩn hai ngày trước vừa tiến hành lần giải phẫu thứ hai, kết quả cho thấy tình huống không được tốt cho lắm, trong lòng anh vẫn ần ần lo lắng, càng sinh ra dự cảm giống như không thể tưởng tượng được.

“Vậy em làm sao vậy? Khóc cái gì?” Anh chạy tới cửa đổi giày, ló đầu lớn tiếng hỏi vào trong phòng cô.

Cô khóc càng lớn hơn nữa: “A Tổng... em lần này gây ra đại họa !”

[alobooks.vn]

20. Chương 33

Chương 33

Cô càng khóc lớn hơn nữa: “A Tổng... em lần này gây ra đại họa !”

“Cái gì?”

“Thiệt nhiều người lòng lang dạ sói lại xinh đẹp, cho nên anh quyết định đem em phóng khỏi thuyền hôm cuối năm đi!”

“Nga không... Không thể tàn nhẫn như vậy!”

“Ô ô ô vậy anh mau tung hoa cho sói xinh đẹp a!”

“Nhiều?” Anh đổi hướng, lê dép chậm rì rì qua đây, ngồi ở bên người cô tay ôm cô.

“Nói đi cho anh nghe một chút, nếu có thể đem anh cũng dọa khóc, anh liền thưởng cho em!”

“Anh xem...” Cô sợ hãi mở tay ra vẫn còn nắm lấy một khối vải nhung màu đỏ, mở ra đến bên trong túi có mấy mảnh nhỏ của vòng ngọc bị đứt đoạn.

“Tần Tang tỷ đưa tới, thời điểm ở bên ngoài, cô ấy bảo khi nhặt được cũng đã nát, cô ấy không cùng người khác nói qua, hôm nay lại đây lặng lẽ trả lại cho em ...”

“Đây là đồ mẹ anh cho hả?” Tần Tổng gầy gầy nhìn nhìn tỉ lệ, cảm thấy nhìn qua rất quen mắt .

Hàn Đình Đình rơi lệ gật đầu. Cái vòng tay bằng ngọc này là thời điểm kết hôn Trương Phác Ngọc nói chính là đồ gia truyền tự tay giao lại trên tay cô, cô bình thường thực cẩn thận cất ở ngăn kéo, thời điểm tham gia những sự kiện trọng đại mới có thể thật cẩn thận lấy ra.

Lễ Noel ngày đó cô mang theo, sau đó Tần Tổng cùng Trần Dịch Phong đánh nhau, nơi nơi đao quang kiếm ảnh, không biết làm sao đụng đến thế nhưng đem vòng tay phá nát.

Lúc ấy rất loạn, lòng cô lại nóng như lửa đốt, căn bản không có nhận thấy vòng trên cổ tay không thấy tung tích đâu.

Cứ tưởng đến buổi chiều Tần Tang nói cái kia bị vỡ tan tành, cô nhất thời cảm thấy bầu trời đều sụp xuống...

“Cái này dễ dàng vỡ như vậy a?” Tần Tổng hồn nhiên không lo chuyện, vươn tay gõ đến gõ đi vật đặt ở trên bàn chơi đùa. Thấy cô sắp rơi nước mắt, anh xấu xa nở nụ cười, chĩa chĩa khuôn mặt chính mình, “Hôn anh một chút, tôi mua lại một cái khác cho em.”

Hàn Đình Đình một chút cũng không có tâm tình cùng anh âm ỉ, mày chau mặt ủ dầy khuôn mặt của anh ra xa.

“Em có nghe anh nói không?” Tần Tổng không nhẹ không nặng hù dọa cô: “Anh đi nói cho mẹ anh biết, nói em đem đồ gia truyền nhà anh làm vỡ vụn !”

Cô sửng sốt, nhìn về phía anh, chỉ thấy anh ương ngạnh mặt lạnh nhú mày, nhất thời cô nước mắt tràn mi mà ra, xoa ánh mắt khóc thút thút nức nở.

Tần Tổng kéo tay cô, bị cô dùng sức bỏ ra, cô nhào vào một bên ôm ôm gối ôm khóc càng thêm thê thảm.

“Ai, anh nói giỡn mà ...” Tần Tổng vò đầu bứt tai, “Vợ? Vợ đừng khóc a!”

Anh mạnh mẽ đem cô ôm lấy, ở trên đầu gối đỡ cô giống như đứa nhỏ: “Đình bảo ngoan, không khóc không khóc, anh chọc em vui nhé... Anh đến nghĩ biện pháp gạt mẹ cho em, làm cho ai cũng không biết, em đừng khóc được không?”

“... Thật sự ?” Cô cầm lấy áo sơ mi nhiều nếp nhăn của anh, hoài nghi nhìn anh.

Tần Tổng vội vàng “Thùng thùng thùng” vỗ ngực mở miệng thốt lời vàng, “Anh cam đoan!”

“... Ủ.”

“Kia, hiện tại có thể cho anh hôn một cái đi?”

“... Tránh ra! Trứng thối!”

**

Tần Tổng quả nhiên ngay sau đó không lâu vào một ngày nào đó mang về nhà một đôi vòng tay quý phi, trong đó một cái có một đoạn màu xanh lục, vô luận là tính chất hay hình dạng đều rất giống với món đồ Trương Phác Ngọc đưa cho kia.

Hàn Đình Đình tay cẩn thận cầm lấy nó nghiên cứu qua mấy vòng tồn cả đêm, lo sợ bất an hỏi anh: “A Tổng, này... thực quý đi?”

Tần Tổng khi đó đang ở trên wifi ngoạn, nghe thấy cô hỏi cũng không quay đầu lại, “Một trăm một cái.”

“...” Hàn Đình Đình mở to hai mắt, “Là đồ giả sao? !”

“Ừ.” Anh tranh thủ lúc rảnh rỗi đối với cô nháy mắt nghịch ngợm mấy cái, “Không phải người chuyên nghiệp đánh giá ngọc một chút cũng không nhận ra được đâu, em yên tâm mang đi.”

Hàn Đình Đình vì thế vô cùng thoải mái mà nhận lấy. Bởi vì biết là hàng giả, vốn không như lúc trước phải thật cẩn thận, cơ hồ mỗi ngày đều mang trên tay.

Hôm ba mươi ở nhà mẹ đẻ, thời điểm chuẩn bị cơm tất niên, Đình mẹ khen đẹp, cô liền tháo xuống đưa cho Đình mẹ.

“Không muốn không muốn!” Đình mẹ xua tay, “Cái này quý trọng như thế, tôi cả đời không dám yêu thích, con đeo rất đẹp, cẩn thận giữ gìn đi!”

“Mẹ, cái này không quý.” Đình Đình đặc biệt vui vẻ nói, “Nhìn giống ngọc thật, kỳ thật là đồ giả.”

Đình mẹ kinh ngạc tiếp nhận đến, mẹ con hai cái đầu dựa vào đầu nghiên cứu một phen, nói chuyện rất là vui vẻ. Từ sau khi Đình ba ngầm đồng ý sự an bài của Tần Tổng, Hàn gia chưa bao giờ có ngày vui vẻ như vậy.

Đình ba điều động đi dặm (bằng 1/2 km) đường bằng phẳng, công tác tuy rằng giống như trước đây vất vả, nhưng là thành quả lớn lao, mỗi một bút thành tích đều quang minh chính đại thuộc về danh nghĩa của chính ông, năm trước theo thường lệ đi khảo sát bên trong do ông dẫn đầu, Tần Tổng lặng lẽ nói cho Hàn Đình Đình nói đầu xuân năm sau phỏng chừng có thể lên trên.

Kỳ thật Đình mẹ cùng Đình Đình cũng không cầu Đình ba thăng quan tiến chức, phát tài lại càng không cần nói, họ chỉ hy vọng ông có thể như mong muốn của chính bản thân ông chứng thực được giá trị của mình, cùng lúc đó cũng có thể nhận đủ hồi báo mà ông nên có.

“A Tổng thật sự rất tốt, một nửa con rể một nửa là con trai, nó có thể sánh bằng chuyện mà đứa con trai có thể quản lý, nhà chúng ta thực nhờ nó nhiều lắm.” Đình mẹ vui tươi hơn hở, không nề hà phiền toái lại khích lệ con rể bảo bối của bà một lần nữa, “Kể có tiền trong nhà có đứa nhỏ như vậy, giống tính cách tính tình như vậy đều tốt, không những thế mà còn không hoa tâm gây chuyện, thật khó tìm.”

Hàn Đình Đình chính đem bánh sủi cảo từng bước từng bước sắp xếp chỉnh tề, ngẩng đầu nhìn mẹ cô tươi cười: “Mẹ làm sao mà biết anh ấy tính cách tính tình đều tốt còn không hoa tâm ? Anh ấy ở trước mặt mẹ giả dạng ngoan đấy, thế nhưng thời điểm ở nhà cùng con một người thật ngậy thơ, còn luôn thích đem Phốc Phốc giấu đi.”

“Nên ném xuống!” Đình mẹ trách cứ liếc nhìn cô một cái, bà biết lai lịch Phốc Phốc.

“Mẹ...” Đình bảo làm nũng.

“Mẹ hỏi con, con cùng A Tổng... Là cố ý còn không muốn có đứa nhỏ phải không?” Đình mẹ hỏi, “Gần nửa năm không có tin tức, nếu các con không ổn, nên đi kiểm tra thân thể, sớm chút dùng thuốc bổ điều trị.”

Hàn Đình Đình náo loạn khuôn mặt đỏ thắm, mẹ lại như thế nào hỏi đều không nói. Đúng vậy... Bọn họ đều kết hôn gần nửa năm, trong lúc này nhóm cha mẹ xem ra là muốn đứa nhỏ nên bày ra chương trình hội nghị .

Nhưng là đối với cô cùng anh mà nói, luyện ái vừa mới bắt đầu a... Bất quá, sinh một đứa nhỏ cho anh, nhất định rất thú vị, anh - người kia thật quá ngậy thơ a, làm ba ba về sau nói không chừng còn có thể cùng đứa nhỏ đoạt món đồ chơi mà ghen tỵ. Lần trước anh hỏi qua cô đi? Hỏi cô về sau có đứa nhỏ, có thể càng thương đứa nhỏ mà vắng vẻ anh hay không, nguyên lai anh khi đó liền nghĩ tới... Nhưng là sinh đứa nhỏ, cũng không phải nghĩ là có thể sinh ra được... Nhất thời nghĩ vậy, mặt cô nóng không thua gì cái nóng hôi hổi trong phòng bếp, lấy cớ nói uống nước chạy đi ra ngoài, đứng ở trước bình nước uống trước mặt, nhìn không được căn môi thẹn thùng vụng trộm cười...

**

Tần Tổng hai tay xách một núi hàng tết vào cửa, chỉ thấy bánh bao nhỏ nhà anh hai tay bùm mặt, một người ha ha không biết ở đó cười ngốc cái gì. Anh buông bao lớn bao nhỏ trong tay, tay chân nhẹ nhàng tiến lên, mạnh mẽ ôm cô, dán sát lên căn lấy môi cô, vang dội hôn một cái.

Hàn Đình Đình cả kinh, hét to một tiếng, bị anh hôn biến thành “Ngô ngô ngô ngô” . Đình mẹ nghe thấy động tĩnh chạy đến liền thấy, con rể ôm nữ nhi đang hô to gọi nhỏ xoay quanh, vợ chồng son nhốn nháo vui vẻ, bà cái gì cũng chưa nói, cười trốn về phòng bếp.

“Anh tan tầm sớm như vậy?” Được buông, mặt cô còn đỏ bừng, Tần Tổng nhin không được lại hôn một cái, “Sớm sao? Điều nhanh tới giờ ăn cơm tắt niên đi?”

“Ba em nói đêm nay có chuyện, tám giờ hơn mới có thể trở về ăn cơm.” Cô treo áo khoác anh trên móc, từ từ nói cười, “Anh có đói bụng không? Em lấy cho anh một chén canh bánh treo uống được không?”

Tần Tổng mắt nhìn phương hướng phòng bếp, ghé vào bên tai cô nóng hầm hập nói: “Tôi muốn ăn em a Vợ...”

Bị cảm giác truyền điện tê tê dọc theo lỗ tai vào bên trong thân thể, cả người đều trở nên yếu mềm, cô tựa vào trên vai anh nhẹ nhàng cọ, xấu hổ nói không nên lời ...

Cơm tắt niên ở trong hồi pháo liên thanh vô cùng náo nhiệt. Bốn người vừa

vận ngồi đầy xung quanh bàn vuông, một bàn đầy thức ăn nóng hầm hập, TV cũng được chuyển từ phòng khách đến, đêm xuân tạo cho họ một khung cảnh đầy sức sống, người một nhà vô cùng náo nhiệt miễn bàn có bao nhiêu tốt đẹp.

Đình ba nhận một ly rượu kính của Tần Tổng, ông một ly, ông cho anh một ly, Đình mẹ nhìn qua khe nhắc nhở: “Lão Hàn ông uống ít thôi, A Tổng còn phải lái xe .”

Đình ba “Ha ha” cười, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Đình Đình không phải còn đây hay sao...”

Tần Tổng nghe xong kinh ngạc, hỏi vợ nhà mình: “Chúng ta đêm nay không ở đây sao?”

“Mẹ nói cùng nhau ăn cơm tắt niên cũng rất được rồi, buổi tối vẫn là để cho chúng ta đi tới thăm ba mẹ bên đó. Em nghĩ nơi này anh cũng ngủ không quen, không bằng chúng ta liền trở về đi, dù sao cũng không xa.”

Kỳ thật trong lòng Hàn Đình Đình nghĩ tới Tần Uẩn hiện tại thân thể một ngày không bằng một ngày, lễ mừng năm mới như thế này một năm chỉ có một lần, vẫn là bồi ở bên người ông một chút.

Tần Tổng tuy rằng thực không thích thân thích với nhà cũ Tần gia này, nhưng cùng Hàn Đình Đình giống nhau, anh kỳ thật thực hy vọng có thể cùng Tần Uẩn cùng nhau trải qua một năm này. Lập tức trong lòng anh càng vui vẻ, cùng Đình ba uống càng thêm náo nhiệt.

**

Tần gia nhà cũ trước sau như một, tiếng người ồn ào. Tần Tổng cùng Hàn Đình Đình tay cầm tay đi vào, Tần Uẩn đang bị mọi người vây quanh nói chuyện cười đùa cũng sững sốt.

“Lại đây ngồi đi.”- ông cười rộ lên, đối với con trai cùng con dâu vẫy tay.

Trương Phác Ngọc cười cười nhìn hai người bọn họ nói: “Chúng ta thế nhưng đang ở đây nói chuyện các con đấy!”

“Nói xấu con cái gì đi?” Tần Tổng cười hỏi.

“Thế nào là nói xấu a!” Một người chị họ đưa qua một tạp chí đến, “Đang ở đây khen cậu vung tiền như rác vì hồng nhan đấy! Đình Đình, em mau đưa vòng tay bảo bối kia cho chúng tôi mở rộng tầm mắt đi!”

Tần Tổng tiếp nhận tờ tạp chí liền nhìn thấy, là tin tức anh ngày đó cùng người ta ở nơi đấu giá đôi vòng tay quý phi bị chụp được, tiêu đề rất kích thích, vừa thấy đã biết chính là phong cách của Trần Duẩn Chi. Đập vào mắt là bảo vật của Đường đại quý phi - vòng tay kia, bên cạnh còn có hé ra một bên mặt mơ hồ của Hàn Đình Đình ở siêu thị mua sắm, cô đang vươn tay lấy món đồ nào đó, vòng tay trên cổ tay bị lộ ra, cùng hình ảnh hôm đấu giá ăn khớp nhau.

Trần Duẩn Chi này thật đúng là nhân tài kiệt xuất của bộ quan hệ xã hội, vì tuyên truyền người nhà anh hùng hậu nhằm ổn định lòng người, ngay cả cái này đều phải đào ra tin tức sao.

“Chắc, thật xinh đẹp!” Nhóm nữ quyến lôi kéo cổ tay Hàn Đình Đình, một đám người vô cùng hâm mộ. Hàn Đình Đình trên lưng lại đổ mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ, cô phải như thế nào mở miệng hỏi mẹ về chiếc vòng tay kia ...

“Các con sao lại đến đây?” Rảnh rỗi ngồi một bên Tần Uẩn thản nhiên cười, hỏi hai người bọn họ.

“Con mang cô ấy đến lấy hồng bao (lì xì).” Tần Tổng lấy ra túi hồng bao mà Đình ba, Đình mẹ cứng rắn đưa cho anh, để cho cha mẹ anh xem, ” Cha vợ,mẹ vợ con cho đây nè!”

Tay Trương Phác Ngọc muốn đoạt lấy, Tần Tổng vội vàng cắt vào người, lại duỗi tay hướng Tần Uẩn cùng bà: “Ba mẹ năm mới vui vẻ! Vạn sự như ý! Lấy hồng bao đến đi!”

Anh là quỷ tinh quái, khiến cho tất cả mọi người cười rộ lên, Tần Uẩn khó được khi nào cười vui vẻ như vậy, từ một bên hồng bao trên bàn trà chuẩn bị chia cho tiểu bối rút ra ba cái , một cái đưa cho Tần Tổng, còn lại hai cái giao vào tay Hàn Đình Đình, “Năm mới vui vẻ! Ta cũng chúc vợ chồng son các con vạn sự như ý, bình an, trong lòng vui vẻ.”

Tần Tổng “Di” một tiếng, “Vì sao cô ấy lại có hai cái?”

“Đương nhiên là cho đứa nhỏ trong bụng!” Có nữ quyền hoạt bát hay nói giỡn.

Tần Tổng đương nhiên biết không có khả năng, thế nhưng cũng không thể nói gì, liền nhìn Hàn Đình Đình tươi cười. Hàn Đình Đình vốn da mặt sẽ không dày như anh, cái này bị nhiều người như vậy nhìn cười, trên tay cầm hồng bao đều ở hơi hơi run, không biết nên làm sao mới tốt.

“Hai cái hồng bao đâu, một cái là cho con dâu ta, một cái khác cho vợ con.” Tần Uẩn hơi hơi cười, “Đình Đình, hai cái nhân vật đều sấm vai tốt lắm, thực nên lấy hai phần. Ta hy vọng chờ sang năm sau, Đình Đình, con có thể lấy ba phần.”

**

Trở lại phòng trên lầu, Hàn Đình Đình nhin không được lập tức hỏi anh: “Anh như thế nào nói với em là đồ giả vậy! Vừa rồi đem em dọa nói cũng đều không nói ra lời được! May mà mẹ không hỏi, bằng không em thật không biết trả lời như thế nào!”

“Anh chỉ nói một trăm một cái, lại chưa nói một trăm khối, chính em nói là hàng giả.” Tần Tổng cười buông tay, “Anh cũng không nghĩ tới sẽ đăng báo thôi.”

Cô trong lòng còn sợ hãi vỗ về vòng tay, nghĩ nghĩ một chút, không nói.

Ngọn đèn rơi xuống cổ tay cô ở vòng ngọc óng ánh nhìn hao hao ngọc bình thường, Tần Tổng nhìn mà nhập thần, trong lòng một trận lại một trận nóng, tay không tự giác nắm chặt, liền đem cả người cô đều kéo vào trong lòng, “Thích thì mang, vòng tay đắt tiền đều không bằng sự vui vẻ đáng quý trọng của em.”

Cô nghiêng mặt đi đối với anh tươi cười, “ miệng lưỡi anh càng ngày càng trơn tru.”

“Ấn. ” Anh một ngụm thừa nhận, “Bởi vì anh càng ngày càng thích em a, vợ.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô chậm rãi xoa xoa, mang theo loại cảm giác nào đó mà hai người vừa xa lạ lại chờ mong , như là từng sợi từng sợi tơ bện vào nhau, dần dần quấn quanh thật chặt, đem cô cùng anh buộc chặt không thể phân vòng.

“Ngọc đều có linh khí, nên em liền chạy không thoát, em mang - nếu nó không chạy, chúng ta liền lưu lại nó, đồ gia truyền theo một thế hệ này của chúng ta truyền đi xuống cũng là giống nhau.” Một bên nhẹ nhàng nói, một bên theo vành tai cô hôn một đường đi xuống, cổ, đầu vai...

Cô bộ váy đồ tươi có lót đơn trên người không biết khi nào bị anh cởi rớt, cổ áo bị kéo đến trước ngực, da thịt tỉnh tê đỏ hồng lên, da thịt trắng nõn, đặc biệt dụ hoặc mê người. Anh cúi đầu hôn lên vai tuyết trắng của cô, giọng cực thấp lại cực kỳ nóng hỏi cô: “em có nghĩ là lấy ba phần hồng bao không?”

Cô từ từ nhắm hai mắt tựa vào trong lòng anh, trong lòng một mảnh tĩnh lặng tốt đẹp, thanh âm nhẹ nhàng khe khẽ: “...uhm.”

Sau đó trên người mạnh mẽ bay lên, cô hô nhỏ một tiếng, cả người bị anh chặn ngang ôm lấy. Ngượng ngùng nhìn anh, cô hai tay ôm cổ anh dán tại ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh cũng giống hệt như cô kịch liệt như vậy, cô nhắm hai mắt lại...

“Đau...” Mồ hôi rơi xuống hơi thở gấp gáp, trong áp lực vang đầu đầy âm thanh găm nhẹ, cô tỉnh tể kêu ra tiếng đến, “A Tổng... em đau a...”

Anh chính là đem mặt chôn ở hõm vai cô “Hộc hộc hộc hộc” người kia ngẩng đầu lên, dùng lửa nóng một đường vuốt ve tìm được môi của cô, “Ngoan a...”

Miệng anh dán chặt vào miệng cô, mơ hồ không rõ hỗn loạn hay dụ dỗ cô, động tác dưới thân một chút cũng không có tạm dừng: “Anh cũng đau... Nhẫn nhẫn thì tốt rồi... Tốt lắm...”

Đau còn lâu như vậy, hưng phấn như vậy sao... Gạt người! Trứng thối... Cô điên đảo trong mớ suy nghĩ hỗn loạn. Cô thật là đau a, bị côn thịt bành trướng thẳng đứng lôi kéo ma sát, thật nóng thật đau, theo sau đó không những không ngừng lại mà còn có khuynh hướng trướng lên, dù sao cũng cực kỳ không thoải mái.

Cô - động tác hơi hơi giãy dụa, anh ý loạn tình mê cúi người hôn cô, đem lời kháng nghị của cô đều biến thành âm thanh kêu rên trong cổ họng, nhẹ nhàng uyển chuyển, kích thích anh khiến người kia kích thích càng sâu hơn, đem thân mình tinh tế trắng nõn của cô chiết đến chiết đi, chiết thành các loại tư thế thích hợp nhất để anh xâm nhập, trong niềm vui thích phần khởi tận tình ép buộc...

Dưới lầu phòng khách lúc này ngân nga tiếng chuông điểm mười hai giờ, ngoài cửa sổ pháo nổ liên thanh chấn trời động đất, bầu trời đêm bị rách qua, ngay sau đó hoa nổ rộ đầy trời sáng lạn.

Thời khắc tranh cãi ầm ĩ như vậy, Hàn Đình Đình lại rành mạch nghe được bên tai Tần Tổng âm thanh thở gấp nhẹ nhàng lầm bầm một câu “Anh yêu em”.

Sau đó thân thể rõ ràng trước đó một khắc còn cảm thấy không thoải mái, lúc này không biết như thế nào một trận tê dại, theo động tác kịch liệt của anh từng trận từng trận run run lại cũng ầm ập cõi lòng, thể nhưng cùng nhau run rẩy lên...

[alobooks.vn]

21. Chương 34

Chương 34

Thời khắc tranh cãi ầm ĩ như vậy, Hàn Đình Đình lại rành mạch nghe được bên tai Tần Tổng âm thanh thở gấp nhẹ nhàng lầm bầm một câu “Anh yêu em”.

Sau đó thân thể rõ ràng trước đó một khắc còn cảm thấy không thoải mái, lúc này không biết như thế nào một trận tê dại, theo động tác kịch liệt của anh từng trận từng trận run run lại cũng ầm ập cõi lòng, thể nhưng cùng nhau run rẩy lên...

Hoa tung bay đầy trời.

Trong phòng xuân ý chợt bừng không tiêu.

Tần Tổng tay nắm chặt ngón tay Hàn Đình Đình, đem một bàn tay cô cố định ở trên ra giường, hai người mười ngón đan chen chặt chẽ, anh chậm rãi lấy tay vuốt ve chiếc vòng ngọc trên cổ tay trước lạnh lẽo sau ầm ập bởi da thịt tinh tế của cô.

Thật lâu sau.

“Vợ...” Anh nặng nề đè nặng cô, dán tại bên tai cô ngân nga một tiếng lại một tiếng lầm bầm. Cô ứng hai lần sau đó không hề hé răng, anh liền “hử?” một tiếng tiến vào, dưới chân vừa nóng lại trướng phát ra tiếng nước chảy dính dính...

“A Tổng...” Cô nhin không được rên rỉ ra tiếng, “Thật sự đau... Không làm được không?”

Tần Tổng ngừng không hề đi phía trước, nhột nhạt giật giật, khó nhin thở hỗn hỗn một trận, lưu luyến rời khỏi, một cây nóng hầm hập nóng bỏng kề bên bắp đùi của cô, thỉnh thoảng còn hơi hơi nhẩy lên một chút, cô cắn môi chịu đựng.

“Thực xin lỗi... anh làm đau em.” Thật lâu sau, anh mới thoáng tiêu đi xuống, thở ra một hơi, không cam lòng than thở: “Về sau sẽ không ...”

“Anh... Trước kia chưa từng có sao?” thời điểm anh tay chân luống cuống nói ra anh cũng đau, cô đã nghĩ và hỏi ra miệng.

Tần Tổng thực buồn bực “Ừ” một tiếng, cách một lúc lâu, nói: “Trước kia cùng Lý Vi Nhiên giành giật nữ hài tử, đều là âm ỉ chơi đùa, không thật sự nghiêm túc. Sau lại trải qua chuyện Tần Tang khi đó... Liên cảm thấy phai nhạt, không có ý tứ gì.”

“Kia... Kỳ thật hẳn là cảm ơn cô ấy...” Cô cũng cách đã lâu, mới ôn ôn nhu nhu nói.

Anh dùng cánh tay khởi động thân thể, treo ở phía trên cô, mặt mày trong lúc đó vui sướng vô tận nhìn cô. Cô bị nhìn ngượng ngùng, tay che đi ánh mắt anh, đồng thời cũng nở nụ cười.

Rèm cửa sổ chỉ kéo tăng sa mỏng màu trắng đầu tiên, ánh sáng rực rỡ của pháo bông dễ dàng xuyên qua đây, hơn phân nửa căn phòng đều ngập trong ánh sáng bập bênh rực rỡ, mơ hồ nghe được dưới lầu có tiếng cười đùa náo nhiệt, lúc này giường lớn dưới tấm chăn, ôn hương nhuyển ngọc, Tần Tổng nhiều năm như vậy trôi qua lần đầu tiên cảm thấy ở nhà cũ này mừng năm mới thế nhưng cũng ảm áp như thế.

**

Lúc này nơi chân trời xa xăm.

Trần Ngộ Bạch buông di động tiến vào trong ổ chăn, đem người mới nửa ngày đã bị anh làm cho mệt mỏi nửa hôn mê kéo qua, một lần nữa ôm chặt vào trong lòng ôm nhẹ nhàng xoa. An Tiểu Cách tựa vào ngực anh giật giật, mơ mơ màng màng hỏi: “Ai a?”

“Tiểu lục.”

“... Làm sao trề như vậy gọi điện thoại cho anh vậy?”

“A.” Trần Ngộ Bạch mỉm cười, phủ ở trên gáy của cô ngón tay thon dài phía trên chậm rãi xoa ấn, lặng yên không một tiếng động đi xuống, “Cậu ta vừa mới mở lễ vật năm mới ra, kích động ngủ không được, đặc biệt hướng anh báo tin vui.”

An Tiểu Cách nhất thời mở to hai mắt, “Cái lễ vật gì mà có năng lực như vậy?”

Ấn, quả nhiên có tinh thần ... Trần Ngộ Bạch bắt động thanh sắc

(ung dung thản nhiên)

lao thuận tay niết một chân cô, kéo quàng sang bên hông anh, sau đó nhanh chóng xoay người đem cô ngăn chặn, hôn đi xuống, cười nhẹ: “Chúng ta chính mình cũng đến mở ra một lần chẳng phải sẽ biết sao...”

Chưa từng thấy qua tiểu tử ngốc, ăn một chút thịt kích động nửa đêm trốn ở bồn cầu chiêu cáo thiên hạ. Thế nhưng, anh - Trần Ngộ Bạch luôn luôn là người mỗi ngày đều có thể tháo lễ vật vài lần, mỗi ngày đều như lễ mừng năm mới .

Thật sự là nhiều chuyện quái lạ hiếm thấy.

**

Ngày đầu năm mới.

Tần Tổng phá lệ không cần đồng hồ báo thức cũng không có người kêu, tự động tỉnh dậy, mở mắt ra người dựa sát vào, cô chính là đang dựa lưng nghiêng về trong lòng anh, gáy trắng nõn tinh tế xinh đẹp ngay tại bên môi anh, Tần Tổng nhìn không được dán sát lên nhẹ nhàng hôn tới.

Hàn Đình Đình một cả đêm này đều ngủ thực ngoan, một chút mộng đều không có, nắng sớm trong trẻo đằng sau gáy hơi ngứa làm cho cô dần dần tỉnh lại, ý thức được là anh hôn cô, thế nhưng cô lại ngay cả một chút khí lực động nhẹ cánh tay cũng không có.

Về tình yêu, một nữ hài tử có thể nghĩ đến chuyện xa xỉ nhất, đại khái chính là mỗi ngày vào sáng sớm, được người cô âu yếm như thế ôn nhu hôn tỉnh.

“Anh ôm em đi tắm rửa được không?” Anh từ sau gáy cọ thân sang trước một chút, thấy cô tỉnh mở to đôi mắt, ở trên môi cô hôn xuống một đường, nở nụ cười, hỏi.

Cô lắc đầu, thanh âm rất nhỏ: “Em tự mình đi.”

“Em còn đi được sao?” Anh cười xấu xa tỏ vẻ hoài nghi, một bên hỏi còn một bên dò xét xuống.

“Ai... Đừng!” Cô không thoải mái xoay, rút ra bàn tay anh mượn cơ hội ở trên người cô chạy chung quanh, ôm lấy chân ngồi dậy, “Anh đừng nhìn... Em muốn rời giường ...”

Tần Tổng buồn cười, tay với lấy kiện quần áo tán loạn, đem áo ngủ của anh đưa qua cho cô. Cô khoác che người chân cẩn thận bước xuống giường, run run rẩy rẩy hướng phòng tắm lung lay mà đi.

Cô rửa mặt xong đi ra, Tần Tổng mặc chiếc quần trong, đang ở trong phòng đi tới đi lui gọi điện thoại, thần thái trên mặt nói không nên lời bay lên. Thấy cô đi ra anh lập tức treo máy, lại đây ôm cổ cô, cười tùm tùm : “Vợ ~ “

“... uh?” Rốt cục vợ danh xứng với thực, hơi đỏ mặt đáp lời.

“Tối hôm qua được không?”

Có thể hay không không nên hỏi như vậy... Vấn đề, Hàn Đình Đình đỏ mặt dù sao cũng phải đáp lời anh: “Không biết... Cái gì được không ... Anh đi rửa mặt đánh răng ... Đã khuya ...”

Tần Tổng ôm cô không tha, cô nghe không hiểu anh đã nói đầy đủ: “Tối hôm qua anh biểu hiện được không?”

Oanh... Hàn Đình Đình mặt lập tức hồng triệt để, tay đẩy đẩy khuôn mặt anh càng ngày càng dán lại gần, không chịu trả lời. Mặt anh bị đẩy về sau, cánh tay ở bên hông cô lại càng thêm dùng sức, hận một nỗi không thể để cô với anh dính sát vào nhau, tối hôm qua ăn no nê một chút, tiểu cảm thú ngẩng đầu ưỡn ngực tình thần phấn chấn hưng phấn dụ người vào cô, “Bằng không chúng ta ôn tập lại một chút đi? Em xem, em đều đã quên!” Anh vô sỉ trơ mặt ra đề nghị.

“Không cần!” chân cô nhất thời mềm nhũn, “Anh... Tốt lắm a...”

“Có bao nhiêu tốt?” Tần Tổng hưng trí bưng bưng truy vấn, một bên biên độ của cái đỉnh kia dần dần lớn thêm, Hàn Đình Đình tận dụng hết khả năng vận thất lưng tránh đi cái căn càng ngày càng khoa trương kia, một chút cũng không hay không biết đã bị anh dẫn đường thế nhưng lại đi đến giường bên kia.

Cuối cùng Tần Tổng thắng lợi áp đảo cô, cách lớp áo ngủ cắn một ngụm trước bờ ngực mềm mại của cô...

“A!” Cô bỗng nhiên kêu lên.

Tần Tổng nghĩ làm sao cho cô đáp lại nóng bỏng như thế, càng thêm thú huyết sôi trào, chính là đi xuống dưới, lại bị cô dùng lực đẩy mạnh ra, “A Tổng!”

Cô từ dưới thân anh giãy dụa đi ra, đẩy chân ra mặt nhăn nhìn ga giường hồng bét, một màu tuyết trắng kia trù trên mặt một khối rồi chút điểm hồng, giống như hoa mai trong tuyết cực kỳ bắt mắt, chung quanh thân nhiên còn có vài chỗ ẩn ký ái muội. Cô quần không có biện pháp, nhìn về phía anh: “... Làm sao bây giờ?”

Tần Tổng ngẩn người, sung sướng cười rộ lên, ôm lấy cô đặt ở dưới thân hôn hôn: “Đừng lo lắng, anh đến giải quyết.”

Nhìn bộ dạng thuận theo thẹn thùng không nói lời nào của cô, anh đột nhiên không có làm ra hành vi cấp bách. Nam nữ trong lúc đó xác thực càng làm càng yêu, nhưng là có khi so với việc kia còn có chuyện còn làm cho người ta sung sướng hơn nhiều, tỷ như hai người trong lúc đó giữ lấy trọn vẹn cho nhau, từ thân thể cho đến tâm linh.

“Vợ.” Tần Tổng cách một lúc lâu sau, lại mở miệng nói: “Anh thật cao hứng.”

Thật cao hứng em im lặng đợi anh, thật cao hứng anh cũng như vậy đợi em.

Thật cao hứng chúng ta gặp nhau không tính là trễ, thật cao hứng vài chục năm sau này chúng ta mỗi ngày đều cùng một chỗ, hạnh phúc viên mãn.

Thật cao hứng, cuộc đời này anh có em.

O^_^O

“Đây là lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng, tôi muốn làm cho bọn họ hiểu biết: Mặc kệ là ba tôi hay là tôi, bọn họ tốt nhất đều không cần chọc.” Tần Tổng nhìn thành thị xa xa phía chân trời, thấp giọng lạnh lẽo mà chắc chắn nói.

Mong hai, Tần Tổng phải đi làm, công việc trong năm trước của “Lương thị” anh cơ bản đã làm xong xuôi, chỉ còn dự án hợp tác cùng “Tần thị” chưa có hoàn thành, toàn bộ dự án người phụ trách hai bên đều là anh, người đến quấy rối đã có một đồng lớn, so với năm trước anh gần đây còn nhiều việc hơn.

Đại hội cổ đông “Tần thị” ngay khi anh làm việc sút đầu mẻ trán cũng là lúc bỗng nhiên tuyên bố mời dự họp, vài đại cổ đông bị Tần Uẩn mạnh mẽ áp chế vài chục năm nay, bây giờ rốt cục cũng đợi đến lúc cơ hội đến, lần này cơ hồ tất cả đều hợp lại, rục rịch, trình lên ban giám đốc yêu cầu quyền phát ngôn.

Kỷ Nam đem đủ loại tư liệu tuyệt mật cùng động thái của tất cả mọi người sửa sang lại đưa ra cho Tần Tổng, Tần Tổng chỉ nhìn một bộ phận nhỏ liền xanh mặt, đứng dậy đứng ở trước cửa sổ, hít một hơi, nhìn chân trời xa xa, trầm mặc thật lâu.

Kỷ Nam ghé vào bên cạnh bàn hội nghị lớn, đem vài cái ảnh chụp sinh hoạt cá nhân của một số đại cổ đông không chịu yên lặng kết hợp lại với nhau giống như liều mạng, “A Tổng, muốn giáo huấn bọn họ một chút không?” Nhiều nhược điểm như vậy, muốn xuống tay thật sự rất đơn giản a.

“Không.” Tần Tổng rõ ràng lưu loát cự tuyệt, “Thủ đoạn đùa giỡn nhỏ này, tự hạ giá trị con người mình, tôi ở ‘Tần thị’ sẽ giống như liên miên không dứt được.”

Kỷ Nam “A” một tiếng, ảnh chụp bị đẩy đi ra ngoài, xuất ra một cái bao dứa đến để bản thân cắn.

“Đây là lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng, tôi muốn để cho bọn họ biết: Mặc kệ là ba tôi hay là tôi, bọn họ tốt nhất đều không nên chọc.” Tần Tổng nhìn phía chân trời thành thị xa xa, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo mà chắc chắn nói.

[alobooks.vn]

22. Chương 35

Chương 35

Đại hội cổ đông đúng hạn tiến hành, Tần Tổng lẻ loi một mình bước đi về phía trước, một mình đầu hơn phân nửa ban giám đốc tựa như hỏ rình con mồi.

“Như vậy kế tiếp chúng ta liền bỏ phiếu đi!” Bối phận cao nhất - tam thúc công ở trước mặt Tần Tổng hạ thủ, cười hô hô đề nghị với mọi người, tất cả mọi người ai nấy cũng đều phụ họa theo ông ta, một đám rõ ràng hoàn toàn đem ông chủ Tần Tổng rành rành trước mắt coi như không khí, một chút cũng không cần trưng cầu ý kiến của anh.

“Bắt đầu bỏ phiếu cái gì?” Tần Tổng bỗng nhiên ngẩng đầu, thản nhiên đặt câu hỏi: “Vì sao còn muốn bỏ phiếu ? Tôi đây toàn lực duy trì dự án hợp tác ba phía, những vị đang ngồi nơi này chẳng lẽ còn có cái gì phản đối sao?”

Những vị đại cổ đông do tam thúc công cầm đầu nhất thời hai mặt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết mao đầu tiểu tử này như thế nào bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý.

“Lương thị” là ngọn núi lớn nhất mà Tần Tổng dựa vào, nay nhà tư sản cắt giảm chi phí đầu tư vào trong dự án hợp tác ba phương kia; “Lương thị” trong dự án này có lực ảnh hưởng vô cùng đặc biệt, chuyện này đối với Tần Tổng mà nói thế nhưng là vết thương trí mạng chỉ có hại không chút lợi lộc, cũng đang là nguyên nhân bọn anh cực lực tán thành, Tần Tổng làm sao có thể toàn lực duy trì?!

“Tôi đã cẩn thận xem xét báo cáo mà mọi người trình lên ” Tần Tổng duỗi tay ra, trợ lý phía sau nhanh chóng đem báo cáo đưa lên, anh tiếp nhận, “Ba” ném một cái, nhìn mọi người xung quanh bàn trung tâm hội nghị, mỉm cười, “Đều viết có một chút đạo lý “

Những báo cáo này đều là do những lão thần theo chân Tần Uẩn đến nay tổng hợp, nội dung đều là chỉ trích Tần Tổng thân là người nổi nghiệp “Tần thị”, lại ở bên, trong mọi chuyện lấy ích lợi “Lương thị” làm hàng đầu, ám chỉ anh vô năng, không xứng đảm nhiệm chức vị tổng tài cùng với gia sản của “Tần thị”.

Hiện tại Tần Tổng đem báo cáo bọn họ tự cho là trải qua con đường tuyệt mật trình lên cho Tần Uẩn, liên quảng mạnh như vậy a a ném chúng đi, mọi người trước mắt đều ngay tức thì biến sắc.

“Tôi sau khi xem xong, còn thật sự tự hỏi một chút, kỳ thật mọi người lo lắng cũng không phải không có lý, “Lương thị” trong những năm gần đây quả thật thực lực khuếch trương cực nhanh, đối với chúng tôi “Tần thị” là có trình độ uy hiếp nhất định.”

Tần Tổng thực nhẹ nhàng tựa vào ghế dựa, dù có hứng thú đem biểu tình khuôn mặt phần khích lộ ra mặt thu hết vào trong đáy mắt.” Tìm một kẻ thứ ba đến cùng chúng tôi cùng nhau gánh vác phiêu lưu, kiểm chế “Lương thị”, cũng là cái chủ ý không tồi. Tuy rằng lợi nhuận cũng tương ứng bị phân chia, tôi không cảm thấy thực sự vừa lòng, nhưng là những người đang ngồi trên cao đều là trưởng bối

(bề trên ~ bậc cha chú)

cùng tiền bối

(thế hệ người đi trước ~ đàn anh)

của tôi, đều lớn tuổi hơn so với tôi, chỉ sợ tôi tuổi còn trẻ như vậy, mọi người cũng không thực sự yên tâm về phương diện năng lực thực tế cũng như những quyết định của tôi, tôi coi như lần này là học phí đào tạo, mua một cái an tâm của các vị đi!”

Anh nhả nhặn, bình tĩnh, so sánh với những lão thần vị trí bên dưới này mà nói đều khiến cho bọn họ không tự chủ được hốt hoảng lên.

Cứ như vậy dự án thương mại do Tần Tổng tiếp nhận cũng như phổ biến đến ban lãnh đạo một cách tốt đẹp, với những người kiên trì với phương án ba bên cùng có tư cách trách nhiệm như nhau không kiếm được thêm chút lợi ích nào hơn, Tần Tổng hiện tại cũng đã đề xuất điểm lợi nhuận bị cắt giảm ấy, đến lúc đó chỉ sợ càng bị coi là cái cớ, để đám người kia khai đao cũng không biết chừng. . . . Có người bắt đầu lôi khăn tay ra lau mồ hôi toát ra trên trán, không xong, nhất thời sợ ý thế nhưng bị mao đầu tiểu tử này tương kế tựu kế, đem quân quét ngược lại.

“Mặt khác, nếu muốn ba phía cùng nhau chịu trách nhiệm trong dự án hợp tác lần này, phải xuất ra chút ít tư thái của xí nghiệp lớn đến đây đi! Trần Dịch Phong có thể chỉ như báo chí viết? Làm một cuộc đấu thầu đi, ai ra giá cao thì nhận lấy, công bằng hợp lý, đối với chúng tôi mà nói chỉ có lợi chứ không có chút hại nào a.” Thần thái tươi cười của Tần Tổng càng thêm bay lên.

“Tốt lắm, hôm nay liền đến đây đi, các vị trở về sửa báo cáo này viết thêm báo cáo kế hoạch, yêu cầu phá lệ tận tâm hết sức. Ở nơi này tất cả mọi người cơ hồ đều là nhìn tôi lớn lên, tin tưởng cũng như hiểu biết tình hình tôi cực kỳ không tốt đẹp gì, vạn nhất đến lúc đó có cái gì không hài lòng hoặc nhất thời dụng chạm đến, đến lúc đó sẽ thỉnh các vị trưởng bối bao dung!”

Nói xong anh đứng lên. Hơi khê gật đầu, rời khỏi căn phòng lặng ngắt như tờ, mang theo hai gã trợ lý phát tay áo mà đi.

Dung Nham đối với ý tưởng cùng bố cục của Tần Tổng rất là không đồng tình, “Trần Dịch Phong nhiều năm nay thực lực không phải tùy tiện ai cũng liền dám đắc tội, huống chi có thể cùng cậu so sánh người có

tài lại có lực thật sự không nhiều lắm, cậu xác định người kia mà cậu tìm có thể tới giúp cậu đối phó anh ta ?”

“Tôi đương nhiên là sớm chọn ra người, mới làm như vậy.” Tần Tổng đảo cây bút trong tay quanh mấy vòng, chẳng hề để ý .

“Có chút tiếng tăm cũng có lực ảnh hưởng tới gió bão bên ngoài, còn có mưa to đã sắp cần cầu.”

“Có thể tin được không?” Lý Vi Nhiên nhú mày.

Tần Tổng ngón tay búng cái tách, Kỷ Nam lập tức nói tiếp: “Đương nhiên”

“Nha!” Kỷ Nam giống như làm ảo thuật sờ đông sờ tây lấy ra một tập tư liệu đến, “Uyển Phi Phi, thiên kim nhà họ Uyển một trong số mười đại gia tộc, ba cô hiện tại cầm quyền ở Uyển gia. Chính cô ấy , mười năm trước sang Singapore công tác, mấy năm nay ở Singapore là một trong số ít người Hoa có tài có lực lại không thiếu mỹ lực, là số một không có số hai.”

Xác thực, tư liệu cùng ảnh chụp, Uyển Phi Phi một thân lễ phục màu trắng bạc bên người, đường cong lộ rõ, tóc dài cao cao vén lên, cách thật sự xa nhưng cũng thấy rõ ngũ quan diễm lệ làm cho Ngũ thiếu đều hơi hơi “Tê” một tiếng.

“Này. . .” Dung Nham trong chốn đào nguyên

(sắc đào tuyệt đẹp, diễm lệ <- đào hoa)

phản xạ có điều kiện, nhất thời kêu lên.

“Cô ấy nhắm tới Tiểu Lục, nhưng kỳ thật là hướng về phía tôi đi?”

“Ai? Diệp Mộc điện thoại mấy giờ gọi tới?” Lý Vi Nhiên than thở, một bên lấy điện thoại cầm tay ra, bị Dung Nham một phen đè lại, “Tôi còn chưa nói xong đâu — nhưng là cô ấy mơ tưởng! Tôi đã sớm hoàn lương ! Thà chết cũng sẽ không theo cô ấy !”

Nôn. . . Nhị hoa đào bị mọi người quyền đâm cước đá lấp đầy trong một góc sáng sủa.

“Tiểu Lục, việc này cần phải thận trọng một chút. Cậu hiện tại là người có nhiều cổ phiếu và vốn nhất trong “Tần thị” nhưng sẽ không được tính là số lượng áp đảo, lần này nếu lại bị mất đi một phần, về sau cậu càng khó khăn hơn.” Lương Phi Phàm lo lắng một lát, nói.

“Em không có lấy cổ phiếu ‘Tần thị’ cùng cô ta giao dịch.” Tần Tổng buông tay.

Lý Vi Nhiên kinh ngạc “Cô ta như thế nào khẳng định sẽ giúp cậu? Không có hợp tác lâu dài, đơn thuần chỉ là dự án này mang lại lợi nhuận, còn không đủ để lọt vào mắt của cô ta đi?”

“Cậu hứa hẹn cho người ta lấy một phần mười cổ phần công ty ‘Lương thị’ của cậu ra làm đảm bảo.” Một bên vẫn trầm mặc uống cà phê làm bằng biểu Trần Ngộ Bạch lúc này lạnh lùng cất giọng.

Đại boss trầm mặc, Dung Nhị bị Kỷ Nam lôi ra ở góc tường, ba người đều bắt đầu hoạt động các đốt ngón tay cùng xương cổ” tách lách cách” vang dội bên tai, Lý Vi Nhiên nhả nhận vén tay áo, từ phía sau cũng gia nhập, Tần Tổng cười mỉa hướng cửa lui đi: “Ha ha. . . Không cần như vậy đâu! Mọi người đều là huynh đệ, vì chút cổ phần nhỏ nhoi trong công ty mà đánh nhau như vậy thật không đáng, đưa cho cô ta một chút cũng sẽ không ảnh hưởng, nữ nhân xinh đẹp như vậy có khả năng đối với ‘Lương thị’ cảm thấy hứng thú, tôi có thêm mặt mũi. . . A a cứu mạng a a a a. . .”

Uyển Phi Phi người thật so với ảnh chụp còn đẹp hơn vài lần.

Cô ta đến, trong lúc đó, thành phố C mùa đông đang đi qua, cái se lạnh mùa xuân, cô ta một thân cột nhả vận thời trang mùa xuân, bọc một cái áo choàng mềm mại không biết là do tính chất màu đỏ thắm, giày cao gót màu đen, váy ngắn tóc đen kính râm màu đen che khuất đi khuôn mặt, thật sự xinh đẹp rung động lòng người.

Tần Tổng thiết yến khoản đãi ở “Thịnh thế”, chờ trợ lý từ sân bay đón Uyển Phi Phi, anh vừa vận đồng thời đuổi tới. Hai người gặp nhau ở đại sảnh, Tần Tổng mỉm cười hướng cô vươn tay, “Uyển tổng, một đường vất vả. “

Uyển Phi Phi trầm mặc đánh giá anh liếc mắt một cái, sau đó tháo kính râm xuống, nở nụ cười. Tươi cười của cô cùng với mỗi một dạng biểu tình của cô, giống như rượu ngon mỹ vị, hương lan tỏa bốn phía.

“Xin chào.” Cô bắt tay anh, lại hào phóng cúi người đi qua cùng anh thêm cái ôm mặt kề mặt, nét mặt tươi cười như hoa, “Tần Lục thiếu quả nhiên nghe trong lời đồn giống nhau === nhân gian tuyệt sắc.”

Tần Tổng trong lòng âm thầm khó chịu một chút. Bị khen tuyệt sắc anh đã có thói quen, nhưng là Uyển Phi Phi này thời điểm khen anh thần sắc.... Cũng thật giống ở cửa hàng tổng hợp trong lúc vô tình chọn trúng một đôi giày cao gót đẹp mắt.

Trong lúc tiến hành tiệc tối.

Uyển Phi Phi là một đối tác tiềm lực, thật sự là không thể soi mói, cô quyết đoán, trực tiếp, ánh mắt tinh anh chuẩn xác, khi nói chuyện tiến lui đúng lúc. Có được sự hợp tác của cô, Tần Tổng có thể nắm chắc bố cục trận này, từ đó có thể ngồi ổn định trong “Tần thị”.

Chính là trong lúc đó sóng mắt ẩn ý đưa qua kia của cô nói không rõ hơi hơi có chút xuân ý, thật sự làm cho Tần Tổng trong lòng run sợ không thôi.

“Vấn đề chi tiết không bằng chúng ta để sau đó hãy bàn lại, hôm nay đã khuya, Uyển tổng sớm một chút nghỉ ngơi.” Tần Tổng kiềm chế, mỉm cười đối với cô nói, “Trợ lý của tôi sẽ đưa cô đi khách sạn.”

“Anh không tự mình đưa tôi đi sao?” Uyển Phi Phi môi đỏ mọng hé mở, người cũng thực khéo léo nhẹ nhàng đẩy đưa một chút, nhất thời một làn gió mang theo hương thơm xông vào mũi, chọc người ta dâng lên dục vọng say đắm...

“Hắt xì!” Tần Tổng xoay mặt, thành thật không chút khách khí đánh cái hắt xì vang dội.

“Thật có lỗi.” Anh hợp logic ngồi cách xa ra một chút, “Mũi tôi mẫn cảm.”

“Không quan hệ.” Uyển Phi Phi một chút cũng không ngại, hơn nữa lập tức thu hồi ý câu dẫn như có như không kia. Tần Tổng đứng dậy, cô cúi thấp đầu, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm quang mang.

Suýt nữa bị quy tắc trên thương trường phải đưa người ta về nhà, trên đường đi trong lòng luôn luôn buồn bực không thôi.

Rốt cuộc phải thế nào nói cho bánh bao đất nhỏ, mới có thể khiến cho cô vừa không cảm thấy lo lắng đến việc anh bên ngoài, lại lên cơn ghen nhỏ nhỏ một chút, từ đó càng thêm khẩn trương vì anh, bảo bối anh, đối với anh tốt hơn đi?

Về nhà anh thay đổi dép đi vào nhà, trong phòng khách không có ai, trên bàn cơm có một chén canh nóng hôi hổi, trước mặt có hai cái phần ăn sáng, chiếc đĩa trên đầu ướt sũng, hiển nhiên vừa rồi cô mới ăn.

Tần Tổng bữa tối luôn luôn ở trong phòng đón tiếp Uyển Phi Phi, không có ăn được bao nhiêu, lúc này thấy bánh sủi cảo thơm ngào ngạt, thèm ăn đến chảy cả giọt nước miếng, cầm lấy chiếc đĩa xinh đẹp duyên dáng lên.

Hàn Đình Đình nghe thấy động tĩnh anh vào cửa, từ trong toilet đi ra vừa nhìn thấy, anh chui đầu vào trong bát ăn canh. . . .

“A Tổng. . . anh như thế nào ăn cái kia a. ” Cô đáp ứng , “Cơm chiều còn chưa có ăn sao?”

Tần Tổng một bên vui vẻ ăn một bên gật đầu. Hàn Đình Đình vài lần muốn nói lại thôi, nghĩ nghĩ vẫn là trở lại đi lừa cái tiểu tử kia không cần lộ ra thì tốt rồi.

Ai biết tiểu Đào thấy cô lâu như vậy không quay lại, thế nhưng “bịch bịch” chạy đi ra, “Cô giáo Hàn, con đi toilet xong rồi!”

“Ai?” Tần Tổng thích ý uống canh bánh trôi, “Tiểu gia hỏa này như thế nào lại ở nhà chúng ta ?”

“Ba con đưa mẹ con đi công tác, ăn xong cơm chiều sẽ tới đón con!” Hàn Đình Đình đang muốn nói chuyện, một bên tiểu Đào lại dần dần lên tiếng : “cô giáo Hàn , cô xem a, chú ấy không biết thế nào hợp vệ sinh, ăn qua đồ ăn mà con đã dùng rồi!”

Hàn Đình Đình vội vàng che miệng tiểu tử kia, thấp giọng dỗ dành: “Hư. . .cô giáo Hàn làm cho con thêm một chén nữa được không?”

Tiểu Đào thực ngoan gật đầu, “Vâng !”

Tần Tổng miệng đang húp một ngụm canh cuối cùng, nuốt cũng không phải, không nuốt cũng không phải. . . .

Buổi tối trước khi đi ngủ, đánh răng vài lần anh vẫn đưa lưng về phía cô, thở phì phì không được tự nhiên.

Hàn Đình Đình vốn đang nghĩ cho anh nhìn thấy áo ngủ mới nhất mà cô vừa mới mua trên mạng, lần này liền không dám, tay chân nhẹ nhàng xốc chăn ngủ lên, tận lực cách anh xa một chút dừng lại gần.

Nhưng là... Rất ngứa a...

Cô chậm rãi chậm rãi tay che mặt vùi vào trong quần áo, nhẹ nhàng gãi gãi.

Vẫn là rất ngứa. . . . Tiếp tục cong người. . . .

Cùng trên giường lớn dưới một ổ chăn, một đôi mắt mở to không được tự nhiên, từ từ nhắm hai mắt không ngừng vận vẹo

Hô... Cô chính là còn hăng say, một vật kỳ quái to lớn đen tuyền bỗng nhiên đè ép lên, nhất thời cô không thể động đậy, bên tai nóng hầm hập, chỉ nghe anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Em câu dẫn anh!”

Quần... Cô đẩy anh ra, “Không phải ... Áo ngủ rất ngứa...

“Vậy không cần mặc!” Anh cắn cổ cô, hai tay linh hoạt vọt vào bên trong vạt áo, nhanh chóng đem cô bóc một cái sạch sẽ, sau đó a ô a ô cắn đi lên, một ngụm một ngụm ăn đi.

Ăn cô ý loạn tình mê, cả người đều bắt đầu hơi hơi run rẩy, Tần Tổng lại cảm thấy không thích hợp —— Như thế nào đột nhiên muốn đánh hất xì...

Thế nhưng thật vất vả cô đem nay trong lòng mang áy náy phối hợp với anh như vậy, thời điểm trọng yếu bị cô chuồn mất về sau sẽ không ăn được, anh sẽ bị nghẹn, thật sự không nín được liền kêu rên một tiếng.

Chính là đang hôn khéo léo, anh như vậy khịu một tiếng toàn thân bị hung hăng chấn động, cô chỉ nghĩ anh cố ý tra tấn, cắn môi rầm rì nói chịu không nổi, cầu anh không cần. Âm điệu kia uyển chuyển tinh tế, khiến lòng người đều muốn đi theo run a run a, Tần Tổng kích động không kiềm chế được, động tác quá nặng, cô nhin không được khóc, ừ a a âm thanh nghẹn ngào bị anh một chút một chút phá thành mảnh nhỏ, ngược lại dẫn tới chuyện anh càng thêm thú tính.

Đại khái hai ngày sau vào một buổi sáng sớm, khi Hàn Đình Đình kéo thân thể đau nhức cơ hồ như muốn tan ra rời giường, anh mềm nhũn nằm úp sấp tay liền ngăn lại, dán vào đùi cô hạnh phúc than thở: “Vợ... Thân ái !”

Cô cười cúi người đi qua, tập trung nhìn vào, dọa “Oa” một tiếng kêu lên.

“A Tổng! Mặt của anh!”

Tần Tổng mơ mơ màng màng đứng lên soi gương, chỉ thấy trong gương khuôn mặt kia của anh vốn dĩ một khuôn mặt tuần tú thiên hạ vô song, nay lại sưng đỏ giống như đầu heo!

23. Chương 36

Chương 36

“A... Là dị ứng a, không quan trọng, tiểu Lục từ nhỏ còn có tật xấu này, không đáng ngại, không cần phải lo lắng. Bất quá gần sang xuân là thời kỳ tỉ lệ phát bệnh cao, phải cẩn thận một chút.” Bác sĩ trong nhà họ Trương từ khi Tần Tổng sinh ra liền bắt đầu chiếu cố anh, thực hiểu rõ tình huống của thân thể anh.

“Cái này hai ngày gần đây có tiếp xúc phấn hoa hay là đi đến nơi nào nhiều bụi đi?”

“Không có... a, tôi hôm qua thời điểm xã giao, một vị khách dùng là nước hoa có chút đặc biệt, tôi nghe thấy sau đó liền hắt xì.” Tần Tổng bị bác sĩ riêng bày ra bộ mặt nghiêm túc kiểm tra xoang mũi cùng khoang miệng, một bên mồm miệng không rõ nói.

“Vậy xem ra như vậy đại khái là do kia nguyên liệu sử dụng chế ra nước hoa kia vừa vặn bị cậu hít vào nên dị ứng ... Bất quá ngửi mùi hương mà bị dị ứng cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy đi, tôi xem a, này phần lớn là do vải lông tơ sợi nhỏ mới là đầu sở gây nên chuyện đâu!” Bác sĩ gia đình dùng cái nhíp từ khoang miệng anh ở chỗ sâu bên trong gấp ra một hiện vật rất rất nhỏ, cẩn thận quan sát sau đó thực kinh ngạc hỏi: “ Đây là quần áo sợi ? Như thế nào chạy vào trong miệng của cậu ?”

Ngồi một bên cùng Tần Tổng, bánh bao đất nhỏ nghe đến đó, mặt “Oanh” một tiếng biến thành bánh bao hồng ... Tần Tổng nhìn cô một cái, chậm rì rì “uh” một tiếng, “Có thể là... áo ngủ bằng lông của tôi rơi ra... thời điểm ngủ không cẩn thận hít vào...”

Anh giải thích cổ quái dị thường, Hàn Đình Đình trên mặt lại tràn ngập chữ, qua tuổi năm mươi vị bác sĩ này vừa nhìn qua liền đoán không ra là chuyện gì đã xảy ra, “Được rồi, cũng không có chuyện đại sự gì. Tôi trước kê chút thuốc, cậu đúng hạn dùng vài ngày, lập tức sẽ tốt thôi.”

Nói xong cô hướng về phía Hàn Đình Đình, cười cười trêu ghẹo: “Lần tới phải chú ý, hài tử này bình thường vui vẻ nhìn da chắc nhiều thịt, thế nhưng cái mũi kia thính còn hơn cẩu, trên trần nhà chỉ có một hạt bụi cũng có thể khiến cho cậu ta bị dị ứng, lần tới nếu cậu ta không chọc giận khiến cháu tức giận, cháu cũng đừng mang lông nhưng gì đó về nhà .”

Hàn Đình Đình cúi đầu mạnh xuống dưới một chút, đến tận khi rời đi cũng chưa hết xấu hổ gương mặt bất gặp ánh nhìn của vị bác sĩ.

**

Tần Tổng gần đây đặc biệt nổi bật, vừa xuất hiện liền lập tức có trăm ngàn ánh mắt dõi theo anh, cho nên hôm nay đi vào bên trong tạo hình vẫn là khuôn mặt siêu lãnh khốc rất nhanh đã bị truyền đi, công ty cao thấp nghị luận xôn xao, nói cái gì ngạc nhiên cổ quái mọi chuyện đều có, xa xa ở “Lương thị” Ngũ thiếu một đám cũng thực vui đánh điện tới thăm hỏi cùng trào phúng.

“Tần thị” to như vậy trong văn phòng tổng tài, cửa sổ đóng chặt, ánh sáng nhân gian soi rọi người nào đó đối với tám cửa sổ thủy tinh sát đất thực cẩn thận đoan trang chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú của chính mình.

Bác sĩ gia đình kê thuốc quả nhiên rất hiệu nghiệm a, thuốc mỡ thoa ngoài da hơi lạnh cảm giác thực thoải mái, không bao lâu vết sưng đỏ lập tức liền tiêu hơn một nửa, còn có một chút khối hồng ban nhỏ nhỏ không đều phân bố trên mặt, nhan sắc cũng đã muốn khôi phục rõ ràng.

Chính là... khuôn mặt suât như vậy, suât như vậy, suât như vậy hé ra a! Cái này thật sự phá hư bộ dáng hoàn mỹ không chút tỳ vết nào thật sự là khiến cho người ta cực kỳ rất không hài lòng a!

Tự kỷ thành cuồng người nào đó càng nghĩ càng bị đè nén, tròng mắt vừa chuyển, bị điện giật dâng đến não, đăng nhập vào tài khoản trên mạng của bánh bao đất nhỏ nhà anh.

Theo giao dịch ghi lại đi vào, anh phát hiện bánh bao đất nhỏ cơ hồ chỉ ở trong một cửa hàng mạng mua này nọ, lướt qua chỗ kia nhìn xem thử, cái kiện áo ngủ bằng lông chết tiệt kia rõ ràng còn đang nằm trên danh sách hàng nóng bán ra!

Tần Tổng híp mắt, giật giật ngón tay, tách tách cách đánh kí tự, không thể nào nường tay cho cái một món hàng kém chất lượng, từ chất lượng cho đến ngoại hình thật quá khoa trương hơn một trăm lần dùng thân cảm thụ thống khổ, châm chọc khiêu khích đến trình độ vô cùng nhuần nhuyễn máu tươi nhỏ giọt, dù sao

xem qua bình luận này, liếc mắt một cái về sau tuyệt đối ngay cả tính chất thậm chí kiểu dáng áo ngủ cũng không dám mua lại.

Sau khi đánh chữ xong thành công chuyển biến làm cho anh tâm tình tốt lên, gọi người mang tách cà phê vào, vui vẻ bắt đầu một ngày công tác.

Lão bản cửa hàng trên mạng cũng rất nhanh chóng đăng đăng sát khí đáp trả qua đây, chỉ nghe một tiếng “Leng keng”, một cái khung đối thoại bắn ra ——

Tư Đồ không gọi chíp bông: “? ? ? ! ! !”

Đình bảo tối nghe lời: “Nói người bán hàng giả kém chất lượng! Vậy đó!” Tức giận đi? Tần Tổng cười lạnh một tiếng, trong lòng vô cùng vui sướng.

Tư Đồ không gọi chíp bông: “...”

Đình bảo tối nghe lời: “Còn không chạy nhanh đi đem cái đồng áo ngủ lông nhung kia phá đi! Không phải mỗi người đều giống như tôi, tâm rộng rãi như vậy đâu, không truy cứu trách nhiệm pháp luật của người!” Tần Tổng bưng cà phê hưởng thụ mùi vị lượn lờ, vô cùng đắc ý hừ lạnh.

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Phải nói là, không phải mỗi người đều giống người như vậy, mua áo ngủ chỉ dùng đến để liếm đi?” Người đầu bên kia tạm dừng một lát, cuối cùng không phải là dấu chấm câu mà là một câu.

Tần Tổng lơ đãng nhìn thấy, nhất thời thiếu chút nữa một ngụm cà phê phun hết tới, “? ? ? ! ! !”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “áo ngủ có giá đặc biệt 199 đồng, chẳng lẽ người còn chờ mong nó là làm từ lông nhung của thiên nga hay sao ’o !

Biết chính mình có cái mũi cầu dễ dàng bị dị ứng thì nên trốn xa một chút đi, làm chi còn đứng đó đùa giỡn giống như bọn lưu manh

(

—

)

còn không biết xấu hổ vội vàng cáo trạng tới hang của tôi kém chất lượng! Chạy nhanh sửa trở về cho tôi, bằng không ngay cả tin nhắn lần trước cũng tính sổ cùng người!”

Tư Đồ thở than! Tần Tổng ngẩn người, trong đầu nháy mắt hiện lên đoạn đối thoại lần trước mà bánh bao đất nhỏ nhà anh trao đổi qua đi động kia, phản ứng nhanh nhạy trở lại sau đó anh liền thống khổ kêu rên một tiếng: “Người là Tư Đồ tiểu tiện? !”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “(^o^)/~ tiểu cầm thú đầu heo mặt dài ~ hi ~ “

A a a a... A a a a a a!

Trong văn phòng tổng tài “Tần thị”, truyền ra một trận lại một trận tiếng sói tru thê lương...

**

Người kia ai oán tiếng rống giận dữ làm cho Uyên Phi Phi cách cửa rất xa liền dừng lại cước bộ, cô nghi hoặc nhìn về phía trợ lý dẫn đường cho cô kia, trợ lý khó xử khuôn mặt đau khổ, hướng thư ký đánh cái thủ thế.

Vị thư ký kia từ “Lương thị” theo Tần Tổng sang đây, lúc này vẻ mặt tập mãi thành thói quen vô cùng bình tĩnh, tay ấn xuống đường dây nội bộ: “Lục thiếu, Uyển tổng đến đây.”

Một trận lặng im, sau đó Tần Tổng bình tĩnh lý trí thâm trầm mê người thanh âm không nhanh không chậm truyền đến, cùng vừa rồi hết thảy thanh tựa như là hai người không liên quan: “Mời cô ấy vào đi.”

Khi cửa bị đẩy ra, Tần Tổng đã sớm chứng chạc hàng hoàng ngồi ở chỗ kia, hai tay tao nhã đặt lên bàn, đối với Uyển Phi Phi mỉm cười tiêu chuẩn khách khí gật đầu, “Uyển tổng, đến sớm vậy.”

“Chê tôi đến sớm sao?” Uyển Phi Phi cười trêu ghẹo anh.

Cô hôm nay mặc thực đoan chính, áo khoác tây trang màu trắng ôm thắt lưng, lộ ra bộ áo ngực màu đen có một chút dụ hoặc, áo khoác buộc hai nút thắt ghim chặt thắt lưng trong suốt, bộ váy cũng là màu trắng tinh tế, gấu gao buộc vòng quanh cặp mông tròn vĩnh hoàn mỹ của cô, hai chân thẳng tắp thon dài, bên dưới là một đôi giày cao gót vô cùng đơn giản nhạt màu.

Nữ nhân này cả người đều tản ra một loại hơi nước hoa quả no đủ hơi thở mê người.

Cô vừa bước tới liền khiến cho văn phòng nhộn nhạo này bao phủ một cỗ hơi thở mê người, Tần Tổng cũng không tự chủ phát hiện được bản thân nhích lại gần phía sau này, trong lòng nghĩ nữ nhân này hôm nay sẽ không lại dùng kia nước hoa đáng chết khiến cho anh bị dị ứng kia chứ...

Uyển Phi Phi đem động tác rất nhỏ lui về sau của anh này thu hết vào đáy mắt, mỉm cười ở trên bàn công tác rộng thùng thình đối diện anh ngồi xuống, “Vừa rồi kêu to cái gì vậy ? Tôi cách cánh cửa còn nghe được.”

“A... Sáng sớm rèn luyện, vận động cơ bắp, luyện cổ họng.” Tần Tổng thuận miệng thoải mái phun bày bạ, khóe mắt vừa liếc sang máy tính, khung đối thoại kia đang lóe ——

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Nha! Đừng cho là trong cửa hàng của tôi chỉ có chút tiện nghi, đợi tôi gửi bảo vật trong cửa hàng tới để cho người mở rộng tầm mắt!”

Ngay sau đó cô gửi đến đây liên tiếp như máy phát thanh, Tần Tổng lơ đãng nhìn qua, thể nhưng đủ loại kiểu dáng áo ngủ cùng nội y tình thú ... Một bộ so với một bộ khác càng khinh bạc trêu người, Tần Tổng nhìn thoáng qua vội vàng dời mắt.

“Anh đang ở đó nhìn cái gì?” Uyển Phi Phi nghiêng đầu qua, kỳ quái hỏi anh: “Như thế nào mặt cũng đỏ?”

Tần Tổng che dấu nhẹ nhàng khụ một tiếng, pha trò cùng cô: “Không có gì... À, hôm nay chúng ta tiếp tục mấy khoản mục trong nội dung lần trước gác lại đi! Đấu thầu sẽ rất nhanh chóng được tiến hành, trước đó tôi nghĩ chúng ta tốt nhất có thể đạt tới bước đầu của hiệp nghị.” Anh thu lại tâm tư, chuyển hướng công tác, bên kia lại “Leng keng” một tiếng ——

Tần Tổng liền di chuyển mắt, thuận tiện nhìn qua, một cái liếc mắt này làm cho ánh mắt anh đều thiếu chút nữa rút đi ra —— Tư Đồ Trì Trì thể nhưng dùng PS đem bánh bao đất nhỏ khuôn mặt dính trên người mẫu, chỉ thấy trên ảnh bánh bao đất nhỏ nhà anh vẽ mặt vô tội nhìn anh, làn váy nữ giúp việc quá ngắn có thể xuyên qua đem thân hình cô phô ra triệt để, bên cạnh còn trang bị một câu trêu người bọc bạch: “Chủ nhân công tác thật vất vả nha ~ Đêm nay liền để cho tôi tới vì ngài phục vụ đi ~ “

Này quả thực là... Làm cho người ta máu đều phải chảy ngược !

“Ba!” Tần Tổng đỏ mặt hô hấp dồn dập, nghiêng răng nghiêng lợi mãnh lực khép lại máy tính.

**

Internet đầu bên kia, tin nhắn “Leng keng” không ngừng, người mua quen biết tới đều hỏi: “Chủ quán! Như thế nào số lẻ trên mác giá bỗng nhiên thay đổi gấp đôi a? !”

“Có thể do Internet bị trục trặc ! Người trực tiếp chụp lại đi, tôi tới sửa giá gốc cho người ha!” Tư Đồ Trì Trì một bên vui vẻ tung tăng, một bên ngồi chờ cá lớn mắc câu.

Nhưng là cá lớn lại bỗng nhiên logout !

“Hả ?” Cô thì thào tự nói, “Chẳng lẽ anh không thích loại hình này sao?”

Haiz... Đại khái là còn chưa đủ lực đánh vào đi! Tư Đồ Trì Trì suy tư một lát, sau lại lấy ra bộ váy voan mỏng khâu vị nặng cực kỳ dự hoặc, bắt đầu học học học học đánh lên trên mặt Hàn Đình Đình ...

**

Internet đầu này, Tần Tổng còn đang đắm chìm ở trong bộ dáng nữ giúp việc bánh bao đất nhỏ tuyệt vời đến khiếp sợ.

Thiếu niên tuấn tú ánh mắt ngơ ngác trống rỗng, trên mặt trừ bỏ nốt hồng lốm đốm đáng yêu ở bên ngoài, còn hiện lên vẻ mặt ngây thơ ngon miệng, Uyển Phi Phi đã rất nhiều năm đều không có gặp qua nam nhân có ý tứ đáng yêu như vậy, cô “Phốc” cười rộ lên, cúi người tay ở trước mặt anh quơ quơ, nhẹ giọng gọi anh tỉnh lại : “Tần Tổng?”

Tần Tổng bị cổ tay cô phát phơ trong làn gió thơm thức giục lập tức lại đánh cái hất xì, “Hất xì... Thật có lỗi!”

Uyển Phi Phi ngồi trở lại vị trí cũ, rộng lượng buông tay tỏ vẻ cô cũng không ngại, “Anh dị ứng với tôi?” Cô rất có hứng thú dõi theo anh, cười dài .

Tần Tổng rốt cục cũng hoàn toàn phục hồi lại tinh thần, vội vàng xoa tay, cười uyển chuyển nói: “Nước hoa của cô thực đặc biệt, làm cho tôi ấn tượng khắc sâu.”

“Tôi không ngại vì anh đối một loại khác.” Uyển Phi Phi rút khăn giấy trên bàn đưa cho anh, “Còn có cái mũi hồng hồng của anh rất đáng yêu.”

Tần Tổng làm bộ như một chút cũng không có thấy lời cô nói ra có một chút ý tứ khiêu khích, tiếp nhận khăn tay, anh đường đường chính chính cúi đầu mở ra bản hợp đồng, “Như vậy chúng ta tiếp tục nội dung lần trước, về việc Uyển tổng gia nhập liên minh dự án hợp tác lần này điều kiện tiên quyết ...Cô có để ý tôi hỏi thẳng hỏi một câu không Uyển tổng? Cô là cảm thấy hứng thú với dự án hợp tác phát triển trong tương lai này, hay là tư cách gia nhập trong ‘Lương thị’?”

Uyển Phi Phi nhú mày, “Vấn đề này, thật sự là hỏi ngoài dự kiến của tôi, quá trực tiếp.”

“A, cá nhân tôi tôn trọng trực tiếp nhanh chóng giải quyết vấn đề, việc này cũng là nguyên nhân chính mà lần này tôi trong số nhiều đối tượng hợp tác lựa chọn Uyển tổng —— phong cách hành sự của cô so với các nhà tài phiệt khác mà nói càng thêm quyết đoán.

Tôi nghĩ chúng ta trên hai phương diện này thực sự rất hợp ý.” Tần Tổng đem bộ dạng tốt đẹp của nữ giúp việc tạm thời áp chế xuống dưới, tinh thần phần chấn thay đổi vì cuộc đàm phán với cao thủ.

Do đó có thể tan tâm trở về, sớm biến thân thành cảm thú ăn bánh bao nhỏ ngon miệng, ban ngày cũng phải có hiệu suất công tác nha!

“Anh nói đúng, tôi quả thật là một người quyết đoán lại trực tiếp. Như vậy tôi cũng nghĩ muốn thực trực tiếp hỏi anh một câu ——” Uyển Phi Phi tươi cười càng thêm xinh đẹp hơn.

“Nếu tôi buông tha cho điều ước hợp tác trên giấy tờ lần này, không cần điều kiện tiên quyết gì, cũng không dùng tài chính gì để bảo đảm nguyện ý gia nhập liên minh dự án của anh, chúng ta trong lúc đó... Một chút cũng không cần điều khoản quy ước trong hợp đồng, lòng hiếu nhưng không nói ra, như thế nào?” Cô đọc nhần rõ từng chữ rõ ràng mà tao nhã, không chút nào kiêng dè nhìn anh, giống như chính là đang hỏi “Chúng ta cùng nhau uống chén cà phê, thế nào?” .

“Vấn đề này, cũng thật sự là ra ngoài dự kiến của tôi, thật quá trực tiếp.” Tần Tổng giơ tay trái lên, chỉ chỉ mặt trên nhần cười, tươi cười thực ảm áp cũng thực bình tĩnh, “Tôi rất yêu phụ nhân của tôi.”

Uyển Phi Phi tươi cười không có một chút biến hóa, vẫn như cũ dùng cái loại này “Đôi giày cao gót này tôi cảm thấy có chút hứng thú, không bằng mua về thử xem một hồi” ánh mắt nhìn anh, “rất tuyệt a!”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng sung sướng, “Đối với anh, tôi và anh trong tay chỉ phô một chút ý đồ hợp tác đứng sau lưng là ‘Tần thị’ trong lúc đó có một ít chuyện, cái đó và chuyện anh yêu phụ nhân của anh lại có cái gì quan hệ gì đâu?”

Tần Tổng trầm mặc, ánh mắt bình thản xem kỹ khuôn mặt cô.

Anh xuất thân cùng hoàn cảnh quyết định tính cách anh tồn tại rất ngây thơ, nhưng càng bồi dưỡng anh càng lộ rõ nét tầm mắt cùng với phán đoán tinh anh chuẩn xác, cho nên anh có thể theo bản năng liếc mắt một cái tựa như chuyện anh thích hợp với bánh bao đất nhỏ, cũng vậy, anh cũng có thể đủ khả năng phán đoán ra hiện nay Uyển Phi Phi đối với anh làm phép thử, mặc kệ đó là do cố ý hoặc là ngẫu nhiên chỉ là vô tình mà thôi.

“Uyển tổng” anh rốt cục cũng mở miệng, “Chuyện này đùa không hay.”

Uyển Phi Phi biểu tình bị kiềm hãm, cuộc đời này lần thứ hai ở trước mặt một người nam nhân do dự, “A?”
Cô bất động thanh sắc

(ung dung, thản nhiên)

hỏi lại.

Tần Tổng thể nhưng không có như cô sở liệu, tiếp tục nói tiếp chọc thủng hoặc là chất vấn, hai loại kia cô đều đã chuẩn bị tốt đáp án ứng đối hoàn mỹ, thế nhưng anh trực tiếp bỏ qua, giống như cũ thời điểm bắt đầu bình thường đối với cô khách khí mỉm cười: “Tốt, chúng ta tiếp tục đi!”

Anh vẫn là trên mặt vươn lồm đồm nốt hồng chấm nhỏ đáng yêu của thiếu niên, Uyển Phi Phi lại không dám vô ý khiêu khích hoặc là đùa giỡn thêm đối với anh, cô hồi phục hoàn toàn tinh thần cùng anh trao đổi vấn đề thương mại.

Chắc, cô dưới sự chuyên nghiệp cũng như cấp bậc giáo hoạt đàm phán của Tần Tổng không ngừng khẽ nhủu mày, trong lòng âm thầm cảm khái: Giống như là, có chút khó giải quyết đi...

24. Chương 37

Chương 37

Buổi tối khi bồi thuốc, Hàn Đình Đình nghi hoặc phát hiện trên mặt Tần Tổng ửng hồng quái dị ban đầu tựa hồ không giống như lời bác sĩ nói, rất nhanh biến mất.

“Như thế nào vẫn là có vết sưng ?” Cô thật cẩn thận cảm bông vải thoa nhẹ ở trên mặt anh, có chút buồn bực.

Tần Tổng ôm thắt lưng cô, không thành thật sờ tới sờ lui, “Cùng ‘hít nguyên liệu có tính dị ứng cùng một chỗ cả một ngày, anh nín thở ghen sắp té xỉu.”

Anh là dùng ngữ khí làm nũng than thở, Hàn Đình Đình nghe xong cũng bị kiềm hãm, sau một lúc lâu mới rầu rĩ hỏi: “Là khách hàng nữ sao? Nước hoa nặng như vậy a?”

“Không tính là nồng lắm, có chút đặc biệt đi, người cũng rất đặc biệt .”

—— Đặc biệt đáng ghét.

Tần Tổng nghiêm túc nâng khuôn mặt cô ở trên mặt hơi lạnh dự định quẹt tới, rất là hưởng thụ từ từ nhắm hai mắt, lòng tràn đầy hình ảnh đều là vợ đáng yêu của anh, miệng liền không cần nghĩ ngợi trả lời .

Khách hàng nữ đặc biệt sao... Hàn Đình Đình nhẹ nhàng “Nga” một tiếng, không thêm nhắc lại.

Toa thuốc xong rồi Tần Tổng lại đi vào thư phòng, anh gần đây toàn tâm toàn ý nhào đầu vào dự án ba phía hợp tác, cơ hồ là mất ăn mất ngủ, cô hiểu anh một mình một người chống đỡ cục diện gian nan này, cũng không chút oán giận, nhưng là hiện tại trong lòng cô càng ngày càng không nổi.

Ôm Phốc Phốc ngồi ở trên giường cùng Trì Trì nói chuyện phiếm, Trì Trì khuyên cô: “Tên kia nhà cậu mang khuôn mặt đầu heo tiểu cảm thú tuy rằng ngây thơ không được tự nhiên lại dễ dàng dựng lông mao, nhưng thật đúng không giống như người lạm tình.

Công việc buôn bán của hắn cũng không phải một năm hai năm, thế giới bên ngoài cái dạng dụ hoặc gì không trải qua? Nhiều năm như vậy hắn đều kiên định giữ gìn trinh tiết không có thất thân, hiện tại có vợ là cậu tốt như vậy, còn lo lắng cái quỷ gì a!”

Đình bảo tối nghe lời: “Nhưng là anh ấy chính mồm nói khách hàng nữ kia thực đặc biệt ~~o(>_<)o~~ “

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Thế giới này mỗi người đều là tồn tại độc lập, ai so với ai mà không đặc biệt a? Khách hàng không phải là nam nhân thì chính là nữ nhân, có thể có nhiều đặc biệt a

(

—

)

“

Đình bảo tối nghe lời: “Thời điểm bác sĩ hỏi anh nguyên nhân dị ứng, anh nói là nước hoa một khách nữ gây nên, hôm nay mình nhìn trên mặt anh ấy còn không chuyển biến tốt liền hỏi vài câu, anh còn nói là cùng cái nữ khách hàng dùng loại nước hoa kia cùng nhau cả một ngày. Biết rõ dị ứng còn lại gần như vậy sao? Mà là cả một ngày!”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Oán phụ...”

Đình bảo tối nghe lời: “Cái nữ nhân kia hại anh ấy dị ứng thế nhưng anh ấy còn khen cô ta đặc biệt, bọn họ quan hệ nhất định tốt lắm

~(>_<)

~ “

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Cậu hại anh ta liếm một miếng lông mao trên mặt, sưng giống như đầu heo, anh ta không phải yêu cậu, yêu đến phát cuồng đi ~ “

Đình bảo tối nghe lời: “Cậu không biết anh ấy ! Anh đối với người một nhà là tốt lắm luôn thực nhiệt tình vậy, nhưng đối những người khác đều là rất lãnh đạm thực kiêu ngạo !”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Chặn ngay ý nghĩ ấy đi: ‘tên đầu heo nhà cậu khuôn mặt tiểu cảm thú kia tuy rằng ngây thơ không được tự nhiên lại dễ dàng dựng lông mao’ —— tôi thực hiểu biết anh ta được không

(

—

)

“

Đình bảo tối nghe lời: “rất buồn bực ~o(>_<)o~~ không vui “

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Địa chỉ 1:, địa chỉ 2:, địa chỉ 3: ... Đến chọn một món mua đi!”

Đình bảo tối nghe lời: “Này... Chíp bông khẩu vị của cậu thật nặng a...”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Lật bàn! Phải nói mấy vạn lần đây ! Không được lại bảo tôi là chíp bông!”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “XXOO là tiêu chuẩn tốt nhất để kiểm nghiệm mức độ nhiệt tình anh ta đối với cậu, cậu lo lắng anh ta nên mượn cái này dùng thử một lần đi ~ Nói sau cũng không phải cho cậu mặc đi dạo phố, cậu đều đã bị anh xem qua sạch sẽ, vài dẹt thiếu một chút có cái quan hệ gì đâu

(

—

)

“

Đình bảo tối nghe lời: “Phải không...”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Không phải sao? !”

Đình bảo tối nghe lời: “Vậy được rồi...”

**

Trì Trì ngày đó gửi chuyển phát nhanh đến, Hàn Đình Đình đang ở Tần gia cùng Tần Uẩn cùng Trương Phác Ngọc ăn cơm, khi nhận được điện thoại của chuyển phát viên cô có tật giật mình khuôn mặt ửng đỏ một mảng.

“Đình Đình.” Trương Phác Ngọc tò mò nhìn cô sắp sửa đưa mặt vui vào bát cơm đi, “con làm sao vậy?”

“Không có... Không sao ạ. ” Hàn Đình Đình cắn đầu lưỡi, “Có chút nóng...”

Cô đối với bộ váy voan tơ mỏng thật sự hoa cả mắt này thủy chung không hạ thủ được, không biết cuối cùng Trì Trì làm chủ chọn cho cô cái dạng gì ... Ông trời phù hộ không cần là cái bộ kia chỉ có mấy sợi ...

“Có phải không thoải mái hay không? Gọi cuộc điện thoại kêu Tần Tổng trở về?” Tần Uẩn ngữ khí có chút chậm rãi, từ lần giải phẫu thứ hai trở về sau đó ông liền thủy chung không thể hoàn toàn khôi phục trở lại.

“Không cần! Con không có không thoải mái.” Hàn Đình Đình buông bát đĩa, “A Tổng anh ấy đêm nay có xã giao, nói khuya mới có thể về nhà, không cần khiến anh ấy lo lắng ạ, con chính mình tự lái xe trở về.”

Tần Uẩn cười nhẹ: “Phác Ngọc, em xem xem con dâu...Anh trước kia chỉ cần nói đi ra ngoài xã giao, tặng ca chậm trở về một chút em đều phải giả trang bị bệnh hù dọa người.”

Lời tuy như thế, khi ông nhìn về phía Trương Phác Ngọc vẫn là cười cực sủng nịch. Trương Phác Ngọc làm nũng trừng mắt nhìn ông liếc mắt một cái.

Tình cảnh này làm cho Hàn Đình Đình trong lòng càng thêm tư vị không phải, buông bát nói chuyện một lát, sau đó cô rầu rĩ không vui trở về nhà của cô với Tần Tổng.

Từ chỗ bảo vệ lấy túi đồ, cô dùng xe ở gara sau đó vụng trộm mở ra nhìn nhìn: Hô! Hoàn hảo, này không phải khẩu vị nặng vài voan mỏng màu đen kia.

Vừa mở hộp giấy tinh xảo ra còn kèm theo một cổ hương thơm ôn nhu xông vào mũi, một mùi hương hoa hồng rõ ràng là tấm thiệp lẳng lẳng nằm ở trên cùng, bên cạnh hé ra tờ giấy nhỏ màu phấn hồng: “Thân ái : Chọn đến chọn đi vẫn là một bộ này thích hợp với cậu nhất, mong là anh ta sẽ thích (^o^)/

PS: Đã thay các cậu ôn nhu dùng nước tẩy sạch cẩn thận làm nóng qua, xin yên tâm sử dụng, tặng cho tri kỷ ngàn lời khen ngợi.”

Có cái gì ngạc nhiên cổ quái này nọ đều bán cho bạn tốt, ngẫu nhiên thật đúng là một chuyện tốt đẹp a... Hàn Đình Đình vui vẻ đứng lên, đem quần áo lấy ra một nửa xem xét, chỉ thấy một bộ quần áo học sinh áo trắng váy lam, áo sơ mi màu trắng kia bụng chỉ có một cúc áo, váy lam chiều dài cũng là cực ngắn làm cho người tôi đỏ mặt.

Thường thường không chút đặc sắc như cô, nói vậy sau khi mặc vào thị giác cũng có thể biến thành tặc nữ, vưu vật chân dài đi... Khụ khụ! Tỉnh tỉnh! Đứng đắn một chút!

[alobooks.vn]

**

Một đường đỏ mặt vì đầu trở về, Tần Tổng thể nhưng ở nhà. Hàn Đình Đình còn chưa kịp vui vẻ, tâm liền “Đông” một cái trầm xuống —— Trước cửa nằm đó một đôi giày cao gót nữ tinh xảo, cực kỳ lóng lánh rúc vào bên cạnh giày da của Tần Tổng, hai đôi giày đều ném nghiêng ngả trong nhà, từ đó có thể thấy được chủ nhân khi cởi chúng nó động tác thập phần cấp bách.

Hàn Đình Đình sững sờ ngay tại chỗ, nước mắt “Xoát” một tiếng đã đi xuống.

Tần Tổng lúc này từ trên lầu đi xuống dưới, mặc quần áo ở nhà, một bộ dáng vừa mới tắm rửa xong, tóc vẫn còn ướt sũng .

“A? Em như thế nào sớm như vậy đã về ?” Anh thấy Hàn Đình Đình đứng ở trước cửa, kinh ngạc hỏi, “... Như thế nào lại khóc!”

Thấy vẻ mặt cô nước mắt, anh hoảng sợ, vội vàng qua đây nâng lên khuôn mặt của cô xem xét, “Làm sao vậy? Là ba mẹ anh nói cái gì với em? !”

Cô tránh tay anh ra thối lui hai bước, đá đá cặp giày cao gót kia, liền như vậy chảy nước mắt mà nhìn anh.

“Tần Tổng?” Lầu một cửa phòng khách lúc này vừa mở, một nữ nhân tóc dài tới thắt lưng xinh đẹp thoải mái đứng ở nơi đó, toàn thân chỉ vây quanh một cái khăn tắm màu trắng.

Thế nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn là không có nửa điểm kinh hoảng, ngược lại tươi cười xinh đẹp làm cho Hàn Đình Đình cả người phát run.

Tần Tổng hút một ngụm khí lạnh, ôm cổ Hàn Đình Đình đang xoay người muốn đi, dừng thẳng mi hung tợn hướng về phía cái đại mỹ nữ kia mắng: “Cô bị điên à! Đây là vợ của tôi!”

Uyển Phi Phi trấn định nhún nhún vai, xương quai xanh theo động tác này tựa như con bướm xinh đẹp linh động, “Tôi đang muốn hỏi, có thể hướng phụ nhân anh mượn một bộ quần áo mặc hay không?”

Tần Tổng tùy tay cầm lấy bộ áo trong tay Hàn Đình Đình kia, vội vàng cuộn thành một đồng ném cho cô.

Uyển Phi Phi cánh tay ngọc mở ra lưu loát tiếp nhận, mắt nhìn thấy tiểu nữ nhân bị Tần Tổng vòng ôm vào trong ngực gắt gao bảo hộ, mỉm cười, “Tôi đây liền đi vào trước.”

Uyển Phi Phi một bước vừa vào cửa phòng, Tần Tổng vội vàng thấp giọng dồn dập đối với người trong lòng nói: “Anh đây là trong sạch ! Ai cùng cô ta có nửa điểm ái muội lui tới liền không chết tử tế được!”

Hàn Đình Đình rầu rĩ đẩy anh, “Anh buông ra !”

“Buông ra em sẽ không chạy chứ?” Tần Tổng một ngày này trong tình trạng mệt mỏi kiệt sức, chậm rãi buông cô ra. Ai ngờ vừa buông lỏng tay cô liền hướng phòng đi tới, anh vội vàng giữ chặt lại, thu vào trong lòng ôm gắt gao .

“Em nghe anh giải thích a!” Anh nóng nảy.

Hàn Đình Đình trong lòng muốn đá cong tường —— Tạc nhũ chân dài của cô a a a a!

[TNN: =.,=]

“Cô ta là người lần này cùng anh hợp tác, thời điểm vừa rồi bọn anh đi hiện trường xem xét một hạng mục gặp chút chuyện, trang thiết bị bị cháy khiến anh cùng cô ta toàn thân đều bị ẩm ướt, anh trở về tắm rửa thay quần áo!

Cô ta không có lái xe, trời lạnh như thế cũng không thể để cho cô ta ướt đầm ở trên đường gió thổi chờ xe đón? Anh chỉ hảo tâm đem cô ta mang về a!” Tần Tổng ảo não ôm chặt cô, “Vợ, em tin anh tin anh đi a!”

“Cô ta chính là nữ khách hàng ‘Thực đặc biệt’ kia hả ? Nguyên nhân hít vào bị dị ứng của anh ?” Hàn Đình Đình ngừng khóc, sâu kín hỏi.

“Uh.” Tần Tổng ngoan ngoãn thừa nhận, trong chốc lát, lại ủy khuất giải thích: “Anh nói ‘đặc biệt’ là chỉ đặc biệt đáng ghét a! Em xem cô ta đem mặt anh biến thành như vậy!”

Anh dựa thế nắm chặt lấy tay cô đặt lên ở trên mặt chính mình cọ xát, đáng thương hề hề cười làm lành: “Khuôn mặt của anh chỉ có thể vì vợ của anh dị ứng! Vợ, anh mua cho em con mèo nhỏ được không? Em tức giận lấy lông mèo thổi vào cái mũi anh! Cào anh cũng được!”

Hàn Đình Đình tránh anh ra, nhéo anh một chút, không biết nói thế nào mới tốt nữa: “... Em đi nấu trà gừng cho 2 người uống.”

“Vợ thật tốt! Hôn một chút đi...” Tần Tổng trở mặt ra dán lại đây, không đầu không đuôi hôn cô, “Vợ... Em bộ đáng ghen thật đáng yêu a! Tâm của anh đều phải say... Sao sao sao...”

“Phốc...” Một tiếng cười rớt cuộc nhện không nổi khê vang lên, Uyển Phi Phi từ trong phòng ló nửa thân mình đến, “Thật có lỗi làm phiền một chút —— Cái kia, trợ lý của tôi tới đón tôi .”

Tần Tổng vội vàng ôm vợ anh thật chặt, ý bảo cô đi nhanh đi chạy nhanh đi.

Thế nhưng Uyển Phi Phi thật sự đi ra, anh lại trợn tròn mắt.

Chỉ thấy thân cao 1m7, Uyển đại mỹ nhân váy màu lam phía dưới hai đùi dài xinh đẹp khó khó khăn khăn chỉ che khuất cái mông vừa tròn vừa vểnh thẳng, kêu gọi làm cho người ta thẳng nuốt mấy ngụm nước miếng.

Trên thân áo sơ mi trắng kia chiều dài chỉ có thể che đến xương sườn, cô đơn giản liền đem góc áo đánh cái kết, chỉ mặc một nửa, mà nửa kia sạch... Tần Tổng trung trinh lần đầu tiên mở sáng mắt.

Uyển Phi Phi cho tới bây giờ thậm chí thất lưng đều bình tĩnh tự nhiên, bộ dáng thanh thuần đáng yêu lại diêm dúa trên người, đồng phục dụ hoặc bên dưới cũng có chút không được tự nhiên, cô miễn cưỡng một tay lôi kéo váy áo bộ ngực nổ tung, cười đối với Hàn Đình Đình nói: “Rất hân hạnh được gặp, tôi là Uyển Phi Phi.”

Ngô... Kỳ thật làm sao là cái gì hân hạnh nha?

Là ngưỡng mộ đã lâu đó, tiểu cô nương!

Hàn Đình Đình lúc này xấu hổ thầm nghĩ muốn ngất xỉu đi cho xong, “Xin chào... Tôi gọi là Hàn Đình Đình...”

“Tôi biết.” Uyển Phi Phi tươi cười đến mức sáng rọi động lòng người, bên kia một cái nháy mắt quá ngắn tối sầm lại, thế nhưng rất nhanh bên môi ý cười kia lại là như trước xinh đẹp.

“À tôi đi trước, ” Điện thoại của cô vang lên, trợ lý đã chạy xe tới ngoài cửa khu, “Cám ơn quần áo của cô” cô đối với Hàn Đình Đình nháy mắt mấy cái, “Tôi thực thích.”

“Khụ...” Một bên Tần Tổng nhện không được dùng thanh âm ho khan một cái thật thấp che dấu một tiếng cười, mà Hàn Đình Đình đã xấu hổ đến khó thở, thầm nghĩ che kín mặt vào trong phòng, không bao giờ đi ra ngoài gặp người nữa!

Cô vừa ly khai một bước, trên lưng liền đột nhiên căng thẳng, chỉ nghe anh cười khẽ một tiếng: “Đi chỗ nào vậy ? Vị bạn học này?”

“Em... Tôi nấu trà gừng cho anh uống!” Cô tiếp tục vô dụng phải tay bắt chân vào việc.

“Anh còn cần uống trà gừng sao?” Anh cả người từ phía sau lưng dán lên, một ngụm cắn ở lỗ tai cô, ôn nhu lại dẫn theo chút mờ ám lực đạo cắn xuống, nóng cháy hô hấp gấp gấp nhào vào vành tai nơi làn da vô cùng cô non mềm mẫn cảm kia: “Anh hiện tại cả người đều cháy, nóng quá... Đình bảo của anh nóng hay không nóng?”

Anh thanh âm lộ ra hơi thở nguy hiểm chưa từng có, ý tứ hàm xúc không đem cô ăn vào bụng tuyệt không bỏ qua.

Hàn Đình Đình cả người khí lực đều bị cổ hơi thở này rút đi rồi, đưa lưng về phía anh xụi lơ ở trong lòng người ta, chỉ có thể dựa vào cánh tay anh vòng qua thắt lưng dựa vào lực đạo của anh chống đỡ mà đứng.

“Nóng...” Cô là người một chút tâm tư đều rất chi là thành thật trả lời.

“Thực ngoan!” Anh nói xong ở trên cổ cô hung hăng cắn một ngụm, như thế ôn nhu khiêu khích, lực đạo như vậy cũng là phần thưởng tốt nhất đối với cô.

Cô nhin không được rên khẽ “Ấn...” Một tiếng rất nhỏ.

“Học trò tốt nên được thưởng có phải hay không?” Tần Tổng ôn nhu nói, từ phía sau ôm lấy cô, ngón tay thon dài linh hoạt ở trước người cô không biết như thế nào động vài cái, liền đem quần áo không chỉnh tề của cô trút bỏ.

Anh mang theo cô hướng vào trên sofa dài ở phòng khách, từng bước một, cô ngoan ngoãn tiêu sái từng bước, anh liền thưởng cho cô một cái hôn cắn thật mạnh tựa như uống rượu độc giải khát.

“Đình bảo chúng ta muốn học cái gì?” Anh đem cô đặt ở trên sofa, hưng phấn khó nhin thấp giọng thở gấp hỏi.

“Cùng cô giáo nói... Làm sao thì tốt?” Một bên hỏi, anh một bên kéo vô số quần áo trên người cô, sau đó một tay khống chế cô, một tay nhanh chóng đem chính mình bóc trần sạch sành sanh, nóng bỏng đi lên.

“Thực đáng tiếc... Đồng phục bị quai a di mặc đi rồi còn đâu. ” Anh nóng bỏng môi từ bên gáy cô lưu luyến dao động đi xuống.

“Bất quá không quan hệ, dù sao cho dù mặc... Cũng là đồ của cô giáo, tất cả đều bị thoát ra trống trơn !” quần áo cuối cùng bên người cô bị anh bạo lực lên tiếng xé mở, “Ấn” anh ngữ khí ôn nhu đến run rẩy: “Chúng ta bắt đầu học tập được không?”

Vú nóng bỏng bị xoa nắn, anh trạng thái phấn khởi trước nay chưa có làm cho Hàn Đình Đình cả người tê dại ý thức được: Tử kỳ của cô đến rồi, anh đã muốn hoàn toàn không khống chế được ...

25. Chương 38-39

Chương 38

“A Tổng...” Cô sợ hãi cổ họng hoang mang rối loạn gọi anh, ý đồ mỏng manh ngăn cản một chút.

“Kêu lão sư.” Vừa dứt lời, anh khấn cấp động thân đi vào.

Hàn Đình Đình “A” một tiếng không khống chế được kêu ra.

“Ách...” Người phía sau thở dài một tiếng vừa trầm thấp mà sung sướng, cúi người ôm lấy cô, lòng bàn tay nóng bỏng ở trên người cô mềm mại cẩn thận vuốt ve, “Thả lỏng... Đúng, không cần dùng sức, chờ anh toàn bộ vào được lại kẹp chặt, nhé?”

Anh cư nhiên thật sự thực còn nghiêm túc giảng... Hàn Đình Đình chỉ cảm thấy thân dưới nóng lên, có một loại cảm giác sung sướng bị lời nói anh kích thích, mãnh liệt bốc dựng lên, toàn bộ xương cốt cùng đáy lòng của cô, không tự chủ được cả người đều căng thẳng.

“Tê...” Anh thanh âm nhất thời mù mịt vài phần, “Vẫn là nhanh như vậy ... Không nghe lời a!” Nói xong dưới thân lực đạo nặng nề.

Muốn điên rồi muốn điên rồi...

“Không cần... A Tổng...” Cô hai tay bị anh xách về sau người buộc chặt một phen, cả người không thể động dậy, mặt chôn ở đệm sofa mềm mại, ai ai cầu anh.

Ba! Anh hất tay rõ ràng lưu loát, hưng phấn đe dọa: “Không nghe lời! Gọi anh là lão sư!”

Cô quanh thân làn da tuyết trắng, ngực lần này đã trúng chưởng lập tức liền hiện lên vết chưởng ấn hồng hồng, trắng nõn đỏ tươi rõ ràng mà chói mắt, khiến Tần Tổng lại không ngừng hít vào, phần khởi dị thường, một chút so với một chút càng thêm trầm trọng.

Ô ô ô cứu mạng a... Hàn Đình Đình bị người phía sau giống như nỏ diên lực đạo nhắm thẳng lưng hướng trên sofa đánh tới, trong khoảng thời gian ngắn, đầu choáng váng sao bay quanh mắt nói cũng đều nói không nên lời... A ô! Rõ ràng người mặc bộ quần áo kia không phải cô a! Tư Đồ Trì Trì —— Đại lừa đảo!

**

“Tần tổng, đã điều tra xong.”

“Nói.” Tần Tổng đi đến phòng bếp, dựa vào bồn nước bên cạnh, rót cho mình một chén nước, anh chậm rãi uống một ngụm, lòng người sau khi vận động kịch liệt làm cho anh cảm thấy thần thanh khí sảng.

“Cùng với phán đoán của ngài lúc trước hoàn toàn giống nhau, cố ý khiến cho hoả hoạn cùng trước đó đóng cửa thoát hiểm đều là do chúng ta tự mình bố trí. Nhưng là trước mắt còn không có tra ra là ai tiết lộ hành trình của ngài.”

“Không cần tra xét, bọn họ cũng không phải hướng về phía tôi, hẳn là không biết tôi cũng ở nơi đó, nếu không... Bọn họ nhất định sẽ không dám hạ thủ.

Tôi đoán bọn họ chính là muốn hù dọa Uyển Phi Phi, làm cho cô ta không dám giao du lại với kẻ xấu.” Đền tường phòng khách ầm ập tà tà rơi trên mặt sàn ở phòng bếp, Tần Tổng ẩn ở trong bóng tối, trào phúng cười, “Bất quá... Lần này giúp những lão gia này một phen, thật đúng là ngại mệnh quá dài.”

“May mắn có ngài ở nơi đó, Uyển tổng mới có thể bình yên vô sự.” Thủ hạ cung kính nói.

Tần Tổng cắt đứt điện thoại, sau một lúc lâu không tiếng động bất đắc dĩ nở nụ cười.

Đám trưởng bối Tần gia nhà bọn họ kia... Thật đúng là mắt mờ a, nghĩ đến chút thủ đoạn nhỏ ấy có thể dọa chạy Uyển Phi Phi sao?

Quái a di mới không giống khuôn mặt thoát nhìn bên ngoài của cô mảnh mai như vậy, ngược lại là mấy lão gia này lần này chọc giận cô, chỉ sợ về sau cũng đừng nghĩ muốn an tâm.

Nghĩ đến đây anh tâm tình sung sướng một ít, tuy rằng ngại thân phận cùng huyết thống, anh chung quy không thể tự mình đối với các trưởng bối hạ độc thủ, thế nhưng sau lưng Uyển Phi Phi kia cũng không phải là hạng người lương thiện gì, đợi cho đầu trâu lần này quyết định dứt điểm đối tác trong dự án, đại khái là không cần anh tốn thời gian cố sức đi đột phá, các vị trưởng bối kia sẽ ngoan ngoãn rời khỏi “Tần thị” tìm địa phương an dưỡng tuổi thọ đi?

Người kia, thật sự là khá như vậy ... Tần Tổng phức tạp cười cười một cách khó hiểu.

Đêm càng thêm lạnh, không để ý một đoàn suy nghĩ trong đầu giống như bình thường ở mọi nơi so đo xuy xét, anh bất tri bất giác đi trở về phòng khách, ngồi ở bên người cô, xoa xoa cô đang ngủ say, khuôn mặt bị buộc chặt của anh dần dần nhu hòa đi xuống.

“Ngô...” Cô cho dù là ở bên trong ngủ mơ, đối với bị anh chạm vào vẫn như trước miễn cảm vạ phần, một chút liên tỉnh lại, thấy rõ là anh, ánh mắt nhất thời dần theo chút ngọt ngào sợ hãi.

Tần Tổng không tự chủ được cười rộ lên, vừa rồi về chút phiền lòng này trong nháy mắt tất cả đều quên đi, anh ở trong mơ hồ động rối tinh rối mù nằm xuống trên sofa, đem cô ôm lấy, đầu gác trên khuỷu tay, nhéo nhéo mặt cô: “Làm sao vậy? Là còn muốn nữa sao?”

Trong lòng, cái đầu nhỏ kia ngay lập tức lắc như trống bỏi.

Tần Tổng vui vẻ, vén tóc rối đem mặt của cô bày ra, hung hăng hôn hai ngụm, “Thế nào? Cảm thấy rất tốt sao?”

Người trong lòng ngượng ngùng vùi sâu vào trong vòng ôm ấp của anh, cách lớp áo ngủ ở trước ngực cản anh một ngụm.

Tần Tổng cố ý “Ôi” một tiếng chọc cười cô, cô lập tức buông miệng ra, lại rầu rĩ hỏi anh: “Anh có phải thấy rất khá hay không?”

“Àn...” Tần Tổng không thể không thừa nhận, đêm nay thật sự là phần khích cực kỳ, “Bất quá” Miệng anh giác cong cong, ghé vào bên tai cô nhẹ giọng ôn nhu nói: “Bởi vì là em, anh mới cảm thấy rất tốt, thay đổi người khác anh đại khái chỉ cảm thấy buồn cười đi.”

Hàn Đình Đình không nói, tay lại lặng lẽ vòng chặt quanh hông anh.

“Vợ.” Tần Tổng đem cô ôm càng chặt, “Làm cho anh kích động là tâm ý của em, không phải là bộ quần áo kia. Khiến em hao hết tâm tư muốn câu dẫn anh, anh quả thực muốn bùng nổ mạnh ...”

Không gian im lặng anh ôm lấy cô, vỗ về người trong lòng, vui tươi hơn hử dụ dỗ: “Đình bảo của anh thực ngoan, về sau mỗi ngày đều ngoan như vậy được không?”

“...” Nửa đêm khóa học yêu cầu cường độ cao Đình bảo nhất thời trước mắt đen một mảnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, từ trước đến nay Tần gia tiểu Lục thiếu kia kiêu ngạo ngậy thơ bỗng nhiên đã trở lại.

Trợ lý đi theo phía sau anh tiến vào: “Ngày hôm qua buổi chiều khi Uyển tổng từ trong nhà ngài đi ra, bị chó săn đi theo chụp ảnh, Trần quản lý bộ quan hệ xã hội đã ngăn lại, vừa mới đưa tới.” Trợ lý nói xong đưa qua một đồng ảnh chụp.

Ảnh chụp Uyển Phi Phi một thân tạc nhũ chân dài tình thú, lại vẫn luôn trấn định tự nhiên, có mấy tấm rõ ràng chụp ngay chính mặt, kia khuôn mặt diễm lệ tuyệt sắc trên mặt lại vẫn là bộ dáng không sao cả tươi cười, phi thường ương ngạnh.

“Không có chuyện gì tôi trước hết đi ra ngoài, Lục thiếu.” Trợ lý cung kính xin chỉ thị.

Tần Tổng tiếp nhận ảnh chụp, gật gật đầu. Trợ lý vừa ra cửa, anh tùy tay đảo đảo ảnh chụp, nhìn không được lại giống như mèo ăn được mỹ vị cười rộ lên.

Bánh bao đất nhỏ nhà anh tối hôm qua bị anh triệt làm hoàn toàn để, nằm ở dưới thân anh chỉ biết ô ô khóc, đến cuối cùng cô cơ hồ thiếu nước, mất sương mù ngay cả tiêu cự đều tan rã, chảy nước miếng còn trong một lần vô ý thức nức nở cầu anh “Lão sư, không cần” ... Tần Tổng vuốt cằm trở về chỗ cũ, lấy điện thoại di động ra.

Người ở thành G Tư Đồ Trì Trì lập tức thu được một cái tài khoản cùng một chuỗi mật mã, mặt sau theo hai câu nói ngắn gọn: Đặt bao hết. Đa tạ.

Tra xét trưởng con số 0 phía sau, Tư Đồ Trì Trì cười tủm tỉm lấy ra lô hàng tồn kho mỗi một kiện đóng gói lại kỹ càng, một bên đóng gói một bên lại đóng dấu toàn bộ văn kiện ảnh chụp, thực chuyên nghiệp ở mỗi một bộ quần áo đóng gói trong hộp đều phụ giúp chỉnh sửa bộ quần áo sao cho có hiệu quả nhất ——

Đương nhiên, mỗi một mẫu khuôn mặt người toàn bộ đều bị dính thành người bạn thân nhất của cô, Đình bảo Hàn gia ...

[alobooks.vn]

Chương 39

Từ khi dự án hợp tác tam phương do “Tần thị” nắm giữ công khai đấu thầu, bởi vì liên quan đến hai xí nghiệp lớn trong thành phố cùng với đầu rồng phương nam Trần Dịch Phong, mà oanh động toàn bộ thành phố C, ngay sau đó phú thương Uyển thị thần bí tại Singapore gia nhập lại làm cho toàn bộ thế cục hỗn loạn cả lên.

Thăng cho đến gần đây, một tổ hợp người nổi nghiệp “Tần thị” anh tuần trẻ tuổi cùng Uyển tổng cả người ướt đầm ngồi chung một xe về nhà bị chụp ảnh, quan hệ ái muội giữa hai người rốt cục không cần nói cũng biết, mọi người thế này mới bình tĩnh đại ngộ —— Vị nữ phú thương xinh đẹp thần bí này sớm đã quỳ gối ở dưới khổ tây trang của Tần gia tiểu Lục thiếu, mặc anh cần anh cứ lấy.

Đáng tiếc Trần Dịch Phong thực lực cường đại không phải là giả, thế nhưng dù sao cường long khó thoát khỏi đầu xà, phía sau Tần Tổng chính là “Lương thị” cùng Trương gia đã đủ để cho anh bước chân qua, hơn nữa lần này đối phương có tiếp viện cường lực bên ngoài, phần thắng của anh thật sự cực kỳ bé nhỏ.

Nhóm cổ đông từ trước tới nay luôn duy trì thái độ trông ngóng “Tần thị”, lúc này rốt cục thấy rõ hướng gió, “Phản phạt ” anh dũng hướng về phía Tần Tổng bên này. Còn thừa vài người bảo thủ gây áp lực, được ăn cả ngã về không, cơ hồ đem toàn bộ bạn hữu cùng gia đình đều áp ở trên người Trần Dịch Phong.

Tình thế bây giờ chính là cơ hội tốt, tổng tài “Tần thị” trong văn phòng, người nổi nghiệp trẻ tuổi anh tuần đang giận dữ.

Trần Duẩn Chi lay động xinh tươi một đường đi tới, thư ký thấy người quen liền đối với cô giơ ra cái thủ thế giống như “trong phòng có quái thú” nguy hiểm chớ lại gần, nhắc nhở cô cẩn thận. Cô bình tĩnh cười, đẩy cửa đi vào, “Tần tổng, tôi đến đây.”

Tần Tổng nghe tiếng ngẩng đầu, tay nắm lấy đầu, chăm chú ở trong tập văn kiện “Ba” một tiếng thật mạnh khép lại, quang sang một bên, âm thanh lạnh lùng nói: “Trần Duẩn Chi, giải thích cho tôi.”

Anh đem tạp chí vừa mới đăng ném tới trước mặt cô, kia trên mặt tất cả đều đăng ảnh chụp của anh cùng Uyển Phi Phi ngồi chung một xe quay về nhà anh, “Tôi nhớ rõ, tôi mệnh lệnh cô chặn ảnh chụp lại!”

“Đúng vậy, cho nên tôi đã muốn đem ảnh chụp được trong thời điểm cô ta rời đi ngăn lại rồi! Nếu cái này bị đăng đi ra... Chậc, cái kia mới khiến người giật mình đi?” Trần Duẩn Chi chớp chớp ánh mắt, vẻ mặt thoải mái mà trêu chọc.

“Trần tiểu thư, cô làm quản lý bộ quan hệ xã hội, duy trì bảo hộ hình tượng bản thân tôi trong xã hội là chức trách trọng yếu của cô, hiện tại xuất hiện tin tức như vậy cô không biết là chính mình thực thất trách sao!” Tần Tổng lãnh khốc, dựng thẳng mi chất vấn.

“Lợi dụng dư luận tạo thế, dẫn đường đem tầm mắt đại chúng phối hợp với chiến lược sách lược của tập đoàn cũng là chức trách trọng yếu của bộ quan hệ xã hội.

Những đại cổ đông lớn nhất đứng ở bên anh, hiện tại có rất nhiều người muốn xác minh thái độ của anh —— Không cần ra trận chiến mà khuất phục được người là sách lược dùng binh, đây là cái phương án thực thành công đi?

Tôi còn tưởng rằng anh sẽ tăng thêm tiền lương cho tôi chứ.” Trần Duẩn Chi là học muội Lương Phi Phàm, đi theo Lương Phi Phàm nhiều năm như vậy, ở bộ quan hệ xã hội này tuyệt đối có kinh nghiệm phong phú, số một, này cũng là nguyên nhân lúc trước Tần Tổng tìm mọi cách mời cô gia nhập liên minh “Tần thị”.

“Huống chi những ảnh chụp này đều chân thật, đưa tin không cần phải chứng thật, tất cả đều là một ít phỏng đoán, Tần Tổng ngài cần chi phải sợ này đó tin tức nói hươu nói vượn đi?” Cô cười khanh khách, cơ hồ là trêu chọc người lãnh đạo trực tiếp.

“Gì chứ ! Tôi chỉ là đưa cô trở về đổi quần áo! Cô đừng dùng loại này ánh mắt không đúng đắn này mà nhìn tôi!” Tần Tổng nổi nóng.

“Anh hẳn là nên hướng phu nhân anh giải thích chuyện này, mà không phải tôi.”

“Vợ của tôi ngày đó ở nhà!”

“Kia, không phải tốt rồi sao, người nên hiểu rõ chân tướng mọi chuyện cũng đã muốn hiểu rõ ràng, anh còn quản người bên ngoài nói như thế nào?” Trần Duẩn Chi thản nhiên nói.

“Đại tỷ a...” Tần Tổng rốt cục không thể chịu nổi nữa, nằm úp sấp ở trên bàn kê rên: “Cô có thể tôn trọng tôi một chút hay không a? ! Tôi tốt xấu cũng là người trả tiền lương cho cô, thời điểm cô làm cái quyết định trọng yếu gì xin chỉ thị tôi một chút được không a? !”

“Lục thiếu, tôi chỉ là tạm thời ở lại đây giúp anh vượt qua thời buổi rối loạn, đợi cho anh đi lên tôi liền trở về.” Trần Duẩn Chi không thêm quan tâm nhún nhún vai, “Ngày kia chúng tôi công khai với cánh phóng viên sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện, thuận tiện xách hai nhà ra nói hươu nói vượn một hồi tuyên cáo hết mọi chuyện, anh yên tâm đi.”

Nói xong cô đứng lên, “Không có việc gì nữa tôi đi xuống làm việc trước đây. Ai, đúng rồi, đã quên với anh nói một câu —— Lần này, anh thật sự rất làm cho người tôi nhìn với cặp mắt khác xưa .”

Tần Tổng vô lực ngẩng đầu nhìn cô một cái, tâm tình hơi tốt lên một chút, “Cám ơn đã khích lệ.” Dù sao, khó khi nào được Trần Duẩn Chi thể nhưng cũng mở miệng khích lệ một câu ngoại trừ Lương Phi Phàm bên ngoài.

“Nga, tôi chỉ là bộ quần áo học sinh của Uyển Phi Phi kia—— Chắc, cứ tưởng trong số Lục thiếu kia thì anh là thuần khiết nhất, nay cũng thật đã rõ ràng là cảnh còn người mất, mặt người dạ thú a...”

“... Trần, Duẩn, Chi!”

Tiếng gầm gừ chấn động toàn bộ “Tần thị” ...

**

Giữa trưa Tần Tổng ngay cả cơm trưa cũng chưa ra khỏi cửa dùng, rốt cục sau khi hoàn thành công tác, vội giờ cơm chiều, anh đại khái thu thập một chút, vội vàng chạy về Tần gia.

Khi vào cửa người hầu đã dọn bát đĩa ra ở nhà ăn, trong phòng khách Tần Uẩn cùng Trương Phác Ngọc đang ở hạ cờ năm quân, Tần Tổng không phát hiện thân ảnh vợ anh, nhất thời biểu tình có chút lo lắng: “Đình Đình còn chưa có đến sao ạ? !”

“Đến đây a! Ở trong phòng bếp đun canh bồ câu đó, mẹ cô ấy làm riêng đích thân mang tới nha! Nói là đặc biệt có dinh dưỡng, đối với vết mổ khôi phục rất tốt.” Trương Phác Ngọc nhìn thần sắc con, lại tò mò hỏi: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ hai người các con lại cãi nhau a?” bà ánh mắt nhất thời nhích một tít.

Tần Tổng trên trán hiện ra ba đường hắc tuyến: Người mẹ này của anh vừa nghe nói con trai cùng con dâu không hợp liền vui vẻ ra mặt, bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, ta xem là chuyện gì xảy ra a...

“Tần Tổng, đi phòng bếp nhìn xem, cũng sắp ăn cơm rồi.” Tần Uẩn gợn sóng không sợ hãi từ trong lòng bàn tay Trương Phác Ngọc móc ra một quân cờ mà bà vừa trộm, thản nhiên nói với con.

Tại phòng bếp Hàn Đình Đình đang nhìn canh bồ câu trên bếp, ánh mắt bình tĩnh có chút không tập trung. Tần Tổng tay chân nhẹ nhàng đi vào, nhiều lần thử thể đem những người khác đều lui đi ra ngoài, anh từ phía sau ôm lấy cổ cô.

“Vợ ~” anh nịnh nọt hôn một bên má của cô, thanh âm làm nũng.

Hàn Đình Đình hoảng sợ, lấy khuỷu tay đẩy đẩy anh, “Làm em sợ !”

“Vợ, em vừa rồi suy nghĩ cái gì?” Anh ôm cô càng chặt, “Hôm nay như thế nào không có ra cửa đón anh? Anh đi vào không thấy em, còn tưởng rằng em đang tức giận.”

“Em không tức giận, ngày đó em không phải cũng ở nhà sao, anh đều giải thích qua, còn có cái gì tức giận.” Hàn Đình Đình thấp giọng nói.

“Thật sự?”

“... Ừ.” Tay cô tắt bếp, đuổi anh: “Đi ra ngoài chờ đi, đừng ở chỗ này vướng chân vướng tay.”

Tần Tổng kéo cô đến, ở trên môi hôn 1 cái, cười cười cắn một ngụm, thật mềm.

“Vợ của anh thật tốt a!”

Nói xong anh cảm thấy mỹ mãn đi ra ngoài chờ ăn cơm, Hàn Đình Đình khuôn mặt nhỏ nhắn ở sau lưng anh ưu sầu suy sụp xuống dưới: Hẳn là như vậy ... Đi? Bằng không liền có vẻ không có chừng mực như thế.

Nhưng là trong lòng cô như thế nào vậy... Nghĩ muốn khóc lóc om sòm đánh người đi?

**

Sau khi ăn xong Hàn Đình Đình bị Trương Phác Ngọc lôi kéo đi vào trong phòng xem cô ngăn tủ thời trang mùa xuân mới nhất, Tần Tổng thì ở trong thư phòng chơi cờ.

“Sau khi trở về cùng Đình Đình giải thích một chút, hiện tại là giai đoạn đặc thù, chờ về sau con ổn định bên dưới, loại thủ đoạn này vẫn là tận lực dùng một phần nhỏ.” Tần Uẩn khó khi nào có ngữ khí dịu đi, không giống dĩ vãng đối với con cho tới bây giờ đều là tìm mọi cách soi mói.

“Cô ấy biết rồi, không cần con giải thích.” Tần Tổng có chút khoe khoang đỉnh đạc nói. Anh cái gì cũng đều không hơn hẳn so với người cha anh minh thần võ của anh, chỉ có vợ ôn nhu sắc sảo này là hạ nhất, Hàn Đình Đình thực nhẹ nhàng bỏ qua, cách xa trăm ngàn so với Trương Phác Ngọc.

Hạ từng bước cờ tuyệt diệu, Tần Tổng có chút đắc ý, ngẩng đầu hỏi: “Ba, người gần đây thân thể cảm thấy thế nào?”

Nhưng từng bước này là do Tần Uẩn có lòng, bố trí lâu ngày bấy lập tức thu nhỏ miệng lại, trong khoảng thời gian ngắn Tần Tổng bình ngàn dặm mắt nhắm, Tần Uẩn toàn thắng.

“Con không phải cách hai ngày liền hỏi bác sĩ phải nhớ báo cáo sao?” Tần Uẩn thu cờ, hơi hơi cười rộ lên, hoàn toàn không chút che dấu cảm xúc nào khác, giống như ông khi trước, là từ nhỏ đến lớn trong mắt Tần Tổng chính là người cha cường đại không gì là làm không được, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay ông, bao gồm nhân lực không thể quay trở lại trạng thái trước khi lâm vào bệnh nặng hay vận mệnh.

“Con cố gắng giải quyết cho tốt chuyện của chính mình, không cần lo lắng cho ta... Con yên tâm, con còn chưa có yên ổn được bên dưới, ta còn phải nhìn con.” Ông ngữ khí ôn nhu từ ái khó gặp.

Tần Tổng cảm thấy ngữ khí cha ôn nhu hiếm thấy như thế này, sững sốt một chút, sau đó gãi đầu nở nụ cười, thật cao hứng “a!” một tiếng.

**

Ngày đấu thầu dự án đúng hạn cử hành, bên trong “Tần thị” hai phái lớn trong lúc đó tranh đấu quyền lực cũng rốt ra màn che.

Đêm đó kết quả ở bên trong dự kiến của đại đa số mọi người—— nữ phú thương Uyển gia đến từ Singapore trúng thầu, mà trước đây cực kỳ rầm rộ nhất thời - Trần Dịch Phong, chênh lệch một trăm vạn, ê ẩm bại trận.

Tóm lại nội dung dự án này chính thức khởi động, người nổi nghiệp trẻ lấy tuổi tuyệt đối chiếm ưu thế, đem “Tần thị” quyền to hoàn toàn nhét vào lòng bàn tay.

Những lão nhân cùng anh đối địch trong khoảnh khắc hai bàn tay trắng, thẳng cho đến lúc này, bọn họ mới tuyệt vọng phát hiện ra lịch sử kinh người tương tự —— Lúc trước vẫn bị bọn họ cho rằng mao đầu tiểu tử trẻ tuổi, hoàn toàn cùng cha anh năm đó giống nhau, xinh đẹp mà tàn mạn cười, bất động thanh sắc đưa bọn họ đẩy vào góc chết, không chút nào lưu tình.

Đêm đó sau khi tuyên bố tiệc tối, Tần Tổng lòng hiểu mà không nói làm xong lễ khánh thành, Lục thiếu “Lương thị” tề tựu, cực kỳ náo nhiệt.

Một vòng hàn huyên xuống dưới Tần Tổng uống không ít, anh trốn được ban công đi lên thổi thổi gió đêm, bình tĩnh một lát.

Trận này thắng lợi cũng không tính là dễ dàng, trong lúc đó trả giá đủ loại vất vả hiện tại nghĩ đến còn có chút cảm giác nghĩ đến mà sợ mệt. Thế nhưng nhân sinh không phải là như thế này sao, vì người anh yêu, cam tâm tình nguyện không ngừng thúc giục chính mình, phải cường đại đến mức có thể hoàn toàn bảo hộ bọn họ...

Có tiếng vang rất nhỏ ở góc ban công sáng sủa, Tần Tổng cảnh giác quay đầu: “Ai? !”

Uyển Phi Phi không chút hoang mang từ trong bóng tối đi ra, lễ phục màu đen dài lộ ra hơn phân nửa vai, xinh đẹp hào quang diễm lệ bắn ra bốn phía, cô cười dài tay nâng chén, nói rõ: “Tôi trước đến a.”

Tần Tổng cũng cười rộ lên, cái bụi bặm này đã muốn bị bỏ sót, cũng không tắt yếu lại cất giấu.

“Tôi kính cô, hợp tác vui vẻ.” Anh chủ động cùng cô chạm cốc, “Cũng giúp tôi mang câu này nói lại cho anh ta: Trong khoảng thời gian này anh ta rất lo lắng.”

Uyển Phi Phi thế nhưng thật ra sững sốt, sau đó đôi mắt sáng ngời, cô sang sang cười rộ lên: “Tôi liền nói với anh ta, cậu nhất định đã sớm biết, anh ta còn không tin đâu... Tần tiểu Lục, kỳ thật bản thân anh so với đồn đãi còn thông minh hơn rất nhiều.”

“Tôi luôn luôn như thế, chính là lúc trước vẫn bị vài cái yêu nghiệt kia chặn hào quang mà thôi.” Tần Tổng cười to, tại đây đại công cáo thành, anh tâm tình phá lệ sung sướng thoải mái.

“Cho nên... Là biết tôi cùng anh ta có quan hệ, mới không có bị tôi dụ hoặc sao?” Uyển Phi Phi tò mò hỏi, “Kỳ thật tôi cũng không có hoàn toàn diễn trò nha, anh thật đúng là có chút phù hợp với khẩu vị của tôi.”

Tần Tổng xin miễn thứ cho kẻ bắt tài nhìn cô liếc mắt một cái, “Đã cùng cô nói qua tôi kết hôn rồi!”

“Ha ha ha, phu nhân anh... Quả thật không phải cùng một cái loại hình với tôi.” Uyển Phi Phi hồi tưởng vừa rồi tiểu cô nương một thân tiểu lễ phục màu vàng đáng yêu, xinh đẹp dựa sát vào Tần Tổng, là cô như thế nào COSPALY đều không thể bắt chước được cảm giác hoàn toàn mới mẻ phần chấn tinh thần. Trong khoảng thời gian ngắn trong lòng cô trăm chuyển ngàn hồi, thế nhưng dần dần trầm mặc xuống dưới.

“Cùng cái loại hình gì cũng không quan hệ, tôi liền thích cô ấy.” Cảm giác men say, Tần Tổng khóe miệng tươi cười càng ngày càng ấm, liền ngay cả quái a di thoát nhìn đều đặc biệt thuận mắt, “Cô cũng không sai, chỉ là không phải bản nhạc phổ mà thôi.”

“Nga? Nói như thế nào?” Uyển Phi Phi nghe đến đây cảm thấy hứng thú, cười cười nhìn anh.

“Cô có điểm làm cho người ta cảm thấy đoán không ra —— Có lẽ là cô cố ý đi? Vì công việc hoặc là cuộc sống... Nhưng là cảm tình thì không nên như vậy, cảm tình hẳn là không có đường lui, không nên giữ lại, ” nói tới đây anh bỗng nhiên cười rộ lên, “Ai giống cô, thời điểm kiềm nén bức bối đến câu dẫn tôi còn nếu có chút giống như bất luận có chuyện gì, nghĩ phải giấu một đường lui? Thật sự là không chuyên nghiệp!”

“Uy !” Uyển Phi Phi cười to, quên hình tượng huých vào ngực anh một quyền, “Đó là thử anh! Không phải đề cho anh chơi đùa đâu!”

Tần Tổng bị cô huých lui về phía sau một bước nhỏ, lại vẫn là đang cười . Buông nhận thức từ trước tới nay đều mang theo mặt nạ, Uyển Phi Phi chân thật tiêu sái mạnh mẽ, là loại hình anh muốn thưởng thức.

Chính là một bước nhỏ này vừa vặn làm cho anh thối lui đến trước cửa ban công, cách song sắt khắc hoa được khảm thủy tinh, Hàn Đình Đình chính là đang lẳng lẳng nhìn anh.

26. Chương 40

Chương 40

Không tốt... Tần Tổng trong lòng căng thẳng, vội vàng đẩy cửa đi vào. Cô thấy anh đi tới, không chút nghĩ ngợi quay đầu bước đi.

“Ai...” Tần Tổng vội bước đuổi theo cô, “Không phải cùng Tần Tang các cô ấy cùng một chỗ sao? Như thế nào đi ra vậy?”

Lời vừa ra khỏi miệng Tần Tổng lập tức muốn một chương đập chết chính mình —— này không phải càng khiến cô hiểu lầm sao? !

Quả nhiên Hàn Đình Đình đẩy anh ra, thập phần hiềm thấy khuôn mặt lạnh lùng buông lời: “Tôi không biết anh không hy vọng tôi đi ra, thực xin lỗi, tôi hiện tại liền đi vào, các người tiếp tục đi.”

“Anh cùng cô ta chỉ nói mấy câu mà thôi, em đã nói tin tưởng anh, như thế nào lại tức giận ? Hơn nữa anh nào không hy vọng em đi ra, anh là sợ em cảm thấy phiền vì mấy loại xã giao này đó...” Tần Tổng dán tại bên tai cô nhẹ giọng ôn nhu giải thích, chung quanh đã muốn dần dần vây quanh mấy tên phóng viên, anh vội vàng nghiêng người thay cô ngăn trở màn ảnh.

Hàn Đình Đình trong lòng giờ phút này giống như bị rơm rạ lộn xộn lấp đầy, có loại cảm giác đau nhói, cả người tràn ngập trong cảm xúc không hiểu sao lại muốn phản kháng, ngay cả anh theo thói quen che chở cô đều cảm thấy chói mắt.

Cô dùng sức đẩy anh ra, nâng làn váy đi đến hội trường.

Tần Tổng như thế nào cũng không dự đoán được bánh bao đất nhỏ nhà anh luôn luôn ôn nhu thế nhưng cũng sẽ ở trước mặt nhiều người cùng đám phóng viên khiến cho anh khó xử như vậy, không hề phòng bị dưới bị cô dùng lực mạnh như vậy đẩy một chút, chân lui về sau vài bước mới dừng lại được thân hình.

Cái này các phóng viên “Phần phạt ” tất cả đều vây lại đây, hưng phấn đem Tần Tổng vây ở bên trong dùng ánh đèn loang loáng cùng Microphone oanh tạc.

Tần Tổng bị buộc bắt đắc dĩ, cười khổ buông tay: “Làm gì? Tôi cũng không phải là người duy nhất bị vợ bỏ mặc, rất kỳ quái sao? !”

Chúng phóng viên đều quen thuộc với tình sử Lục thiếu Lương thị tràn đầy phấn khích, nhất thời toàn thể cười rộ lên.

Tần Tổng nhân cơ hội thoát ra khỏi vòng vây, thẳng một đường đuổi theo sau, rốt cục cũng đem thanh danh Lục thiếu Lương thị “Sợ vợ” bỏ khuyết đầy đủ.

**

Rốt cục ở bãi đỗ xe cũng đuổi kịp cô, Tần Tổng đem cô một phen giữ chặt trong lòng, “Uy !” Anh thở hổn hển, “Em đây là tính toán đi đâu rồi? !”

“Không cần anh lo!”

“... em làm phản!” Anh thấp giọng mắng một câu, phá ra cười rộ lên, đại lực tăng mạnh người trong lòng giãy dụa không ngớt, một tay túm lấy thắt lưng cô, đem hai chân cô cách xa mặt đất, một tay kia cố định cái ót cô, cúi đầu hung tợn hôn lên đó.

Anh vì ngày hôm nay một trận chiến này đã liên tục một vòng mỗi ngày ngủ không đủ bốn giờ, bởi vậy cũng đã có ba hay bốn ngày không có chạm qua cô, lần này tâm tình hoàn toàn trầm tĩnh trở lại, ôm cô vào trong xoa xoa cắn, ngực thăm nghĩ một ngụm nuốt vào bụng, tự cố mục đích bản thân say mê, trạng thái càng ngày càng phấn khởi...

“ahh...” Tần Tổng bỗng nhiên kêu rên ra tiếng, cái đau khiến anh còn nhớ rõ phải thật cẩn thận đem cô buông ra, môi anh bị cắn nát đổ máu, sưng sờ ở nơi nào.

Hàn Đình Đình tức giận cả người run rẩy, cắn anh còn chưa đã nghiền, nhấc chân hung hăng hướng cẳng chân của anh đá vào. Tần Tổng linh hoạt né thất lưng nghiêng người tránh ra, cô thất thanh, “A” một tiếng ngã về sau.

Anh vội vàng từng bước tiến lên, thoải mái tay kéo lấy cô.

“Buông ra!” Tự cảm thấy mắt mặt tiểu nữ nhân lại càng thêm phần nộ, hung tợn trừng mắt anh.

Tần Tổng thực khó hiểu nhìn cô: “Em làm sao vậy?” Cô cho tới bây giờ là thiện lương yên tĩnh sẵn sàng tử mĩ, một cô nương tốt, mặc danh kỳ diệu phát giận lớn như vậy thật sự là thực khác thường.

“Đình bảo?” Anh thử tính sờ sờ mặt cô, bị cô “Ba!” một tiếng đánh vào tay.

Anh bị đánh rút tay về, Hàn Đình Đình trong lòng không khỏi co rút lại, sau đó cảm thấy mình quá nóng giận, sau một lúc lâu, cô sâu kín đối với anh nói: “Anh quay lại đi, không cần theo giúp tôi, tôi chính mình về nhà.”

“Không được!” Tần Tổng quyết đoán cự tuyệt, “Em muốn thế nào em liền nói cho anh biết, không cần giận dữ như vậy, em một người về nhà, anh còn như thế nào yên tâm ở trong này xã giao?”

“Vừa rồi tôi không ở đây anh không phải cũng xã giao tốt lắm hay sao? Cười thật vui vẻ!” Cô giống như con mèo nhỏ dựng thẳng lông mao, cảm xúc đã muốn tới điểm tới hạn, chỉ cần dám trêu chọc một chút sẽ vươn móng vuốt sắc nhọn cào người.

Tần Tổng bắt đắc dĩ, hít một hơi, nhìn cô rồi nói: “Đình Đình, anh cũng từ trước đến nay không giải thích bất kỳ chuyện gì với ai cả, em là người duy nhất ngoại lệ, anh nguyện ý tới giải thích với em cũng tốt, thề cũng tốt: Anh đối với Uyển Phi Phi căn bản ngay cả hảo cảm cũng đều không có, nhiều nhất chỉ có một chút thương thức như vậy mà thôi —— Đó đều liên quan đến chuyện công, cùng cô ta là ai không quan hệ, thậm chí cùng cô ta là nam hay là nữ đều không quan hệ, chính là cùng một lĩnh vực một loại bản tính có vẻ ngang hàng...”

“Anh đừng nói nữa!” Hàn Đình Đình rút một hơi thật dài, “A Tổng anh đừng nói nữa, tôi biết tôi vừa rồi quá đáng, thực xin lỗi!... Tôi cũng không biết đêm nay làm sao có thể thất thường như vậy...”

Công tác của anh thực phức tạp, tôi một chút cũng không hiểu, anh cần tri kỷ... Tôi lý giải, về sau... Về sau sẽ không lại cùng anh náo loạn nữa.” Cô cúi đầu một hơi nói xong.

“Anh để cho tôi về nhà đi, tôi thật sự không nghĩ đi vào.”

“... Anh đây đưa em đi.”

“Không cần.”

“Anh đưa em đi...”

“Tôi nói không cần!” Con mèo nhỏ bỗng nhiên lại dựng lông, mạnh mẽ từ trong lòng anh giãy dụa đi ra, đây dưa khó khăn men theo tay áo, móng tay anh xẹt qua cổ tay cô thật mạnh, sưng đỏ cả lên.

“A!” Cô đau thất thanh thét chói tai, tay giật ra, buổi chiều vừa làm móng, đầu ngón tay cứng rắn mạnh mẽ ở trên trán Tần Tổng, anh ăn đau nhẹ buông tay, cô nhân cơ hội bỏ chạy, nhanh chóng đón xe chạy đi.

Tóc mái che lấp cái trán một trận đau đớn, Tần Tổng đè xuống thế nhưng lại chảy máu, anh lấy tay vuốt vết máu nhọt nhọt, nhìn người ngồi trên xe rời xa, hận một trận nghiêng răng —— X! Phải dạy lại cô ấy rồi!

Ngã!

**

Đêm đó cửa phòng Hàn Đình Đình đóng chặt, Tần Tổng ôm gối đầu nửa đêm gõ cửa, nửa đêm sau một nói không nói ra lời, ủy ủy khuất khuất ở trên sofa phòng khách ngủ.

Sáng sớm không biết khi nào bất kỳ tới, mơ mơ màng màng gian anh nghe được động tĩnh nhẹ nhàng, cả kinh vội vàng ngồi dậy, chạy tới trong phòng liền thấy quả nhiên đã không còn ai.

Trở lại đi ra, chỉ thấy trên bàn cơm canh nóng hôi hổi, cô để lại tờ giấy ở bên cạnh, chữ viết thanh tú: “Tôi đi về nhà mẹ, chiều trở về trước bữa cơm.”

Tần Tổng nhắm mắt, bắt đắc dĩ thở dài, thu tờ giấy, ủ dột tắm rửa một cái rồi đi làm.

**

Hàn Đình Đình một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm chạy về nhà mẹ đẻ, đến cửa lại chần chờ, đứng ở nơi đó không biết nên đi vào hay vẫn là lui.

Sau khi kết hôn đây là lần đầu tiên thật sự cãi nhau nha... Cô cũng không biết tối hôm qua không nên tức giận, chính là nhìn anh thực khó chịu, nếu không vẫn nỗ lực khống chế áp lực, đuổi theo cô, nội tâm kia con mèo nhỏ cuồng dã, thật sự rất là muốn đem anh biến thành mặt hoa —— xem Phi Phi kia còn để ý anh không...

“Đình bảo?” Đình mẹ ra cửa bỏ rác, thấy nữ nhi lảng lảng đứng ở trước cửa, khiến cô hoảng sợ không thôi, “Như thế nào đứng ở chỗ này không vào?”

“Mẹ... Ba ba không ở nhà à?” Hàn Đình Đình hồi phục tinh thần, nói sang chuyện khác.

“Ông ấy sao có thể ở nhà, cơm đều không kịp ăn một miếng. Mau vào! Vừa vặn có nước đường, cho con một chén uống được không?” Đình mẹ đem rác đặt ở cửa, cao hứng đem nữ nhi kéo vào trong.

Hàn Đình Đình uống hai ngụm lại để bát xuống, Đình mẹ đang làm đồ ăn, thấy kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy? Uống không ngon?”

“Không phải, con không nghĩ muốn uống ...” Hàn Đình Đình đẩy bát ra, lại qua giúp bà rửa rau, “Mẹ, giữa trưa làm cua ăn đi! Thêm nhiều ớt chút!” Cô gầy đẩy túi ni lông bên trong đám cua đang giương nanh múa vuốt.

“Con, đứa nhỏ này, không phải không thích ăn cay sao! Nghĩ như thế nào vừa ra là...” Đình mẹ rửa tay lau khô, sủng nịch vỗ vỗ ngoan nữ nhi, “Đi ra bên ngoài chơi một lát, mẹ làm xong gọi con đến thử.”

**

Hàn Đình Đình leo lên giường mở máy tính, cùng Tư Đồ Trì Trì nói chuyện phiếm.

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Cậu thực có thể, người ta chỉ nói mấy câu mà thôi, cậu cũng có thể phát giận, đi theo tiểu cảm thú về sau càng ngày càng giống anh ta, ngây thơ, keo kiệt, nóng nảy!”

Đình bảo tối nghe lời: “

~(>_<)

~ “

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Bất quá nói thật, cậu lúc này thực không đúng. Chắc, tiểu cảm thú nhà cậu nhìn không ra a, cư nhiên còn hướng cậu giải thích, không giống như trong tưởng tượng của mình, như vậy tính tình ác liệt a.”

Đình bảo tối nghe lời: “Trì Trì a... Vì sao... bộ dáng cậu có vẻ thực nịnh bợ anh ấy a...”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Khụ khụ... Chẳng lẽ tôi thật sự biểu hiện như vậy rõ ràng sao?”

Đình bảo tối nghe lời: “... Uh!”

Tư Đồ không gọi chíp bông: “Vậy được rồi!”

Sau đó Trì Trì rõ ràng đem Tần Tổng kéo vào tổ, chính cô nhanh chóng logout.

Tiểu cảm thú nhà Đình bảo: “

(

)

Vợ ~ “

Phốc... Đình bảo tối nghe lời: “

(

^

)

“

Tiểu cầm thú nhà Đình bảo: “Anh không có ăn điểm tâm, hiện tại dạ dày đau quá, ai...”

Đình bảo tối nghe lời: “... Em không phải làm xong hết đặt lên bàn sao? Vì sao không ăn?”

Tiểu cầm thú nhà Đình bảo: “Trừng phạt chính mình.”

Đình bảo gia tiểu cầm thú: “%>_<% “

...

Đình bảo gia tối nghe lời: “Em ăn xong cơm trưa liền trở về, buổi tối anh sớm một chút trở về, hầm canh gà cho anh dùng được không?”

Tiểu cầm thú nhà Đình bảo: “Em còn giận anh sao?”

Đình bảo tối nghe lời: “Là em nhỏ nhen, lại quá tức giận.”

Tiểu cầm thú nhà Đình bảo: “Vợ! Em thật sự càng ngày càng lương thiện am hiểu ý người!”

Đình bảo tối nghe lời: “Nói như vậy, anh, cũng, thấy, là, em, giận hơi nhỏ nhen?”

..

Tiểu cầm thú nhà Đình bảo: “Vợ, anh phải đi họp, như thế này không thể cùng em tán gẫu. Em đừng nóng giận, tin tưởng anh, cũng tin tưởng chính mình, anh thật vất vả mới đợi em, yêu như thế nào cũng không đã nghiền, làm sao có thời giờ đi thích người khác chứ... Buổi tối anh đi đón em, cùng nhau ăn cơm chiều sau đó cùng nhau về nhà! Vợ, anh yêu em ~ hôn em ~ “

Nói xong anh cũng logout. Hàn Đình Đình khép máy tính lại, lại hơi hơi vui vẻ lại thêm một chút phiền não thở dài.

Này chính là sự tra tấn ngọt ngào nha...

**

Buổi tối Tần Tổng tan ca một chút liền chạy tối, mang theo lễ vật tặng cho nhạc phụ nhạc mẫu, còn có một bó hoa hồng to mới mẽ ướn át.

Hàn Đình Đình chạy ra đón anh, tuy rằng vẫn là phụng phịu không nói lời nào, trong lòng cũng đã nở hoa.

Buổi chiều khi cô vừa tỉnh ngủ, nhận được tin nhắn của anh: “Vừa mới họp xong, mệt chết, còn phải giả bộ tinh thần sáng láng. Anh làm kế hoạch rất tuyệt, tất cả mọi người so ra không bằng. Nhưng là có mấy cái trướng thổi chê anh tuổi trẻ, đối với chuyện anh khoa tay múa chân thật đáng ghét a... Thật hy vọng thời gian qua mau một chút, công việc tất cả đều xong xuôi sau đó anh có thể mang theo em đi chơi nơi nơi.

Vợ, em tối hôm qua lời nói thực sự có đạo lý, anh chưa từng cùng em nói qua chuyện công việc, thế nhưng đó là bởi vì anh không muốn làm cho em phải cùng anh lo lắng, không phải bởi vì hồng nhan tri kỷ.

Vợ, anh nguyện ý vì em mà công tác vất vả, nhưng không muốn đem những vất vả này nói cho em. Nhưng là đứng ở góc độ của em mà nghĩ lại, vợ chồng trong lúc đó quả thật hẳn là nên chia sẻ giúp đỡ nhau, không nên cái gì cũng không nói cho em.

Về sau, anh sẽ hướng em báo cáo công tác mỗi một ngày, bất quá chủ tịch Đình bảo, chuẩn bị thưởng cho anh a!”

Hàn Đình Đình khi tiếp nhận áo khoác của anh ngửi được mặt trên mang theo hương vị nam nhân của anh, nhớ tới anh thích nhất “thưởng cho anh”, mặt cô đỏ hồng.

27. Chương 41

Chương 41

Tần Tổng cọ a cọ đi qua ôm lấy cô, lấy lòng thử gọi cô một tiếng: “Vợ ~ “

Hàn Đình Đình đang cầm bó hoa thơm ngát mới mẽ, cúi đầu nhìn qua dường như rất chuyên chú, không để ý tới anh thế nhưng cũng không tránh anh ra.

Tần Tổng quan sát sau một lúc lâu, lá gan cũng lớn lên, ở trên gương mặt cô hôn một cái. Cô liền nghiêng liếc mắt anh một cái, nửa giận dữ nửa mỉa mai như tơ, lần này khiến anh mừng như mở cờ trong bụng, buộc chặt tay rảnh cúi đầu cắn một chút...

“Khụ khụ...” Đình ba vừa mới tan tầm về nhà, vừa mở cửa liền thấy vợ chồng son ở nơi này ôm ấp ,làm một đoàn ngọt ngào ngấy người, ông xấu hổ ho khan vài tiếng, “A Tổng đến đây à.”

Tần Tổng quay đầu, thanh thúy kêu một tiếng “Ba!” .

“Còn mua đồ nữa.” Đình ba ở sau cửa xách túi đồ lớn, vui tươi hơn hớn nhìn nữ nhi ôm hoa trong lòng.

Đình mẹ lúc này vừa mới bụng thức ăn đi ra, cũng trôi chảy oán thăm một câu: “Chính là, Đình bảo chỉ có dài mà không lớn!”

“Cũng không phải con bảo anh ấy mua !” Hàn Đình Đình bị nói vài câu, hướng về phía Tần Tổng nửa là làm nũng : “Ai! Ai bảo anh mua!”

“Nha! Như thế nào nói như vậy?” Đình mẹ dọn xong bàn cơm, nghe vậy quay đầu nói: “Nhìn xem! Mẹ đã nói A Tổng đem con làm hư mà !”

Tần Tổng trong lòng âm thầm cười trộm, trên mặt vẫn là bất động thanh sắc

(thần nhiên)

bộ dạng nhu thuận dịu ngoan, thuận tiện phảng phất lơ đãng tay gầy gầy tóc mái, Đình mẹ lập tức liếc mắt một cái liền thấy được chỗ vết thương trên trán kia của anh, “Ai a” một tiếng, vội vàng kéo anh ngồi xuống nhìn kỹ, “Đây là như thế nào mà bị thương ? !”

“Tối hôm qua con không cẩn thận tông trên cửa.” Tần Tổng thuần lương nháy mắt, không hề có thành ý che dấu nói.

Thế nhưng kia làm sao có thể gây nên miệng vết thương như vậy được, Đình mẹ nhìn nữ nhi một bên chột dạ cúi đầu đùa nghịch móng tay cứng rắn liếc mắt một cái, ở trên mông cô vô thật mạnh, Hàn Đình Đình thấy không thể gạt được đi, không vui vén tay áo lên đưa cho mẹ cô xem dấu vết tối hôm qua bị tay áo Tần Tổng quẹt có dấu tích nhọt nhọt, “Mẹ! Anh ấy làm con bị thương trước!”

“Còn chống chế!” Đình mẹ căn bản một chút cũng không tin cô, xem cũng không xem liền chụp khai tay cô: “A Tổng căn bản không có móng tay! Không loè loẹt so với người!”

Đình ba lúc này cũng đem bát canh cuối cùng bưng lên, thấy động tĩnh bên kia liền gào to hô ba người tới ăn cơm: “Tất cả dừng nói nữa, ngồi xuống ăn cơm!”

**

Vừa lên bàn, Đình mẹ cầm lấy chiếc đũa liền gấp cái chân gà đến trong bát Tần Tổng, Tần Tổng cực kỳ hưởng thụ, một bên dùng chiêu bài lấy lòng các trưởng bối còn thành thạo vô cùng với phương thức tươi cười bộ dạng hết bé ngoan của anh kia, Đình mẹ thấy thế nào thì con rể bảo bối của bà đều là hoàn mỹ không tỳ vết một trăm phần trăm, liền không dứt liên tục gấp thức ăn cho anh.

Hàn Đình Đình nhìn mẹ cô hiện tại trong mắt chỉ có một mình Tần Tổng, ngay cả khéo mắt cũng không thêm liếc nhìn cô một cái, ủy khuất đem cánh gà cắn “Kéo kẹt kéo kẹt” vang lên.

Đình ba cuối cùng có người cùng ông uống rượu, cũng thực cao hứng, tay liên tiếp rót đầy chén cho Tần Tổng.

Đình mẹ oán trách: “Ông đừng rót rượu cho A Tổng nữa, con nương nung không thể không uống, lát nữa lái xe không an toàn. Đến đây A Tổng, ăn nhiều đồ ăn vào!”

Tần Tổng bưng lên cái chén, rót cuộc lại rót cho Đình ba cùng chính mình đều đầy ly, cũng bắt lấy cơ hội khoe mẽ: “Khó khi nào có được cơ hội cùng ba uống rượu, không có việc gì đâu ạ, cao hứng thì tốt rồi! Khi về để cho Đình Đình lái xe.”

Hàn Đình Đình đem món sườn gà cắn dập nát, râm rì: “Em đêm nay ở lại đây, không về!”

Tần Tổng nhẹ giọng “A?” một tiếng, âm điệu thực thất vọng, sau đó cái gì cũng không nói.

[TNN: cute, hồ ly tinh quá! ~]

Đình mẹ lập tức tiếp lời: “Càng ngày càng kỳ cục! Ai cho con ở, trở về nhà của con cho mẹ!”

“Không về!” Hàn Đình Đình dùng chiếc đũa đâm đâm bát cơm, không cam lòng nói thảm.

“Dám!” Đình mẹ phân nửa là hù dọa trừng cô.

Hàn Đình Đình thực ủy khuất cắn môi, Tần Tổng vụng trộm hướng cô giả trang cái mặt quỷ, vô cùng đắc ý.

“Khụ...” Đình ba đánh vỡ cục diện bế tắc, “Không quay về liền không quay về đi.”

Quanh co một vòng, Hàn Đình Đình nhất thời cảm kích hai mắt phiếm lệ —— Trên đời chỉ có ba ba tốt nhất!

Tần Tổng trong lòng cũng thấy chột lạnh, âm thầm kêu rên một tiếng: Cha vợ a... Người còn nhớ rõ dưới cây đại thụ trước cửa, con cùng người cùng nhau ngồi uống rượu tâm sự vui vẻ hay sao? !

Đình ba yên lặng uống một ngụm rượu, chuyển hướng anh, hòa nhã nói: “Con đêm nay cũng liền ở đây đi.”

...

Tần Tổng mỉm cười gật đầu, ân cần kính cha vợ chén rượu đầy, hai người lòng hiểu nhưng không nói chạm cốc. Hàn Đình Đình lắc lắc ngón tay nhìn mẹ cô lại gấp chân con gà vào bát Tần Tổng, nước mắt đều rơi ...

**

Buổi tối hai người ngủ ở phòng nhỏ Hàn Đình Đình, giường chật, càng có người nào đó vô sỉ, khó tránh khỏi càng ngày càng dán chặt.

Hàn Đình Đình mặt hướng vách tường, cái ót đối diện anh, nhắm mắt lại hạ quyết tâm không cùng anh nói chuyện.

Xuân mong manh, trời tiết se se lạnh, hai người chỉ có mỗi tấm chăn, hơi thở anh cùng độ ẩm đều là khiến cô không thể bỏ qua sự tồn tại, huống chi anh không ngừng di động tuy rất nhỏ, bất tri bất giác cả người đều dính lấy cô.

Chỉ trong chốc lát, một đoạn cây cứng rần nóng nóng nào đó chọc vào sau thắt lưng cô, cô cúi đầu “Ài” một tiếng, bị nóng đến mức giống như lùi sâu vào bên trong giường tránh đi, anh làm sao có thể buông tha, dựa thể ôm lấy cô đè bàn tay của cô lại, “Vợ...”

Anh ở bên tai cô thổi khí, “Nó không ngoan! Không nghe lời em nói, tự mình đứng lên ... Em mau giáo dục nó!”

[TNN: vô sỉ, mặt dày, BT ...><]

Hàn Đình Đình dở khóc dở cười, anh còn thật sự nghiêm túc, lôi kéo tay cô đặt tại nơi đem đó tra tấn cô sống không bằng chết, kia xúc cảm thật sự dọa người, cô “A” một tiếng kêu to, xoay người lại đánh anh một trận.

Tần Tổng vẫn cười, thấy lỗ hổng bắt được hai tay cô kéo vào trong lòng, một trận không đầu không đuôi mãnh liệt thân thiết, “Đình bảo... Tiểu Đình bảo đáng yêu nhà của anh nha...”

“Không cần anh nói với em!” tay cô che miệng anh, trong bóng đêm cô hai mắt giống một đôi bảo thạch màu đen, lóng lánh trong bóng đêm, càng chiếu rọi đi vào trong lòng anh.

Người vô sỉ vô sỉ cười, vô sỉ vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay cô.

“A...” Cô ngứa chống đỡ không được cười rộ lên, lòng bàn tay ẩm ướt ở trên mặt anh cọ thật mạnh, cọ sạch sẽ còn không đã nghiền, xoa mặt anh niết một trận, “Trứng thối...”

Cô nhỏ giọng oán giận mà ngọt ngào, giống như cô nương mỗi một cái đều toát lên vị hạnh phúc khẩu thị tâm phi thâm oán: “Em chán ghét anh!”

“Anh thích em!” Tần Tổng ở môi cô khê cắn một ngụm, lại trở về chỗ cũ liếm liếm, “Tuy rằng thực phiền toái, nhưng là anh thật sự thực yêu em.”

Cô đem dài yên tĩnh đắm chìm trong lời tâm tình ngọt ngào hạnh phúc đến mức nổi cả da gà, ngoan ngoan dựa sát vào trong lòng anh, mặt chôn ở ngực anh, thực ngốc nghếch cách áo ngủ thoải nhiệt khí.

Tần Tổng thấp giọng kiềm chế hơi thở hỗn hỗn, cổ họng khàn khàn ở bên tai cô hỏi: “Tuồng nhà em ... Cách âm được không?”

Cô đắc ý, cười nhăm thẳng trong lòng anh mà trốn, “Anh nghe thấy thanh âm ba mẹ em ngáy ngủ sao?”

“Phi thường rõ ràng.” Tần Tổng hít một hơi thật sâu, bộ dáng thống khổ rồi rầm làm cho cô càng vui vẻ, người ở trong lòng anh cười đến run rẩy.

“Vậy không xong a...” Tần Tổng rất thống khổ nhắm mắt, “Em sẽ nhẫn thực vất vả.” Nói xong anh không đợi cô phản ứng lại, nghiêng người liền đem cô đặt ở dưới thân, cách áo ngủ một ngụm cắn trên ngực trái của cô.

“Không —— ngô...” Nửa câu sau chưa kịp nói bị anh nuốt vào, chỉ dư lại tiếng nước nở mơ hồ rung...

Áo ngủ là mượn của Đình ba cho nên không thể phá hư, Tần Tổng dùng hết kiên nhẫn cởi bỏ một nửa nút thắt cuối cùng này, một hồi vật vã cuối cùng cũng đem cái quần chữ T cởi sau tùy tay ném ra ngoài, lập tức giống như sói đói đánh về phía bánh bao đất nhỏ sớm bị anh bóc trổng trơn, cô thể nhưng còn không biết sống chết ở dưới thân anh xoay, bị anh bay qua lật lại giống búp bê vải, trực tiếp từ phía sau động thân tiến vào.

Chiếc giường nhỏ chịu lực nặng của Hàn Đình Đình thuần khiết thanh xuân, rên khóc phát ra thanh âm “Chi nha”.

Tần Tổng đói đã lâu, tìm miệng của cô nuốt một ngụm cắn nuốt vào miệng, giường nhỏ dưới thân nặng nề mà loạn xạ, theo động tác anh thực quy luật “Chi nha”, “Chi nha” kêu lên, cách vách vốn dĩ một tiếng ngáy cao nhất nhất thời thấp dần âm điệu rồi biến mất tăm tích, Đình ba đại khái... Tỉnh...

Tần Tổng trên trán đầy mồ hôi, tâm hung ác đem cô trở qua, trực tiếp ôm lấy cô đi xuống giường, trong bóng tối anh ôm cô đứng ở trong phòng, động tác kịch liệt mà mạnh mẽ, cô lần đầu tiên bị ném thử cảm giác như vậy, ngay từ đầu toàn thân banh ra giống như cung tên, kẹp chặt lấy anh đi ra tiến vào đều khó khăn, sau đó lại bị anh áp đảo thành một đoàn mềm nhão, tay vòng quanh cổ anh lại không nhìn được, nương theo chuyển động ra vào của anh, nhần nhịn đã dâng trào đến đầu lưỡi thật sự vất vả để không thét chói tai, cuối cùng nhìn không được nhỏ giọng khóc đi ra...

Cổ họng cô hàm hồ mà nứt nở, giống như con mèo nhỏ dưới thân liếm nước, hoàn toàn bức điên Tần Tổng rồi, anh thở hổn hển đem cô để ở trên tường, đặt trên bàn trà, rót cục rất thấp “Ân” một tiếng, run rẩy dừng lại...

Lúc này, cách vách ngay cả tiếng ngáy trầm thấp kia cũng đều không có ...

[alobooks.vn]

28. Chương 42

Chương 41

Nguyên lai liền là cảm giác như vậy —— một cái sinh mệnh hoàn toàn mới, sinh ra từ tình cảm chân thành vì anh mà giữ lấy, cho dù hiện tại ngay cả mặt mũi cũng chưa nhìn thấy, anh cũng đã thật sâu thật sâu, yêu nó tự trong lòng. Nguyên lai, ba mươi năm này Tần Uẩn chính là dùng tâm cùng cảm tình như vậy, đối với anh.

Sáng sớm.

Tần Tổng tỉnh khi nghe được cửa gian ngoài nhẹ nhàng mang theo thanh âm, anh sờ sờ người trong lòng còn ngủ say vì, nhất thời an tâm.

Tay nếu đã phủ lên rồi, anh liền thuận tay vui vẻ ở trên cánh mông cô nhéo một phen.

Ngao... Người trong lòng nhân bực dọc, ánh mắt hơi hơi trợn lên, không chút nào lưu tình lia móng vuốt tấn công anh.

Tần Tổng ôm ba đạo vết máu ở trên ngực, nhất thời hai mắt đăm lẹ, thật cẩn thận ôm cô, một lần nữa lại ngủ.

Khi rời giường Đình ba, Đình mẹ quả nhiên đều đã đi ra ngoài, trong nồi để lại cháo gạo thơm nức, trên bàn có vài đĩa điểm tâm sáng, tất cả đều là món Tần Tổng bình thường thích ăn.

Nếu lại thêm một cái trứng ốp lếp chính là bữa sáng hoàn mỹ! Thế nhưng người nào đó gần đây đặc biệt dễ dàng nóng giận, Tần Tổng căn bản ngay cả đề cập cũng không dám.

Vợ chồng thật sự là quan hệ tồn tại kỳ dị, rõ ràng trước kia người hay nóng giận chộc người chính là thói quen của anh, là từ khi nào thì bắt đầu a, anh giống như biến thành cô lúc trước, cẩn thận, nơm nớp lo sợ sẵn sốc bao dung, mà cô lại giống như đối thành anh lúc trước, lông mao toàn bộ dựng thẳng triệt để còn ngại không đủ...

Một ngụm rau muối nhỏ cuối cùng cũng bị cô nuốt hết vào miệng, cô rất chi hưởng thụ híp mắt trở về chỗ cũ, Tần Tổng thì ngồi một bên yên lặng uống cháo hoa.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Tần Tổng ngoan ngoãn buông bát đi mở cửa. Ngoài cửa chính là người nghe trực tiếp tình hình chiến đấu suốt một đêm, sáng tinh mơ liền trốn ra ngoài vợ chồng Hàn gia.

“Thiếu gia, phu nhân phân phó tôi tới đón ngài cùng thiếu phu nhân đến bệnh viện.” Chú tài Tần gia thanh âm trầm thấp mà vững vàng, Tần Tổng hơi hơi sững sốt, sắc mặt trong nháy mắt liền trở nên nghiêm túc.

“A Tổng?” Hàn Đình Đình thấy anh đứng ở cửa bất động thật lâu, bóng dáng càng ngày càng hiu quạnh nghiêm túc, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì, vội vàng đứng dậy đi ra. Đứng ở bên người cầm lấy tay anh, cô nhẹ giọng gọi anh.

Tần Tổng trên mặt nhìn không ra chút cảm xúc nào, lại trầm mặc một lát, anh xoay người vỗ vỗ lưng cô, “Đi thu thập một chút, ” anh nhẹ giọng nói, miễn cưỡng mỉm cười an ủi ánh mắt kinh hoàng của cô: “Chúng ta đi bệnh viện xem ba.”

**

Lúc này đây trong phòng hay bên ngoài phòng bệnh đều thập phần im lặng. Sau một hồi tẻ tẻ tại bệnh viện, mọi người chờ đợi dần ép hỏi han, một lúc sau toàn bộ bị Tần Tổng lục tục quét sạch sẽ, xuất ngoại đường lão hoặc là lưu lạc.

Nay mặc kệ là “Tần thị” hay toàn bộ đại gia tộc Tần gia, không có bất cứ người nào dám đối với Tần Tổng nói một nghe hai nữa. Cho dù anh vẫn như trước trẻ tuổi, thế nhưng không ai dám đem anh cho rằng chỉ là một đứa nhỏ nữa.

Nhưng là vì sao, làm hết thấy mọi thứ đều như mong muốn của anh tất cả đều đã viên mãn, nay mỗi một bước đi dọc theo hành lang thật dài đến gần phòng bệnh, đều vẫn khiến cho anh cảm thấy đau lòng thấu xương như vậy ...

Bác sĩ điều trị chính theo thường lệ họp ở trong phòng hội nghị, trống không, Tần Tổng sau khi bước vào cửa liền cảm thấy nhọc nhằn, hơi hơi chau mày, lập tức có người cung kính tiến lên giải thích với anh: “... Một trăm mười ba bác sĩ nước ngoài toàn bộ đều đã lên máy bay về nước, trừ bỏ hai mươi sáu bác sĩ hằng ngày duy trì đợt trị liệu, toàn bộ đội chữa bệnh đã giải tán.”

Tần Tổng im lặng nghe đến cuối, tay ôm đầu dần dần xiết chặt, “Ai đồng ý cho bọn họ giải tán ?” Anh thanh âm lạnh lẽo cơ hồ muốn ngưng kết thành băng: “Các người, đều, sống, đủ, rồi, sao!”

“Ba!” Báo cáo trong tay người nọ trượt xuống không giữ được, tay run lên, anh xoay người nhặt lại, hai bắp đùi đều mềm nhũn.

Tần gia tiểu Lục thiếu kiêu ngạo ương ngạnh mọi người đều biết, nhưng là không tới một năm toàn bộ “Tần thị” này đều do anh một mình đảm đương. Mũi nhọn vây quanh, lại làm cho người ta càng thêm không rét mà run.

“Nội trong mười hai giờ, toàn bộ phải xuất hiện ở trước mặt tôi. Hoặc là, ” Tần Tổng mím môi, trên mặt một tia biểu tình cũng không có, “Vĩnh viễn biến mất.”

“Là!” Thủ hạ không chút chần chờ, cúi đầu lập tức đáp lời.

“Không cần.” Một cái giọng nữ lúc này từ xa lại gần, Tần Tổng không có quay đầu, cũng biết là Trương Phác Ngọc.

“Là tôi để cho bọn họ giải tán, mọi người đã đều lên máy bay, đừng đuổi theo nữa.” Trương Phác Ngọc kéo báo cáo từ tay người nọ qua, sắc mặt mệt mỏi đối với anh khẽ gật đầu, “Anh, trước đi ra ngoài.”

Thủ hạ nhận lệnh vội chạy không ngừng bay ra bên ngoài, không quên đem cửa phòng họp đóng lại.

Không có người nói chuyện, một phòng vắng vẻ im lặng, chỉ có Tần Tổng ngập trong trời lửa giận mênh mông không ngừng.

Trương Phác Ngọc tay vỗ về trên đôi vai anh, trên lưng anh buộc chặt giống như vác tảng đá, “A Tổng...”

“Nói.” Tần Tổng nỗ lực kiềm chế, lạnh như băng phun ra từng chữ.

“Để cho ông ấy đi thôi.”

“Oành!”

Một tiếng sấm sét nổ tung.

Tần Tổng một quyền đánh ở trên mặt bàn hội nghị rộng lớn dày, kim loại lạnh như băng hơi hơi lồm xướng có chút đáng sợ, xương ngón tay anh rất nhanh xanh tím hơn nữa tơ máu chảy ra ngoài.

“Không cần như vậy.” Trương Phác Ngọc kéo ngón tay con qua, đau lòng thối thối, đem ngón tay lạnh lẽo phủ trên hai tay của bà, “Con với mẹ đều rõ ràng: Đến bây giờ, nếu thật là vì tốt cho ông ấy, sẽ không nên làm giải phẫu lần thứ ba. Không cần lại tra tấn ông ấy nữa.”

“Mẹ muốn tôi nhìn ba... chết sao?” Tần Tổng rút cục mở miệng, thanh âm trầm thấp khe khẽ run rẩy: “Con làm không được!”

“Mẹ biết, điều đó thực khó khăn. Nhưng cho dù khó khăn... Cũng đều kém với việc cha vì mẹ và con mà cố gắng chống đỡ, đến bây giờ cũng đã rất khó khăn rồi?” Trương Phác Ngọc hít một hơi, hiện tại không phải thời điểm nước mắt rơi xuống, bà thuyết phục con trai của bà... Để cho chồng của bà đi tìm cái chết.

Bà vỗ về Tần Tổng, như là thời điểm khi anh còn nhỏ nóng giận lúc xưa cứ như vậy mà an ủi anh, có thể làm cho anh trầm tĩnh trở lại.

“A Tổng,” bà nhẹ giọng nói, “Ông ấy là Tần Uẩn, kiêu ngạo, không gì là làm không được, một người nam nhân huyền thoại.”

Ông ấy này cả đời, trừ bỏ thời điểm hướng mẹ cầu hôn, không còn đối với bất luận kẻ nào hay sự vật nào cúi đầu qua nữa. Con như thế nào nhẫn tâm... Nhìn ông ấy không những một lần, lại lần nữa cứ hướng thân thể của chính mình mà cầu xin bỏ qua chứ?”

“Đó là trị liệu.” Tần Tổng không thể nhịn được nữa đánh gãy, cực kỳ hung ác.

“Trị được không?” Trương Phác Ngọc kinh ngạc hỏi.

Chỉ với một câu này, liền đem Tần Tổng hoàn toàn đẩy vào góc chết. Bởi vì trong lòng anh rất rõ ràng —— trị không hết.

Cái gọi là lần giải phẫu thứ ba, cùng với chuyện Tần Uẩn trị liệu, không bằng nói Tần Uẩn là đang an ủi tâm của mọi người.

Từ khi bệnh tình chẩn đoán chính xác, Tần Tổng liền không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào thu xếp hết thảy, tìm bác sĩ giỏi nhất đến loại thuốc mới nhất, anh tuyệt đối không muốn mất đi cha mình.

Mà Tần Uẩn vẫn bình tĩnh phối hợp trị liệu, ông - một người liều chết bị tra tấn, để đứa con thân ái của mình có thể tạm thời an tâm.

Chuyện này, Tần Tổng không phải không biết.

Thế nhưng lòng người chính là vạn vạ như vậy, anh rõ ràng biết rõ cha hoàn toàn chịu khổ vô ích, cũng không muốn buông tay để cho ông rời đi.

Bởi vì cái quyết định kia, anh tuyệt đối không đành lòng.

Mà hiện tại, mẹ anh người vẫn luôn nhỏ bé yếu ớt vô lo vô, quả quyết thản nhiên đứng dậy, thay mọi người hạ cái mệnh lệnh kia.

“A Tổng, con cho đến bây giờ, không hề động qua cái giải phẫu gì, con không hiểu cảm giác khi bụng của bản thân mình bị người phá vỡ ... Mẹ biết, thời điểm mẹ sinh con đã trúng một đao, lúc ấy đã dùng thuốc tê, thế nhưng là đao giải phẫu thời điểm giải phẫu bụng, mẹ còn cảm giác được, cái loại cảm giác này... Nói không nên lời trống rỗng, thật giống như cả người đều bị vết sạch, nguyên khí đều giống như bị rút sạch.

Ba con lúc ấy ở bên cạnh nhìn, tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng là sau đó liền không để cho mẹ mang thai lần nữa.

Kỳ thật vốn, thời điểm kết hôn mẹ nói với ông ấy tốt lắm, muốn sinh năm đứa nhỏ.” Nước mắt vẫn là rớt xuống dưới, cứ không khống chế được mà tuôn rơi vào mặt bàn kim loại lạnh như băng kia, Trương Phác

ngọc rốt cục vẫn là không chế không được. Chỉ cần nghĩ đến người kia những năm gần đây cho bà tình yêu cùng che chở, sắp đã đến lúc biệt ly làm cho bà hận không thể đi trước ông một bước.

“A Tống à, nếu có thể chữa khỏi, mẹ làm sao có thể bỏ qua mà buông tay chứ? Con ở bên người ông ấy ba mươi năm, mẹ thì sao? Mẹ yêu ông ấy cả đời ... Con còn có khoảng thời gian rất rất dài phải tiếp tục đi qua, ông ấy lại là toàn bộ của mẹ, con cho rằng nếu còn có một tia hy vọng, mẹ có thể so với con càng liều mạng hơn?”

Bà không ngừng rơi lệ, thanh âm run run giống như một giấy nữa sẽ ngã xuống.

Tần Tống không khỏi thương tâm, vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy bà, “Mẹ... Mẹ còn có con.”

Trương Phác Ngọc ôm lấy anh, nghẹn ngào ra tiếng: “Như vậy A Tống, mẹ van cầu con ... Không cần lại giải phẫu ba con được không? Mẹ thật sự... Luyến tiếc ...”

Tần Tống không thém nhắc lại, giống như núi băng rốt cục cũng bị nước biển cắn nuốt, vô tận chìm ngấm, cho đến khi trong nháy mắt kia đỉnh núi cũng đều bị nhấn chìm sâu dưới đáy biển tối tăm, như vậy vô vọng cùng với không thể vẫn hồi.

Anh buông mẹ mình ra, sau đó ngã ngồi lên ghế dựa, thân hình nam tử cao lớn trưởng thành giống một ngọn núi, anh bị thương cùng nặng nề giống một ngọn núi.

“A Tống!” Hàn Đình Đình bỗng nhiên đẩy cửa đi vào, không kịp quan sát vẻ mặt hai mẹ con dị thường bị thống trong phòng, cô vẻ mặt đều là thần sắc kinh hoàng, “Ba ba... Ba ba ới ra rất nhiều máu!”

Trương Phác Ngọc cái gì cũng chưa nói, bước nhanh đi đến ngoài cửa. Tần Tống kéo Hàn Đình Đình qua vòng tay níu chặt dính đầy mồ hôi lạnh lẽo, nhanh chân theo sát phía sau.

Nhưng là Hàn Đình Đình càng chạy càng chậm, Tần Tống cánh tay cảm giác được càng ngày càng nặng, nhìn lại mặt cô trắng bệch như màu tóc bạc, thời tiết tháng tư, thế nhưng trên trán cùng hai bên sườn mũi tất cả đều là mồ hôi.

“Làm sao vậy?” Tần Tống kinh hãi, dừng lại cước bộ hỏi. Anh ngay khi dừng lại, ánh mắt của cô càng thêm tan rã, môi hơi hơi mấp máy, thân mình mềm nhũn, liền như vậy hôn mê bất tỉnh...

**

Khi Hàn Đình Đình tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Trong một gian phòng bệnh rất lớn cũng thực thoải mái, xa xa ở một góc sáng sủa chiếc đèn tường phẳng phát, ngọn đèn nhu hòa làm cho người ta có cảm giác mê man.

Từ đầu giường treo một bình dịch chậm rãi chảy xuống phát ra tiếng động rất nhỏ theo một quy luật, cách một lớp sương trắng mang theo chút hơi nước ẩm ướt trong không khí, cửa hơi khép hờ, từ khe hở hơi hơi hắt vào là ngọn đèn đường nhu hòa tĩnh lặng.

Cô quay đầu, bên mép giường kia, Tần Tống ngồi trong bóng tối.

“Tỉnh rồi.” tay anh sờ sờ cái trán cô, dọc theo đỉnh đầu cô, thấp giọng ôn nhu hỏi: “Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái nào hay không?”

Cô lắc đầu, “Em cứ tự nhiên ngất đi à?”

Cô nhớ rõ Tần Tống lôi kéo cô đi vào phòng bệnh của Tần Uẩn, còn nhớ rõ lúc trước Tần Uẩn hôn mê ở bên trong bỗng nhiên học máu, một ngụm màu đỏ sẫm từ trong miệng ông cơ hồ phun ra, trong phòng bệnh sắc trắng chủ đạo, ga giường gối đầu loang lổ tất cả đều là máu, cô nghĩ vết máu này thật khủng bố, một bên chạy chậm đuổi kịp Tần Tống, chân mềm nhũn ra đầu cũng choáng váng, dần dần cảm giác hít thở không thông, trước mắt nhất thời một mảng đen bao quanh, trong lúc hoảng hốt thấy anh vẻ mặt lo lắng ôm lấy chính mình, tiếp theo xảy ra cái gì cô không chút ấn tượng ...

Cô cố sức nhớ lại, Tần Tống ngồi ở một bên nhìn cô, ôn nhu cười, liếc mắt một cái không chớp mắt.

Hàn Đình Đình bị anh nhìn đến nổi sồn cả gai ốc, khăn trương lo lắng vô cùng: “Rốt cuộc... Làm sao vậy?”

Tần Tổng thở dài một hơi, cúi người ôm lấy cô, cái trán dán sát vào, anh cười khê thở ra một hơi nhu hòa phủ ở môi cô, “Bảo bối ngọc” anh sủng nịch bất đắc dĩ cười, “Chúng ta được làm ba mẹ rồi... Đình bảo ngọc của anh, trong bụng có hài tử của anh.”

Ánh mắt của cô lập tức tròn xoe, trong trẻo mà thấu triệt sâu trong đáy mắt đều là niềm vui sướng không thể tin được.

“Thật vậy chẳng?!” tay cô phủ ở trên bụng chính mình, sờ tới sờ lui tay cũng chỉ cảm thấy có chút thịt a! Làm sao bỗng nhiên rút đến đây một cái cục cứng nha! ?

“Thật đó, bác sĩ nói đã mang thai sáu tuần, cục cứng trưởng thành tốt lắm, phi thường khỏe mạnh.” Tần Tổng ôm lấy cô, để cô ngồi trên đầu gối vòng ôm buộc chặt, thanh âm của anh có loại hanh khô toan vị chua sót, quả thật rất phức tạp nói không nên lời.

Lúc này đây anh một người ba mươi năm qua trong một lúc cảm thấy ngưỡng vọng từ trên cao rút mạnh xuống rồi ngay tức thì lại nghênh đón một thân phận khác trong cuộc đời đầy ánh sáng —— cha, Tần Tổng tâm bị trăm ngàn loại cảm giác khó miêu tả thành lời thật kỳ dị, đau không chịu nổi, tình cũng khó mà kiềm chế.

Nguyên lai liền là cảm giác như vậy —— một cái sinh mệnh hoàn toàn mới, sinh ra từ tình cảm chân thành vì anh mà giữ lấy, cho dù hiện tại ngay cả mặt mũi cũng chưa nhìn thấy, anh cũng đã thật sâu thật sâu, yêu nó tự trong lòng. Nguyên lai, ba mươi năm này Tần Uẩn chính là dùng tâm cùng cảm tình như vậy, đối với anh.

Thực buồn cười, anh thế nhưng còn từng hoài nghi tình yêu của phụ thân đối với anh.

Thực thật đáng buồn, anh thế nhưng từng hoài nghi loại sinh mệnh này đến cùng có đến từ tình yêu.

Nhưng nay Tần Tổng rốt cục cũng có thể hiểu được. Đáng tiếc a, đã muộn như vậy.

“A Tổng...” Hàn Đình Đình do dự lôi kéo anh, “Anh... Không vui sao?”

“Cái gì?” Tần Tổng trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng lại.

“Đứa nhỏ a... Anh không thích đứa nhỏ này à? Không nghĩ muốn sao?”

“Làm sao có thể?” Tần Tổng cúi đầu xem cô, “Anh đang cao hứng sắp không biết chính mình là ai!”

“Thế nhưng anh thoát nhìn tuyệt không cao hứng.” Cô rất nhỏ thanh than thở.

“Đình bảo.” Anh trầm mặc một lát, hạ quyết tâm nào đó, gian nan mở miệng, hỏi cô: “Nếu hôm nay là anh nằm ở nơi này, không có hy vọng gì bình phục, em sẽ bỏ đi được... Làm cho anh ít thống khổ một chút, tự nhiên rời đi như vậy sao?”

Hàn Đình Đình sững sốt, nghĩ lại liền nghĩ tới Tần Uẩn. Cô nghĩ nghĩ, còn thật sự trả lời: “Nếu là vì giảm bớt thống khổ cho bệnh nhân, em sẽ. Nhưng là nếu thật là anh, em khó giữ được đáp án này, em không biết mình còn có thể giống như bây giờ trả lời như thế không... A Tổng, mẹ nhất định phi thường phi thường khổ sở.”

Tần Tổng chuyên chú nhìn cô mỗi một biểu tình nhỏ, loại ánh mắt này đây một giây đều làm cho anh cảm thấy thật sự khó thở, mẫu thân anh lớn lên trong sự nuông chiều yêu thương mà nổi tiếng đến đời sau, rốt cuộc là như thế nào gánh vác cũng như đau đớn bao nhiêu khi hạ quyết định dứt bỏ?

Chỉ mong anh cùng Đình Đình cả đời này may mắn, yêu nhau không cần gặp phải loại chuyện này phải buông tay xa rời.

**

Bác sĩ qua đây kiểm tra một lần rồi. Phôi thai được sáu tuần, thế nhưng so với những nhóc khác cùng tuổi đã muốn bá đạo, trách không được Hàn Đình Đình gần đây ăn nhiều như vậy còn luôn miệng kêu đói, như thế nào ngủ cũng không đủ.

Tần Tổng theo bác sĩ cố vấn một ít hạng mục công việc cần chú ý, khi trở lại phòng bệnh cô đã ngủ. Trong phòng yên tĩnh, cô hô hấp nhẹ nhàng ổn định, khuôn mặt khi ngủ cũng đỏ bừng.

Anh thay cô đắp chăn, ở trên trán cô nhẹ nhàng hôn, tay chân nhẹ nhàng lui đi ra ngoài.

Ngọn đèn hành lang trắng bạch, thắm dày hút đi tiếng bước chân, Tần Tổng đứng ở trước phòng bệnh Tần Uẩn, đưa tay đẩy cửa, thật lâu mới hạ quyết định quyết tâm đẩy cửa bước vào.

Tần Uẩn đã ngủ, giống như ngủ cực không an ổn, mày hơi nhíu .

Kỳ thật Tần Tổng thường thường đối mặt với phụ thân cau mày. Ý vào việc được mọi người sủng ái, anh từ nhỏ đến lớn không ít lần cố ý chọc cho Tần Uẩn tức giận.

Hiện tại ngẫm lại chính mình thật đúng là ngu ngốc, nào có phụ thân nào lại thật sự đối với đứa nhỏ của chính mình mà tức giận ?

Tần Uẩn bất an thở hổn hển, tỉnh lại. Thấy Tần Tổng thất thần đứng ở trước giường, ông vốn dĩ ảm đạm không ánh sáng ánh mắt dần dần có thần thái lên.

“Mấy giờ rồi?” ông hỏi.

Tần Tổng xem bên ngoài, đáp; “Chín giờ ạ.”

“A ” Tần Uẩn tính ra đã hôn mê một khoảng thời gian dài, không dễ phát hiện hơi hơi cười khổ.

Tần Tổng dừng một chút, đối ông nói: “Ba, người phải làm ông nội.”

Tần Uẩn trên mặt lập tức sáng vài phần, “Đình Đình mang thai ?”

Tần Tổng gật đầu, “Sáu tuần, hôm nay mới biết được.” Anh từ trong túi tiền lấy ra ảnh chụp bằng sóng siêu âm, giơ lên trước mắt Tần Uẩn, “Người xem.”

Ảnh chụp chỉ có ảnh thật sâu nhợt nhạt, không phải bác sĩ chuyên ngành căn bản nhìn không ra hình dạng cục cưng... Tần Uẩn so với nhìn bên ngoài xem giờ cũng chẳng khác gì mấy, thế nhưng biểu tình còn thật sự nghiêm túc chăm chú, một hồi lâu, ông cười rộ lên, thập phần sung sướng : “Thật là giống như con.”

Tần Tổng im lặng, hầu kết vài lần cao thấp, anh thanh âm hơi khàn: “Bây giờ còn nhìn không ra là nam hay nữ, bác sĩ nói qua năm tháng là có thể ... Chỉ cần năm tháng.”

Tần Uẩn sung sướng cười: “Bé trai hay gái đều tốt, ta thích cháu gái, xinh đẹp dễ thương ... Nam hài quần không tốt.” Ông nhìn về phía Tần Tổng, trong ánh mắt có nhiều kỷ niệm tốt đẹp đáng nhớ lại lắm.

Tần Tổng cũng nghĩ vậy, hơi hơi cười.

“Mẹ con đâu?” Tần Uẩn tỉnh lại không thấy Trương Phác Ngọc làm nũng, rất là không quen.

“Mới vừa đi rồi, thu dọn phòng để về nhà.” Tần Tổng thu hồi ảnh chụp, cầm lấy tay cha anh chưa kịp thu lại, “Ba, chúng ta về nhà.”

29. Chương 43

Chương 43

Tháng tư vào một ngày chủ nhật cuối tuần, đầy nắng.

Xe đã chờ ở dưới lầu, thang máy cũng sắp tới, Hàn Đình Đình kiên trì chính mình cầm túi xách bên người. Cô sau khi mang thai không có bệnh trạng nôn ọe gì, trừ bỏ ngủ nhiều trầm một chút, lượng cơm ăn ảm ảm có xu thế vượt qua Tần Tổng, người ngược lại so với thời gian trước khi mang thai càng thêm tinh thần.

Đình mẹ nói thời điểm bà mang thai Đình Đình cũng là như vậy, chính là —— bà hơi hơi lo lắng hỏi con rể: “Vốn không có gì khác thường sao? Giống như cũng không có sao?”

Tần Tổng do dự một lát, tới gần bà nhỏ giọng than thở: “Tính tình... Không tốt có được tính không ạ?”

Đình mẹ xấu hổ cười cười, gật gật đầu.

Đình ba ở một bên yên lặng nhu nhu huyết thái dương —— chiến hữu vạn tuế a...

“Em tự mình, lấy!” Hàn Đình Đình động tác đoạt lấy túi thật có lực a, “Anh cái này không cho được làm, cái kia cũng không cho phép làm, hiện tại ngay cả túi xách cũng không để cho em cầm? Em cũng không phải làm từ thủy tinh! Chạm vào một chút chẳng lẽ sẽ vỡ hay sao? !”

Tần Tổng thở dài, sẽ không vỡ, chính là anh sẽ thực lo lắng.

Nói ra xong, cô tựa hồ cũng ý thức được chính mình lại nóng nảy, nghĩ lại sau lại đối với anh xin lỗi làm nũng cười cười.

Tần Tổng thế nhưng cũng biết là chuyện này không có gì không tốt cả, yêu sẽ mặc kệ cô biến thành cái dạng gì cũng sẽ không thay đổi, huống chi cô hiện tại một người kiêm hai phần.

Anh không nói lời nào, cô tưởng anh tức giận hoặc ít nhất là ủy khuất, lại đi kéo lấy tay anh, “A Tổng, anh xem em cùng cục cứng đều thực khỏe mạnh a, trong sách người ta đều nói sau khi mang thai hẳn là phải làm những vận động thích hợp, mới có thể bảo trì tốt thể lực ứng phó với việc sinh sản a.” Cô thực đơn thuần nói.

Tần Tổng sau khi nghe xong, lại cười không có hảo ý. Bốn phía không người, anh đem cả người lẫn vật buộc chặt vào trong lòng, dán tại bên tai cô ái muội thổi khí, “Tốt lắm a... Đã lâu không cùng em cùng nhau vận động đi? Tối hôm nay, chúng ta sẽ làm vận động thích hợp một chút? Nhé?”

Cô ngẩn người, mặt nhanh chóng phỉếm hồng, phỉ công đẩy anh, “... Bác sĩ nói phải ba tháng về sau !”

Anh không bị đẩy ra, ngược lại dán vào càng chặt, “Bác sĩ cũng nói mang thai thời kỳ đầu thai nhi không ổn định, phụ nữ có thai động tác phải nhẹ nhàng một chút, em nghe sao?”

“Em... Em về sau sẽ nghe! Đã biết đã biết!” Cô khẩn trương nhìn con số trên đỉnh đầu thang máy, lại sợ cửa thang máy tùy thời sẽ mở ra có người tiến vào, vội vàng đáp lời.

Tần Tổng đương nhiên là nói giỡn, chính là trêu chọc bản thân mình cũng có chút lửa, anh cúi đầu thật mạnh hôn cô một hơi thật dài mới vừa lòng buông ra. Đúng lúc cửa thang máy mở ra, thừa dịp cô còn choáng váng đỏ mặt không biết làm sao, lại đem cô ngay cả người cùng túi xách ôm lên...

Lái xe là người thân quen trong Tần Trạch, thấy vợ chồng son ngọt ngào như vậy, vội vàng yên lặng xuống xe thay bọn họ mở cửa xe phía sau ra.

Hàn Đình Đình hai tay vòng quanh trên cổ Tần Tổng, mặt chôn ở cổ áo anh, hồng nóng đi lên.

Phía sau một chiếc màu đen S600 lúc này bên cửa điều khiển vừa mở ra, một người nam tử cao lớn lưu loát đi xuống, vận áo sơ mi màu đen thoải mái đơn giản, cổ tay áo vén lên cao, lộ ra cánh tay ngăm đen rắn chắc.

Anh từ xa nhìn sang bên này cười cười, Tần Tổng trong lòng thở ra: Cuối cùng cũng đến đây.

Đem cô như cũ thật cẩn thận bỏ vào trong xe, Tần Tổng cười ở trên gương mặt đỏ bừng cô hôn một cái, “Chờ anh một chút, anh cùng anh ta có một số việc muốn nói.”

“Ai...” Cô lo lắng kéo anh lại một chút.

“Không đánh nhau —— anh cam đoan!” Anh không có ý tốt đối với cô nháy mắt mấy cái.

**

Trần Dịch Phong đem tất cả động tác nhỏ quần quýt ngọt ngào kia đều thu vào đáy mắt, hơi hơi nở nụ cười.

Tần Tổng vừa đi tới một bên lấy ra bóp da số lượng có hạn kia của anh, từ chính giữa rút ra một tấm chỉ phiếu đã sớm điền con số cũng đã ký nhận, anh đứng ở nơi đó, xa xa đem chỉ phiếu chuyển qua cho Trần Dịch Phong, biểu tình chắc chắn không ai bì nổi.

Trần Dịch Phong trong mắt ý cười càng đậm, duỗi tay ra từ trong xe lấy một túi văn kiện ra, thực không khách khí “Ba” một tiếng đập ở trên tay anh.

Tần Tổng mở ra, nhẹ quắc mắt nhìn sang, khinh thường nhếch miệng, “So với tôi phỏng đoán còn thiếu, nếu tôi ra tay, ít nhất sẽ lại tăng thêm 2% đi —— Chắc, Trần Dịch Phong, người cũng chỉ được như thế này thôi!”

Trần Dịch Phong lần này cười to ra tiếng, nhin không được cho anh một quyền, “Cậu cho là lừa gạt mấy lão già kia thực dễ dàng như vậy sao!”

Cho dù âm thầm điều Uyển Phi Phi đến đây, tạo thành áp lực cạnh tranh thật lớn, làm cho đám lão già kia không có lựa chọn nào khác, được ăn cả ngã về không đặt cửa ở trên người anh, nhưng là anh cũng phải trả giá thật lớn mới có thể làm cho bọn họ tin tưởng quyết tâm hợp tác của anh, càng không cần nói trên phương diện này tiêu phí biết bao nhiêu thời gian cùng tinh lực đủ cho anh làm tốt mấy cái hợp đồng làm ăn lớn khác.

“Cậu từ khi nào thì đoán được ?” Trần Dịch Phong hỏi.

Tần Tổng thực khinh thường huyết sáo, “Anh vừa xuất hiện tôi liền đoán được —— nhiều năm trôi qua như vậy anh vẫn đối với ‘Lương thị’ như hổ rình mồi, ngầm hạ không ít công phu đi? Bất quá khiêu khích rõ ràng như vậy, căn bản không phải phong cách của anh, lấy thực lực hiện tại của anh còn xa xa mới có thể nhúng chàm được nơi này, anh rõ ràng chỉ có thể nói chứ anh không nghĩ muốn làm.”

Tần Tổng cười như gió xuân, “Hơn nữa, Uyển Phi Phi là người do anh dạy dỗ đi? Cô ấy làm việc chi tiết rất nhiều chỗ rất giống anh. Chẳng qua rốt cuộc cũng chính là nữ hài tử đi, tôi lấy cổ phần công ty ‘Lương thị’ chộc cô, cô ấy thật đúng là dám muốn, kết quả móng vuốt còn chưa có vươn đến, còn thiếu chút nữa thì bị Trần Ngộ Bạch bẻ cánh đi.”

“A,” Trần Dịch Phong nhớ tới Uyển Phi Phi bị Trần Ngộ Bạch thu thập sau đó bộ dáng hỗn hển tìm đến anh, tươi cười trở nên có chút ý vị thâm trường, “Cẩn thận một chút, Phi Phi thế nhưng là đệ tử đắc ý nhất của tôi, không đơn giản như vậy đâu.

Cổ phần công ty ‘Lương thị’ là cô ấy nhất thời nổi lòng tham như cậu nói, ngày sau các cậu trong lúc hợp tác mà không có Trần Ngộ Bạch kiềm chế, cậu có thể phải chịu áp chế.”

“Nên cẩn thận với cô chính là anh đi.” Tần Tổng mắt lé, giơ giơ túi văn kiện trong tay lên, “Cái này, đa tạ đã lo lắng. Tiền anh vẫn là nhận vào túi, tôi Tần lục thiếu thế nhưng từ trước cho tới bây giờ không lấy không thứ gì của người khác.”

Anh ta mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) nhảy ra hỗ trợ là chuyện của anh, cổ phần công ty này mặc kệ như thế nào đến tay anh ta, cũng đã là của anh ta, tuy rằng đoán được anh ta sẽ cho đi, nhưng là Tần Tổng cho tới bây giờ không nghĩ tới chuyện lấy không, đương nhiên là muốn dùng bạc trắng mua về.

Trần Dịch Phong cười mà không nói, cúi đầu thấp, hộp thuốc lá nhẹ nhàng lệch đi, một điếu thuốc đã ở tại trên môi, anh nhìn phương xa trước mặt cái đầu nhỏ trong xe kia, thần nhiên nói: “Không cần phải cự tuyệt. Đây là lễ vật tôi cho Đình bảo khi kết hôn.”

Nói xong một tiếng thanh thúy vang, cái bật lửa màu bạc giống như một đạo ánh sáng, ở trên lòng bàn tay anh chọt lóe trên không, tám chi phiếu Tần Tổng đưa qua liền cứ thế mà đi tong, ngọn lửa bén lên trang giấy theo gió cuốn đi, bị anh bình tĩnh làm mờ lửa. Cho dù Tần Tổng thói quen tầm mắt “bình tĩnh”, nhìn thấy thế cũng không tránh khỏi sửng sốt.

Khoảng tiền kia cho dù đối với Tần Tổng hay Trần Dịch Phong mà nói, đều không phải là một số lượng nhỏ.

“Này, coi như là lễ gặp mặt cho đứa nhỏ.” Anh đem một góc chi phiếu tàn còn lại quăng bỏ, “Chúc mừng các cậu, được làm ba mẹ .”

Tần Tổng hoàn hồn, có chút không cam lòng gật gật đầu: “Cám ơn.”

“Để cho tôi cùng cô ấy nói nói mấy câu đi.” Trần Dịch Phong dập lửa, đi đã rất xa nhưng nói vọng lại, “Đêm nay tôi quay về rồi.”

**

Vừa rồi trên ghẹo Tần Tổng, khi Trần Dịch Phong một quyền huy qua, Hàn Đình Đình thiếu chút nữa đi xuống xe, nhớ một lần kia hai người ở Trương gia một trận đánh thật sự kinh thiên động địa, cảnh tượng kia hiện tại nhớ tới thôi cô cũng cảm thấy không rét mà run.

Thế nhưng hai người lúc sau lại dịu xuống, nói xong chuyện còn ăn ý cười to, cô cuối cùng cũng yên tâm.

Chỉ chốc lát sau Tần Tổng đi thông thả qua đây, cách cửa kính xe nửa hé mở nhẹ nhàng gõ gõ, lão đại không tình nguyện xoay người hỏi cô: “Anh ta cùng với em muốn nói mấy câu, em nếu mệt thì mặc kệ anh ta đi.”

Cô không chút do dự liền đẩy cửa đi ra ngoài, Tần Tổng càng mất hứng, bĩu môi, kêu lái xe lên lầu cùng nhau xách hành lý, lưu lại một mình cô cùng Trần Dịch Phong nói chuyện.

Trần Dịch Phong vẫn là cái bộ dáng kia, vĩnh viễn sững nịch sờ sờ đầu cô, thản nhiên cười.

“Đình bảo chúng ta thế nhưng phải làm mẹ a.” Anh có chút phiền muộn thở dài, “Anh thời điểm lần đầu tiên gặp em, em vừa mới sinh ra, khuôn mặt nho nhỏ nhắn nhặn giống như con khỉ, nhỏ đến nỗi anh cũng không dám dùng sức ôm em. Nhoáng lên một cái đã trưởng thành như vậy rồi, thực mau a, em còn muốn sinh một con khỉ nhỏ khác nữa!”

Cô ngượng ngùng cười cười, nhẹ vỗ về bụng, không biết muốn nói gì.

Sau khi mang thai ăn ngon ngủ ngon hạnh phúc ngày ngày làm cho thân thể của cô so với trước kia mượt mà hơn, vốn dĩ khuôn mặt tròn như quả táo nay bỏ đi vài phần trẻ con, thêm chút thướt tha, anh cẩn thận nhận thấy điều này cùng với những ngày quen biết quan hệ không chút thay đổi vẫn tốt đẹp như vậy, ngón tay lặng yên không một tiếng động một ngón rồi một ngón xiết chặt, sau lại chậm rãi buông ra.

“A Tổng nói anh không có cùng anh ấy đối nghịch, là hỗ trợ anh ấy.” Cô sau một lúc lâu ngẩng đầu, nhìn anh, trong suốt cười, “Có một lần ở bên ngoài nhà ông bà ngoại, em không biết, nói những lời này với anh, thực xin lỗi... Anh đừng giận em nha!”

Trần Dịch Phong làm bộ hạ sắc mặt đến, thản nhiên giận: “Có cái gì tức giận, dù sao, em căn bản không tin anh.”

“Không phải a!” Cô nóng nảy, “Em không phải không tin anh a, anh có biết ...”

Cô từ nhỏ suốt ruột liền nói năng lộn xộn, giải thích không rõ, anh đương nhiên biết. Cho tới nay nhiều năm như vậy, mỗi một cảm xúc nhỏ của cô, anh đều chôn vào nơi sâu nhất tốt đẹp nhất ở trong trí nhớ.

Anh trấn an vỗ vỗ đầu cô, nhoẻn miệng cười, sững nịch mà ôn nhu: “Anh đương nhiên biết, em có bao nhiêu tốt, anh đương nhiên là đều biết đến.” Anh dừng một chút, không dấu vết nuốt vào câu nói vốn dĩ sẽ thốt nên lời, còn nói: “Từ ấy năm cho tới nay, em cùng tiểu Đồng ở trong lòng anh đều giống như nhau.” Cô cúi đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt anh, anh lại bởi vậy mà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đình bảo, gọi anh là thúc thúc đi? Em cho tới bây giờ còn không có kêu anh như vậy, luôn không lớn không nhỏ gọi tên của anh.

Trước kia không quan hệ, hiện tại trong nháy mắt anh đều phải thăng cấp làm ông, không thể lại rối loạn bối phận như thế.” Anh bên môi mỉm cười rất cực tràn ra, rất cực đã xong. Kỳ thật... Không có khó như trong tưởng tượng của anh, tuy rằng so với anh tưởng tượng còn càng muốn làm cho anh đau lòng hơn.

Trong lúc đó cô vẫn cúi đầu, cho nên trong mắt anh xẹt qua nhiều cảm xúc như vậy, cô một chút cũng không có nhìn đến, thế nhưng chờ cho đến khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh, anh đã là thản nhiên khẽ mỉm cười, giống như từ khi bắt đầu cho đến bây giờ trong khoảng phút giây ngắn ngủi ấy không có ai cả chỉ có cô một người mà thôi, giống như cho tới bây giờ anh cũng chưa từng phát hiện, càng không cần phải nói tâm động. Trong lòng cô có loại cảm giác thoải mái rất cực cũng buông lỏng tay, hướng anh cười, “Thúc thúc!”

“Ngoan.” Trần Dịch Phong trong mắt đen như mực sâu không thấy đáy không rõ đến tận cùng là nơi đâu, tay anh nhẹ nhàng yếu ớt đem cô ôm vào trong lòng, một cái ôm thực có lẽ thực thân thiết, lại giống như thực ấm áp, “Đình bảo... Vẫn luôn vui vẻ với cuộc sống, cho dù phát sinh chuyện gì đều không cần phải sợ

hải, em vĩnh viễn đều có thể tìm được tôi, chỉ cần chuyện tôi có thể làm nhất định sẽ giúp em, tôi... Thúc thúc, chỉ cần nhìn em vui vẻ là tốt rồi. Nghe lời.”

Anh lần đầu tiên, ở cô trước mặt thoáng một chớp hỗn loạn mất trật tự.

Hàn Đình Đình trong lòng mơ hồ mà xa xôi khẽ động, thế nhưng anh ngay tức khắc liền khôi phục, cô không nhìn ra rõ ràng một chút gì, anh đã trở lại thành người không có gì phá nổi Trần Dịch Phong .

“Tốt lắm, tôi nếu không đi, tiểu cầm thú nhà em lại muốn ăn thịt người.” Anh thoải mái nói giỡn, đem cô đưa đến bên cạnh xe Tần Tổng, anh nhào người vào trong xe, khi đi qua liền lướt qua khuôn mặt Tần Tổng ghen thối dùng sức mà túm, “Oành” một phát ngã nhào ở trên thân xe, anh lưu loát lấy khẩu tay hung hăng để ở hầu kết cậu ta, cúi người nhẹ nhàng mà chậm rãi thấp giọng gần từng tiếng một: “Tôi có thể cho, liền nhất định có thể lại thu hồi. Nhưng là tôi thu lợi tức luôn luôn gấp mười vạn lần —— Tần Tổng, trăm ngàn đừng làm cho cô ấy không vui.”

Tần Tổng lười biếng, chờ Trần Dịch Phong trình trọng nói xong chuyện lạ, thoáng buông tay ra, anh một chút cũng không biết xấu hổ rống cổ hống kêu to: “Vợ! Em mau nhìn a! Anh ta lại muốn đánh anh !”

Hàn Đình Đình ở một bên nhìn đã sớm thu tâm, nghe anh kêu lập tức nhìn sang bên này. Trần Dịch Phong bất đắc dĩ cười rộ lên, buông cậu ta ra hướng đến bên cạnh, lên xe lập tức đi.

Trên đường thực buồn, một hàng dài trên đường cao tốc xếp từ lâu, trong chớp lát mới có thể động một chút. Trần Dịch Phong cũng không gấp, ở trong xe từng chút từng chút hút thuốc kiên nhẫn chờ đợi.

Không gian nhỏ hẹp sương khói lượn lờ, anh hơi hơi nheo mắt lại, bỗng nhiên nhớ tới Uyển Phi Phi từng cười duyên hỏi anh, nhiều năm như vậy đều giả bộ hồ đồ không sớm đón ý hòa theo Đình bảo, về điểm này thật quá cẩn thận, hiện tại Tần Tổng xuất hiện, chậm rồi, trong lòng anh có từng hối hận không?

Đương nhiên không.

Trên thực tế, là từ sau khi Tần Tổng xuất hiện, Trần Dịch Phong mới rốt cục cảm thấy không hối hận .

Cuộc sống thanh xuân tốt đẹp như vậy, nên làm bạn cùng một cái mặt trời nóng bỏng khác, kịch liệt yêu rồi cùng cười, đầu bạc đến khi già đi.

Mà không phải dùng những năm tháng trân quý nhất của cô để nhem nhóm ngọn lửa còn thừa lại nơi anh không chút kích tình, điều kia rất trân quý rất xa xỉ, thanh xuân anh đã trải qua cùng người yêu của mình một đôi trai gái trẻ tuổi xứng đôi, không thể lại tham lam mưu toan lặp lại lần nữa, thời gian không thể quay đầu lại để đợi chờ một người.

Xe nhanh chóng đi vào đường cao tốc, rốt cuộc giảm chân ga một cái, trước mắt là con đường trải dài mênh mông vô bờ nhưng sao mà đơn độc, Trần Dịch Phong trong mắt cuối cùng cũng có thể không cần kiêng nể gì biểu lộ một ít âm đạm...

Tiểu ngu ngốc: Anh Phong một người cha, một người đàn ông trưởng thành nhưng quả thật giống như bạn học Tổng đã nói ‘nhân duyên dành riêng cho tôi một người.’

Bạn Tiểu thích anh Phong, ở anh có nét trầm tĩnh trải qua hơn một nửa đời người. Anh sâu sắc nhưng cũng sâu xa. Mình không chắc chắn là anh có thật sự yêu thương Đình Đình như một người thiếu nữ.

Có lẽ cũng có một chút nhưng không đáng nói, tình cảm của anh như một người anh trai dành cho cô em gái mình cực kỳ thương yêu và trân trọng. Tình yêu của anh cho đi không hồi đáp (hoặc có lẽ anh chỉ cần em gái anh hạnh phúc là được rồi).

Phong, anh ấy quá cô độc, ở anh mình như nhìn thấy một Tần Uẩn thứ hai nếu như trên đời này không có Phác Ngọc.

Và đây là một cuốn tiểu thuyết với những câu văn, tiếng lòng! Cũng tựa như cuộc đời của một ai đó trên đời quanh chúng tôi. Thật!?

~(>_<)

~

Hy vọng sẽ có một người con gái giống như Lương Hòa thuộc về Cố Hoài Trữ, tựa như tiểu Dung dành cho vạn tuế gia,

30. Chương 44

Chương 44

“Chỉ có một việc làm ta lo lắng —— Tần Tổng, vợ của ta từ nay về sau phải làm phiền con cháu cố.” Tần Uẩn vỗ vỗ bả vai con trai, mỉm cười, trịnh trọng phó thác.

Tần Tổng cũng cười, chậm rãi đối với ông gật đầu: “Vâng. Con cam đoan —— nửa đời còn lại của bà sẽ tiếp tục là người kiêu ngạo ương ngạnh, làm xằng làm bậy, vô pháp vô thiên... Giống như khi cha còn ở đây!”

“Cám ơn, con trai.”

Nơi vợ chồng son ở không có ai hỗ trợ quét tước nấu cơm, Tần Tổng bận bịu việc công tác lẫn xã giao, hơn nữa rất lo lắng phụ nữ có thai luôn ở nhà một mình, cho nên sau khi thương lượng anh liền quyết định trước hết quay về sống chung với cha mẹ một khoảng thời gian, chờ sau khi sinh đứa nhỏ rồi nói sau.

Tần Tổng tay nắm tay vợ từ từ đi vào cửa, Trương Phác Ngọc liền chạy tới, cùng con dâu bảo bối của bà vô cùng thân thiết cọ cọ, hai mắt tràn đầy tươi vui hạnh phúc: “Đình bảo ~ chúng ta rốt cục cũng ở cùng một chỗ!”

Tần Uẩn ở phòng khách nhô đầu ra, cười nói: “Đừng động tay động chân, bà không phát hiện gương mặt con bị kéo dài như vậy sao?”

Trương Phác Ngọc vừa nhìn liền thấy Tần Tổng vẽ mặt quả thực dâng lên sự cảnh giác che chở vợ anh, không hồn giận hờn một tiếng, trừng mắt liếc mắt sang anh một cái, kéo Hàn Đình Đình qua đi vào bên trong.

Mọi người đều ở đây, Trương tư lệnh đang cùng Đình ba tán gẫu chuyện công tác, thấy tiểu nữ nhi tiến vào, trêu ghẹo nói: “Phác Ngọc, tôi nhìn thấy mẹ Đình Đình ở phòng bếp làm việc bận bịu kia kia, cũng không thấy bà đi vào giúp bà ấy một tay, hiện tại nữ nhi bảo bối nhà người ta đến đây, bà lại nhanh chân hơn so với mẹ Đình Đình giành lấy, như thế nào chuyện tốt đều bị bà chiếm hết vậy?”

“Chính ông như thế nào không tiến vào hỗ trợ đi!” Trương Phác Ngọc đối đãi với con trai cùng cha nó là cùng một cái tiêu chuẩn, lạnh lạnh bay sang một ánh mắt, quay người lại rút chén trà ấm áp hương thơm lượn lờ đưa qua cho Hàn Đình Đình, lại lập tức thành bộ dạng ôn nhu cười: “Đình bảo đến uống nước, tiểu bảo bảo nhà chúng ta khát nước rồi?”

Cô thật tự nhiên đổi sắc mặt, biểu diễn khiến cho cả nhà mọi người đều cười to, Trương tư lệnh phu nhân hỏi: “Tiểu bảo bảo còn chưa có tên gọi sao?”

“Mẹ vợ con đã lấy nữ danh, gọi Bảo bối.” Tay Tần Tổng sờ sờ bụng Đình Đình, vô cùng tự hào. Đình Đình cười đi lên đối với Tần Uẩn nói: “Ba, người giúp cục cưng chọn lấy một cái tên chính thức đi?”

Mọi người đều gật đầu nói đúng rồi. Tần Uẩn nắm lấy tay Trương Phác Ngọc cười rộ lên, nói: “Ta đã nghĩ tốt lắm, đã vậy gọi là ‘Tần Hàn’ đi, dễ nghe lại có ý nghĩa, nam hài hay nữ nhi đều có thể dùng.” Anh đối với Đình ba gật gật đầu, “Đương nhiên, nếu nhà bên đấy kiên trì muốn gọi ‘Hàn Tần’, cũng không vấn đề gì!”

Ngay lập tức cả sảnh đường đều là tiếng cười náo nhiệt.

Ngôi nhà này chưa bao giờ mỹ mãn quá như thế, Tần Tổng nghiêng đầu nghìn sang người bên cạnh mình, cảm thấy trong khoảng khắc này đồng thời ẩn chứa tất cả các loại tư vị.

Thời tiết dần dần nóng lên, thời điểm tháng sáu bụng Đình Đình đã thực rõ ràng, là một nam hài, mỗi một lần đến khoa sản kiểm tra bác sĩ đều chắc chắn miệng lòng lấy làm kỳ lạ, một đứa nhỏ hơn ba tháng trưởng thành so với con người ta bốn tháng còn nhanh hơn, đứa bé này khi sinh ra, sau này không chừng lại biến thân thành tiểu ma vương cỡ nào khỏe mạnh hoạt bát nha!

Thời gian Tần Uẩn mê man càng ngày càng dài, khi tỉnh dậy nghe thấy mọi người nói lại như vậy, cười rất chi là vui mừng: “Mọi người cũng đều không hiểu —— cháu trai của tôi là đang thông cảm cho tôi đó.”

Trương Phác Ngọc ngồi ở bên cạnh ông, nghe vậy ánh mắt không khỏi ảm đạm, khi chuyển tới trước mặt ông lại đã là tươi cười trong nắng hè: “Kia, ông cũng không cần chịu thua kém, tốt xấu gì cũng nên thích đáng đem lễ gặp mặt tự tay giao cho tiểu quái quái chúng ta chứ?”

Giọng nói của bà thoải mái như vậy, Tần Uẩn buồn cười, tay nhéo nhéo mặt của bà, bị bà làm nũng vỗ một chút, lúc này trên lòng sông “Phù phù” một tiếng hưởng ứng theo sau, vốn dĩ con cá đang ăn mỗi câu thể nhưng lại giãy nảy đi, từ giữa không trung nhảy vào trong vũng nước động, tiêu sái vung đuôi bỏ chạy. Hàn Đình Đình nhìn lưới câu rỗng tuếch theo làn gió nhẹ nhàng lay lắt, nhất thời giận dữ buông tay đem cần câu đều quăng ra ngoài. Tần Uẩn cùng Trương Phác Ngọc tay trong tay cười to.

Khi Tần Tổng đi tới liền nhìn đến cảnh tượng ảm áp như vậy: Đầu hạ lúc chập tối ánh tà dương đỏ sẫm ánh cả bầu trời, trên bờ làn gió nhẹ nhàng tươi mát khe khẽ thổi qua, hàng cây liễu xoay người vùi vào trong mặt nước sông soi chiếu, gió nhẹ nhàng phấp phất cuốn theo vài chiếc lá vàng sà sạt ngân vang, khiến làn sóng xanh biếc gợn lăn tăn nhấp nhô bằng phẳng.

Dưới tàng cây Tần Uẩn ngồi ở trên xe lăn, Trương Phác Ngọc từ phía sau thân mật ôm lấy ông, hai người đứng cùng một chỗ tươi cười thoải mái, một bên Đình bảo nhà anh mang theo cái bụng rất bị nghiêng rằng nghiêng lợi đỡ thất lưng.

“Là con cá nào mà lại dám chọc Đình bảo chúng ta tức giận như vậy, ” Tần Tổng từ bờ sông một đường sang đây, cười giương cao giọng nói, “Đêm nay kho tàu nó!”

Tần Uẩn quay đầu, mặt tái nhợt tươi cười thể nhưng hồng nhuận lên, “Ta xem ra rất khó! Lần này chúng ta đi câu, lâu như vậy cũng chỉ mới mắc câu một con như vậy.”

Đây là từ bên ngoài dẫn nước chảy vào, tại sân sau nhà Tần gia to như vậy bên trong có một con sông nhỏ, sau khi trải qua quá trình làm sạch cùng trang bị, nước cạn trong veo, cá vốn dĩ cũng không nhiều lắm.

Tần Tổng huyết sáo đi tới, nhú mày kiêu ngạo cười, một bên ôm vợ, còn miệng hôn một cái thật to, sau đó thoát giày vén ống quần, không chút để ý nhảy xuống dòng nước. Một bên quần gia thấy thế, vội vàng đem cái túi lưới đưa qua, Tần Tổng nhận lấy, oai phong lẫm liệt giống như chống đỡ mưa tên của quân địch, sau đó liền rất khí thế hét lớn một tiếng, đi vào trong lòng sông.

Lần này quả thật rất náo nhiệt, trên bờ mọi người ủng hộ, bên này nói “bên trái có cá” bên kia lại kêu “A Tổng mau nhìn! Ngay phía sau chân người đó!” Tần Tổng cứ việc xoay quanh, cong thất lưng nắm túi lưới chụp nước bọt nước văng tung tóe khắp nơi, rốt cục một con cá trắm cỏ lớn bằng một cái lòng bàn tay cuối cùng cũng bị anh chụp phải, hàng cây liễu dưới tiếng hoan hô của mọi người cũng tung mình nhảy nhót, trên mái tóc Tần Tổng có dính một vài giọt nước, giống như đại anh hùng vượt sông chiến thắng trở về.

“Vợ à ! Cá mắc câu !”

Hàn Đình Đình đặc biệt vui vẻ nhặt cần câu lên, kéo kệt kéo kệt phe phẩy lấy vài cọng bèo ra, vợ chồng Tần Uẩn cùng quần gia đều thấy có chuyện lạ ở một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Bữa tối thật sự có một món cá, trên bàn có một con cá trắng bạc đáng thương hề hề nằm úp sấp trên một cái đĩa làm thành món cá kho tàu, Trương Phác Ngọc nâng chiếc đĩa đi trước làm gương, bóc lấy mắt cá, ngọt ngào gấp bỏ vào trong bát của Tần Uẩn, Tần Uẩn cười cười gấp lại vào trong bát cho cô, cô cũng không khách khí, một ngụm ăn xuống.

Hàn Đình Đình là không dám ăn trông mắt, Tần Tổng lấy một khối thịt bong bóng cá, đi chấm nước đưa qua cho cô, cô ngâm trong miệng, cảm thấy quả thực so với bình thường ăn ngon hơn rất nhiều nha.

Tần Tổng vọt từ trong phòng tắm đi ra, chỉ thấy cô đang đưa bàn chân ngồi ở trên giường ngáy ngốc nhìn anh cười cười, anh cúi đầu mắt nhìn vào chính mình, “Làm sao vậy?”

“A Tổng, thời điểm người bắt cá trông rất soái...” Hoa nhỏ si chảy nước miếng nhớ lại bộ dáng gợi cảm của anh khi từ dưới lòng sông trên người có chút ẩm ướt đi lên.

Tần Tổng trong lòng nhất thời ngứa ngáy, ngồi xuống ở trên giường, thuận tiện đem khăn mặt đưa qua cho cô. Cô tự động tiếp nhận, quỳ gối bên người thay anh lau tóc.

“Chờ em sinh xong đứa nhỏ rồi, anh còn có thể bắt cá cho em chứ?” Cô ngốc ngốc ôn nhu hỏi, “Mẹ dạy em thừa dịp thời điểm mang thai đẻ ra thiệt nhiều thiệt nhiều yêu cầu với anh, nam nhân chỉ có khi nữ nhân mang thai mới có thể đối với cô ấy ngoan ngoãn phục tùng, đúng không?”

Tần Tổng cười khụ một tiếng, ngừng lại một chút, dễ dàng đem vấn đề quảng trả lại cho cô: “Em nói sao?”

“Em cảm thấy sẽ không nha, ba ba đối với mẹ vẫn đều là ngoan ngoãn phục tùng a.” Cô quả thực ngốc ngốc dần dần đi trả lời vấn đề của chính mình. Nữ nhân sau khi mang thai thường hay trở thành ngốc ngốc, Hàn Đình Đình gần đây thật sự càng ngày càng trở nên ngốc nghếch.

Tần Tổng hàm hồ “Ân” một tiếng. Cô nâng tay lau cho anh, độ cao kia khiến cho mặt anh vừa vặn đối diện với bộ ngực đầy đặn của cô, hai luồng tuyết trắng mềm mại theo động tác của cô ở trong lớp áo ngủ mỏng manh lướt đến lướt đi, giống như trái quả ngọt lành công kích a công kích, ngẫu nhiên có khi giống như vô tình quét qua ở chóp mũi trên gương mặt anh, anh hít sâu một hơi, ngưỡng mặt trừ lửa phun hơi nóng ở trên cổ cô.

Cô nhất thời cảm thấy ngứa ngáy, lấy khăn mặt ra lại nhìn thấy ánh mắt anh đã muốn biến thành sói, kêu một tiếng vội vàng né tránh sang bên cạnh, Tần Tổng thoải mái vuốt tay ra, bắt lấy áo ngủ bên hông cô đem cô ôm trở về, “Còn chưa có lau xong đâu, em chạy đi chỗ nào a?”

Cô biết anh nhịn suốt ba tháng, tối hôm nay tuyệt đối sẽ không buông tha cô, chỉ cần nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, anh còn chưa có động, thế nhưng nửa người cô đã run run trước rồi. Hai tay lấy khăn mặt che gương mặt đỏ bừng, cô nghĩ một đằng lại nói một nẻo nhỏ giọng thanh minh: “Đã lau khô ... Em muốn đi ngủ!”

Bộ dáng then thùng kia thật hợp với tâm ý của trẻ hư, Tần Tổng cười xấu xa kéo một bàn tay của cô đi qua, hướng xuống nơi mà anh đang phấn khởi dựng thẳng lên cao, “Nơi này còn chưa có lau...”

Cô giống như bị bỏng vì quá nóng liền nhanh tay rút lại, đập anh một cái, cả người mềm nhũn dán vào trong lòng anh, Tần Tổng càng sung sướng, hai ba phát liền nhanh chóng bóc sạch áo ngủ mỏng manh vẩy trên người cô xuống, tay hướng tới nhụy hoa cách biệt ba tháng qua tìm kiếm tư vị mất hồn, thế nhưng xuân triều mãnh liệt, ẩm ướt rồi tỉnh rồi ngủ.

“Nhẹ chút... A Tổng, nhẹ một chút nha...” Anh vừa mới đem chính mình đẩy mạnh đi, gian nan động hai cái, chợt nghe dưới thân cô mềm mại rên hô, âm điệu kia, quả thực làm cho người ta càng muốn giết chết cô ...

Anh một bên động một bên còn giống như sói hổ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt giống như bộ dáng muốn ăn thịt người, cô then thùng xoay mặt qua không nhìn anh, còn cắn cắn môi dưới một bộ dáng ần ần, ngậm thanh nũng nịu cũng không thể kiềm nén từ cánh môi đỏ mọng bật đi ra.

Hô... Tần Tổng vội vàng rút ra, thời gian qua dùng tay khó khăn mới có thể nhịn xuống chưa có bị mất mặt, bất quá chỉ ba tháng không chạm vào cô mà thôi, cô thế nhưng so với khi tân hôn còn muốn tỉnh tề hơn, thân thể tuyệt vời lại thêm người mang thai mà vẫn cảm nhiều nước, tư vị mất hồn khiến cho anh muốn ngừng nhưng không thể ngừng một khi chạm vào không thể nào khống chế được.

Chỉ sợ càng không khống chế được anh càng là không thể thỏa mãn thú tính, cô run rẩy co rút kẹp chặt, anh chính là đến không được. Cuối cùng anh dùng lực vô cùng mạnh đem cô kéo tới bên giường, cô nửa người trên nằm ở trên giường, nửa người dưới bị anh buộc chặt ở bên hông, thất lưng đều rất nhẹ nhàng.

Cô chưa từng thử qua tư thế như vậy, vài cái liền khóc đi ra, anh lại thích không thể ngừng cũng chẳng muốn dùng gấp gấp hỗn hỗn.

Cửa sổ sát đất nơi ban công mở một nửa, rèm cửa sổ bị gió thổi lay động, từ khe hở có thể nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao, bốn phía lặng yên, trong phòng dưới ngọn đèn mờ nhạt cũng là một mảnh xuân sắc kiều diễm.

“Không cần... Buông!” Cô rối loạn kêu khóc đi lên, làm sao bây giờ ô ô... Vì sao bỗng nhiên trong lúc đó đặc biệt đặc biệt nghĩ muốn... Đi tiểu... A!

Tần Tổng làm sao còn nghe hiểu được cô đang nói cái gì, cúi người ở trên mặt cô một trận mưa hôn mãnh liệt, đầu lưỡi cuốn quýt khấy đảo khiến cô nói không nên ra lời đầy đủ, chỉ có tiếng khóc ô ô nước nở bị nuốt vào.

Cô giãy dụa ngược lại khiến anh hưng phấn càng dâng cao, cảm giác chanh chua dữ dội theo động tác của anh càng ngày càng nóng bỏng bao phủ cô, cô dùng sức ưỡn thắt lưng lên cao, cứng ngắt mười giây, sau đó không còn một tia khí lực nào nữa, vô ý thức xụi lơ ở trên giường...

Sau cô mở to hai mắt, đèn treo trên trần nhà cách cô rất xa rất xa... Tần Tổng ôm cô, tay kéo cô đi sờ dịch bắn trên người anh, dính dính, anh cười phá lệ thỏa mãn: “Bảo bối ngốc... Anh đã nói với em lau mặc kệ đi...”

Một giọng nam kêu thăm thiết, ở trong đêm yên tĩnh truyền đi rất xa rất xa, ánh trăng trên cao đều bùm mặt trốn vào đám mây.

Đúng là nửa đêm không người, dễ dàng ngược chồng nha...

31. Chương 45

Chương 45

Mùa hè rất nhanh liền trôi qua, thu đến không lạnh lắm nắng sớm ôn hòa, chính là khi đến đêm dài cũng khó tránh khỏi gió thu lạnh thấu tận xương, chiếc xe màu đen khoan thai trên đường không tiếng động như đã quên đi quá khứ, hai bên lá rụng đều bị tán loạn, cửa sổ phía ghế sau mở một nửa, một mảnh lá vàng khô không biết từ nơi nào kéo tới, sát cửa kính xe nhẹ nhàng rơi xuống, Tần Tổng híps nửa mắt nhìn theo.

Hơn mười giờ về tới nhà, toàn bộ trong nhà im ắng, anh lắc một cái tay chân nhẹ nhàng lên lầu. Hàn Đình Đình đã sắp sửa ngủ, nghe được tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên khó khăn ngồi dậy, “A Tổng?”

“Uh...” Anh hàm hồ đáp lời, đi đến bên giường, giống như than thở, “Vợ... Thực xin lỗi, anh lại uống rượu ... Con, cha con đã trở lại!” Thanh âm cuối cùng kia vang lên trung khí mười phần, Hàn Đình Đình buồn cười, mở đèn bàn đi xuống giường, đem anh chuyển lên trên giường, tháo caravat cho anh.

Anh nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, kéo Phốc Phốc qua, đầu ôm lấy bụng nó thoải mái híps mắt. Hàn Đình Đình vắt khăn mặt ướt lau cho anh, lại bưng nước tới, anh như thế nào cũng không chịu ngồi dậy uống.

“Em giúp anh uống!” Anh chĩa chĩa miệng của cô, lại chỉ vào môi chính mình, tươi cười tà ác mà xinh đẹp.

“Không uống? Em đây đi cắt...” Cô không nghe theo, ngược lại hù dọa anh.

Tần Tổng mếu máo, biểu tình nháy mắt biến cực kỳ ủy khuất, “VẬY em đi đi thôi!”

Anh xoay mặt vùi vào hai chân Phốc Phốc, thân thể ở trên giường xoay đến xoay đi, thấp giọng không ngừng rên rỉ: “Rất khát... anh thật là khó chịu...” Chơi xấu...

Cô không có biện pháp, đành phải làm theo uy anh, anh uống nước xong lại cuốn lấy lưỡi của cô, cắn thật mạnh, cô mơ hồ hờn giận không rõ, bị anh chế trụ tay rảnh, một mảnh kiều diễm bỗng nhiên lại cảm

thấy ngón áp út chợt lạnh, từ sau khi anh cười buông lỏng cô ra, cô cúi đầu vừa thấy dĩ nhiên là một chiếc nhẫn kim cương, màu trắng bạc lờ lờ cực kỳ xinh đẹp.

Cô không hiểu rõ lắm, thế nhưng kim cương lớn như vậy cắt thành hình tim xa hoa, nghĩ đến khẳng định giá trị cũng sẽ không rẻ.

“Thực ngoan ” Thanh âm bởi vì vừa rồi hôn nồng nhiệt còn có chút khàn khàn mờ ám, tay anh nắm lấy ngón tay cô, tươi cười cực kỳ ôn nhu, “Nhớ rõ hôm nay là ngày mấy không?” Hàn Đình Đình bị viên kim cương kia mất hồn mất vía, thốt ra: “Chúng ta đâu có ngày ly hôn a!” Lúc trước bọn họ đâu có theo quy ước sau một năm thì ly hôn, hôm nay chính là ngày ước định. Cô buổi sáng thời điểm ghi lại lịch quan sát cực căng liền phát hiện, sau đó cô liền luôn luôn suy nghĩ, một bên nghĩ lại còn một bên bật cười ——

Nhân duyên thật sự là kỳ diệu a, ba trăm sáu mươi lăm ngày trước còn tự đáy lòng luôn cảm thấy an toàn, cảm thấy tuyệt sẽ không yêu người này, trước mắt cô bây giờ thế nhưng trong lòng tràn đầy tình yêu kết thành đứa nhỏ của anh!

Tần Tổng xuân sắc nhộn nhạo tan rã khuôn mặt lập tức hóa đen, ngón tay không chút khách khí ở trên bụng cô giống như chọc chọc quả bóng, “Hiệp ước căn cứ chính xác cũng đều lớn như vậy ! Em chẳng lẽ còn vọng tưởng anh sẽ thực hiện hiệp ước sao? !”

Cô ngăn ngón tay anh, hai tay ôm bụng vẽ mặt bảo hộ, anh hí hửng, oán hận đem cô kéo lại đây một trận mưa hôn mãnh liệt, “Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn tròn một năm! Enh cưới em ngu ngốc này ước chừng một năm !”

Hàn Đình Đình lập tức hiểu ra, đúng —— a! Ước định ly hôn là từ ngày kết hôn khi đó tính đến nay ! Một năm thì kết thúc... Hôm nay vừa vặn là ngày kỉ niệm bọn họ kết hôn tròn một năm! Cô vuốt chiếc nhẫn đã yêu thích không muốn buông tay xấu hổ nhìn anh, sau một lúc lâu mới nói: “Em không có chuẩn bị lễ vật...”

Trên thực tế, cô căn bản không thể nghĩ đến tặng nghĩa như vậy đi... “Cái này không phải lễ vật sao?” Anh cầm lấy bàn tay cô, vén lớp áo hở bụng cô ra, “Bảo bối là lễ vật tốt nhất mà em tặng cho anh, cái gì so ra cũng đều kém anh... Đình bảo, anh đêm nay cùng Dung Nhị xã giao, tiểu tử kia khen anh, bọn anh sáu người luận tốc chiến tốc thắng, bọn họ ai so ra cũng kém anh thật lợi hại...” Anh ngây thơ mà đắc ý nâng cao cằm, giống như đó là huân chương lập được nhiều chiến công.

Cô bị chọc cười, hiếm có chủ động dán sát khuôn mặt gần hôn anh một ngụm, “Sang năm sau chúng ta lại sinh một cục cưng đi, A Tổng... Em muốn sinh cho anh thật nhiều đứa nhỏ!”

Cô bình thường cũng rất ít khi nói giỡn, ngữ khí nói chuyện luôn thành khẩn rõ ràng, thấy cô còn thật sự nghiêm túc nói ra, Tần Tổng nghe mà mũi lên men.

Anh nhớ tới Trương Phác Ngọc nói qua với anh, Tần Uẩn không để bà chịu khổ, sau khi có anh lại không nói muốn có thêm đứa nhỏ nữa...

Muốn đứa nhỏ có ích lợi gì đâu? Giống như anh, nhiều năm như vậy trừ bỏ khiến cho Tần Uẩn tức giận quá mức, chưa từng làm cái gì để cho ông thư thái qua.

Cho dù là nhân sinh cuối cùng một cái quyết định để giải thoát cho cha anh nhất, bản thân cũng chưa có thể vượt qua cảm tình của chính bản thân mình thay anh lo lắng cho người thân yêu, nhưng thật ra Trương Phác Ngọc theo thói quen được Tần Uẩn sủng ở lòng bàn tay, một bộ dáng không hiểu chuyện mảnh mai, lại dứt khoát kiên quyết đứng ra gánh vác khổ sở lớn nhất.

“Đình bảo, anh không cần rất nhiều đứa nhỏ, tôi muốn em vẫn luôn cùng anh.”

Anh vỗ về tóc cô, ở trong đêm yên tĩnh nhẹ giọng nói, “Anh cả đời này đối với em toàn tâm toàn ý, nếu em có hạnh phúc đi ở phía trước, đến lúc đó em chớ có trách anh bỏ em xuống là tốt rồi.”

“A... anh trước rất tốt với em, cái khác, đến lúc đó rồi nói sau!” Cô cười tủm tỉm đáp, tâm tư khôn khéo.

“Này trả thù rất tốt! Khi không nên ngốc thì thật sự một chút cũng không ngốc!” Tần Tổng bật cười, nhéo nhéo khuôn mặt hồng hồng của cô, tươi cười ấm áp.

**

Úc chế đau đớn của thuốc vẫn khiến cho Tần Uẩn hoàn toàn đã không có cảm nhận sâu sắc, mỗi ngày cùng Trương Phác Ngọc cùng nhau ra bên ngoài ngoạn nháo, nhìn qua so với bà còn có tinh thần hơn.

Nhưng là thân thể dần dần bị vết sạch , một ngày so với một ngày suy yếu. Khi mùa đông thổi quét qua toàn bộ thành phố C, ông cơ hồ cả ngày đều mê man, dựa vào từng tí dinh dưỡng cùng năng lượng mới có thể tiếp tục duy trì.

Hàn Đình Đình dự tính ngày sinh ở hôm ba mươi cuối năm, còn có một tuần nữa, đứa nhỏ có thể động, thể trọng của cô tăng tới một trăm năm mươi cân, bụng đã muốn lớn đến mức làm cho cô cảm giác đứng cũng không vững.

Này trong lúc đó, Tần Tổng mỗi một ngày đều ở trong khăn trương cao độ cùng dày vò tra tấn mà vượt qua. Lại là một năm tuyết đầu mùa, anh cũng đã hoàn toàn đã không có tâm tình như năm trước đôi tay cầm tay người tuyết.

Về nhà anh trước đi nhìn Tần Uẩn, như trước vẫn là mê man, trong phòng ngọn đèn nhè nhẹ, Tần Uẩn khuôn mặt như trước cực có hương vị nam nhân, cao ngất anh tuấn, chính là hai bên má anh lõm xuống làm cho đáy mắt Tần Tổng một trận đau đớn, anh nhìn qua mà sưng sốt hồi lâu, yên lặng trở lại phòng chính mình, vừa mở cửa ra, vợ ngọc đáng thương của anh chính là đang bất lực tựa vào trên giường bụm mặt anh anh khóc.

“Làm sao vậy? Lại ngủ không được?” Anh ngồi vào bên người cô, sờ sờ thịt vù vù ở trên lưng cô, bắt đắc dĩ trấn an, “Làm sao khó chịu ? Nói cho anh biết.”

“... Trên người nơi nơi đều khó chịu, rất buồn! A Tổng... Em thật sự cảm thấy em muốn chết!” Cô khó khăn nghiêng người, ngọc ngọc ôm lấy cánh tay anh khóc, biểu tình trên mặt thống khổ.

Cô cảm thấy thân thể rất nặng, đứng cũng tốt nằm cũng tốt, người vô luận tư thế nào đều không thoải mái, không thể đi vào giấc ngủ, thế nhưng tỉnh lại là sự tra tấn khôn cùng.

Tần Tổng âm thầm thở dài, trên mặt vẫn duy trì tươi cười kiên nhẫn, ôn nhu dỗ cô, thật lâu sau thấy cô thật sự là ngủ không được, anh đem cô ngồi, ôm lên, ở trong phòng đi tới đi lui chậm rãi bước đi thông thả. Như vậy cô quả nhiên dần dần ngừng khóc, đầu lệch qua vai anh mơ hồ .

Ngoài cửa sổ tuyết hỗn loạn ở trong gió thê lương, nhào vào cửa sổ tan xương nát thịt, cách một tấm thủy tinh trong phòng ấm áp như xuân, Tần Tổng tâm chính là như tấm thủy tinh kia, ấm áp cùng băng tuyết luân phiên tra tấn anh, anh cảm giác được chưa bao giờ từng trải qua mệt mỏi cùng cảm giác vô lực như vậy.

Không thể thay thế cho cha đối mặt với tử thần, không thể thay thế nỗi đau cho vợ, khi anh còn trẻ cuộc sống có rất nhiều chuyện đặc ý lăm chừa bao giờ tưởng tượng được sẽ có một lúc nào đó lại cảm thấy bất lực như vậy. Nam nhân không thể lo cho gia đình, cảm thấy thật nhọc nhằn.

“Để em xuống dưới đi ” cô mơ mơ màng màng chạm vào chạm vào anh, “Em không khó chịu... A Tổng, anh ăn cơm chiều rồi sao?” Anh đem cô nâng lên trên, gật đầu cười, “Buổi tối có xã giao, anh có ăn qua .”

Cô thở dài, không có một tia khí lực, “Anh nhất định còn đói, mỗi lần xã giao anh đều chỉ uống rượu không ăn cái gì... Để em xuống dưới đi, em đi hâm nóng cơm cho anh.”

Anh từ đằng sau ra tay ở đôi vú của cô vỗ nhẹ, vui đùa: “Đừng nhích tới nhích lui, cẩn thận anh nhẹ buông tay quăng ngã em.”

“Vậy anh buông thôi... em hiện tại rất nặng đi?” Ôm công chúa hơn một trăm năm mươi cân a...

Tần Tổng âm thầm cắn răng, trên mặt cũng là khí thế dửng dưng cảm thoải mái: ” Bà già tử nhà tôi, nặng mấy tôi cũng ôm được!”

“Ai... em biết gần đây khiến cho anh thực vất vả, thực xin lỗi, em không thể giúp anh cái gì, lại đem lại cho anh thêm phiền.”

Cô tựa vào hông vai anh, sâu kín nói.

Tần Tổng nghiêng đầu hôn lên ở chóp mũi cô một cái, “Em so với anh vất vả hơn nhiều, con chúng ta đem em tra tấn rất thâm .”

“Thế nhưng là chúng em càng ngày càng thương anh nhiều hơn. “

Cô ôm cổ anh, nhẹ giọng nói, “A Tổng, không có cha mẹ nào không yêu thương đứa nhỏ chính mình.”

“Anh biết.” Anh thần sắc ảm đạm, “Anh rất yêu bảo bối của anh, bé liền trăm ngàn lần yêu anh —— Anh hiện tại đều đã hiểu, cũng không tiếc nuôi cái gì... Chính là thật sự thực luyến tiếc ông.”

“Còn có bọn em cùng anh.” Cô ôm sát anh, than nhẹ nói.

**

Tần bảo bối từ ngày đó bị phát hiện liền vẫn luôn phát huy khí phách dũng mãnh phi phàm, một đường tiến tới, thẳng đến khi sinh ra vẫn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Cuối năm buổi tối ba mươi tết, trong TV thời điểm trước khi đón chào năm mới, đếm ngược một tiếng bụng Hàn Đình Đình cảm thấy đau một chút, một lát sau, toàn bộ bầu trời đêm giống như đã từng quen biết, pháo hoa lại một lần nữa sáng lạn, giống một năm trước, cô lại ngã vào vào trong lòng Tần Tổng, cất tiếng kêu đau đớn: “Đau...”

Tần Tổng trước mặt đang phát tiền mừng tuổi cho một nhóm trẻ con đang sắp hàng, sửng sốt hai giây, thông minh một phen ôm lấy cô chạy như điên ra bên ngoài.

Có người đẩy mạnh cửa phòng giải phẫu, Tần Tổng còn chưa có bầy ra nắm tay đấm vào tường hận không thể lấy thân tư thế chữ đại, bác sĩ mặt mày hớn hở đẩy cửa đi ra: “Chúc mừng! Mẹ con bình an!” Trương Phác Ngọc cũng sững sờ ở nơi kia: “sinh xong rồi sao?”

“Phu nhân cùng tiểu thiếu gia đều tốt, sinh sản thực thuận lợi!” Nói xong, một cô y tá từ bên trong lại đi ra, cười hì hì ôm cái bọc nhỏ, Tần bảo bối ở bên trong vung cái đầu nho nhỏ, tiếng khóc to chưa bao giờ nghe thấy, bộ dáng nhiều nếp nhăn kia làm cho Tần Tổng không tự chủ được rụt lui lại vài bước.

Tay Trương Phác Ngọc vội vàng tiếp nhận lại cháu trai, hai mắt cao hứng tỏa sáng.

Mẹ của Tần bảo bối lúc này được đẩy đi ra, nằm ở nơi đó mờ mịt mở nửa mắt, khí sắc thể nhưng cũng coi như hồng nhuận.

Tần Tổng vội vàng đi qua, hai tay ôm lấy hai má cô, cảm giác mừng như điên thẳng cho đến lúc này mới mãnh liệt chiếm lĩnh trái tim của anh, anh cúi người cùng cô đầu chạm trán, đôi mắt so với cô còn muốn hồng hơn.

“Con của chúng ta... Đình bảo, cảm ơn em!”

32. Chương 46

Chương 46

“Oa...”

Sáng sớm trong Tần trạch yên bình ảm áp tốt đẹp biết bao, như thường lệ bị tiếng khóc rõ to của Tần bảo bối cắt ngang qua.

Cách âm thanh đang khóc kia gần nhất chính là Hàn Đình Đình đang nằm ở trên khuỷu tay Tần Tổng trên chiếc giường lớn, hai người ôm nhau say ngủ, bị tiếng khóc

tê tâm liệt phế*

kia bình tĩnh, cơn buồn ngủ bị giật phắt một cái, đang động thân chuẩn bị rời giường, bị bàn tay bên hông buộc chặt vào, người ngay lập tức lại bị túm trở về, Tần Tổng thanh âm không rõ ràng pha lẫn tức giận từ phía trên truyền đến: “Mặc kệ nó!”

Nào có loại người nào nửa đêm phải tỉnh giấc hầu hạ hai ba lần, mới sáng sớm còn bị quấy rối nhiều loạn giấc mộng thanh xuân của người ta, tiểu hài tử thôi!

“Con bị dính nước tiểu ẩm ướt sẽ không thoải mái... Tiếp tục ngủ đi, em đem con ôm đi ra ngoài, sẽ không ẩm ỹ nữa.” Trần an vỗ vỗ gương mặt oán hận của chồng mình, ôm lấy con thơ trên giường nhỏ.

Tiểu tử kia hôm nay vừa vặn đầy tháng, cổ vẫn mềm cần phải nâng cẩn thận, tinh thần lại vô cùng tốt, ăn nhiều, cần mẫn khóc vang, toàn bộ đều là tính tình của tiểu ma vương.

“Hừ... Không khóc, ba ba đang ngủ nha, bảo bố không cần đánh thức ba ba nha!” Tiểu hài tử mới từ hương vị ngọt ngào trong mộng tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nanh phần nộn đỏ bừng, cọ lên cảm thấy mềm mềm nộn nộn trơn bóng miễn bàn có bao nhiêu thoải mái, lòng tràn đầy tình yêu dán lại dán tới, ngũ khí ôn nhu sủng nịnh kia làm cho người phía sau giường lớn cảm thấy thật quá khó chịu, mãnh liệt xoay người ngồi dậy: “Đem con đưa đến vú nuôi, mau tới đây ngủ cùng anh!”

Tiểu tử kia đại khái cũng có thể cảm nhận được ba ba ghen tuông, thế nhưng ngay lập tức dừng tiếng khóc, tròn mắt đen nhánh ẩm ướt không chớp mắt nhìn chăm chăm mẹ ôn nhu, dùng ánh mắt ướt sũng kia đem trái tim Đinh Đinh đều hòa tan, trong một giây tranh đấu với ba ba —— toàn thắng!

Ôm con đi vào trong phòng tắm, tiếng trẻ con loáng thoáng truyền đến thêm chút động tĩnh rất nhỏ giúp đứa nhỏ tẩy mông đổi tã, Tần Tổng lại hô hai tiếng, vẫn như cũ không được coi trọng, bởi vì ghen tị mà phần nộ anh ngã mạnh vào gối đầu, lẻ loi nằm trong ổ chăn lạnh lẽo, trên mặt gối đầu còn lưu lại mùi hương khác biệt, ủy khuất nắm chặt bịt kín người.

Thay đổi tã lại bú sữa mẹ xong xuôi, Hàn Đình Đình tay chân nhẹ nhàng đem Tần tiểu bảo cảm thấy mỹ mãn ôm ra khỏi phòng. Mới vừa đi đến đầu cầu thang, Trương Phác Ngọc mặc áo ngủ vui vẻ chạy tới, “Đình —— bảo! Ba ba A Tổng vừa tỉnh nha! Ông ấy nói muốn nhìn bảo bối một chút! Để cho ông ấy nhìn được không?”

Hàn Đình Đình quả thực vui mừng quá đổi, Tần Uẩn đã hôn mê hơn nửa tháng, trong thời gian ngắn ngủi ý thức tỉnh lại cũng không rõ ràng lắm, từ sau khi bảo bối sinh ra ông chỉ thấy mặt hai lần, còn chưa có thể tự mình ôm cháu trai một cái.

**

Hôm nay Tần Uẩn thế mà tinh thần thật tốt lắm, ngồi ở trên giường thấy bọn họ ôm đứa nhỏ đi vào, ông suy yếu ôn nhu cười: “Để tôi ôm một cái đi?”

Hàn Đình Đình mãnh liệt gạt đầu, Trương Phác Ngọc đưa đứa nhỏ đi qua, ông thân thủ vững vàng tiếp nhận, nâng ở trong tay, lại thủy chung bảo trì khoảng cách tránh hô hấp phả đến, thương tiếc cẩn thận ngắm nhìn đứa cháu trai.

Trong phòng không khí ấm áp, bảo bối bị bọc ở trong cái chăn nhỏ, chỉ mặc mỗi chiếc áo lót màu vàng nhạt, mập mạp rất giống như chú vịt con, bé còn quá nhỏ, còn không có biết cười, lúc này lại hé miệng ra đối với Tần Uẩn không tiếng động nở nụ cười.

Nhất thời Tần Uẩn mặt mày trong lúc đó như là tắm gió xuân, vui sướng vô vàn như nụ hoa bình nở.

“Thật là bự bẫm!” ông nói, hơi thở hồng hển, ngẩng đầu nhìn con dâu, “Đứa nhỏ này có thể rất âm ỉ đi? Xem này so với lúc trước khi mang thai nó còn gầy hơn.”

Đình Đình còn chưa có đáp lời, phía sau đã có người đáp thay —— Tần Tổng nghe người hầu nói Tần Uẩn tỉnh vội vàng xuống giường chạy tới đây, anh đẩy cửa tiến vào vừa vặn nghe được nửa câu sau, vì thế cất giọng oán giận: “Cũng không phải như vậy thôi đâu! Ăn xong, tỉnh ngủ thì quậy, chỉ có lúc ngủ mới có chút yên tĩnh!”

“Đó thật giống bộ dáng mới trước đây của con.” Tần Uẩn ngẩng đầu nhìn vào mắt con, thần sắc rất là mềm mại.

Tần Tổng kinh ngạc, nhìn về phía Trương Phác Ngọc: “Phải không ạ?”

Trương Phác Ngọc buồn rầu cắn môi, “... Không nhớ rõ a.” Thời điểm sinh Tần Tổng mới hai mươi hai tuổi, chính mình vẫn còn là đứa nhỏ, từ nhỏ lại được chăm nên yếu ớt như vậy, lúc bụng chuyển dạ đều bị dọa chết khiếp, sau đó mất gần một năm tỉnh dưỡng có chút ổn định trở lại.

Trong lúc đó Tần Uẩn một bên vội vàng điều hành xí nghiệp gia tộc khổng lồ phức tạp, một bên cẩn thận chiếu cố bà yếu ớt, lại vẫn như cũ kiên trì đem giường nhỏ của Tần Tổng đặt ngay cạnh bên giường bọn họ, khi đó Trương Phác Ngọc mê man không biết gì, là ông mỗi ngày yên lặng dụng tâm nhớ kỹ từng bước nhỏ rất nhỏ mà đứa con trưởng thành.

“Hôm nay là ngày đầy tháng cháu trai a ” Tần Uẩn thật sự không còn ăn nói nghiêm túc như xưa, nụ cười hiền lành, ôn hòa hỏi: “Định tính làm như thế nào?”

“Không nghĩ làm quá lớn, chỉ cần người trong nhà gặp mặt, ăn bữa cơm.” Tần Tổng nhìn tướng ngủ ngốc vù vù của con không tự chủ được cười nói.

“a, như vậy cũng tốt lắm —— Phác Ngọc, giúp đồ vật kia lấy ra đi.”

Trương Phác Ngọc lên tiếng trả lời rồi đi, không bao lâu từ trong thư phòng cách vách lấy đến cái túi văn kiện thật dày, Tần Tổng ôm đứa nhỏ, Tần Uẩn tiếp nhận cái gói to kia, trước nhất từ bên trong lấy ra một cái hộp trang sức nho nhỏ cũ cũ màu đỏ, sau khi mở hòm ra là chiếc khóa trường mệnh, khéo léo lung linh, khảm bảo thạch mắt mèo, dị thường tinh xảo, đại khái là đã có vài năm tuổi, nơi nơi đều được lau qua bóng loáng mượt mà.

“Cái này, là vật truyền cho cháu đích tôn của con trưởng nhà Tần gia còn giữ tới bây giờ, Tần Tổng trước đây đều mang qua.” Tần Uẩn nói xong, ý bảo Trương Phác Ngọc cầm khóa trường mệnh đeo cho tiểu bảo, ông vậy Hàn Đình Đình, giao cho cô túi văn kiện trong tay, “Đình Đình, đây là cho con.”

Đó là 10% cổ phần công ty “Tần thị”. Tất cả cổ phần công ty trong tay Tần Uẩn chia làm ba phần, khi Tần Tổng tiếp quản “Tần thị” cho anh một phần, Trương Phác Ngọc trên danh nghĩa cũng có một phần, phần còn lại này là ông có ý lưu lại cho Hàn Đình Đình.

“Không phải là lễ vật đầy tháng của cháu trai đâu, cái này là sớm đã tính toán trước rồi, muốn lưu lại cho con. Muốn quản Tần Tổng là quá khó khăn, tuy rằng thật sự bây giờ rất tốt, thế nhưng khó bảo đảm về sau sẽ không có lúc hồ đồ. Cầm lấy cái này, thời điểm gì cũng đều không sợ nó.” Tần Uẩn cười nói.

Hàn Đình Đình sững sờ ở đằng kia, Tần Tổng ở phía sau nhẹ khê đẩy , nói: “Cầm lấy đi.”

Lúc này tay mới đưa qua nhận lấy, kinh sợ nói: “Cám ơn ba ba.”

Ra cửa, Tần Tổng khê thở dài một hơi: “Cưới vợ con thơ như bát nước hắt ra ngoài a —— Vợ, như thế nào có khả năng như vậy chứ? Người người đều thích! Lần này ba đem tình cảm trai gái vài chục năm tới trong tương lai tất cả đều phá hỏng đi.”

Hàn Đình Đình buồn cười, ôm con ngủ say, mắt cười liếc mắt nhìn anh, “a, cảm tình nếu trên tay không có cổ phần áp chế, đã nghĩ tìm cơ hội ở bên ngoài ‘có lúc hồ đồ’ chứ?”

“Nào dám!” Anh cười quẹo rũ dán sát thân mình tới, đem cô bức đến một bên tường hành lang, hôn môi vụng về lấy lòng: “Nào có người nào có thể so với Đình bảo càng đáng yêu...” Đại nhân Tần tiểu bảo đang ngủ trong lòng cảm thấy không thoải mái, không chút khách khí “Oa” một tiếng khóc đi ra, Đình Đình bình tĩnh, đỏ mặt cắn anh một ngụm, bỏ anh ra ôm con đi trở về phòng, khiến Tần Tổng ở phía sau tức giận muốn giậm chân.

**

Kỳ thật nếu không phải cùng con tranh giành tình cảm, Tần Tổng vẫn là cực đau, vì anh mà cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo. Tiệc đầy tháng người thân bằng hữu đến nhà, Hàn Đình Đình vừa sinh xong nên không thể đứng lâu, cả ngày đều là Tần Tổng tự mình ôm tiểu bảo, đem cho người này xem đem cho chỗ kia nhìn.

Ngũ thiếu còn lại của “Lương thị” đều đến đây, Tần Tổng hiện tại dựa vào con đoạt lấy danh hiệu ông vua hiệu suất , ở trước mặt bọn họ kiêu ngạo nhìn người bằng nửa con mắt, lỗ mũi hướng lên trời, người nào

anh cũng không thêm để vào trong mắt.

Kỷ Nam thấy anh bộ dạng kiêu ngạo điên cuồng kia liền thấy cả người không thoải mái, quay đầu đối với Lý Vi Nhiên bên người nói: “Nhìn cậu ta đi, miệng sắp ngoác rộng đến mang tai đi.”

Lý Vi Nhiên gật đầu, “Thông cảm cho cậu ta, người ngây thơ như vậy bỗng nhiên thăng cấp làm ba ba, không mừng như điên mới là lạ.”

Tần Tổng nghe được, quay đầu nhú mày: “Vợ quản nghiêm không có tư cách ở trước mặt người khác nói chuyện.”

Đại BOSS có bệnh tự biết, lại thấy lần này nằm đó cũng trúng đạn, cảm thấy khó chịu ngay lập tức gia nhập vào cuộc chiến: “Sinh con trai liền vui mừng như kẻ điên, có cái tư cách gì ở trước mặt nói chuyện.”

Cách đó không xa tam bào thai nhà đại BOSS đang đồng tâm hiệp lực khi dễ đôi tiểu uyên ương nhà Trần Ngộ Bạch cùng Lý Vi Nhiên. Tần Tổng ngửa mặt lên trời cười to: “Tìm suốt bảy năm mới làm ba ba người ta, lại có cái tư cách gì ở trước mặt người ta nói chuyện!”

Anh nói như vậy xem như là đã khách khí, kỳ thật cộng thêm thời gian thăm mếu, đại BOSS thế nhưng suốt mười năm mới tu thành chính quả!

Nhất thời đại BOSS, Kỷ Nam cùng Lý Vi Nhiên đều mất đi sức chiến đấu, Dung Nham đôi mắt hoa đào hơi hơi mị, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Không phải là chỉ sinh được cái thằng nhóc nghịch ngợm chuyên gây sự, có cái gì cao hứng.”

Tần Tổng quả nhiên trúng kế, xoay người cao hứng phản chấn chỉ vào anh: “Người sinh không ra con có cái tư cách gì ở trước mặt người khác nói chuyện!”

Dung Nham nghe vậy một chút cũng không phiền lòng, trong mắt hoa đào phong lưu đột nhiên lóe tia sáng, chuyển hướng sang Trần Ngộ Bạch đối diện đang ôm tiểu nữ nhi bảo bối nhà mình, chỉ thấy Tam thiếu băng sơn ngẩng đầu, lạnh lùng mắt nhìn sang Tần Tổng, sau đó chậm rãi vươn ngón trỏ, khe khẽ đẩy gọng kính mắt...

Tần tiểu bảo trong lòng Tần Tổng như cảm ứng được cổ sát khí lạnh như băng đánh úp lại, mê mang mở đôi mắt đen nhánh ầm ụt lạnh lạnh, Tần Tổng hai chân run run, ôm con chạy trốn chết —— Vợ... Cứu mạng a! Lần này khẳng định sẽ bị sung quân đi Ảp ô ô ô...

[alobooks.vn]

33. Chương 47

Chương 47

Ở bữa tiệc mừng đầy tháng của bảo bối nhà Tần gia, sau khi nhóm bạn thân đến chúc mừng có mặt đông đủ, đúng năm giờ khai tiệc vô cùng náo nhiệt.

Trong không khí nhộn nhịp sôi trào, Tần Uẩn cũng đi xuống lầu cùng mọi người chung vui, ông hôm nay nhìn qua tinh thần vô cùng tốt, khi chụp ảnh gia đình, ông ngồi ở bên cạnh vợ chồng Trương tư lệnh, cùng Trương Phác Ngọc vai kề vai, đứng phía sau bọn họ là một nhà ba miệng ăn đôi vợ chồng trẻ Tần Tổng, một đại gia đình toàn bộ tề tụ đông đủ rất là mỹ mãn.

Náo nhiệt cả một ngày, đưa tiễn khách xong thì đêm đã rất muộn, Tần Tổng miễn cưỡng ghé vào trên giường nhìn đứa nhỏ, trong khi chờ Hàn Đình Đình từ phòng tắm đi ra, anh bắt tay giở mảnh khố chọc vào miệng con.

Bảo bối tưởng mẹ đã đến giờ cho ăn, từ từ nhắm hai mắt miệng nỗ lực liều mạng mút, sau một lúc lâu mút không đến vú mẹ mềm mại thơm ngon, cậu biết biết miệng, mắt húng khóc một tiếng, một bên Tần Tổng lại cảm thấy thật vui vẻ.

“Anh, người này!” Hàn Đình Đình đi qua rút ngón tay anh ra, hung hăng vỗ một chút. Tần Tổng lùi tay về, cọt nhả : “Anh vừa mới rửa tay qua! Vẫn sạch sẽ !”

“Kia cũng không thể chọc vào trong miệng bảo bối nha!” Cô trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, ôm lấy con đến trong khuỷu tay, bảo bối ngủ được hương vị sữa mẹ, đầu nhỏ chui chui, đem tim mẹ hòa tan ra, lập tức nhấc áo ngủ lên cho bú.

Bảo bối sinh ra không có tra tấn cô chút nào, trong những tháng mang thai, mẹ hai bên hội lại một người góp sức mình một người kiếm tiền, đem cô tắm bồ dư thừa, bởi vậy bảo bối vẫn là bú sữa mẹ, cô đã quen với chuyện tùy lúc tùy chỗ cho đứa nhỏ bú sữa, Tần Tổng mỗi lần thấy là một lần mắt cứ nhắm thẳng phía trước mà đi. Lần này lại không giống.

Anh bỗng nhiên ở bên cạnh dán người lại, hơi thở nóng bỏng phả vào trên gáy cô, cô không khỏi co rúm lại, khi quay đầu nhìn anh đã muốn đỏ mặt , “Ừ ...”

“uhm?” Anh ngậm lấy vành tai cô, ngậm trong miệng trong lúc đó bàn tay cũng tinh tế vân ve, thanh âm thấp me hoặc quá gần truyền vào trong tai cô, gương mặt cô càng ngày càng hồng, thở hổn hển, giãy dụa : “... Không tốt đâu?”

“Bác sĩ rõ ràng nói em một tháng sau là có thể a!” Anh cắn lỗ tai cô nhìn lướt qua khối thịt tươi mới trắng noãn non mềm phía dưới kia, thở hổn hển đáp lời.

Theo động tác gặm cắn bàn tay của anh cũng không thành thật chút nào, than thể cô cả người đều như nhũn ra, ngồi phịch ở trong lòng anh hấp hối không thể động đậy.

Lỗ mũi Tần tiểu bảo bị ngón tay thô lỗ của ba ba ngăn chặn, miệng hàm chứa mỹ vị khiến bé luyến tiếc buông ra, nhất thời nín thở, lão đại khó chịu gào to.

Đứa nhỏ vừa khóc cô liền giật mình một cái, càng thêm không muốn. Cô động tác lén lút tiên tục, làm cơn tức của anh càng phình to lên, lúc này mắt đỏ hồng lia qua, hận không thể đem cả người cô nuốt hết vào trong bụng. “A Tổng... em không thoải mái... Qua hai ngày nữa được không?”

Cô đáng thương che chở đứa nhỏ, nhỏ giọng bị thương cùng anh thương lượng. Tần Tổng dừng một chút, lực đạo trên tay lớn hơn nữa, đem cô ngay cả người lẫn đứa nhỏ toàn bộ đều ôm vào trong lòng, ăn như hổ đói một hồi lâu, anh mới lưu luyến buông ra, để cô một bên thở gấp, hung tợn không thể giúp mình đỡ đói: “... Chờ em khỏe lại, xem anh như thế nào thu về!”

Cô ngồi ở trên đùi anh, phía sau bị côn đỉnh cứng rắn nóng bỏng kia chọc chọc, một cử động nhỏ cũng không dám, cắn môi do dự sau một lúc lâu, ngưỡng mặt ở trên cằm anh hôn một ngụm, “Thực xin lỗi ...”

Anh ôm cô càng chặt, cằm để trên cái trán bóng loáng no đủ của cô, cúi đôi mắt nhìn đứa con trong lòng cô ăn uống no đủ đang ngủ say, bỗng nhiên liền thỏa mãn thở dài, tay liền thay cô kéo quần áo cho chỉnh tề, cũng hôn cô một chút, “Anh đi tắm rửa.”

“Ai...” Cô thấy anh vẽ mặt áp lực, trong lòng có chút hoảng, tay kéo kéo anh.

Tần Tổng cúi người, “Như thế nào ? Hối hận ? Muốn?”

Cô đỏ mặt, “... anh rất khó chịu à...”

Phốc... Tần Tổng cười ra tiếng, tiểu thê tử của anh, thật sự là quan tâm đáng yêu mà.

“Anh không sao, tắm rửa một chút thì tốt rồi.” Anh đem chăn kéo cao, che cho cô cùng con, lại quệt quệt cái mũi cô, “Em không thoải mái anh sẽ không động vào em, em bồi dưỡng thật tốt, phải theo giúp anh cả đời .”

Ngữ khí của anh là vui đùa, thể nhưng phủ trên khuôn mặt này gần như là thâm tình rõ ràng, cô kéo chăn che đi khuôn mặt thẹn thùng động tác che dấu như lấy lệ.

Cô biết anh cũng giống như cô, lại nghĩ tới Tần Uẩn. Tình thâm nhưng không thọ, yêu làm cho vạn vật tốt đẹp, cũng khiến cho một hồi ly biệt so với gì đều đau.

**

Tần Uẩn là buổi sáng sau ngày đầy tháng của bảo bối đã ra đi. Tần Tổng đang muốn ra cửa đến công ty đi làm, Hàn Đình Đình cầm túi công văn đi theo phía sau anh, vừa mở cửa ra Trương Phác Ngọc cũng sờ đứng ở trước cửa, khiến cho hai người giật nảy mình.

“Mẹ?” Tần Tổng có dự cảm không tốt. Quả nhiên Trương Phác Ngọc phục hồi tinh thần lại, cười cười thực nhẹ, “Các con đi chỗ vậy... Đừng đi, đi cáo biệt cùng ba ba các con đi, ông ấy phải rời khỏi.”

“Mẹ...” Lần này là Hàn Đình Đình, giọng nói không tự chủ được hô một tiếng. Tần Tổng trầm mặc hai giây, trở lại ôm bảo bối đem tới trong tay cô, sau đó không nói một lời ôm lấy Trương Phác Ngọc, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Trong phòng Tần Uẩn, toàn bộ bác sĩ điều trị đều ở đây, áo blouse dài trắng muốt đứng đầy căn phòng, mỗi người đều là biểu tình ngưng trọng.

Lúc Tần Tổng tiến vào tất cả ánh mắt đều tụ tập ở trên người anh, Tần Tổng hơi gật gật đầu, “Các người đều đi ra ngoài đi.”

Chỉ còn lại có một nhà bọn họ, Trương Phác Ngọc nắm bàn tay Tần Uẩn nghịch ngợm, Tần Uẩn cau mày, từ trong bóng tối cổ hết sức mở mắt ra một lần cuối cùng, thấy là bà, ông mỗi một đối với bà hơi hơi nở nụ cười.

Nụ cười kia tái nhợt mà ôn nhu trong một ngày này đặc biệt xuân ý nồng đượm, ngưng tụ trong trí nhớ tới động lòng người khắc ghi đối với nam tử truyền kỳ.

“Không nghĩ cùng em nói một chút gì sao? Thổ lộ hoặc nói lời yêu hay cái gì đó, một lần cuối cùng!” Trương Phác Ngọc từ khi vào trong phòng này, thần sắc bi thương thống khổ trên mặt cũng đã hoàn toàn thu hồi, giờ phút này bà ở trước mặt ông thẳng thắt lưng, tươi cười giảo hoạt động lòng người, như vài chục năm trước kia khi vừa mới gặp đó là một cô gái đáng yêu vô ưu vô lự —— Đối với bà, yêu cùng che chở, là thành tựu mà Tần Uẩn cả đời này đặc ý.

Tần Uẩn ở trên tay bà vỗ nhẹ nhẹ, Trương Phác Ngọc thuận theo ngồi xuống ở bên giường ông.

“Tần Tổng.” ông quay sang, hướng Tần Tổng vươn tay, Tần Tổng hơi hơi lôi kéo lại vừa đỡ, ông liền ngồi dậy. Ngồi dựa vào đầu giường, ông hơi hơi gượng cười, đối với đứa con ông âu yếm, là đứa con duy nhất, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Thực xin lỗi, con từ nhỏ cho đến khi lớn lên, ta không có khen con một câu.”

Ông dừng một chút, “Không là vì con không thông minh, không vĩ đại, không phải là vì con không mạnh, mà là ta lo lắng. Con là đứa con quá may mắn, từ khi ra đời cho đến khi trưởng thành được rất nhiều người quay chung quanh con, tất cả mọi người đối với con tốt như vậy.

Con thuận buồm xuôi gió lớn lên, cơ hồ không có chịu qua một chuyện gì suy sụp, ta thật sự rất lo lắng con, như vậy thì khi đối mặt với khó khăn, có thể có bao nhiêu khả năng để đảm đương... Thực xin lỗi, đến hiện tại, ta biết là ta sai lầm rồi, ta nhìn thấy được, con có tuyệt đối không chỉ là vận khí mà thôi. Ta sớm nên biết, con là con của ta, cũng giống như ta không e ngại gian nguy gì, cũng giống như ta có vận khí tốt —— Kỳ thật a, vận khí tốt của ta chính là con...

A Tổng, có đứa con như con vậy, ta cuộc đời này không uống phí.” Tần Tổng chậm rãi cúi người, một bàn tay đỡ ở trên vai ông, hơi hơi cười rộ lên, bình tĩnh trả lời, anh nói: “Ba, con biết. Còn có chuyện gì không?”

“a, chỉ có một việc ta còn lo lắng —— Tần Tổng, vợ của ta về sau muốn phiền con chiếu cố.” Tần Uẩn nhân tiện vỗ vỗ bả vai con trai, mỉm cười, thoải mái lại trịnh trọng phớt lờ.

Tần Tổng cũng cười, chậm rãi gật đầu: “Cha, người yên tâm, con cam đoan nửa đời còn lại của mẹ sẽ lại tiếp tục kiêu ngạo ương ngạnh, làm xằng làm bậy, vô pháp vô thiên... Giống như khi người ở đây!” Hứa hẹn cùng trao đổi.

Chủ nhân hai đời Tần gia, một đôi phụ tử, giống như huynh đệ đập tay vỗ vai trò chuyện với nhau. Không có lý biệt sâu nào, tử vong chính là bước gần đến hương vị ngọt ngào trong giấc mộng kia, mười năm, hai mươi năm, một trăm năm, là thân nhân, luôn sẽ gặp lại.

Tần Tổng thối lui, đem vợ con phía sau đưa tới trước mặt Tần Uẩn.

Hàn Đình Đình không có biện pháp giống như Trương Phác Ngọc cùng Tần Tổng thoải mái như vậy, cô ôm bảo bối ngủ say, mềm yếu quỵ rạp xuống giường Tần Uẩn, trong mắt lệ đã nhịn không được mãnh liệt rơi.

“Hài tử ngọc, đừng khóc, này có cái gì phải khóc chứ?” Tần Uẩn cười rộ lên, sờ sờ tóc cô, như là đối với con gái ruột của chính mình, “Đình bảo, ba ba đối với con vẫn là hai câu nói kia: Gả đến nhà chúng ta, thật ủy khuất cho con ; còn có A Tổng của ta, về sau liền xin nhờ vào con .”

Hàn Đình Đình nói không nên lời nói, nước mắt rơi xuống liều mạng gật đầu. “Về phần tiểu bảo của chúng ta, kia sẽ để lại cho ba nó phiền não đi!”

Tần Uẩn tựa hồ cười thực nhẹ nhàng, thế nhưng khi cánh tay chạm vào đầu ngón tay nhỏ bé béo béo mềm mềm của bảo bối lại biểu lộ cảm giác ông không muốn buông, sau một lúc lâu, ông thu hồi bàn tay, giường mất đối con trai đứng phía sau nói: “Tốt lắm, con dẫn bọn họ đi ra ngoài đi.” Tần Tổng cuối cùng thật sâu nhìn phụ thân liếc mắt một cái, trầm mặc gật gật đầu, đem vợ cùng con ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng lui đi ra ngoài.

Cửa phòng hồ khép, một nhà ba người Tần Tổng ở trong ngôi nhà Tần gia rộng lớn hành lang sâu thẳm lẳng lặng chờ.

Trong phòng truyền đến tiếng nói thầm nói nhỏ đứt quãng, tựa như thâm tình vài thập niên qua chưa bao giờ thay đổi quá.

Cuối cùng thanh âm kia chuyển thành hơi trầm mặc đi xuống, thật lâu sau, Trương Phác Ngọc cúi đầu hô đau một tiếng, cũng không phải là khóc, thế nhưng sao lại khiến người đau đến cực hạn như thế.

Tần Tổng tay ôm con bỗng dưng căng thẳng, thần sắc trên mặt trắng bệch tựa như mất máu, Hàn Đình Đình che miệng khóc rống lên, mà đứa con nhỏ nhỏ không biết đã xảy ra chuyện gì, từ trong giấc ngủ mơ màng bị bừng tỉnh, “Oa” một tiếng cũng khóc rống lên...

34. Chương 48

Chương 48

Trước kia anh từng nghĩ đến, đó chính là trúng mục tiêu trách nhiệm đã định, mà giờ phút này cũng không còn là một đứa trẻ tinh thần phần chấn bông bởi ngày xuân nắng sớm, Tần Tổng rốt cục cũng hiểu được, nói chính xác chính là trúng mục tiêu nhất định yêu.

O* ____ *O

Những chuyện kế tiếp Tần Tổng căn bản không muốn nhúng tay, thế nhưng hiện giờ anh là người làm chủ Tần gia, thanh danh bên ngoài, đủ các loại quan hệ cũng như đủ các loại nhân vật muốn nhân thời cơ rối loạn này tìm tới cửa tạo việc, anh nếu ngồi ở vị trí này, thì tất nhiên không thể không đi tiếp đãi cho chu toàn.

Linh cữu phụ thân ở nơi đó, gánh nặng “Tần thị” ở trên vai, Tần Tổng không bao giờ có thể là tiểu Lục thiếu ngang ngược trước kia nữa.

Thật làm cho người bên ngoài vui mừng biết bao thế nhưng lại là trưởng thành nhanh thế nào ...

Tần Tổng làm chủ bên ngoài, chuyện trong nhà thì do Trương Phác Ngọc giải quyết, dẫn dắt nữ quyến cùng tiểu bối Tần gia đi về phía trước hoàn lễ từng người đến chia buồn.

Khách đông nịch, có vài vị phu nhân miệng lưỡi sau khi trở về, ở sau lưng người nghị luận nàolà chuyện từng là con gái cưng của Trương gia, chủ mẫu Tần gia, nghe đâu ngày thường thấy cô được che chở không biết thế sự bộ dáng đơn thuần, còn tưởng rằng Tần Uẩn vừa đi cô nhất định vì mất người trong lòng khóc không thành tiếng, không nghĩ tới thế nhưng còn có thể như vậy trấn tĩnh hào phóng, cấp lễ nghĩa chu toàn như vậy.

Trương Phác Ngọc biểu tình trên khuôn mặt không chút thay đổi, quần áo màu đen trên ngực đính nụ hoa trắng bà vẫn như trước diện mạo cao quý nghiêm nghị, từ đầu đến cuối thủy chung đều mím môi, không có đau lòng khóc thành tiếng, thậm chí không có rơi một giọt nước mắt nào.

Ai cũng không biết, bà không khóc, cũng không phải bởi vì bà kiên cường, lại càng không phải vì cật lực, mà là vì cái người kia vì bà lau lệ cả đời đang lẳng lặng nằm ở trong quan tài trước mặt bà, không có ông ở đây, trên đời này bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng an ủi Trương Phác Ngọc bà.

Tần Uẩn, anh xem a, trừ anh ra ai cũng không hiểu em .

Hàn Đình Đình luôn luôn ở bên người Trương Phác Ngọc, nhìn mẹ chồng cố ý đứng thẳng thắt lưng cùng đôi mắt ghen đỏ bừng, cô đau lòng, lại không biết làm thế nào đi khuyên giải an ủi mới tốt.

Cùng là gả cho nam nhân Tần gia, cô có thể hiểu vài phần kiêu ngạo xuất phát từ Trương Phác Ngọc.

Cách hai giờ cô lại đi cho bảo bối bú sữa, đi ngang qua bỗng trước mặt nhìn thấy Tần Tổng đang cùng vài chú bác tuổi xấp xỉ Tần Uẩn thấp giọng nói chuyện, mấy người kia đều là khuôn mặt bi thống, trái lại Tần Tổng cũng là cực lực duy trì nghiêm túc lạnh nhạt biểu tình khéo léo.

Sau đó có một lần khi cô lại đi ngang qua, trùng hợp mọi người trong Lương thị đến, vài người huynh đệ đều không chút tiếng động, thay phiên nhau dùng sức ôm chặt lấy anh, Tần Tổng lúc này trên mặt mới chân thật tiết lộ một chút đau thương kịch liệt.

Hàn Đình Đình cách xa như vậy nhìn anh hơi cúi đầu bộ dáng khổ sở, trong lòng cô thất lại thực sự đau.

**

Mùa xuân lúc này đã muốn đến đây, buổi chiều gió không còn lạnh thấu xương. Đêm đó cũng thật lung linh, một vầng sáng tỏ nhô lên cao, dưới ngọn đèn to rực sáng trong Tần trạch rộng như vậy, bóng người lác lác, khúc nhạc buồn ngân vang đâu đây. Chung quanh trên cây cao đều là một sắc trắng tinh khôi ưu thương, nơi đây gió xuân say mê ban đêm vô bi vô hỷ nhẹ nhàng phát động .

Rạng sáng ba giờ hơn, đợi mãi không thấy anh trở về phòng, Hàn Đình Đình lặn qua lộn lại không ngủ được, liền đơn giản thay quần áo đi xuống lầu, rót chén trà sữa nóng, bưng đi ra lên phía trước tìm anh.

Linh đường tốp năm tốp ba không ít thân hữu đang gác đêm, cô một đường mỉm cười chào hỏi, vòng qua hơn phân nửa Tần trạch, ở phía sau viện bên sông nhỏ nhìn thấy anh.

Tần Tổng đứng ở nơi mà mùa hè năm trước một nhà bọn họ câu cá, nghiêng người đối diện với mặt hồ gợn sóng lặn tẩn đá hòn lờm chờm ngăn người, chính là trầm mặc hút một ngụm thuốc lá.

Cô đi ở trên mặt cỏ, tiếng bước chân tất tất tác tác, Tần Tổng nghe được xoay mặt nhìn qua, thấy là cô đến đây, nâng tay dập tắt điếu thuốc, cô ngăn lại, “Anh cứ hút đi, ngẫu nhiên vài lần giải buồn cũng không có vấn đề gì .”

Anh giương mắt nhìn cô cười cười, vẫn là đem điếu thuốc quăng ra xa, quay đầu thay cô kéo cổ áo khoác, ngữ khí ôn nhu: “Em như thế nào lại đi ra đây ? Bảo bối một mình ngủ ở trong phòng sao?”

“Không có, ba mẹ em đến đây, mang theo bé cùng nhau ngủ rồi ” cô cầm lấy bàn tay anh, cũng không lạnh, “Em sợ anh bị lạnh. Một lát phải không? Còn hơn mấy tiếng nữa mới hừng đông, anh đi chợp mắt trong chốc lát được không?”

“Anh không buồn ngủ.” Tần Tổng lắc đầu, đem nút áo trên cùng của cô thắt lại, “Em trở về đi, vừa mới sinh xong, nên nghỉ ngơi cho tốt. Hai ngày này anh có việc không thể chiếu cố đến em cùng con, thực xin lỗi, em phải chiếu cố chính mình, trăm ngàn lần đừng sinh bệnh.”

“Em biết, anh đừng lo lắng cho em với con.” Cô đem trà sữa đưa tới trong tay anh, “Uống đi! Em cùng anh trở về.”

Tần Tổng cầm lấy chén giữ ấm, hương thơm ngọt ngào hơi nước xông vào mũi, dịu ngọt ấm lòng, biểu tình trên mặt không tự chủ bình tĩnh trở lại, anh trước đem đến miệng cô làm cho cô uống một ngụm, chính mình đem phần còn lại hai ba ngụm uống hết, nhất thời cả người ấm một chút.

Đem cái chén đặt ở trên bàn đá bên cạnh, anh trở lại đem cô kéo vào trong lòng, thở một hơi thật dài.

“... Khá hơn chút nào không?”

“uh...” Anh ôm chặt cô.

Bốn phía xung quanh rất im lặng, cô không biết lúc này nên nói cái gì, đành phải ở trên cánh tay anh nhẹ nhàng vỗ một chút, tiết tấu kia là thói quen mà cô dùng để dỗ đứa nhỏ đi vào giấc ngủ, nhẹ nhàng êm ái làm cho Tần Tổng cảm thấy thực an tâm, anh thấp giọng hừ một tiếng, buồn ngủ nhắm hai mắt lại, thực thả lỏng cúi đầu tựa vào cô.

“A Tổng, trong lòng anh thấy khó chịu liền nói với em nhé.” Cô rất nhẹ nói với anh.

“Anh không sao,” anh vẫn là nhắm mắt lại, môi hơi giơ lên, “Em yên tâm, anh còn muốn đến em cùng rất nhiều người, sẽ không ngã xuống được.”

“Em không sợ anh rồi sẽ ngã xuống, anh lợi hại như vậy, so với ai khác đều mạnh mẽ hơn... Nhưng là em sợ anh sẽ mệt, mệt trong lòng lại càng khó chịu. A Tổng, em không phải là người khác, ở trước mặt em anh không cần phải kiên cường, em sẽ không chê cười anh.” Cô là vợ của anh, vui cũng như buồn, yêu cũng như hận đều nên cùng anh chia sẻ.

Nụ cười bên môi Tần Tổng rốt cục cũng nhạt đi, khuôn mặt anh tuần dần dần nổi lên khác thường, cho dù anh vẫn mạnh mẽ kim nén đau đớn từ trong đáy lòng, không muốn bị người khác nhìn thấy.

Đúng vậy, anh là chủ nhân của Tần gia, là chỗ dựa của nhiều người như vậy, thế nhưng người đến nơi này thiết tình chia buồn đưa tiễn Tần Uẩn lại không thấy, một đám người chỉ biết nóng lòng nịnh bợ Tần Tổng, hoặc là không dám nghĩ đến: Anh lúc này có càng nhiều thứ mà... Một người con mất đi cha mình. Anh không có ba ba.

Anh thật sự cảm thấy khó quá.

Nỗi bi thương kia bị anh đè áp xuống quá mức, phủ quá kín, lúc này bị cô dỡ một tầng lại một tầng, tất cả phủ vây xung quanh còn lại toàn bộ đều bị phản phật kéo lỏng rồi rời ra, giống như đám mây mơ hồ tản ra, cơ hồ lấp đầy toàn bộ tâm hồn anh, Tần Tổng thanh âm có chút chênh vênh: “Ông ấy thật sự đi rồi... Anh thật không dám tưởng tượng, ông ấy như vậy, một người cường đại như vậy cũng sẽ chết... Từ nhỏ đến lớn, ông ấy với anh mà nói... Ông đối với mọi người mà nói đều là mạnh nhất, ông cơ hồ không gì là không làm được...”

“Em biết...” Cô trấn an anh nói năng lộn xộn, “Em biết.”

“Ông cho anh nhiều lắm, thậm chí ngay cả em đều là do ông đem đến bên người anh, có em mới có bảo bối... ông cho anh hết thấy...” Tần Tổng rốt cục cũng đem một mặt yếu đuối của anh cùng nỗi đau thấu triệt tâm can bày ra ở trước mặt cô.

Anh chung quy là hối hận, vì thời gian lúc còn trẻ kia bướng bỉnh phản nghịch, lãng phí nhiều thời gian như vậy ở trong những chuyện vô vị đến buồn cười. Mặc kệ Tần Uẩn ở thời khắc cuối cùng sinh mệnh quý giá như thế nào hao tổn tâm cơ trấn an qua, thế nhưng ở sâu trong nội tâm Tần Tổng vẫn luôn luôn cảm thấy hối hận thật sâu.

“Đến đây...” Cô mở rộng vòng tay có chút cứng ngắc của anh, xoay người đi qua cùng anh mặt đối mặt, nhẹ nhàng nhón chân, cố hết sức đem anh ôm chặt, “Em ôm anh một cái được không?” Cô nhu hòa khe khẽ

thấp giọng nói, “Anh đều có thể cảm thấy khổ sở, cũng có thể khóc, nơi này chỉ có em và anh.”

Anh được ôm lấy. Kỳ thật anh cao hơn cô một cái đầu, tư thế thất lưng hơi khom xuống bị cô ôm lấy như vậy kỳ thật là quái dị không tự nhiên, thế nhưng anh căng thẳng thật nhiều tựa như cung tên kéo căng tại đây với tư thế quái dị không được tự nhiên này có thể buông lỏng bản thân, thẳng đến khi cô nghĩ ra kỳ thật tư thế chống đỡ mũi chân này thật không ổn, cả người lúc ẩn lúc hiện, anh liền đứng thẳng, ôm cô vào vòng tay buộc chặt, đem cô cả người nhẹ nhàng ôm lên, vững vàng kiên định đặt ở trước ngực.

“Đình bảo...” Anh cúi đầu thanh âm hơi run rẩy, có chút phóng túng nghẹn ngào, sau anh lại nói không ra lời, chỉ vỡ vụn thành mảnh nhỏ như thế gọi cô.

**

Đêm hôm đó bọn họ ở bờ sông ôm nhau cho đến bình minh.

Hơn 6 giờ, xa xa ánh sáng mặt trời rực rỡ xuyên thủng tầng mây. Trên đỉnh đầu bọn họ chính là bầu trời rộng mở, cho dù giờ phút này vẫn nhá nhem bóng tối, cơ hồ mất thường giờ phút này chỉ có thể nhìn thấy vầng hắc ám từ từ tan rã, nghênh đón vầng sáng cùng sức sống không thể nào ngăn cản một ngày mới tràn trề.

Tần Tổng im lặng ngồi ở trên tảng đá, trong lòng ôm vợ mình đã bị anh đỡ ngủ, anh dùng áo khoác của chính mình bọc lấy cô, buông mắt lẳng lặng nhìn ánh sáng nhu hòa ở trên dung nhan trầm tĩnh say sưa ngủ kia của cô, tâm anh cũng theo đó một chút một chút được lấp đầy.

Một ngày mới, anh lấy thân phận cường đại bảo vệ người nhà mình, hoàn toàn độc lập ở trên đời này bắt đầu một ngày mới.

Phía sau căn nhà chính là tòa thành của anh, bên trong là người vợ cùng với đứa con thơ mạnh khỏe ngủ say, đó là người nhà mà anh dùng toàn bộ năng lực đi bảo vệ.

Người trong lòng anh im lặng cùng tâm ý của anh tương thông đi bên nhau suốt cả cuộc đời này, nghèo hèn hay phú quý cô đều muốn cùng anh sống vai, họa phúc cùng nhau, không rời không bỏ.

Bảo vệ bọn họ, là sứ mệnh mà cha đã giao lại cho anh, đem tâm huyết cả đời của người dùng hết tâm tư năng lực đi hoàn thành, giống như cha – anh sẽ bảo hộ họ để chuyển giao, rồi truyền lại cho con anh.

Trước kia anh nghĩ đến, đó chính là mục tiêu đã định là trách nhiệm, mà giờ phút này không phải một đứa trẻ tinh thần phần chần bồng bột bởi ngày xuân nắng sớm, Tần Tổng rốt cục cũng hiểu được, đó chính xác là - trùng mục tiêu nhất định yêu.

35. Phiên Ngoại

Phiên ngoại

nhân duyên

Người Tần Uẩn vốn nên lấy là Trương Phác Ngôn a!

Khi đó anh mới du học từ nước Mỹ trở về, “Tần thị” từ trong tay cha anh truyền đến tay anh, vốn dĩ chỉ còn lại như một xác chết không hơn.

Tần thị là một gia tộc lớn, bề ngoài vẫn như trước hào nhoáng, bên trong sớm đã tràn đầy nguy ngập dọa người, cho dù Tần Uẩn anh hùng trẻ tuổi nai lưng cố gắng hết sức, thế nhưng không bao lâu sau anh liền phải cùng trưởng lão trong gia tộc đạt thành nhận thức chung —— Kết thúc gia.

Trương gia là gia đình cách mạng, ở trong quân đội thành phố C, chính là một trong những gia đình có một không hai vô cùng nổi bật, bản thân Trương Phác Ngôn cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, đáng người cũng đứng đầu, càng khó tìm chính là tính cách cô cũng vô cùng tốt, ôn nhu nhưng cũng có chủ kiến.

Trong lễ kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập trường cũ, bạn đồng học người sau tiếp bước người trước vây quanh tiểu sư muội của Tần Uẩn, cô bình tĩnh như lan, trở hết tài năng.

Lui tới hai tháng, hai người đều là giống nhau bình tĩnh nhàn nhã, thản nhiên ung dung, ai cũng không đi đâm vào tầng cửa sổ giấy kia, lại ăn ý mười phần bàn bạc chuyện cha mẹ hai bên tới cửa giải bày mọi chuyện.

Tần Uẩn trước đi tới Trương gia, vợ chồng Trương tư lệnh đối với anh cực kỳ vừa lòng, lưu anh lại ăn bữa cơm trưa, sau đó lại ân cần lưu anh lại ăn buổi tối rồi hẵng về.

Buổi chiều, Trương Phác Ngôn kiên trì đi ngủ trưa, Tần Uẩn một người ở trong thư phòng nghiên cứu những sách vở lưu trữ trân quý của Trương tư lệnh.

Cách một cánh cửa khép hờ nghe dường như có người vào thư phòng cách vách, anh đứng dậy đi đóng cửa, lơ đãng nhìn sang mái hiên bên kia, cứ như vậy, lần đầu tiên gặp được cô gái Trương Phác Ngọc.

Trương Phác Ngọc khi đó tuổi rất nhỏ, mặc một bộ đồng phục, tóc dài mềm mại trên vai, tươi mát tràn đầy sức sống. Không biết từ nơi nào lấy ra một gói thuốc lá, đại khái là xuất phát từ tính tò mò, trốn vào thư phòng nghiên cứu. Cô lại không có diêm quẹt, run run nửa ngày nhào lộn, khói tỏa xuống cũng chưa phát hiện, tay nắm lấy hộp diêm gỗ gỗ.

Phía sau bỗng nhiên một cái bàn tay thon dài trắng nõn như ngọc, thoải mái rút ra một cây diêm, thuận tay nhẹ nhàng chạm vào hộp diêm ở trên tay cô, cô đều không thấy rõ đó là động tác thế nào, chỉ cảm thấy ngón tay bị anh chạm vào khẽ run lên, sau đó chợt nghe “Tê ” một tiếng vang nhỏ, một đốm lửa nho nhỏ xinh đẹp màu lam ngay lập tức ở trên đầu ngón tay xinh đẹp kia khẽ lay động, cảnh tượng kia xinh đẹp gần như yêu dị, cô cũng sờ quay đầu, một người con trai tuổi còn trẻ mà anh tuần đối với cô hơi hơi cười.

“Oa...” Cô nhỏ giọng kinh ngạc, hai tay tạo thành chữ thập giống như đối với anh niệm chú: “Dạy tôi đi ,dạy tôi đi!”

Cô gái nho nhỏ như nụ hoa, ánh mắt trong suốt liếc mắt một cái có thể nhìn đến rõ ràng, ngẩng mắt ướm cũng nhìn anh, Tần Uẩn như thế nào cũng nhận không được vươn tay, kim lòng không đành ở trên mái tóc đen bóng loáng như tơ lụa của cô khẽ vuốt, ngữ khí ôn nhu bất khả tư nghị (không thể tin được): “Uhm. Tôi dạy cho em.”

Đương nhiên, Trương Phác Ngọc là không phù hợp với sự mong đợi của các trưởng bối nhà Tần gia, bọn họ muốn đó là một người có thể đảm đương vai trò nữ chủ nhân Tần gia, đứng đằng sau giúp Tần Uẩn để ý mọi chuyện thỏa đáng, mà không phải chỉ là một tiểu cô nương chỉ biết tình yêu nam nữ thậm chí cần Tần Uẩn lo lắng nuông chiều.

Thậm chí ngay cả nhóm đại nhân Trương gia cũng không đồng ý.

Trương tư lệnh cả đời này, chuyện tình cảm nam nữ chưa bao giờ quản cũng không hỏi cứ để thuận theo tự nhiên, Trương tư lệnh phụ nhân lại cùng Tần Uẩn có khoảng thời gian dài tiếp xúc nói chuyện với nhau vài lần, cảm thấy gả đi vào nhà Tần gia quả thật nếu là Trương Phác Ngôn thì càng thích hợp, đối với Tần Uẩn sau này vô luận là sự nghiệp hay gia tộc đều cũng có thể giúp; thứ hai, Trương Phác Ngọc là con út, nào có đạo lý em gái lập gia đình trước chị gái chứ?

Huống chi Phác Ngọc là tiểu nữ nhi Trương tư lệnh thương yêu nhất, bảo bối của cả nhà, trong nhà mọi người không thể để cô sớm như vậy liền gả đi ra ngoài.

“Cháu có thể chờ.” Tần Uẩn hơi hơi cười, “Qua hai năm, chờ cô ấy tốt nghiệp sau đó liền kết hôn.”

Trương tư lệnh phụ nhân thở dài, “Phác Ngôn tính tình nếu được chín mươi phần trăm, như vậy Phác Ngọc chỉ có sáu mươi. Vợ chồng phải ở chung cả đời, Tần Uẩn, cậu cần phải suy nghĩ cho kỹ càng.”

“Bác yên tâm, cháu sẽ so với bất luận kẻ nào khác đều thương cô ấy hơn.”

Đã nói đến nước này, tư lệnh phu nhân lại không còn gì để nói, kêu luôn Trương Phác Ngôn trong khuê phòng ra, cô xoay người đi ra ngoài.

Tần Uẩn không có chút ngoài ý muốn, mỉm cười đối với Trương Phác Ngôn gật gật đầu. Trương Phác Ngôn vào thời điểm kia không có ung dung hào phóng như hiện tại, không màng danh lợi tao nhã, chỉ thấy cô khuôn mặt lạnh như băng, lời nói ra mỉa mai: “Anh rốt cuộc thích nó cái gì? Chỉ số thông minh thấp sao?”

“Phác Ngôn?” Tần Uẩn ôn hòa lên tiếng nhắc nhở sự thất thố của cô.

Trương Phác Ngôn cười lạnh, “Sư huynh, anh làm cho tôi cảm thấy chính mình trở thành một chuyện cười.”

“Tôi quả thực cảm thấy thật có lỗi, thực xin lỗi.”

“Không cần!” Cô cười lạnh, “Anh nguyện ý bên cạnh một con búp bê đón ý hùa theo thường thức của anh, tôi thực nên cảm tạ anh, làm cho tôi sớm rõ ràng tiêu chuẩn ác liệt của anh !”

Tần Uẩn cười không nói, một chút cũng không có đem sự công kích ngậy thơ của cô để ở trong lòng. Nụ cười xinh đẹp kia làm cho Trương Phác Ngôn vừa hận lại khó chịu, cắn răng một cái, cô bỏ chạy ra bên ngoài, trùng hợp ở ngoài hành lang trước mặt bắt gặp muội muội cầm một nửa quả lựu vừa đi vừa ăn, Trương Phác Ngôn không dừng bước, cầm giận đụng cô một cái thật mạnh.

“A!” Trương Phác Ngọc bị thúc, lui về sau lão đảo vài bước, một chút cũng không chịu thiệt ngay lập tức lên tiếng, “Chị làm gì vậy! Chị cố ý !”

Trương Phác Ngôn lạnh lùng nhìn cô, nhìn chăm chú khiến cho Phác Ngọc không hiểu sao cảm thấy sợ hãi, than thở hai câu, cô nhặt quả lựu bị rơi trên thảm lên, bỏ đi một tầng mặt ngoài, lại gảy ra thả vào trong miệng mà ăn.

“Bị người ta cả đời xem như sủng vật mà nuôi, cô sẽ vui vẻ sao?” Chị gái cô bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí châm chọc.

Trương Phác Ngọc sững sốt, “A?”

“Tôi, hỏi, cô: Bị Tần Uẩn như vậy thu về, ở trong gia đình Tần gia như vậy trải qua cả đời người, cô rốt cuộc dựa vào cái gì? Bằng cô trưởng thành coi đáng yêu sao? Hay là bằng cô mỗi ngày thiên phú dị bẩm đều có thể gặp rắc rối? Hoặc là bằng cô năng lực kém, cho dù ngốc nghếch ngờ ngác không hiểu chuyện, trời sập xuống dưới cô cũng không phát hiện?”

“Ừm !” Trương Phác Ngọc đem quả lựu quăng trên mặt đất, vén tay áo lên, ngón trỏ tinh tế trắng nõn không chút khách khí chỉ vào cái mũi của chị gái mình, “Chị muốn đánh nhau sao? !”

Trương Phác Ngọc môi động hai hạ, vốn dĩ cô còn có một bụng chanh chua, lúc này lại một câu cũng không nói ra được.

Đây là đối thủ cô, đối thủ mà ngay cả nói chuyện cũng đều rất khó khăn.

Đây là muội muội của cô, không cần đùa giỡn tâm cơ, ngay cả bộ dáng mảnh mai cũng là muội muội.

Quên đi, làm gì tự hạ thấp giá trị của mình.

Một khắc trước còn khí thế bức nhân, bỗng nhiên liền xoay người rời khỏi. Trương Phác Ngọc nhìn chị gái bóng dáng thẳng tắp kiêu ngạo, cảm thấy cô quả thực là mạc danh kỳ diệu

(kì lạ)

a! Dùng khí lực cả đời cô nâng chân hung hăng đá bay quả lựu.

Quả lựu kia có chết hay không cơ chứ, thẳng tắp một đường bay về phía Trương Phác Ngôn, khiến cô trở tay không kịp, thất thanh “Ai nha” kêu một tiếng, tức khắc quay đầu lại hung tợn trừng cô, Phác Ngọc vừa thấy chuyện không tốt, quay đầu nhanh nhẹn bỏ chạy .

Tần Uẩn khi thấy cô vội vàng chạy qua vươn tay tóm lấy, thoải mái đem cô túm vào trong phòng.

“Nguyên lai là anh à? !” Trương Phác Ngọc thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Vừa rồi anh cùng chị gái tôi ở trong này nói chuyện sao?”

Tần Uẩn gật đầu, ngón tay phủ ở trên má cô nương theo sợi tóc thật dài, tình yêu lưu luyến nồng đậm hơn.

“Vậy anh vì sao không tới cứu tôi?” Cô mắt húng .

“Em không phải đem cô ấy dọa thất bại thảm hại sao? Còn dùng ám khí ám toán cô ấy.” Anh cười nhẹ nói. Nhớ tới bộ dáng Trương Phác Ngôn luôn luôn hoàn mỹ như tiên nữ bị quả lựu đánh trúng thét chói tai ra tiếng, Tần Uẩn không tự chủ được cười rộ lên.

Buộc chặt tay kéo cô lại gần, rất muốn hôn cô một chút, thế nhưng lại khiến cho cô sợ hãi, đành phải mạnh mẽ khống chế chính mình, duy trì khoảng cách để có thể thuận lợi hô hấp.

Anh vừa nói như vậy, Trương Phác Ngọc nhớ tới biểu tình cuối cùng là tức giận vừa rồi của chị gái, “Phốc” một tiếng cười ra. Mấy giọt nước miếng theo tiếng cười đùa vui vẻ “Phốc” kia bắn tung tóe đến trên mặt Tần Uẩn, đại thiếu gia nhà họ Tần từ nhỏ có chứng bệnh sạch sẽ đến mức độ làm người ta giận sôi gan, thế nhưng lúc này đây chỉ cảm thấy thật gần gũi thân mật, không có ý vươn tay lau đi.

Khi rời đi anh muốn cô đưa tiễn cô liền đi tiễn, thế nhưng từ nhà lớn đi ra ngoài kia một đoạn thật dài, hơn phân nửa cũng đều là anh công cô đi qua.

“Mẹ tôi nói, anh muốn kết hôn với tôi à?” Cô ở trên lưng anh hỏi.

“Uh.” Tần Uẩn mỉm cười.

“Anh không cưới chị gái của tôi sao? Anh không phải bạn trai chị ấy sao?”

“Không phải.”

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì muốn kết hôn với em.”

Đề tài bị anh bắt động thanh sắc

(uyển chuyển)

một vòng ném về, cô cái gì cũng không có hỏi ra, nhưng cũng nhất thời nói không rõ là sai lầm ở chỗ nào, cau mày vẫn cứ nghĩ, thẳng đến khi đến cuối đường, anh thả cô xuống dưới, cô còn chưa có suy nghĩ xong đâu.

“Tôi đi rồi, em ngoan ngoãn, không cần gây ra họa gì quá lớn, không thể chậm trễ ngày kết hôn biết không?” Anh cúi đầu, thực ôn nhu nói.

“Đã biết!” Cô đáp ứng giòn tan, lại túm lấy góc áo anh, “Trương Phác Ngôn kia nếu lại hỏi tôi dựa vào cái gì gả cho anh, tôi phải trả lời như thế nào đây? Anh thật là muốn đem tôi xem như sủng vật mà nuôi dưỡng à?” Cô tâm tư nhỏ nhỏ hy vọng anh dạy cô một cái đáp án trả lời thật lợi hại, từ nhỏ đến lớn đánh nhau với chị là không có thua qua, nhưng là đánh trận mồm mép thì Trương Phác Ngôn luôn thắng!

“Em nói đâu?” Tần Uẩn cười nhẹ.

“Xem như sủng vật nuôi... Kỳ thật cũng không có cái gì không tốt !” Cô cố sức tự hỏi sau một lúc lâu, cũng chẳng ra sao, “Bất quá anh rất cuộc vì sao muốn kết hôn với tôi?”

Ánh mắt cô gái vẫn là ướt sũng đáng yêu, Tần Uẩn rất cục nịnh không được, cúi đầu ở chóp mũi cô nhẹ nhàng chọc chọc một chút, “Bởi vì... Muốn đem em mang về xem như sủng vật mà nuôi. Tôi còn chưa từng có nuôi qua sủng vật như vậy đâu, nuôi em cả đời, được không?”

Cô vuốt chóp mũi đỏ mặt không nói lời nào, sau một lúc lâu thẹn thùng gật gật đầu. Tần Uẩn tâm tình tốt, nhìn cô sôi nổi đi trở về, thẳng đến khi thân ảnh cô nhìn không thấy , anh mới ngồi vào trong xe.

Vừa ngồi xuống bên trong túi cách lớp quần áo tựa hồ có vật lạ, anh cười, tay ở mặt trên quần áo nhẹ nhàng vuốt ve, ôn nhu như là xoa xoa ở trên đỉnh đầu đen nhánh trơn bóng của cô.

Đó là hộp thuốc lá bằng giấy, ngày đó cô bị anh dùng thủ đoạn nhỏ nhỏ hấp dẫn, hộp thuốc bị anh bắt động thanh sắc

(thản nhiên)

thu đi cũng đều không có hay biết, mặt trên hộp thuốc lá kia khắc câu thơ ——

Cùng quân sơ quen biết, giống như cổ nhân về.

[Lần đầu gặp người tựa như lại mặt cổ nhân]

Trời âm sau trưa.

Tần Uẩn ở trong mộng thực không an ổn lại nhú nhú mảy, nhưng không có lay động. Anh đã tỉnh, Trương Phác Ngọc biết, cô còn biết anh hiện tại rất đau rất đau, cho nên anh mới làm bộ như tiếp tục ngủ.

Anh luôn sợ cô lo lắng.

Bác sĩ đi vào điều chỉnh dụng cụ một chút, rất nhanh tay chân nhẹ nhàng lui bước đi ra ngoài. Tối hôm qua chủ nhiệm tổ điều trị đến nói chuyện với cô, Tần Tổng lại từ nước ngoài mời tới năm vị chuyên gia, chỉ sợ tuần sau sẽ tiến hành giải phẫu.

“Không, không làm giải phẫu.” Trương Phác Ngọc nhìn màn đêm dày đặc ở bên ngoài cửa sổ, thản nhiên nói, “Anh đi nghĩ biện pháp tìm thuốc, không cần lại để cho ông ấy chịu đau, ngủ không được .”

“Hiện tại giai đoạn này không thể dùng thuốc khống chế cơn đau, nếu không sẽ ảnh hưởng tới kết quả đợt trị liệu giải phẫu.”

“Tôi nói, chúng tôi không làm giải phẫu.”

“Phu nhân... Làm như vậy, Tần tổng bên kia sẽ không tha cho chúng tôi.” Chủ nhiệm thực rất khó xử, anh lấy tiền lương của Tần Tổng, phải có trách nhiệm nghe theo Tần Tổng.

Trương Phác Ngọc đầu quay lại, “Anh đi giải tán đoàn đội của các người, lưu lại vài người đủ để hằng ngày chăm sóc là được rồi, nhiệm vụ của các người chính là tận lực giảm bớt thống khổ của ông ấy ...

Trong lòng anh cũng biết rõ ràng, kết quả cuối cùng là không thể tránh khỏi, anh nghe tôi, đến lúc đó tôi bảo đảm anh toàn thân trở ra, nếu không, Tần Tổng nếu đến lúc đó nổi cơn giận, tôi sẽ không quản nhóm của anh.” Cô nhẹ nhàng băng quơ, những câu này lại như dao nhọn trúng giữa hồng tâm, chủ nhiệm kia không giãy dụa dư thừa nữa, cung kính đáp ứng rồi lui đi.

Hôm nay quả thực không ai lại đến đâm kim loạn thất bát tao (loạn xa)cho Tần Uẩn nữa, nhưng là thuốc giảm đau cô muốn cũng không có đến, nghĩ chắc là do Tần Tổng không mở miệng, những người đó lập tức không dám hành động.

A Tổng của cô thật sự đã trưởng thành rồi nha, trước kia cũng có rất nhiều người sợ Tần gia kiêu ngạo ương ngạnh tiểu Lục thiếu , khả hiện tại càng ngày càng nhiều người tất cung tất kính xưng hô gọi anh “Tần tổng” .

Ánh mắt cô ngưng ở trên giường nam nhân trên mặt giả bộ ngủ, anh hẳn là cao hứng, mấy ngày hôm trước nghe nói Tần Tổng chỉ dùng một bút tuyệt đẹp đã chiếm được cổ phần công ty, anh liền nói với cô, hồ phụ làm sao sinh chó con, Tần Tổng so với anh năm đó còn lợi hại hơn vài phần.

Năm đó... Trương Phác Ngọc tay đặt ở trên mặt anh nhẹ nhàng phủ xuống, thật sự là nói vậy, năm đó ai có thể so với anh tốt như vậy?

Trên cửa vang một tiếng rất nhỏ, có người tiến vào nhỏ giọng hướng cô thông báo: “Thiếu gia đến đây, đang ở trong phòng họp.”

“Đã biết, tôi đi qua ngay.” Cô nhẹ nhàng băng quơ đáp ứng.

Người tới đóng cửa đi ra ngoài, cô lại không vội vàng mà đứng dậy, tay ngăn chặn lỗ mũi anh, bức anh đang giả bộ đi, mở mắt ra ,sâu kín một tiếng tức thở dài , “Anh đang ngủ.”

“Em biết, ” cô mỉm cười, đưa lưng về phía ánh sáng tươi cười trước sau như một xinh đẹp tươi sáng, “Em đi ra ngoài một chút, lập tức sẽ quay lại.”

Tần Uẩn gật đầu, ngay sau đó lại chế trụ tay cô, hiếm thấy khi nào lại có một chút chần chờ, “Tiểu Ngọc...”

Cô cúi người bên anh, không cho anh nói tiếp. Thật lâu sau ánh mắt anh không còn rõ ràng, cô mới thẳng thắt lưng, nhẹ nhàng cười, “Chờ em nhé!”

Anh nhấp nháy lại mí mắt, mỉm cười gật gật đầu.

Trương Phác Ngọc như thế mới đi ra ngoài. Cô đi gặp con trai của cô, cô thuyết phục nó, cầu nó, giải phóng cho chồng của cô, cha nó ... đến bên cái chết.

Ai cũng đều biết kết quả đã định rồi, nhưng là ai cũng không đành lòng hạ quyết định.

Như vậy để cho cô đến gánh vác đi... Cả đời chỉ có lúc này đây.

Trương Phác Ngọc đi tới cửa, để lại ánh mắt Tần Uẩn sau lưng, cô chỉnh thẳng thắt lưng.

Anh cả đời này yêu em, bảo hộ em, đau cho em, thật cẩn thận. Em không nghĩ đến hồi báo, nhưng ngay tại thời gian cuối cùng còn lại này đến lượt em tiễn anh một đoạn đường, anh khi mất có em làm bạn, mà em mất đi anh, lại phải cô độc tới già.

Là ai luôn nói em may mắn nhất? Tần Uẩn anh xem, bọn họ ai cũng đều không hiểu em.

Hành lang sâu thẳm khúc khuỷu, cô nâng từng bước một, không oán trách không hối hận.

Nhiều năm trước cũng là một buổi chiều tâm tình tốt như thế này, trong sân nhóm con gái cùng nhau chơi đùa giấu đi mấy bao thuốc lá đã có nhiều năm tuổi, trên hộp màu tím trang trí hoa sơn trà lay động màu đỏ, cô vụng trộm cầm về nhà, vào ngày hôm đó đã gặp anh.

Cho tới bây giờ, đã đi qua một đời người, cô nhớ về thời điểm kia vào giữa trưa bọn họ ngày đầu mới gặp, vẫn là hiện rõ ràng trước mắt giống như chỉ mới ngày hôm qua. Sau đó không biết cái hộp thuốc kia đã lạc đâu mất, cô tự dưng đáy lòng vẫn luôn khắc sâu.

Tần Uẩn chưa bao giờ từng biết, cô vì sao thoải mái như vậy đáp ứng gả cho anh, tựa như anh không biết cô cầm lại hộp thuốc lá kia không phải là vì tò mò phản nghịch, mà là hộp thuốc lá kia khắc một câu, khi vừa mới gặp anh giống như đã động vào lòng cô ——

Cùng quân sơ quen biết, giống như cố nhân về.

—————oOo—————

Đoạn đường cuối một người đi, tia sáng vẫn chiếu nhân sinh vẫn cứ qua nhưng ai biết, không ai hiểu tôi vì người mà tôi muốn sẽ chia tất cả đã đến một nơi khác — chờ đợi tôi như khi xưa.

P.S:

“Ngũ ca, Tần... A Tổng đâu ạ?” Hàn Đình Đình nhỏ giọng hỏi.

Lý Vi Nhiên chỉ chỉ vào trong toilet, “Hai hôm nay nó làm sao thế? Anh thấy nó có vẻ không bình thường lắm.”

“Anh ấy... giận em” Hàn Đình Đình ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Đều tại em không tốt, em đẩy anh ấy, anh ấy ngã lăn ra đất, cáu, dỗi.”

Về mặt Lý Vi Nhiên vẫn bình tĩnh mỉm cười như trước, cũng dùng giọng nói bình tĩnh hỏi: “Em... Đẩy Tần tiểu lục ngã lăn ra đất?”

Hàn Đình Đình chưa hiểu sự tình, gật gật đầu, “Hai ngày rồi anh ấy không về, em gọi cũng không nghe máy... Em đến xin lỗi anh ấy.”

Mọi người không nói lời nào, Kỷ Nam một tay chống mặt, nhìn Tần Tổng, dài giọng nói: “Đói quá đi.”

Tần Tổng đang sửa sang tài liệu chuẩn bị tan họp, không thèm ngẩng đầu lên: “Ăn nhiều xú mại thế còn kêu đói... Các người thật không có lương tâm, chẳng để lại cho tôi miếng nào!”

Dung Nham cười tủm tỉm: “Lục thiếu gia dỗi.”

“A?” Trần Ngộ Bạch hiếm thấy khẽ cười: “Sao Lục thiếu gia lại dỗi?”

Lý Vi Nhiên lập tức giơ hai tay làm động tác vô tội, “Không liên quan đến tôi, tôi cũng không đẩy nó ngã lẫn ra đất!”

Tần Tổng khựng lại.

“Tan họp! Đừng làm loạn nữa,” Đại BOSS nghiêm nghị gõ gõ bàn, sau đó đứng dậy, nhẹ nhàng bỏ lại một câu: “Nếu không Tần tiểu lục của chúng ta lại bỏ nhà đi bụi nữa đấy.”

Phụt... Năm thiếu gia lẫn ra cười.

Tần Tổng lệ rơi đầy mặt ôm cặp tài liệu chạy như điên ra ngoài...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-duyen>